

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

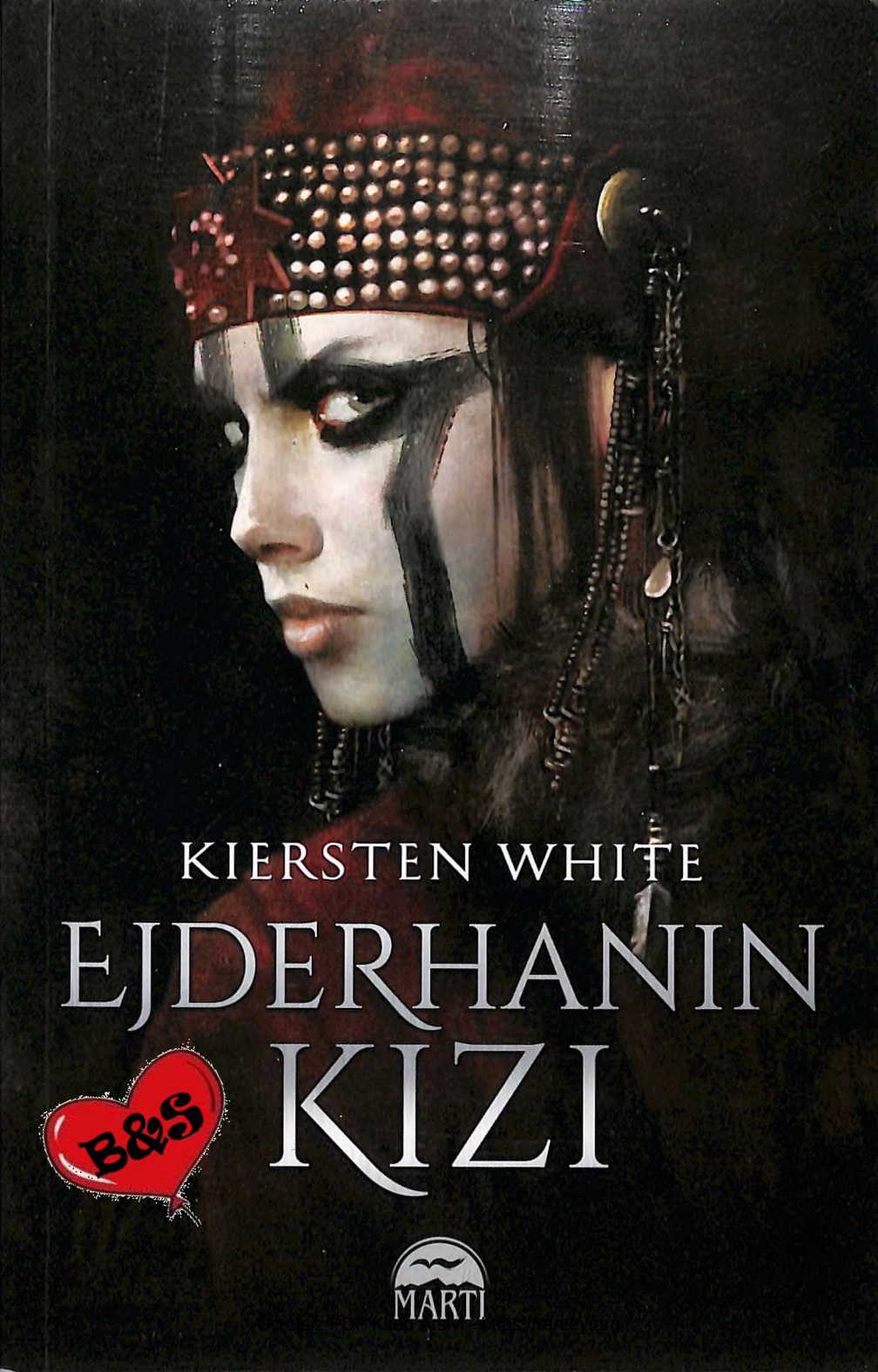
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIERSTEN WHITE

EJDERHANIN KIZI

KIERSTEN WHITE EJDERHANIN KIZI

Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihi kadar
karmaşık ve ihtişamlı bir hikâye,
vahşi ve acımasız bir kadın kahraman...

Kazıklı Voyvoda'nın ihanet karşısındaki
intikamı, tutkularının ateşiyle bilenmiş,
sivri bir kılıç gibi kesecek.

fb @martiyayinlari

ISBN 978-605-186-939-1

9 786051 869391

internetten sipariş: okuoku.com

OMURÇASI ÇELİKTİ. KALBİ ZİRHTİ. GÖZLERİ ATEŞTİ.

Vatanları Eflak'tan koparılıp Osmanlı saraylarında yetişmek üzere rehin olarak verildikleri günden itibaren kardeşler Lada ile Radu tehlikeli bir oyunda piyon rolü oynamaya mahkûmdur.

İntikam ateşiyle yanan Lada her adımımda Kazıklı Voyvoda olarak anılmaya yaklaşırken, kardeşi Radu için ise Osmanlı İmparatorluğu evi bildiği tek yerdir.

Lada kendini tutsak eden Osmanlılara kin beslese de tahtın vârisi, dik başlı ama yalnız bir genç olan Mehmet'le tanışınca Osmanlı saray koridorları, bu üç genç arasında sevginin ve sadakatın sınırlarını kırılma noktasına kadar zorlayan zehirli bir üçgene sahne olur.

“Tarihsel olayları farklı bir biçimde yorumlayan *Ejderhanın Kızı*, okuyucuları vahşi ve acımasız kadın bir kahramanla tanıştırıyor. Tarihten büyüleyici bir dönemi sunarken aşk, aile ve güç konularını zarif bir zekâyla irdeliyor. Her şaşırtıcı ve kanlı anına bayıldım!”

New York Times ve *USA Today* çöksatan yazarı Rachel Hawkins

“Kiersten White’in en iyi eseri. Destansı hikâyesiyle sizi titretecek, kendinizi Transilvanya’da gibi hissedeceksiniz. Karakterleri, özellikle de vahşi, asla taviz vermeyen Lada, kalbinizi fethedecek. Sakın kaçırmayın.”

New York Times çöksatan *Koruyucu* serisinin yazarı Cynthia Hand

“Vahşi ve kurnaz karakterleriyle parlayan kara bir elmas misali, hayranlık uyandırıyor.”

New York Times çöksatan *Yolcu* serisinin yazarı Alexandra Bracken

Ejderhanın Kızı

Özgün Adı: And I Darken

Kiersten White

Bu kitap kurgu eseridir. Bütün olay ve diyaloglar, bütün karakterler, bazı tanınmış tarihi ve halka mal olmuş figürler dışında yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek değildir. Gerçek tarihi ve halka mal olmuş karakterlerin geçtiği noktalarda bu kişileri ilgilendiren olaylar, durumlar ve diyaloglar gerçek olayları tasvir etme ya da işin kurgusal doğasını değiştirme niyetinde değildir. Her bağlamda yaşayan veya ölmüş kişilere benzerlikler tamamıyla tesadüfidir.

© 2016 by Kiersten Brazier

Harita © 2016 by Isaac Stewart

Kapak Tasarım © Alessandro "Talexi" Taini

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Editör : Duygu Pınar
Çeviri : Sibel Atam
Düzeltili : İdil Bostan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Tür : Genç Yetişkin, Tarihi Roman
Kitap No : 1667
Ebat : 13,5x21
Kâğıt : 53 gr.

1. Baskı: Ocak 2019

ISBN: 978-605-186-939-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yol Sok. Avrupa Konutları Ofis,

No: 2 / 39 Cevizlibağ / Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 803 88 57

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 34191

KIERSTEN WHITE

EJDERHANIN KIZI

Çeviren: Sibel Atam

Noah'ya,

Te iubesc *

* Romencede “Seni seviyorum” anlamına gelir.

YAZARIN NOTU

Kitap tarihteki gerçek kişilere dayalı olsa da büyük oranda alı-şılmışın dışına çıktım, boşlukları doldurdum, karakterler ve olay-lar yarattım, olayların zamanlamasını değiştirdim ve özellikle de Şeytan Vlad'ı (Kazıklı Voyvoda) Şeytan Lada'yla değiştirdim.

Tarihi konu alan bir kitap çok büyük ve nihayetinde ele alın-ması neredeyse olanaksız bir iştir. Çünkü tarih muzaffer olanlar –ve o muzaffer olanlardan hiç hoşlanmayanlar– tarafından yazıl-mıştır, büyük karakterler saygı gören veya şeytanlaştırılan bir eği-lim göstererek kayıtlara geçirilmiş ve günümüze kadar gelmiştir.

Kazıklı Voyvoda bir ulusal kahraman, bir özgürlük savaşçısı, parlak bir askeri zekâya sahip olan biri. Veya insanı derinden ra-hatsız eden bir psikopat, on binleri katleden korkunç bir despot ve kelimenin tam anlamıyla onların etleriyle kendi varlığını sür-düren bir adam.

Benzer şekilde ayrılmış kayıtlar Fatih Sultan Mehmet için de var. Tarih onu hem seviyor hem de nefret ediyor. İnanılmaz dere-cede kendini adanmış, dini bir figür olabilecek kadar düşünceli bir hükümdar veya sefahat düşkünü, yıkım meraklısı zalim bir avcı.

Benim bu kitapta amacım bir orta zemin yaratmaktı. Her iki yönde de çok fazla çarpıtılmış olan kayıtları bir kenara bıraktım ve gerçeğe odaklanmaya çalıştım: Büyük bir güce doğmuş iki adam, bu güçleri sürdürmek, daha da büyütme adına neyin gerekli olduğuna inanıyorlarsa, onu yaptılar. Keşfetmek istediğim asıl mesele; bir insanın iyilik adına çok kötü şeyler yapmayı meşrulaştırma noktasına gelişinin kilometre taşlarıydı. Onlara etki eden dürtüler nelerdi? Çocuklukta yerleştirilen hangi taşlar sonradan üzerine mirasların inşa edildiği temelleri oluşturdu?

Nihayetinde bu kurgusal bir çalışma. Kazıklı Voyvoda'yı bir kız olarak kaleme almaya karar verdim, çünkü bir hikâye anlatıcısı olarak bu çok daha ilginç bir bakış açıydı benim için. Güzel Radu aslında Vlad'ın hikâyesinde yalnızca bir dipnot, ama elimden geleni yapıp onun mirasına da hayat verdim. Fatih Sultan Mehmet saygıdeğer bir Türk (Osmanlı) ulusal kahramanı, İstanbul onun büyüklüğüne ve ileri görüşlü olma, geleceğe dair düşünceler üretme yeteneğine hâlâ bir kanıt teşkil etmektedir. Onun gerçek bir insan olduğunu kabul etmekle birlikte, bunu onurlandırmak için de elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bu üç kişinin Osmanlı saraylarında büyürken birbirleriyle ne kadar etkileşim içerisinde oldukları bilinmiyor. Onların genç hayatlarının birbirlerini şekillendiren ilişkilerini konu alan bir kurgusal tarih işledim. Eğer akla hayale sığmaz Osmanlıların mirasının yanı sıra Vlad, Radu, Mehmet ve yaşadıkları döneme dair daha geniş kapsamlı bilgi edinmek isterseniz, yerel kütüphanelerinize ve kütüphanecilere başvurmanızı tavsiye ederim. Faydalı bulduğum kitaplardan bazıları şöyle:

Lord Kinross'dan *The Ottoman Centuries*
Roger Crowley'den *1453*

John Julius Norwich'den *A Short History of Byzantium*

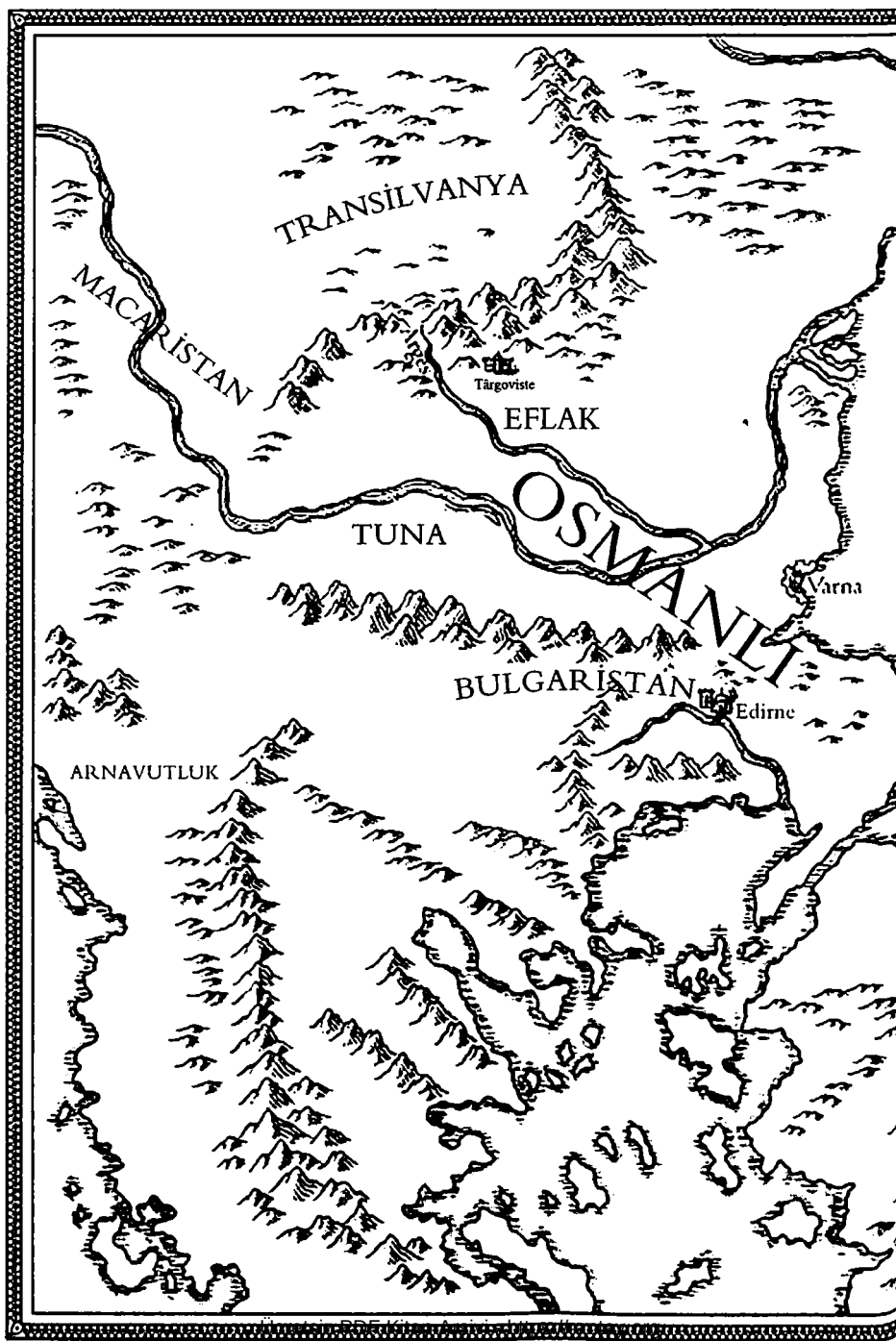
John Freely'den *The Grand Turk*

Radu R. Florescu ve Raymond T. McNally'den *Dracula, Prince of Many Faces*

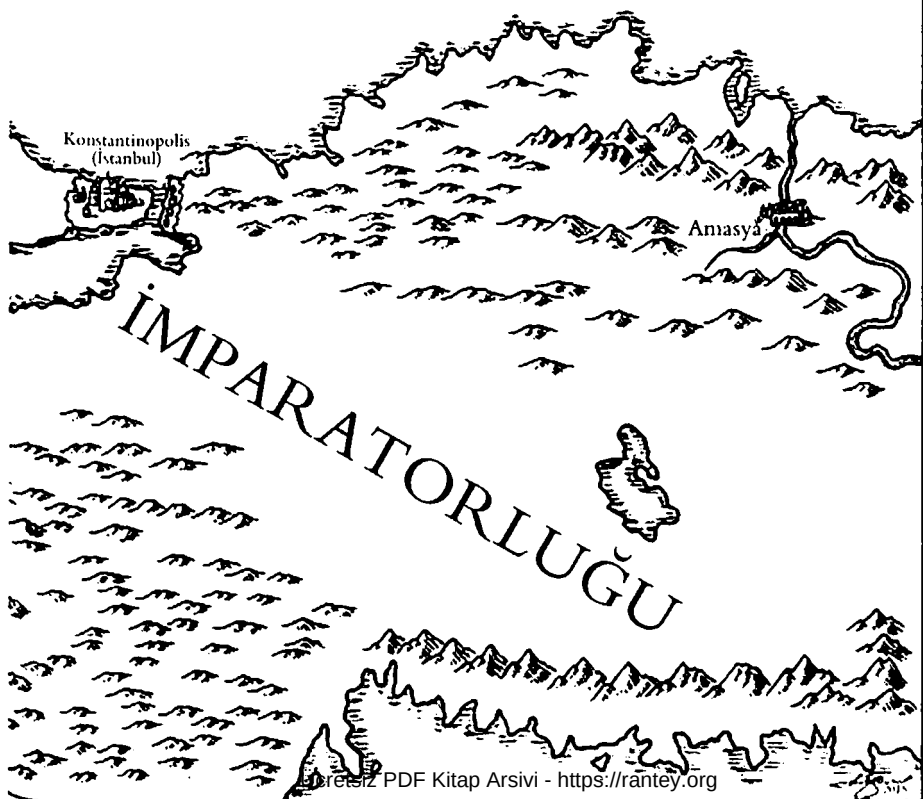
Jonathan Bloom ve Sheila Blair'dan *Islam: A Thousand Years of Faith and Power*

Kitaptaki karakterlerin her biri çeşitli yollarla ve özellikle de İslam'la olmak üzere; dinle etkileşim içinde olsalar da, zengin tarihe ve Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanmanın bu güzel mirasına saygı duymaktan başka bir şey düşünemem. Hikâyedeki bireysel karakterlerin hem İslam hem de Hıristiyanlıkta inancın karmaşıklığına yönelik düşünceleri, benim şahsi fikrimi ve görüşlerimi yansıtmamaktadır.

Yer isimlerinde olduğu gibi, diller arasında yazım zamanla çeşitlilik gösterir. Tespit edeceğiniz her yanlışlık ve uyumsuzluk, şahsıma aittir. Ana karakterler çeşitli diller konuşsalar da, ben editoryal bir karar alarak tüm ortak terimleri İngilizce olarak sundum.

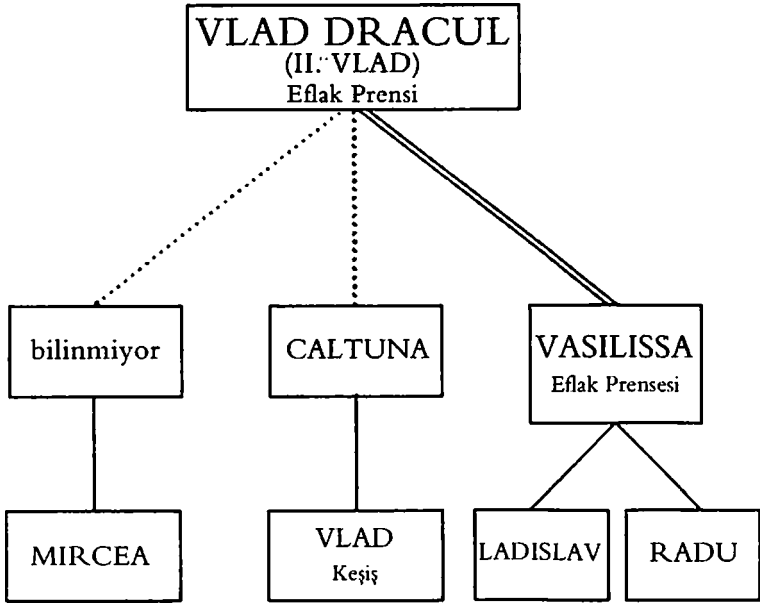

KARADENİZ

— EFLAK —

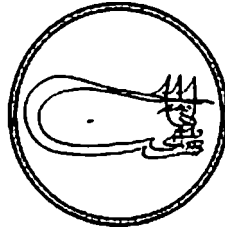
metres

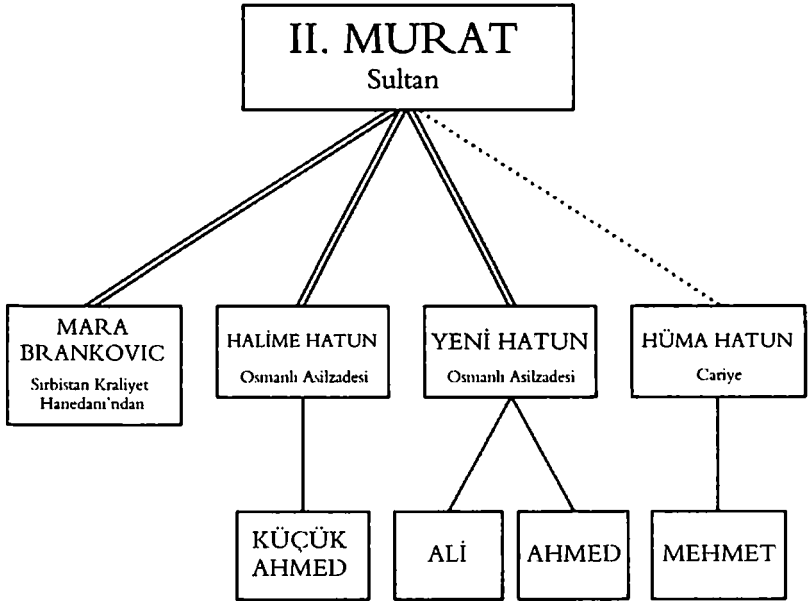
eş

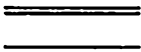
soy

— OSMANLI İMPARATORLUĞU —

cariye

eş

soy

1

1435: Sighisoara, Transilvanya

Doktor ona karısının bir kız çocuk doğurduğunu söylediğinde, Vlad Dracul'un gür kaşları bir fırtına gibi çöktü. Diğer çocukları, ilk karısından doğan ve neredeyse artık büyümüş olanla, önceki yıl metresinden dünyaya gelen gayrimeşru çocuğu erkekti. Tohumunun bir kız çocuk dünyaya getirecek kadar güçsüz olduğunu hiç düşünmemişti.

Hışımila küçük yatak odasının kapısını açtı. İçeride ağır bir hava vardı. Fena halde korku ve kan kokuyordu, bu onu tiksindirdi.

Tepelerle çevrili Sighisoara şehrindeki evleri hak ettiğinden bambaşkaydı. Şehrin ana kapısının yanında, meydanın bunalıcı baskısında, pis pis kanalizasyon kokan bir ara sokaktaydı. Buyruğundaki on adam sadece resmi olarak oradaydılar, övülen biri olarak yerini korumasını sağlıyorlardı. Transilvanya'nın askeri valisi olsa da aslında tüm Eflak'a hükmeden biri olması gerekiyordu.

Belki de bir kız çocukla lanetlenmesinin sebebi buydu. Onuruna bir hakaret daha. Ejderha Yoldaşlığı'nın* bir üyesiydi ve üyeliği bizzat papa tarafından tasdik edilmişti. Voyvoda, savaş beyi ol-

* Ejderha Yoldaşlığı: Macar Kralı Sigismund'un 1408'de kurduğu bu birlik, soylulardan seçilmiş üyelerle Monarşik Şövalye Tarikatını oluşturmuş, Hristiyanlığı korumak adına esas düşmanları olan Osmanlı İmparatorluğu'yla mücadele etmiştir. (ç.n.)

malıydı, fakat tahta oturan erkek kardeşiydi, kendisiyse ülkesinin topraklarında gecekondulaşan Saksonların beylerbeyi.

Ama çok yakında, bir kılıcın sivri ucunda onlara onurunu ispatlayacaktı.

Vasilissa ter içinde, acıdan inleyerek yatakta yatıyordu. Şüphesiz ki rahminde kök salan zayıflık tamamen ondan kaynaklanıyordu. Şimdi ne hal ne de tavırlarıyla bir prenses olmaktan uzak karısının görüntüsünden midesi bulandı.

Sütanne ciyak ciyak bağırır, kıpkırmızı suratlı küçük canavarı ona gösterdi. Hiç kız ismi düşünmemişti. Şüphesiz Vasilissa kendi ailesini onurlandıracak bir isim isterdi, fakat Vlad kendisine politik bir avantaj sağlamayan Moldovyalı asilzadelerden nefret ediyordu. Gayrimeşru oğluna zaten kendi adını vermişti. Kızına da aynı şekilde isim verecekti.

“Ladislav,” dedi. Bu, Vlad ismiyle aynı kökenden gelen ama kızlara verilen bir isimdi. Küçültülmüş. Zayıflatılmış. Eğer Vasilissa daha güçlü bir isim istiyorsa, o halde ona bir erkek çocuk doğuracaktı. “Dua edelim ki güzel olsun, bari bir işimize yarar.” Bebek daha da yüksek sesle ağladı.

Vasilissa’nın asil göğüsleri emzirmeyecek kadar önemliydi. Sütanne, Vlad gidene kadar bekledi, sonra bebeği emzirmeye başladı. Kendi oğlu da küçük olduğu için göğüsleri hâlâ sütle doluydu. Bebek kendisinden beklenmeyecek bir kızgınlıkla hemen memeye yapışırken, sütannesini onun için dua etti. *Tanrım, güçlü bir kız olsun. Kurnaz olsun.* Başını kaldırıp baharda açan çiçekler gibi taze, güzel ve narin olan on beş yaşındaki prensese baktı. Fakat yataktaki hali solmuş bir çiçek gibiydi, çökmüştü.

Ve çirkin olsun.

Vlad, Vasilissa ve kendisinin ikinci çocuğunun doğumuna teşrif etmedi: doğan çocuk bir oğuldu, ablasından bir yaş küçük ve bu dünyaya ablasını neredeyse kovalayarak gelen bir erkek kardeşti.

Sütanne yeni doğan bebeği temizledikten sonra kucağına alıp annesine gösterdi. Ufak tefek ve güzel bir bebektir, dudakları gonca gül gibiydi, koyu renk saçları vardı. Yatakta yatan Vasilissa'nın bakışları donuktu, sessizdi. Gözlerini duvara dikmişti. Ona gösterilen oğluna gözücuyla bile bakmadı. Eteği çekştirilen sütannenin dikkati aşağıya, kaşlarını çatarak bakan küçük Lada'ya yöneldi. Sütannesini ona kardeşini gösterdi.

“Bir erkek kardeşin oldu,” dedi yumuşak sesiyle.

Bebek sütanneyi endişelendirmeye yetecek kadar titrek bir sesle ağlamaya başladı. Lada'nın kaşları daha da çatıldı. Tombul, gamzeli eliyle ağzına vurunca sütanne hemen bebeği ondan uzaklaştırdı. Lada öfkeyle başını kaldırıp bağırırdı.

“Benim!”

Bu onun söylediği ilk kelimeydi.

Hayretler içinde kalan sütannesini güldü ve bebeği bir kez daha aşağıya indirerek ona gösterdi. Bebek ağlamayı kesene kadar Lada, gözlerini dikip ona baktı. Sonra, anlaşılan tatmin olmuştu ki sendeleye sendeleye yürüyerek odadan çıktı.

3

Eğer Vasilissa, kızının köpeklerle ve sütannesinin oğlu Bogdan'la yerlerde güreştiğini görse, sütanne şüphesiz işinden olurdu. Fakat Vasilissa dört yıl önce Radu doğduğundan beri odasından bir kez olsun çıkmamıştı.

Babasının kızı için dilediği tüm güzelliği, Radu almıştı. Gür kirpikleri, dolgun dudakları vardı. Saçlarının yumuşak buklelerinde belli belirsiz, Saksonlara özgü altın sarısı parlıyordu.

Tam adı olan Ladislav'la seslenildiğinde cevap vermeyi reddeden ve artık beş yaşında olan Lada, onun bacağına ısırınca Bogdan çılgınlığı basıp kıza vurdu. Bunun üzerine Lada dişlerini daha da geçirince, bu sefer ağlayarak yardım istedi.

“Eğer bacağına yemek isterse, yiyebilir,” dedi sütanne. “Çılgınlık atmayı kes, yoksa senin akşam yemeğini de yemesine izin veririm.”

Erkek kardeşi gibi Lada'nın da iri iri gözleri vardı, ama onun kiler birbirine yakındı. Kaşları da kavisli olduğu için, mütemadiyen aksi görünüyordu. Saçları her daim karman çormandı ve o kadar koyu renkliydi ki beyaz teni sanki hastalıklı gibi görünüyordu. Burnu uzun ve kemerliydi. Dudakları ince, dişleri küçüktü. Ve Bogdan'ın öfkeli haykırışlarına bakılacak olursa, çok da keskindi.

Bu kız sütannenin şimdiye kadar baktığı en aksi, en huysuz ve

en acımasız çocuktı. Ama aynı zamanda gözdesiydi de. Usullere göre sessiz ve terbiyeli, ürkek ve nazlı nazlı gülümseyen bir kız olması gerekirdi. Babası güçsüz bir zorbaydı, iktidarsızlığı yüzünden acımasızdı ve bir gitti mi aylarca gelmiyordu. Annesi de her açıdan yok sayılırdı, içine kapanıktı, evde de hiçbir işe yaramıyordu. Kendine bile hayrı yoktu. Onlar tüm bölgenin, özellikle de sütannenin memleketi olan Eflak'ın mükemmel bir temsiliydiler.

Ama Lada'da bir kıvılcım, bir tutku, gizlenmeyi veya karartılmayı reddeden vahşi bir pırıltı görmüştü. Sütannesı, Lada'nın geleceğinin hatırı için bu alevi söndürmek yerine, beslemeyi tercih etmişti. Nendense bu ona tuhaf bir şekilde umut veriyordu.

Eğer Lada kuraklıktan çatlamış nehir yatağında filizlenen dikenli bir otsa, Radu da şartların mükemmel olmadığı her durumda solmaya yüz tutan narin, mis kokulu bir güldü. Ve o esnada sütannesı balla tatlandırılmış yulaf lapasını kaşıkla yedirmeye ara verdiği için feryadı bastı.

“Sustur şunu!” Lada babasına ait olan, artık yaşlandığı için tüyleri kırçillaşmış ve daha sabırlı olmuş en büyük tazının üzerinden aşp geldi.

“Nasıl yapacağım?”

“Boğarak öldür onu!”

“Lada! Ağzından yel alsın! O senin kardeşin.”

“O bir solucan. Benim kardeşim Bogdan.”

Sütanne kaşlarını çattı, önlüğüyle Radu'nun yüzünü sildi. “Bogdan senin kardeşin değil.” *Senin babanla yatacağıma köpeklerle yatarım daha iyi*, diye geçirdi içinden.

“Öyle işte! Öylesin. Öyle olduğunu söyle.” Lada, Bogdan'ın sırtına atladı. Gerçi Bogdan ondan iki yaş büyük ve daha iriyarı olsa da Lada onu yere yapıştırdı, dirseklerini onun omuzlarına bastırdı.

Bogdan yarı kıkırdar, yarı acıdan ağlar şekilde, “Kardeşimim! Kardeşimim!” diye cevap verdi.

“Radu’yu lazımlıklarla birlikte çöpe at!”

Radu daha yüksek sesle, katılarak ağladı. Sütanne, artık taşınmayacak kadar büyümüş olan çocuğu kucağına alırken dilini şaklattı. Radu elini onun bluzundan içeri soktu ve gevşemiş, buruşmuş tenini çimdikledi. Sütannesi de bazen onun bir an evvel susması için dua ediyordu, ama çocuk konuşmaya başladığında öfke ve ağlama nöbetlerini telafi edecek kadar tatlı oluyordu. Hatta o kadar güzel kokuyordu ki sanki yemeklerde yediğı bal ağzına yapışıp kalmıştı.

“Uslu çocuk ol,” dedi sütannesi. “Sonra Lada ve Bogdan’la beraber kızak kaymaya gidebilirsin. Bunu ister misin?”

Radu daha çok gözyaşı dökeceğinin işareti olan titreyen dudaklarıyla baktı ve başını iki yana salladı.

“Ya da istersen atları görmeye gidebiliriz.”

Radu yavaşça başını sallayarak kabul ederken, sütannesi de rahatlamayla iç çekti. Dönüp baktığında Lada’nın gitmiş olduğunu gördü. “Nereye gitti?”

Bogdan’ın gözleri kararsızlık ve korkuyla büyüdü. Kimin gazabından daha çok korkması gerektiğini bilmiyordu, daha şimdiden. Annesinin gazabından mı, yoksa küçük Lada’nınkinden mi?

Hışımla yürüyen sütannenin kucağında duran Radu’nun ayakları her adımında hızla bacağına çarpıyordu. Yatak odalarına çıkan dar merdivene doğru koridora yanaştı. “Lada, eğer anneni uyandırırırsan, olaklardan...”

Durdu, bir anda donup kaldı, onun da yüzünde aynı Bogdan’da olduğu gibi büyük bir korku ifadesi belirdi. Evin ön tarafındaki oturma odasından bazı sesler duydu. Alçak sesler. Erkek sesleri. Türkçe konuşuluyordu, birçok kez düşmanları olan Osmanlıların konuştuğı dil.

Ki bu Vlad eve geldi demekti ve Lada da...

Sütanne koridorda aceleyle koşturarak bir hışm oturma odasının kapısını açtığında, Lada'nın odanın ortasında durduğunu gördü.

"Kâfirleri öldürürüm!" Çocuk dişlerinin arasından hırıltıyla konuştu. Elindeki ufak mutfak bıçağını tehdit edercesine sağa sola savuruyordu.

"Öyle mi?" Vlad kızına Saksonların konuştuğu, Sighisoara'da en çok konuşulan dilde karşılık verdi. Sütanne bu dili çok az biliyordu, Vasilissa ise birçok dili gayet akıcı konuşabiliyor olsa da çocuklarıyla hiç konuşmazdı. Bu yüzden Lada ve Radu sadece Eflak halkına özgü dili konuşuyorlardı.

Lada anlamadığı soruya cevaben elindeki bıçağı babasına doğru salladı. Vlad tek kaşını kaldırdı. Üzerinde şık bir pelerin, başında da özenle işlenmiş, gösterişli bir şapka vardı. Lada babasını görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu. Onu tanıyamamıştı.

"Lada!" Sütanesi fısıldadı. "Gel bakayım buraya."

Lada kısa ve tıknaz bacaklarına rağmen elinden geldiğince kendini uzun göstermeye çalıştı. "Burası benim evim! Ben Ejderha Yoldaşım! Kâfirleri öldürürüm!"

Vlad'ın yanındaki üç adamdan biri Türkçe bir şeyler mırıldandı. Sütanne birdenbire başından aşağıya buz gibi ter boşandığını hissetti. Onları tehdit ettiği için küçük bir çocuğu öldürecekler miydi? Babası buna göz yumacak mıydı? Yoksa Lada'yı kontrol altında tutamadığı için dönüp onu mu öldüreceklerdi?

Vlad kızının gösterisi karşısında hoşgörülle gülümsedi, sonra dönüp üç adama başıyla selam verdi. Onlar da aynı şekilde selam vererek, ne sütannenin ne de bu itaatsiz çocuğun cezalandırılmayacağını göstergesi olarak hızla salondan çıktılar. "Kaç tane kâfir öldürdün?" Vlad bu sefer daha melodik bir ses tonuyla konuşmuşsa da, yine de soğuk ve sakindi.

“Yüzlerce.” Lada bıçağıyla, yüzünü sütannesinin omzuna gömerek saklayan Radu’yu gösterdi. “Onu bu sabah öldürdüm.”

“Ve şimdi de beni mi öldüreceksin?”

Lada tereddüt ederek elini hafifçe indirdi. Gözlerini dikip babasına baktı, berrak suya düşen süt damlasının yayılışı gibi, yüzünde yavaş yavaş onu hatırladığını gösteren bir ifade oluştu. Bir yılan kadar çevik bir hareketle Vlad onun elinden bıçağı kaptı, sonra kızını ayak bileğinden yakalayıp havaya kaldırdı.

“Ve nasıl yapacaksın?” Kızının baş aşağı duran yüzünü kendi yüzünün hizasına getirdi. “Senden daha büyük, daha güçlü ve daha zeki birini öldürebileceğini mi düşündün?”

“Hile yaptın!” Lada’nın gözlerindeki bakışı görünce sütanne çok korktu. Bu bakış yaralama, mahvetme isteğini ya da hırsı ifade ediyordu. Sıklıkla da üçünü birden.

“Ben kazandım. Önemli olan tek şey bu.”

Lada çığlık atarak kendini yukarı çekti ve babasının elini ısırdı.

“Tanrı aşkına!” Vlad onu yere düşürdü. Lada top gibi yuvarlandı ve onun ulaşamayacağı bir yere kaçtı, sonra çömeliş ona dişlerini gösterdi. Sütanne korkudan sindi, Vlad’ın hışımla atılarak öfkeyle ona öfkeyle vurmasını bekledi. Ya da Lada’yı terbiye edemediği ve sözünü dinletemediği için kendisine vurmasını.

Ama onun yerine Vlad güldü. “Benim kızım vahşi.”

“Çok özür dilerim, efendim.” Sütanne başını eğdi ve telaş içinde Lada’yı işaret ederek sözlerine devam etti. “Uzun süren yokluğunuzun ardından sizi tekrar gördüğü için biraz fazla heyecanlandı.”

“Onlara ne öğretiliyor? Sakson dilini konuşmuyor.”

“Evet, efendim.” Aslında bu tam olarak doğru değildi. Lada Sakson dilinde söylenen bazı açık saçık sözleri, sokak ifadelerini bir şekilde duyup öğrenmişti ve sıklıkla pencereden dışarıya, ka-

labalık meydandan gelip geçen insanlara bağırarak bunları söylüyordu. “Biraz Macarca biliyor. Ama çocukların eğitimine katkı sağlayacak kimse yoktu.”

Vlad, duyduklarını onaylamadığını gösterir şekilde dilini şaklattı, kurnaz bakan gözleri düşünceliydi. “Peki, bu nasıl? Bu da onun gibi vahşi mi?” En sonunda az da olsa yüzünü gösteren Radu’ya bakmak için eğildi.

Radu hemen gözyaşlarına boğuldu, bir kez daha yüzünü sütannesinin omzuna gömdü, bir elini kadının başlığından içeri sokup saçını tuttu.

Onun bu tepkisini gören Vlad öğrenerek yüzünü ekşitti. “Bu aynı annesine çekmiş. Vasilissa!” Vlad öyle bir bağırdı ki Radu’nun ağlama sesi anında kesildi, yerini sadece sessiz hıçkırıklar ve burun çekişler aldı. Sütanne kalsa mı, gitse mi bilemedi. Kovulmamıştı. Lada onu görmezden geliyordu, tetikteydi, gözlerini dikmiş babasına bakıyordu.

“Vasilissa!” Vlad tekrar gürledi. Lada’yı yakalamak için uzandı, ama bu sefer Lada hazırlıklıydı. Hemen kaçtı ve masanın altına saklandı. Vlad cilalı masanın üzerine hafifçe yumruk vurdu. “Çok güzel. Vasilissa!”

Karısı odaya girerken tökezledi, saçları dağınıktı, üzerinde de sadece sabahlığı vardı. Bitkin ve zayıf görünüyordu. Silikleşmiş, boş bakan gözlerinin altındaki elmacıkkemikleri zayıflıktan iyice sayılıyordu. Lada’yı doğururken az kalsın ölüyordu belki, fakat Radu’nun doğumu adeta geriye kalan tüm yaşamı ondan çekip almıştı. Vasilissa şöyle bir baktı. Radu’nun gözleri yaşlı, Lada masanın altında ve gözlerinde duyusuz bir bakış olan kocası nihayet evdeydi.

“Evet?”

“Kocanı böyle mi karşılıyorsun? Eflak voyvodasını? *Prensi?*”

Zafer kazanmış olmanın gururuyla gülümserken yukarıya kalkan bıyıkları, ince dudaklarını ortaya çıkardı.

Vasilissa kaskatı kesildi. “Seni prens mi yapıyorlar? Alexandru’ya ne oldu?”

“Ağabeyim öldü.”

Açıkçası sütanne ona baktığında, karşısında yas tutan bir adam görmedi.

Sonunda kızını fark eden Vasilissa, el işaretiyle onu yanına çağırdı. “Ladislav, çık oradan. Baban eve geldi.”

Lada yerinden kıpırdamadı. “O benim babam değil.”

Vasilissa sütanneye dönerek ters ters, “Çıkar onu oradan,” dedi.

“Daha kendi çocuğuna hükmedemiyor musun?” Vlad’ın ses tonu, dondurucu kış soğuklarındaki mavi gökyüzü kadar berraktı. O günlere ona, dişleri olan güneş derlerdi.

Sütanne iyice sindi, hafifçe yan döndü, böylece en azından Radu’yu Vlad’ın gözlerinin önünden çekti. Vasilissa telaşla bir o yana bir bu yana baktı, ama odada kaçabileceği hiçbir yer yoktu. “Eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Moldovya’ya dönmek istiyorum. Lütfen müsaade et.”

“Yalvar.”

Vasilissa’nın narin vücudu titremeye başladı. Sonra diz çöktü, başını eğdi ve Vlad’ın elini ellerinin arasına aldı. “Lütfen. Lütfen, sana yalvarıyorum. Eve dönmeme müsaade et.”

Vlad diğer eliyle Vasilissa’nın düz, uzun, yağlı saçlarını okşadı. Sonra sıkıca yakaladı, başını yana egecek kadar çekti. Vasilissa bağırdı, ama Vlad yukarıya doğru daha sert bir şekilde çekerek onu ayağa kaldırdı. Dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. “Hayatımda gördüğüm en zayıf yaratık sensin. Sürünerek tekrar deliğine dön ve orada saklan. Sürün!” Onu yere fırlattı ve Vasilissa yerde sürünerek, hıçkırarak salondan çıktı.

Sütanne taş zemini kaplayan, ince ince dokunmuş halıdan gözlerini kaldırmadı. Hiçbir şey söylemedi. Hiç hareket etmedi. Radu'nun da sessizliğini koruması için dua etti.

“Sen.” Vlad, Lada'ya döndü. “Dışarı çık. Şimdi.”

Lada söyleneni yaptı, ama Vasilissa'nın sürünerek çıktığı kapıdan da gözlerini ayırmadı.

“Ben senin babanım. Ama o kadın senin annen değil. Senin annen, Eflak. Senin annen, şimdi gideceğimiz ve benim prensi olduğum topraklardır. Anlıyor musun?”

Lada başını kaldırdı, babasının hinlikle ve zalimlikle geçen yılların derin izler bıraktığı gözlerine baktı. Hafifçe başını salladı, sonra ona elini uzattı. “Eflak'ın kızı bıçağını geri istiyor.”

Vlad gülümseyerek bıçağı ona geri verdi.

1446: Târgoviște, Eflak

Radu ağzında kan tadını aldı. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarının tuzu, kanın tadına karıştı.

Andrei ve Aron Danesti onu tekrar tekmeledi, botlarıyla onun karnına acımasızca vuruyorlardı. Radu yan tarafına yuvarlandı, dizlerini kendine çekip olabildiğince küçülmeye çalıştı. Orman zeminini kaplayan kuru yapraklar ve taşlar yanaklarını çizdi. Burada onun sesini duyacak kimse yoktu.

Duyulmamaya alıştı. Altı yılın ardından, odasında sütan-nesiyle birlikte olduğu zamanlar dışında bu şatoda kendini hâlâ evinde gibi hissedemiyordu. Özel eğitimler sürekli olarak Lada'yla güç mücadelesi vermekle geçiyordu ve Radu'nun örnek çalışmaları sıklıkla göz ardı ediliyordu. Lada her zaman ya ders çalışıyor, ya da Bogdan'la dışarıda oluyordu ve kardeşine asla zaman ayırmıyordu. Üvey ağabeyleri Mircea ise onu, patavatsız yorumlarından ve hatta kör yumruklarından sakınmak için gidip kendine saklanacak bir yer bulmaya zorluyordu. Ve babası, Eflak voyvodası, tek bir haftayı bile onun varlığını onaylayarak geçir-miyordu.

Üzerindeki baskı gitgide öyle bir artıyordu ki, bazen asıl kork-

tuğu şeyin babasının bir daha onu asla fark etmemesi mi, yoksa fark etmesi mi olduğunu kestiremiyordu.

Hayatını fark edilmeden sürdürmek çok daha güvenliydi.

Ne yazık ki o gün bu konuda çuvallamıştı. Aron Danesti'nin hain kahkahası botlarından daha çok acı verdi. "Domuz yavrusu gibi ciyaklıyorsun. Bir daha yap."

"Lütfen." Aron onu tokatlarken Radu başını korumaya çalıştı. "Dur. Dur."

"Güçlenmek için buradayız," dedi Andrei. "Ve senden daha zayıf kimse yok."

En az ayda bir kez *boyar** ailelerinin yedi ile on iki yaş arası erkek çocukları ormanın derinliklerinde tek başlarına bırakılırdı. *Boyar* asilzadeligi temsil eden bir terimdi, ancak Lada bu kelimeyi mutlaka dudaklarını büzerek ve küçümseyerek telaffuz ederdi. Bu bir gelenektir, çoğu yetişkin bundan bahsederken hoşgörüyü gülerdi, bunu bir oyun olarak kabul ederlerdi. Fakat hepsi gözlerini kısarak seyrettiler, ilk kimin kurtulacağını gördüler, sanki tükenmiş ve korkmuş normal bir çocuk değil de ormandaki gezintisinden çıkıp gelmiş biri gibi baktılar ona.

Danesti ailesi son on beş yıldır Basarab ailesiyle dönüşümlü olarak tahta geçiyordu, o yüzden asıl ilgilendikleri, her ikisi de Radu'dan bir yaş büyük olan Aron ve Andrei'nin yaptıkları, onun hakkından nasıl geldikleri idi. Draculesti gaspçılarıyla fazla ilgilenmiyorlardı.

Radu voyvodanın, prensin oğluydu. Bir Draculesti'ydi, en küçük erkek çocuk ve en büyük hedefti. Radu hiçbir zaman kazanan taraf olmamıştı. Ve o gün, ilk kez, geri dönüp dönemeyeceğini merak etti. Dehşet duygusu boğazına tırmandı, nefesi daraldı, soluk alış verişleri kısa ve acı vericiydi.

* *Boyar*: Slav ülkelerinde, özellikle de Rusya, Boğdan, Eflak ve Erdel'de toplumda ve devlet yönetiminde yüksek zümre. (ç.n.)

Andrei, Radu'nun kollarını güçlü bir şekilde kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Sıcak nefesini kulağında hissedebiliyordu. "An-nem diyor ki baban senin için keşke hiç doğmasaydı diye düşünüyormuş. Sen de bunu diliyor musun?"

Aron onun karnına bir yumruk atınca Radu'nun nefesi kesildi.

"Söyle hadi," diye emretti Andrei. Ne kadar eğlendiği sesinden belli oluyordu. "Keşke hiç doğmasaydım de."

Radu gözlerini sıkıca yumdu. "Keşke hiç doğmasaydım."

Aron ona bir kez daha vurdu.

"Söyledim işte!" Radu çığlık çığlığa bağırırken öksürerek tekrar nefes almaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi Andrei ve Aron'a döndü. "Ona tekrar vur."

"Babam sizi..."

"Ne yapacaktı baban? Sultana mektup yazıp bizi azarlamak için müsaadesini mi alacaktı? Yoksa ailemizden prensliğe bağışta bulunmalarını isteyecek ve bu sayede bizi kamçılar için bir kırbaç alabilecek duruma mı gelecek? Senin baban bir *hiç*. Aynı senin gibi."

Radu bir darbe daha almadan önce kendini korumaya çalışırken, Aron'un çığlığıyla gözlerini açtı. Aron olduğu yerde daireler çizerek umutsuzca Lada'dan kurtulmaya çalışıyordu. Aslında Lada'nın orada olmaması gerekiyordu, ama varlığı bir şekilde şaşırtıcı gelmemişti. Lada çocuğun sırtına atladı, kollarım kenetleyerek çocuğu etkisiz hale getirdi. Karmakarışık saçları yüzünden Radu onun yüzünü göremiyordu, ama Aron yana döndüğünde saçları savrulunca, çocuğun omzuna dişlerini geçirdiğini gördü.

Andrei, Radu'yu bir kenara fırlattı ve kuzenine yardım etmek için hemen atıldı. Lada, Aron'u bıraktı, sırtından inip yere çömeldi. Gözlerini kısarak baktı. Andrei on bir yaşındaydı, yani Lada'yla aynı yaşıydı ve Lada'dan çok daha iriydi. Aron sendeleye sendeleye en yakındaki ağaca gidip yaslandı, ağlayarak omzunu tuttu.

Lada, Andrei'ye gülümsedi, dişleri kana bulanmıştı.

“Seni şeytan kız, ben şimdi...”

Lada ayağa kalktı ve Andrei'nin burnuna vurdu. Andrei bağı-
rıp dizlerinin üzerine çökerek, acıyla ağlamaya başladı. Lada ona
arkasından yaklaşarak yan tarafına tekme attı, Andrei diğer yanı-
na düştü. Burnundan boşanan kanlarla nefesi tıkanarak Lada'ya
baktı. Lada ayağım onun boğazına koydu ve çocuğun gözlerini
panikle büyütmesine yetecek kadar bastırdı.

“Defolun gidin ormanımdan,” diye dişlerinin arasından hırıl-
dadı Lada.

Ayağını onun boğazından çekince cesaret gösterilerinden en
ufak bir iz kalmayan iki kuzenin korkuyla birbirlerine sarılışlarını
izledi. Koşarak kaçtılar.

Radu giysisinin koluyla gözyaşlarını ve yüzünü sildi, giysi-
sinin kolu toz toprak ve kana bulandı. Ağaç dallarının arasından
süzülen ışık huzmesinin ortasında duran Lada'ya baktı. Hayatı
boyunca ilk kez onun saldırgan huyuna, birinin canını en az gay-
retle nasıl yakacağını bilmesine minnettardı. Gerçekten son de-
rece tükendiği ve korktuğu bir anda Lada gelip onu kurtarmıştı.
“Teşekkür ederim.” Kollarını ona uzatarak yaklaştı. Canı acıdı-
ğı zaman sütanesi onu koynuna alır, tüm dünyadan soyutlardı.
Şimdi buna gerçekten çok ihtiyacı vardı.

Lada onun karnına vurdu. Radu acıdan iki büklüm oldu, dizleri-
nin üzerine düştü. Lada gelip onun yanında diz çöktü ve kulakların-
dan sıkıca tutarak kendine çevirdi. “Bana teşekkür etme. Tek yaptığ-
ım onlara benden korkmaları gerektiğini öğretmektir. Bunun sana
nasıl bir faydası olabilir? Bir dahaki sefere ilk sen vur, onlar vur-
duğunda sen daha sert vur, isminin korku ve acı anlamına geldiğini
öğret onlara. Seni kurtarmak için bir daha burada olmayacağım.”

Radu sarsıldı, ağlamamaya çalıştı. Lada'nın onun ağlamasın-
dan nefret ettiğini biliyordu, ama o Radu'nun canını acıtmıştı. Ay-

rica ona imkânsız bir görev vermişti. Diğer çocuklar daha büyük, daha iriyarı, daha kavgacı ve daha hızlıydılar. Lada'yı onlardan daha iyi yapan şey her neyse, belli ki onu tamamen es geçmişti.

Ormandan çıkmak için ablasını takip ederek uzun ve çileli bir yürüyüş yaparken, nasıl onun gibi olabileceğini düşündü. *Boyarlar* büyük bir tentenin altında oturarak bekliyor, hizmetkârlar onları yellerken dedikodu yapıyorlardı. Mircea da oradaydı, Vlad Danesti'yle konuşuyordu ve Radu'yu görünce yüzünde beliren ifade, verilen zararı onayladığını ima ediyordu. Belki o, daha da fazlasını yapmak isterdi.

Lada'nın arkasından ilerlerken daha emin adımlar atmaya çalıştı, diğer tüm gözler hâlihazırda Lada'nın üzerindeydi. *Boyarlar*, prensin kızının ormandan başı dik çıktığını gördüklerinde afallayıp kaldılar. Kimse Radu'yu kir pas içinde, yüzü gözü kan olmuş halde gördüğüne şaşırılmamıştı, gerçi Aron ve Andrei kadar kan yoktu üzerinde. Aceleyle Lada'dan kaçan kuzenler ormanda kaybolmuş, kurtarılmaları gerekmişti.

O olaydan sonra orman dersleri iptal edildi ve *boyar* aileleri aralarında prensin kızı hakkında fısıldamaya başladılar. At binme becerisiyle yaşıtı olan erkek çocuklarını her zaman geride bırakıyordu ve erkek kardeşine öğretilen her şeyi öğrenmeyi talep ediyordu, fakat bu saldırısı biraz fazla aleni olmuştu. Babaları Lada'yı azarlamak yerine güldü ve bir erkek domuz kadar vahşi ve hiddetli olan kızıyla övündü. Eğer ormandan zaferle çıkıp gelen Radu olsaydı, acaba fark eder miydi?

Resimli duvar halılarının ardına saklanan, karanlık köşelere gizlenen Radu her şeyi dinledi. Aron ve Andrei'nin onu izlediklerini fark etmişti, ancak aradan iki hafta geçince bile onu yalnız yakalama şansını elde edememişlerdi. Etrafta yetişkinler olduğu sürece Radu'nun yüzü gülebilir, sevimlilikler yapabilir ve güvende olabilirdi.

Lada haklıydı. Aslında onu kurtarmamıştı. Düşmanlarının onu gördükleri andaki bakışları bunu doğruluyordu.

O yüzden Radu bekledi, saklandı ve gözlemledi. Ve sonra, serin bir sonbahar akşamında harekete geçti.

“Merhaba,” dedi Radu. Ses tonu alacakaranlığı aydınlatacak kadar parlak ve neşeliydi.

Hizmetkâr çocuk bir anda sanki çarpılmış gibi yerinden sıçradı. “Yardımcı olabilir miyim?” Üzerindeki gömleği neredeyse yırtık pırtıktı. Radu onun çıkık köprücük kemiklerini, kırılacak gibi duran ince kollarını görebiliyordu. Muhtemelen aynı yaştaydılar, ama Radu’nun daha rahat bir hayatı vardı; en azından karnısını doyurmaya yetecek kadar yemeği olmuştu.

Radu gülümsedi. “Yiyecek bir şeyler ister misin?”

Çocuğun gözleri merakla büyüdü. Başını evet anlamında salladı.

Kendisi de sıklıkla görmezden geldiği için Radu göz ardı edilmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. Emil isimli bu hizmetkâr çocuk, emrinde çalıştığı *boyarların* gözünde o kadar değersizdi ki onlar için neredeyse görünmezdi. Radu çocuğu mutfağa götürdü.

Art arda yaşanan hırsızlık olayları şatoda büyük bir rahatsızlığa sebep olmuştu. *Boyar* ailelerin katıldığı her ziyafetten sonra birileri bir kolyenin, bir mücevherin, değerli kişisel eşyaların yok olduğunu fark ediyordu. Bu olaylar prensin şerefine leke sürüyordu, o yüzden Vlad bu suçların ardında kimin olduğu bulunursa halka açık bir yerde kırbaçlanacağını ve süresiz olarak hapsedileceğini duyurdu. *Boyarlar* kendi aralarında kızgın ve çirkin sözlerle fısıldaştılar. Vlad ise gözlerini kısıp, kendi evini kontrol altında tutamamanın verdiği utancın ağırlığıyla omuzlarını düşürerek şatoda pusuya yattı.

Birkaç hafta sonra Radu, meydanın ortasında salya sümük halinde bir direğe bağlanmış olan Aron ve Andrei'nin etrafını saran kalabalığın içinde duruyordu.

“O kadar şeyi neden çalmışlar?” Lada onları izlerken merakla dudağını ısırırdı.

Radu omzunu silktili. “Tüm kayıp eşyalar yataklarının altından çıktı. Bir hizmetkâr bulmuş.” Artık bir daha acı verici şekilde açlık çekmeyecek ve Radu'yu bu dünyadaki en iyi ve tek dostu olarak görecekti bir hizmetkâr. Radu gülümsedi. Aslında o kadar uzun süre beklemesi, düşmanlarının cezalandırılma sürecini geciktirmesi ve babasının utancını uzatması için geçerli bir sebebi yoktu. Ancak bu dört gözle bekleyiş ona tatlı gelmişti. Şimdi ise ödülünü alma zamanıydı.

Lada ona bakmak için döndü, şüpheyle kaşlarını çatı. “Bunu sen mi yaptın yoksa?”

“Birini yenmek için yumruklarını kullanmaktan başka yollar da vardır.” Radu ablasını çaktırmadan dürttü.

Lada'nın patlattığı kahkaha onu şaşırttı. Kendiyle gurur duyarak gülümserken daha dik durdu. Onunla alay etmek için gülmenin dışında Lada onunla beraber daha önce hiç gülmemişti. Radu doğru bir şey yapmıştı!

Sonra kırbaçlama başladı.

Radu'nun yüzündeki gülümseme yavaşça yok oldu. Başını çevirdi. Artık güvendeydi. Lada onunla gurur duyuyordu ve bu daha önce hiç olmamıştı. Aron ve Andrei acıyla feryat ederken yüreğinin burkulmasını görmezden gelebilmek için sadece bu düşünceye odaklandı. Sütannesinin yanında olmasını, onu kollarına alıp rahatlatmasını istedi. Ve bu düşünce onu utandırdı.

Lada gözlerinde dikkatli bir bakışla kamçıyı izledi. “Yine de, bana sorarsan yumruklarla bundan daha hızlı cezalandırabilirsin.”

1446: Curtea de Argeş, Eflak

Vlad, Lada'nın on ikinci yaşında, binlerce karasineğin artık bıkıracak kadar ısrarcı olduğu bir yaz mevsiminin en sıcak zamanında, Lada ve Radu'yu şehir dışına götürdü. Onlara eziyet eden büyük ağabeyleri Mircea, Transilvanya'da yükselen tansiyonu yatıştırmakla meşguldü. Lada, babasının yanında at bindiği için kendini şerefli ve görünür hissediyordu. Radu, sütanne ve Bogdan onların arkalarından geliyorlardı ve Vlad'ın muhafız birliği de uzak ara geriden geliyordu. Babası kırsal bölgeye özgü özellikleri ona gösterdi. Bir dağın yamacından yukarı çıkan örtük bir patika, uzun zaman önce unutulup gitmiş insanların son istirahatlerinde yattıkları eski çağlardan kalma bir mezarlık, çiftçilerin tarlalarına nehirden su getirmek için kazdıkları suyolları... Lada babasının ağzından çıkan her kelimeyi kurak topraklardan daha susuz bir dikkatle özömsüyordu.

Kısa bir süreliğine durdukları küçük, yemyeşil bir şehir olan Curtea de Argeş'te babasının himayesini bahşettiği bir kiliseyi şereflendirdiler. Normalde Lada dini eğitimlerden rahatsız olurdu. Kiliseye babasıyla birlikte iştirak ettiyse de; bu her zaman görünmek, gözlemlenmek, prestij açısından o veya bu ailenin

kendileriyle yakın ilişki kurmalarına müsaade etmek gibi politik bir amaca hizmet ederdi. Rahipler insanın içini uyutan bir ilahi söylüyorlardı, boğucu bir hava vardı ve mozaik camlardan içeri süzülen ılık loş, kasvetli bir ortam yaratıyordu. Ailece Ortodokslardı ancak babasının Ejderha Yoldaşlığı aracılığıyla papayla politik bağları vardı. Bu yüzden Lada'nın dimdik durup rahibi dinlemesi, diğerleri açısından en uygun görünümü vermesi çok daha önemliydi.

Bu Lada'nın sinirlerini bozan bir işti.

Bununla birlikte orada, o kilisede, babasının ismi duvara kazınmıştı. Altın varakla kaplanmış ve devasa, çarmıha gerilmiş İsa mozaığının tam yanına yerleştirilmişti. Bu ona kendini güçlü hissettirdi. Sanki Tanrı ailesinin ismini biliyormuş ve değer veriyormuş gibi...

Bir gün kendi kilisesini inşa edecekti ve Tanrı onu da görecekti.

Argeş Nehri boyunca seyahatlerine devam ettiler. Yol bazen daralıyor ve şiddetle sarsıyordu, bazen de cam gibi dümdüz ve geniş oluyordu; dağlara kadar dolambaçlı bir rota izliyordu. Etrafında gördüğü her şey neredeyse siyaha yakın bir koyu yeşildi. Koyu gri taşlar ve kayalar dik yamaçların kenarından yükseliyor, hemen altında da Argeş Nehri kıvrıla kıvrıla akıyordu.

Burası Târgovişte'den daha serindi, yosunlu kayalara mütemadiyen tutunan bir serinlik vardı. Uzakta görünen yalçın dağlar yüzünden, seyahat edenin katile her gün yalnızca birkaç saat süresince güneş alıyordu ve geri kalan zamanda sürekli gölgede ilerliyorlardı. Havada çam, orman ve çürümüş ot kokusu vardı. Fakat bu çürük kokusu bile Târgovişte'nin içten içe çürüyüşünün aksine, güzel ve sağlıklı geliyordu insana.

Bir öğleden sonra, artık neredeyse seyahatlerinin sonuna gelmişlerken babası bir kayanın altından yanlamasına çıkarak büyü-

müş bir ağacın dalına uzandı. İnce dallardan birini kırdı, kokladı, sonra gülümseyerek Lada'ya uzattı. Bu gülümseme Lada için dağ havası kadar baş döndürücüydü. Barışçıl bir gülümsemeydi. Babasının yüzünde daha önce böyle bir tebessüm görmemişti ve yüreği, buna sahip olanın kendisi olmasından dolayı mutlulukla çarptı.

“Biz o ağacız,” dedi babası ve atını ileriye sürdü.

Lada dizginleri çekerek yumuşak başlı, kahverengi atını durdurdu. Ağır kayanın altından büyük bir hayat mücadelesi vererek çıkan ağacı inceledi. Küçük ve çarpık bir gövdesi olsa da yemyeşildi, yerçekimine meydan okurcasına yanlamasına büyümüştü. Uygun şartların hiç uğramadığı bir ortamda hayatta kalmayı başarmıştı.

Lada babasının kendisiyle onu mu yoksa tüm Eflak'ı mı kastettiğini anlamıyordu, çünkü bu kavramlar zihninde ayrılmaz olmuştu. Mis gibi kokan dalı burnuna götürürken, *biz o ağacız*, diye düşündü. *Yetişmek için ölüme meydan okuruz.*

O akşam nehirle dağın arasına kurulmuş bir köye vardılar. Köy evleri basit ve yetersiz yapıları, kendi şatolarıyla asla kıyaslanamazdı. Ama küçük çocuklar dar sokaklarda neşe içinde koşup oynuyordu ve ufak bahçelere rengârenk çiçekler ekilmişti. Tavuklar ve koyunlar etrafta serbestçe dolaşıyordu.

“Hırsızlar yok mu burada?” Radu şaşırmıştı. Târgovişte’de besledikleri hayvanlar sağlam ağıllarda dikkatle tutuluyor, başlarına her daim gözetlemesi için bir bekçi konuyordu.

Sütanneleri eliyle tüm köyü gösterdi. “Herkes herkesi tanıyor. Kim gidip de komşusundan bir şey çalsın ki?”

“Evet, çünkü anında kimin çaldığı bulunur ve cezalandırılır,” diye cevap verdi Lada.

Radu hafifçe kaşlarını çatarak ona gülümsedi. “Çünkü birbirlerine değer veriyorlar.”

Yemek ikramı yapıldı. Sıcak, sert yuvarlak ekmekler ve dışı baharatlara bulanıp kızartılmış, içi yumuşak ve çok sıcak olan tavuktan yediler. Belki seyahatte olmaktan ya da etraftaki yeşilliklerin mis kokusundandı, ama buradaki yiyecekler bile Lada'ya çok daha nefis ve lezzetli gelmişti.

Ertesi sabah Lada erkenden uyandı, yattığı yatağın içindeki samanlar döndükçe sırtına batıyordu. Sütannesi horluyor, Boğdan ve Radu da köpek yavruları gibi bir köşeye kıvrılmış uyuyorlardı. Lada sessizce pencereden çıktı.

Köyün en rahat ve en güzel kulübesi, ağaçların yetişmeyeceği bir yükseklik sınırına inşa edilmişti. Lada, sadece birkaç adımda yeşilliklerin arasından süzülen ışıktaki görünmeyen böceklerin sürekli hareket halinde olduğu yepyeni, gizli bir dünyayla kuşatılmıştı. Çıplak ayaklarının altındaki toprak sabah çiğiyle nemlenmişti, üzeri işaretparmağı büyüklüğünde çizgili solucanlarla doluydu. Ağaçların dallarına tutunan sis, sanki gelişini hissetmiş asma filizleri gibi onu selamlıyordu. Pek tekin olmayan bir patikayı izleyerek doğruca yukarıya, koyu gri kayalardan oluşan en yakındaki tepenin zirvesine doğru yavaş yavaş ilerleyerek tırmandı.

Yukarıda uzun zaman önce düşmüş olan bir kalenin kalıntıları vardı. Sislerin ardından bir görünüp bir kaybolan kalıntılar sanki onunla şakalaşıyor, tarif edemeyeceği bir şekilde onu çağırıyorlardı.

Oraya kesinlikle ulaşmalıydı.

Küçük bir dağ geçidini aştıktan sonra doğruca kayalık tepeye tırmanmaya başladı. Ayağı kaydı, nefes nefese kalmış bir halde yüzünü kayaya yasladı. Kayalara çakılmış, muhtemelen bir zamanlar oraya yapılmış bir köprüyü tutan paslı kancalar vardı. Lada birini sıkıca tuttu, sonra bir diğerini ve böylece kendini yukarı çekerek yıkılmış bir duvarın kalıntılarının üzerinden aştı.

Kenarları sivri tuğla ve harç parçaları ayaklarına bata bata harabenin zemininde ilerledi. En kenarda, kale duvarının dahi tamamen yıkıldığı yerde boş alanın üzerine sarkan parke taşlarıyla döşenmiş sahanlıktan başka bir şey yoktu. Aşağıya, Argeş Nehri'ne baktığında kalp atışları hızlandı, bu yükseklikten ince bir çizgi gibi görünüyordu ve köy evleri de sanki çakıtaşları gibiydi. Karşıdaki tepelerden kendini gösteren güneşin ışıkları doğrudan onun üzerine düşüyor, havada uçuşan zerrecikleri altın rengine boyuyor ve sisi muhteşem gökkuşağı damlacıklarına dönüştürüyordu. Harabenin zemininden kendi kendine çıkmış yabani dikenli mor bir çiçek dikkatini çekti. Lada çiçeği kopardı, ışığa tuttu ve sonra yanağına değdirdi.

O anın, o dağın, o güneşin *kendisi* için yaratıldığının bilinciyle yüreği sevinçle doldu. İçini hem yakıp kavuran hem de ısıltı ısıltı aydınlatan bu muhteşem duyguya en çok yaklaştığı an, babasının ondan hoşnut olduğu andı. Fakat bu yeni, daha büyük ve daha yoğun bir duyguydu. Onu karşılayan ve kucaklayan, toprağı ve anası olan Eflak'tı. Kilisenin de vermesi gereken his aynen buydu. Kilise duvarları arasında şimdiye kadar ilahi ruhu hiç hissedememişti, fakat bu tepede, bu kırsal bölgede huzuru, aidiyet duygusunu ve gayeyi hissediyordu. Bu, Tanrı'nın nuruydu.

Bu, Eflak ülkesinin kendisiydi.

Ve ona aitti.

Güneş neredeyse kanyonu geçip dağların ardından batmaya hazırlanırken Lada geri dönüş yoluna çıktı. Tırmanıştan daha zordu, bir yere bastığında tereddüt ediyordu, tepeyi çıkarken onu kamçılayan amaç artık yoktu.

Acıyan ayakları ve aç karnıyla köye geri döndüğünde çılgına

dönmüş sütannesinin haşın azarlamalarına maruz kaldı. Günün tamamını mahvettiği için Radu surat astı ve hatta Bogdan bile onu da yanında götürmediği için sert sert baktı.

Lada hiçbirini umursamadı. Tepenin zirvesindeyken neler hissettiğini, Eflak ananın onu nasıl kucakladığını, onu ışı ışığı ve sıcaklığıyla sardığını bir an evvel babasına anlatmak istiyordu. Dopdolu olduğu bu duyguları babasının anlayacağını ve onunla gurur duyacağını biliyordu.

Ama babası onun yokluğunun farkında bile değildi. Akşam yemeği sırasında da baş ağrısından şikâyet ederek asık suratıyla oturmuştu. Lada tüm gün elinde tuttuğu çiçeği masanın altına tıktırdı. Gece olduğunda çiçeği sütannesinin onun için çantaya koyduğu küçük azizler kitabının içine, ağaç dalının yanına koydu.

Ertesi gün babası erkenden iş için bir yere gitti.

Yine de o yaz Lada'nın hayatında geçirdiği en muhteşem yazdı. Babasının gidişiyle beraber onun gönlünü hoş etme umudu da yok oldu. Bogdan ve Radu'yla beraber nehre girerek oynadı, kayalıklara ve ağaçlara tırmandı, köylü çocukların canını yaktı ve aynı şekilde karşılığını aldı. Bogdan'la beraber ana dillerini Latin, Macar ve Sakson dilleriyle karıştırıp sadece kendilerinin bildiği gizli bir dil oluşturdular. Radu gelip onlarla oynamak istediğini söyleyince ona karmakarışık, anlaşılmaz dilleriyle cevap verdiler. Radu'nun sıklıkla hayal kırıklığına uğrayıp ağlaması, sürekli sızlanan bir bebeği oyunlarına almak istemeyişlerini haklı çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

Bir gün, dağ yamacının yukarısında Bogdan onunla evlenme niyetinde olduğunu açıkladı. Lada, "Ne diye evlenelim ki?" diye sordu.

“Çünkü diğer kızlar hiç eğlenceli değil. Kızlardan nefret ederim. Sen hariç.”

Lada geleceğinin evlilik birliği etrafında dönüp durduğunu, üstü kapalı ve ürkütücü gelse de çoktan anlamıştı. Annesinin çok uzun zaman önce Moldovya’ya dönüşüyle –ya da Lada’nın kulak misafiri olmaktan kaçınmadığı dedikodulara göre aslında oraya kaçıyla– birlikte böyle şeyleri sorup öğreneceği kimse kalmamıştı etrafında. Hatta sorduğunda sütanesi bile duyduklarından hoşnut olmayarak başını iki yana sallamış ve ona, “Bugün dururken gelecek için endişelenme,” demişti, ki Lada bundan sadece evliliğin kötü bir şey olduğu anlamını çıkarabilmişti.

Bazı zamanlar taş mihrapta durup onu bekleyen bir siluet hayal ediyordu. Lada ona elini uzatacak ve o da kendisi için sunulan her ne varsa hepsini sömürecekti. Öyle bir adamla evlenecek, onu yerlerde süründürmesini bekleyecek olma fikrinden nefret ediyordu.

Ama karşısındaki kişi Bogdan’dı. Lada illa biriyle evlenmesi gerekecekse, bunun Bogdan olacağını düşündü. “İyi. Ama yalnızca her zaman benim sözümün geçeceği konusunda anlaşsak.”

Bogdan güldü. “O zaman şimdikinden ne farkı olacak?”

Lada, Bogdan’ın omzuna sert bir yumruk attıktan sonra birdenbire artık kâbusu haline gelen o adamın silüetini zihninden yok etmek istedi. Orada, o dağda her şey mükemmeldi. “Hemen şimdi evlenmeliyiz.”

“Nasıl?”

“Elini ver bana.”

Bogdan söyleneni yaptı, Lada bıçağıyla onun avucunu çizerken acıyla iç çekti. Lada aynısını kendi avucuna da yaptı, sonra onun avucuyla birleştirip birbirine bastırdı. Küçük, kirli ellerinden akan sıcak kanları birbirine karıştı. “Bu dağın üzerinde, Eflak

anamın şahitliğinde, ömrüm boyunca bir tek Bogdan'la ve sonsuza dek sürecek bir bağla evleniyorum.”

Arkasından batmakta olan güneşin ışıklarıyla koca kulakları kıpkırmızı görünen Bogdan gülümsedi. “Bu dağın üzerinde, Lada’nın kayalardan ve ağaçlardan oluşan anasının şahitliğinde, ömrüm boyunca bir tek Lada’yla ve sonsuza dek sürecek bir bağla evleniyorum.”

Lada onun kesik elini sıktı. “Ve benim sözüm geçecek.”

“Ve senin sözün geçecek.” Ellerini birbirinden ayırdılar. Akli karışarak, sükûtu hayale uğrayarak kaşlarını çatan Bogdan yere oturdu. “Şimdi ne olacak?”

“Ben nereden bileyim? Daha önce kimseyle evlenmedim.”

“Öpüşmemiz gerek.”

Umursamayarak omzunu silken Lada dudaklarını Bogdan’ın dudaklarına değdirdi. Bogdan’ın dudakları yumuşak, kuru ve sıcağı. Ve bu kadar yakın bir mesafeden bakıldığında Bogdan’ın yüz hatları bulanıklaşıyor, sanki üçüncü bir gözü varmış gibi görünüyordu. Lada gülünce Bogdan da güldü. O öğleden sonrayı burunlarını birbirine yapıştırıp tek gözle ya da üç gözle nasıl da canavar gibi göründüklerini birbirlerine anlatarak ve gülüşerek geçirdiler.

Evlilikleri hakkında bir daha konuşmadılarsa da avuçlarındaki yaraların iyileşmesi haftalar aldı.

Altın kadar değerli geçen sayısız yemyeşil günlerin ardından sonunda Târgovişte’ye döndüler, fakat bu eve dönüş hissini tam tersini yaşattı. Lada geride bıraktıklarının hasretini çekti. Bir gün Argeş Nehri’ne geri dönecek, babasıyla ve Bogdan’la birlikte yaşamak için o tepedeki kaleyi yeniden inşa edecekti. Hatta belki Radu’yla da.

Târgovişte’den daha iyi olacaktı. Her neresi olursa olsun, Târgovişte’den daha iyi olacağı kesindi.

1447: Târgoviște, Eflak

Yaşına göre hâlâ ufak tefek olan on iki yaşındaki Radu buz tutmuş sert karı tekmeledi. Üşümüş, sıkılmış ve kızmıştı. Yanından uçarcasına geçen Lada ve Bogdan neşeyle çılgık attılar, eski metal kalkan her ikisini birden zorlukla taşıyordu. Tepenin en aşağısına son sürat inince tam nehir kıyısına geldikleri anda durmak için yere yuvarlandılar. Arkalarında çektikleri ağır, çalıntı bir kalkanla buraya kadar çıkmak için zahmetli ve uzun bir yol kat etmişlerdi. Radu kalkanı oraya kadar taşımalarına yardım etmiş olsa bile bir tur binmesine izin vermeyeceklerdi.

Lada ve Bogdan bir daha kaymak için kalkanla beraber yukarı çıkarlarken aralarında uydurdıkları dille hızlı ve anlaşılmaz bir şeyler konuştular. Hâlâ Radu'nun onları anlayamadığını düşünüyorlardı.

“Şuna bak.” Bogdan güldü, kepçe kulakları soğuktan kıpkırmızı kesilmişti. “Ağlayacak galiba.”

“Her zaman ağlıyor zaten.” Lada kardeşine dönüp bakmaya tenezzül bile etmedi.

Bunları duymak elbette ki Radu'nun gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep oldu. Bogdan'dan nefret ediyordu. Bu budala çocuk

burada olmasaydı Lada'yla beraber tepeden aşağıya kayan da, sırlarını paylaştığı kişi de kendisi olacaktı.

Ayağını yere vurarak karları etrafa saçtı, parlak gün ışığı beyaz zemine yansıyor. Eğer gözlerinde yaşlar olduğunu fark ederlerse bunun yansıyan güneş ışığından kaynaklandığı bahanesinin arkasına sığınacaktı. Gerçi doğrusunu bilirlerdi. Nehrin kıyısında su göz alabildiğince donmuştu. Yakınlarda oynayan birkaç çocuk vardı, bazıları onunla akrandı. Sanki onlara doğru geliyormuş gibi değil de, sadece o yöne yürüyormuş gibi yaparak kenardan yaklaştı.

Ona katılmak isteyip istemediğini sormalarını istiyordu.

Bunu o kadar çok istiyordu ki, içindeki arzu donmuş parmaklarından bile daha çok acı veriyordu.

“Nehrin ortasına gitmeye kim cesaret ederse, ona ballı çörek vereceğim,” diye ilan etti içlerindeki en büyük erkek çocuk. Ayakkabısı yoktu, ayaklarına paçavralar sarılıydı. Buna rağmen bir *boyar* çocuğu gibi dimdik duruyordu.

“Yalancı,” dedi başına sardığı yün şalın altından uzun saç ör-güleri çıkmış, küçük bir kız. “Senin hiçbir zaman yiyecek bir şeyin olmaz, Costin.”

Çocuk başını gururla yukarı kaldırdı, dudaklarının şeklinden kızdığı anlaşılıyordu. “Hepinizden daha uzağa gidebilirim. Size meydan okuyorum. Kim yeterince cesur bakalım?”

“Ben,” dedi Radu. Sonra anında söylediğinden pişman oldu. Doğası gereği temkinli davranan ve hatta canı acıyacağından korkan Radu, risk almaktan imtina ederdi. Lada ve Bogdan'ın onda en çok alay ettikleri şey de buydu. Donmuş bir nehirde yürümek kesinlikle yapmayı tercih edeceği bir şey değildi.

Neredeyse geri çekilecekti ki o anda arkasında Bogdan'ın neşeyle bağırıldığını duydu. Geri çekilmek yerine ileri atıldı.

Çocuklar dönüp ona baktı, varlığını ancak yeni fark ediyorlardı.

Costin gözlerini kısarak Radu'nun üzerindeki kaliteli kıyafetleri inceledi, ayağındaki deri botlara uzun uzun baktı. Radu onun arkadaşı olmak istiyordu. Aslında bundan da öte, kendisinin bile anlam veremediği bir şekilde Costin gibi olmak istiyordu. Karşısındaki insanların yüzlerine doğrudan, korkmadan, utanmadan hatta isminin bile bir önemi olmadan bakmak isterdi.

Costin'in dudakları geriye doğru gerilince Radu ani bir korkuya kapıldı, bu korku donmuş nehir sularıyla yüzleşmekten bile daha kötüydü. Costin'in onu görmezden gelmesinden veya gitmesini söylemesinden korktu. Bu çocukların ona bakıp onunla zaman harcamaya değmeyeceğini düşünmelerinden korktu.

"Eğer benden daha uzağa gidersen botlarımı sana vereceğim," dedi Radu, o denli çaresizdi ki laf ağzından öylece çıkıvermişti.

Şaşırان Costin kaşlarını kaldırarak baktı, yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Yemin ediyor misin?"

"Azizlerin hepsi üzerine."

Diğer çocuklar Radu'nun aceleyle ettiği münasebetsiz yemin yüzünden hem dehşete kapılmış hem de etkilenmiş göründüler. Bu çok büyük bir yemindi, çünkü dünyada Radu'nun hatırlayabileceğinden dahi daha fazla aziz vardı. Üstelik Radu azizlerin böyle bir şeye alet edilmemesi gerektiğini biliyordu. Dimdik durdu, Costin'in saldırgan duruşunu taklit etti.

"Peki ya benden uzağa gidebilirsen ne olacak?" Costin'in ses tonu bunun imkânsız olduğunu düşündüğüne işaret etti.

Radu, Costin'in yalan olduğu aşikâr olan teklifine razı olarak gülümsedi. "Ballı çörek."

Costin başını salladı ve beraberce buz tutmuş nehir sularına adım attılar. Kıyıya yakın olan tarafta buz mat beyazdı ve altında küçük çakıtaşları vardı. Radu tereddütle bir adım daha attı, botlarının buz üzerinde ne ölçüde kayabileceğini tartmaya çalıştı.

Costin gülerek paçavraya sarılı ayaklarıyla buzun üzerinde kaydı, sanki bunu daha önce yüz kere yapmış gibi rahattı. Muhtemelen de öyleydi.

Radu, Costin'i dikkatle incelerken kayarak ilerlemeye devam etti. Bu konuda gelişim göstermeye ve daha iyi ilerlemeye başlamışsa da, kayda değer şekilde geride kalmıştı. Bu hiç sorun değildi. Radu aslında çocuğu mağlup etmek istemiyordu, zaten ona verecek ballı çöreği olmadığına da neredeyse emindi. İnsanların beklentileri karşılayamadıklarında ya utandıklarını ya da öfkelenediklerini öğrenmişti. Costin'in sinirlenecek biri olduğundan şüphelenmişti ve onun düşmanı değil, arkadaşı olmak istiyordu.

Hem zaten evde bir çift botu daha vardı. Sütannesi onu azarlayacaktı, ama babasına söylemezdi. Ve her zaman onu adamakıllı azarladıktan sonra son derece nazik ve kibar davranırdı.

Etraflarında yankılanan büyük bir çatlak sesi duyulduğunda nehir kenarından birkaç metre uzaklaşmışlardı bile. Radu donup kaldı.

Costin arkasına baktı, koyu renk gözleri parlıyordu. Gururla başını kaldırdı. "Nehrin ortasına bu taraftan gidiliyor korkak." Birkaç adım daha attı ve kırılan buzun sesiyle beraber suya düştü.

"Costin!" diye bağırان Radu, kırılan buza yavaş yavaş yaklaştı. Çocuk su yüzeyine çıktı, buza tutunmak için büyük mücadele veriyordu. Radu karnının üzerine yattı ve aceleyle kayarak yaklaştı. Costin'in elini yakalamaya çok yaklaşıpı ki altındaki buz tabakasının zayıflamaya başladığını duydu.

Biri onu ayak bileğinden yakaladı ve hızla geriye çekti.

"Bir dakika bekle!" Radu ellerini Costin'e uzatarak arkaya doğru bağırdı, Costin kendini beline kadar buzun üzerine çekmeyi başarmıştı, fakat sudan tamamen çıkamıyordu. Radu'ya uzandı, ama artık çok geçti. Radu geriye çekilirken dehşete kapılan Costin'in gözleri büyüdü, yüzü buz kadar beyazdı.

“Bekle, bekle, ona yardım etmemiz gerek!” Radu bacağını çekerek kurtarmaya çalıştı, ama bir diğer el ona hem vurdu, hem de diğer ayak bileğini yakaladı. Çenesi buza çarpınca dilini ısırdı ve ağzından kan geldi. Sonra suratını tokatlayan Lada tarafından nehir kenarına fırlatıldı.

“Aklından ne geçiyordu senin, söylesene!” Lada çığlık çığlığa bağırdı.

“Ona yardım etmemiz gerek!”

“Hayır!”

“Boğulacak! Bırak gideyim!”

Lada onun yakasına yapışıp sarstı. “Ölebilirdin!”

“Ama o ölecek!”

“O bir hiç! Senin hayatın onun yüzlercesine bedel, anlıyor musun? Sakın ola bir daha asla bir başkası için hayatını riske atma.”

Onu hâlâ sarsmaya devam ediyordu, kafası sallanıp duran Radu ne nehri ne de Costin’in çıkmayı başarıp başaramadığını görebiliyordu. Diğer çocukların haykırışlarını duyabiliyordu, ancak hızla atan nabızı yüzünden sesler çok uzaktan ve belli belirsiz gibi geliyordu. Yüzünde öfke görmeyi bekleyerek sonunda Lada’ya baktı, ama onun yerine yüzünde *alışılmadık* bir ifade vardı. Lada onda görse alay ederdi, ama bu sefer kendi gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Bunu sakın bir daha yapma.” Lada ayağa kalktı ve onu da kaldırdıktan sonra kolunu tuttu. Bogdan da diğer kolunu tuttu ve onu oradan uzaklaştırdılar. Radu arkaya bakmaya çalıştı, ama Lada onun boynunu tutup önüne bakmaya zorladı. Uzun ve soğuk eve dönüş yolu boyunca Radu onun önden gitmesini ya da ona bağırıp çağırmasını beklemişti. Ama Lada onun yanında kalıp hiç sesini çıkarmadı.

Birkaç dakika boyunca Radu’nun burun çekişlerini dinledikten sonra nihayet, “O iyi,” dedi Lada. “Sudan çıkmayı başardı.”

“Öyle mi? Çıktı mı?” Radu umutla doldu, heyecandan her yanı titredi sanki.

Lada kalkanı işaret etti. “Otur.” Bogdan’a Radu’yu kalkanla beraber eve kadar çekmesini söyledi. Lada yol boyunca Bogdan’a poposuyla alakalı öyle çok lakap taktı ki, Radu gülmekten kırılırken Costin’in yüzünü unuttu. O gece ateş karşısında yemek yerlerken Lada yakınına oturdu, kendine has tarzıyla gözlerinin içine baktı ve onunla uğraşıp durdu.

Lada onun uyuduğuna kanaat getirdiğinde gizlice odasına girdi. Radu çok fazla uyumazdı, her zaman uyanık kalıp bir şeyler için endişelenirdi. Fakat onun odaya girdiğini duyduğunda elinden geldiğince kıpırdamamaya çalıştı, nefesini düzenli bir şekilde alıp verdi, onun ne yapacağını merak ediyordu.

Lada uzun bir süre yatağın yanında oturup onu izledi. Sonunda elini onun omzuna koydu ve fısıldadı. “Sen *benimsin*.”

O gelmeden önce, Radu onun Costin’in nehirde çıkmayı başardığını söyleyişini, sesinin tonunu, üstünlükten yoksun oluşunu düşünüyordu. Onun yalan söylediğine neredeyse adı kadar emindi. Yanında onun varlığı, onun güvenli sıcaklığıyla sarmalandı ve suçluluk duygusu, bu günün onu ne kadar mutlu ettiğini kulağına söyleyip dururken uykuya daldı.

Hâlâ mutlu etmeye devam ediyordu.

Buz tutmuş nehirde Radu'yu neredeyse kaybettiği kıştan sonraki baharda Lada yere sırtüstü yattı ve başının üzerine uzanan yemyeşil yapraklarla dolu ağaç dallarını seyretti. Dallar o kadar sıkıca birbirine geçmişti ki aralardan süzülen güneş ışıkları adeta her şeyi canlı yeşil renge boyuyordu. Özel öğretmen homurdandı. O gün Latince dersi vardı ve Radu görev aşkıyla her şeyi tekrar etti. Erkek kardeşi neredeyse on iki yaşındaydı ve kendisi de on üç yaşma girecekti. Zamanın akıp gidişi ve ismine eklenen her bir yıl onu büyük bir korku ve endişeyle dolduruyordu. Yeterli değildi. Henüz değil. Bunca zaman geçip gitmişti ve hâlâ kat etmesi gereken çok yol vardı.

Fakat bu şehirde, bu şatoda yedi yıl boyunca geçirdiği eğitim sürecinin ardından herkes gibi akıcı Latince konuşabiliyor, okuyabiliyor, yazabiliyordu. Bu mukavelelerde, mektuplarda ve kilisede kullanılan bir dil idi ve kızın ağzında çok resmi ve sert bir dile dönüşüyordu. Eflak'ta daha basit ve alt düzey bir dil konuşuluyordu. Daha çok konuşulan bir dildi, nadiren yazı dili olarak kullanılırdı.

Fakat konuşurken kulağa ne kadar da hoş gelen bir dildi.

Öğretmen, "Ladislav," diye sabırsızca seslendi. Genç bir adamdı, yüzü tıraşlıydı, çünkü toprak sahibi olmadığı için sakal

ve bıyık bırakmasına izin verilmiyordu. Lada onu tahammül edilemez buluyordu, ama babası onun Radu'yla beraber eğitim alması konusunda ısrar etmişti. Doğrusu, babasının tam olarak söylediği şeydi: *“Sızlanıp duran bir solucanı eğitmek tam bir kayıp, ama en azından şekillendirmeye değer bir beyni olan Lada'yi bu eğitime dahil edebiliriz. Keşke kız olmasaydı.”*

Daha zeki, daha güçlü, daha büyük... Babasının yıllar önce onu yenebileceğini ummaması gerektiği konusunda sıraladığı gerekçeleri asla unutmadı. O günden sonra amacı onun sevgisini kazanmak, söylediği özelliklerde yetkin olduğunu ona ispatlamak olmuştu. Bu sebatkâr bir şekilde üstlendiği zorlu bir görevdi. Çünkü amacına ulaştığında, yani daha zeki, daha güçlü ve daha büyük olduğunda; babası onun yüzüne daha büyük bir gururla bakacak ve hatta üvey ağabeyleri olan Mircea'ya sunduğu sevginin çok daha büyüğünü bahşedecekti. Mircea artık yirmi yaşında bir yetişkin olmuştu ve babasının vârisiydi. Savaşlar hâsıl olduğunda sefere çıkmış, babasıyla birlikte savaş planları yapmış ve onunla beraber at sürmüştü. Eflak'ın sağ koluydu, aynı zamanda kimse-nin göremeyeceği anlarda saç çeken, çimdik atan ve buna benzer can acıtıcı şeyler yapan da o eldi.

Ve bir gün prens olacaktı.

Tabii o kadar uzun yaşarsa.

Fakat bütün bunlardan önce, çok geç olmadan babasının yüreğinde Mircea'nın yerini Lada *alacaktı*. Ona bıçağı verdiği ve Eflak'ın kızı olduğunu söylediği gün, babasının ona içtenlikle baktığı ilk gün olmuştu. Bu anı, o zamandan beri onun için hem zevk hem de ıstırap olmuş ve bununla beslenmişti.

Öğretmenin Latince söylediği son cümleyi tekrar etti, sonra ayrıca hem Macarcasını hem de Türkçesini söyledi.

“Çok iyi.” Öğretmen yanında getirip oturduğu taburede rahat-

sız rahatsız kıpırdandı. “Gerçi eğitimimize şatoda devam etsek hepimiz için daha iyi olur.”

Bundan önceki özel öğretmen, derslerin dışarıda görülmesini talep ettiği için onu tokatlamıştı. Ve Lada da onun burnunu kırmıştı. Bu öğretmen nazıkçe öneride bulunmaktan daha sert bir tavır takınmıyordu ve sonuç olarak kısaca görmezden geliniyordu.

“Burası benim ülkem.” Lada kalktı, kollarım başının üzerine kaldırarak esnetti, üzerindeki elbisenin dar kolları gerildi. Şatoda ders almayı sevmiyordu. Her gün onları surlarla çevrili şehirden atlarla beraber çıkmaya zorluyor, küçük evleri ve derme çatma barakaları geçiyor ve sonra başkentin yakınındaki kokuşmuş, pejmürde kenar mahallelerden çıkıp taze, yemyeşil kırsal kesime varıyorlardı. Lada ve Radu sık ağaçlığın altında, beyaz kabuklu ağaçların gölgesinde ders görürlerken atlar da mor kır çiçeklerinin olduğu arazide dolaşıyorlardı.

“Bu ülke *sana ait* değil.” Radu elindeki sopayla öğrendiği Latince fiilleri yazmak için toprağı kazıdı.

“Burası Eflak değil mi?”

Radu başını salladı. Burnuna toprak bulaşmıştı. Bu hal kardeşini küçük ve gülünç gösteriyordu, böyle olduğunda da Lada sinirleniyordu. Radu her zaman onunla birlikteydi, hayatının bir parçasıydı ve kardeşi ona muhtaçtı. Onun hakkında ne hissetmesi gerektiğine hiçbir zaman karar verememişti. Bazı zamanlar onun yüzünde akarsuya yansıyor ısıll ısıll parıldayan güneş ışığı gibi bir gülümseme oluştuğunda ya da onu uyurken gördüğünde yüreğine tarifi imkânsız acılar doluyor ve bu da onu korkutuyordu.

“Dik otur.” Lada kardeşinin çenesini çekti ve burnunun üzerindeki tozu elbisesinin kenarıyla öyle sert sildi ki Radu bağırarak kendini kurtarmaya çalıştı. Lada onun çenesini daha sıkı tuttu. “Burası Eflak ve ben Eflak’ın kızıyım. Babamız Eflak prensi. Burası *benim* ülkem.”

Radu onunla mücadele etmeyi bırakıp dikkatle onun yüzüne baktı. İri gözlerine yaşlar dolmuştu. Erkek kardeşi çok tatlı bir çocuktı. Öyle bir yüzü vardı ki kadınlar onu görünce sevmek için yolda durduruyorlardı. Gamzeli yanaklarıyla gülümsediğinde, aşçı ona en sevdiği yemekten bir porsiyon daha veriyordu. Onun canının acıdığını gördüğünde hemen gidip onu korumak istemişti, bu Lada'yı gerçekten kızdırmıştı. Radu zayıftı ve onu korumak bir tür zayıflık gibi hissettiriyordu. Üvey ağabeyi Mircea, Lada adına kesinlikle herhangi bir zayıflıktan mustarip olmamıştı.

Radu'nun çenesini bırakıp kendi başının arkasını ovaladı. Evvelki ay Mircea saçını öyle bir çekmişti ki bir tutam saçı elinde kalmıştı, kopan saçlar yüzünden kel olan bölgede daha yeni yeni saçlar çıkmaya başlamıştı. Mircea dişlerinin arasından hırıldayarak, "Kız dediğin yerini bilir," demişti.

Lada başını kaldırdı ve yüzünü yaprakların arasından zorla süzülüp yeryüzüne ulaşmaya çalışan güneş ışıklarına döndü. *Burası. Burası benim memleketim.* Burayı ona babası bahşetmişti ve Eflak her zaman onların olacaktı.

Radu toprağa yazdıklarını ayağıyla sildi. "Bu ülkenin bizim olmasını istemeyenler de var."

"Derse dönebilir miyiz?.." Öğretmen tam söze girmişti ki Lada elini kaldırarak onu susturdu.

Lada çömelip yerden avucunu dolduracak büyüklükte yuvarlak, ağır bir taş aldı. Sonra ayağa kalkıp taşı ileriye fırlattı. Pat diye düşmesinin hemen ardından önce acıdan bağırma, sonra da gülme sesi geldi. Bogdan gizlice yerde sürünerek onlara yaklaşmaya çalıştığı yerden kalktı.

"Daha iyi dene, Bogdan." Lada'nın onu küçümseyen ifadesi değişti ve gülümsedi. "Gel otur hadi. Radu Latinceyi katlediyor."

"Radu Latince gayet iyi." Öğretmen Bogdan'a bakıp kaşlarını çattı. "Ve ben dadının oğlunu eğitmek üzere tutulmadım."

Lada döndü ve yaradılışında olan tüm o soğuk, zorba hâkimi-yetiyle öğretmene dik dik baktı. “Söyleneni yapmak üzere tutul-dunuz.”

O düz, kusursuz burnuna düşkün olan öğretmen bıkkınlıkla iç geçirdi ve derse devam etti.

Lada, “Şimdi Macarca,” diye Bogdan’a emretti, koridor bo-yunca hızlı ve kendinden emin adımlarla yürüyordu. Târgovişte büyük bir Bizans şehrine benzer şekilde kurulmuştu. En ortada şato, şato etrafında *boyar* ailelerine ait malikâneler, malikânelerin etrafında *boyarların* himayesini kazanan sanatkârların ve müzis-yenlerin ikamet ettikleri evler ve onların etrafını saran yüksek, kalın surların ardında da geriye kalan halk yaşıyordu. Surların iç tarafında kırmızılar ve maviler, sarılar ve yeşillerle boyanmış evler göz kamaştırıcı bir sırayla uzanıyordu. Rengârenk çiçek cümbüşü ve süs havuzları dikkatleri üzerlerine çekmek için adeta yarışıyorlardı. Fakat insan atıklarının pis kokusu her şeyin altına sinmiş, yoksul ve hasta kitleler sessizce hareket ederek gittikçe şehir merkezine yaklaşıyor gibi görünüyordu. Hatta Lada gece-konduların doğrudan şehir duvarına inşa edildiğini bile görmüştü.

Lada ve Radu’nun, Târgovişte’nin kenar mahallelerinde za-man geçirmeleri yasaktı. Şehrin dışına her çıktıklarında iyice ör-tünüyor, caddelerde aceleyle yürüyor, sadece yıkık dökük evleri ve şüphyle bakan çökük gözleri görebiliyorlardı.

Bunca çabasına rağmen Konstantiniye’nin saltanatının yanma bile yaklaşmamış olan bir kalede yaşıyorlardı. Bu şato karanlık, kasvetli ve dar uzun bir yapıydı. Taş duvarlar kalın, pencereler dar ve yüksek, koridorlar labirent gibiydi. Şatonun mimari yapısı havuzların, görkemli bahçelerin ve şık, parlak giyimli insanların

birer yalandan ibaret olduğunu ispatlıyordu. Târgovişte, görkemli Bizans değildi. Hatta Bizans'ın kendisi bile artık Bizans değildi. Osmanlı İmparatorluğu'na bu kadar yakın olan her şey gibi, Eflak da daha güçlü orduların uğrak yeri, zırhla kaplı ayakların tekrar tekrar ezerek geçtiği bir yol haline gelmişti.

Lada elini duvara koydu, taş duvarda kışın soğuşunu hâlâ hissedebiliyordu. Şato hem bir hedefti hem de bir tuzak. Orada hiçbir zaman kendini güvende hissetmemişti. Öfkeli ses tonundan ve gergin halinden babasının da sürekli olarak tehdit altında gibi hissettiğini biliyordu. Lada başka bir yerde, kırsal kesimde, dağlarda, düşmanlarının geldiğini millerce öteden görebildikleri güvenli bir yerde yaşama özlemi çekiyordu. Babasının rahatlayıp onunla sohbet etmek için zaman bulabileceği bir yerde.

İki yeniçeri önlerinden yürüyerek geçti. Yeniçeriler seçkin Osmanlı askerleriydi, diğer ülkelerden vergi adı altında toplanan küçük yaştaki erkek çocuklar, sultana ve onun Tanrı'sına hizmet etmek için eğitilir, hazırlanırdı. Bronz başlıklarının üzerinde gülerken ya da birbirleriyle rahat rahat konuşurken geriye doğru dalgalanarak hareket eden büyük beyaz tüyler vardı. Babası şatonun güç sembolü olduğu konusunda ısrarcıydı, fakat Târgovişte'nin hakiki sembolizmini görmeyi reddediyordu. Bu şato onlara güç sunmuyor, diğerlerinin onlar üzerinde güç sahibi olmalarını sağlıyordu. Burada kapana kısılmış, güçlü *boyar* ailelerinin taleplerinin tutsağıydılar. Daha da kötüsü, babası Haçlılar için papa tarafından yağ sürülerek kutsanmış olmasına rağmen hâlâ Osmanlı İmparatorluğu'na tabiydiler. Babası, Osmanlı Sultanı Murat'a, bu tahta imtiyaz tanınması için parayı, hayatları ve kendi onurunu feda etmişti.

Bogdan batı komşuları Macarların dilinde Lada'ya gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu. Lada ara sıra onun telaffuzunu düzel-

tirken büyük salona girdi. Yeniçeriler oradaydı, dı.vara yaslanmış bekliyorlardı. Lada onlara sadece kısa bir bakış atmakla yetindi. Bu iki adam terliğinin içine kaçmış, sürekli rahatsız eden taş gi-biydiler.

Bulgaristan ve Sırbistan, Osmanlı İmparatorluğu'yla birbirine benzer sözleşmeler yapmışlardı. Vergi ödüyorlar ve istikrara karşılık erkek çocuklarını devşirme olarak veriyorlardı. Fakat Macaristan ve Transilvanya, Osmanlı İmparatorluğu'na tabi ülkeler olmamak için savaşmışlardı. Sınırlar arasındaki gerilim Vlad'ın sürekli olarak ilgilenmesini gerektiriyor, devamlı olarak haftalarca Târgovişte'den ayrı kalması için zorluyor ve onu berbat, asabi birine dönüştüren karın ağrılarına sebep oluyordu.

Lada Osmanlılardan *nefret ediyordu*.

Yeniçerilerden biri tek kaşını kaldırdı. Aslında Bulgar'a benziyordu, belki de Sırp'tı, Türkçe konuştu. “Kız ne kadar çirkin bir şey. Prens ona bir koca bulursa şanslı sayılır. Ya da belki düşük dereceli bir rahibe manastırı kabul edebilir.”

Lada sanki hiç duymamış gibi devam etti, ama Bogdan durdu. Sinirden saçları diken diken olmuştu. Asker onun söylenenleri anladığını fark edince ilgiyle onlara yaklaştı. “Türkçe biliyor musunuz?”

Lada, Bogdan'ın elini sıkıca tuttu ve mükemmel bir telaffuzla cevap verdi. “Şato köpeklerine hükmeden biri Türkçe öğrenmelidir.”

Asker güldü. “Evde onlarla birlikteysen, haklısın küçük şıllık.”

Lada her iki asker de fark etmeden bıçağını çıkardı. Boyu adamın boynuna yetişemeyecek kadar kısaydı, o yüzden koluna boydan boya kötü bir kesik atarak kendini tatmin etti. Şaşkınlık ve acıyla bağırان asker geriye doğru sıçrarken kılıcına davrandı.

Lada işaret verdi ve Bogdan askerin bacağına atılarak tökezlemesini sağladı. Asker yere düşmüştü ve artık boynu kolay bir

hedefli. Lada bıçağını askerin çenesinin altına bastırdı, sonra başını kaldırıp diğer askere baktı. Diğer asker solgun yüzlü, zayıf bir adamdı. Muhtemelen daha bir çocuktuk. Zeki bakan kahverengi gözleri vardı. Bir eli Osmanlılara özgü eğri, uzun kılıcın kabzasındaydı.

“Sadece bir aptal, prensin kızına onun şatosunda saldırabilir. İki asker, zararsız bir kıza karşı.” Lada ona dişlerini gösterdi. “Antlaşmalar açısından ne kadar da kötü bir durum.”

Zayıf asker elini kılıcın kabzasından çekti ve geriye doğru bir adım atarak, kılıcı kadar keskince gülümsedi. Başıyla onu selamlarken kolunu da öne doğru getirip göğüs hizasında tutarak saygı gösterdi.

Bogdan yerden fırlayıp ayağa kalktı, öfkesinden titriyordu. Lada ona başıyla işaret verdi. Keşke onu bu işe karıştırmasaydı. Lada’da büyük bir hâkimiyet duygusu vardı. Çevresindeki herkesi ona bağlayan sağlam ipler vardı; bu ipler çekilebilir, gerilebilir, kan akışını tamamen kesene kadar insanın etrafına dolanabilirdi.

Veya tümüyle kopabilirdi.

Emrine amade birkaç ip vardı. Ama Lada hepsini istiyordu. Bogdan’ın nerdeyse hiç yoktu ve elinde varsa bile bu yalnızca erkek olmasından dolayıydı. İnsanlar ona daha şimdiden dadılık yapan annesinden daha çok saygı göstermeye başlamıştı. Bu durum, Bogdan’ı karşılayacak olan hayatın kolaylığı, Lada’nın yüreğini sızlatıyordu.

Durumu garanti altına almak için bıçağı yerde yatan askerin çenesine bir kez daha bastırdı, fakat derisini kesecek kadar değil. Sonra ayağa kalktı ve elbisesinin önünü düzeltti. “Siz kölesiniz. Benim canımı acıtmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok.”

Zayıf asker Lada’nın omzunun üzerinden arkasına, Bogdan’ın durduğu yere bakarak düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Lada, Bogdan’ın kolunu sıkıca tutup onunla birlikte salondan çıktı.

Bogdan öfkeden kuduruyordu. “Babana anlatmamız lazım.”

“Hayır!”

“Neden? Sana nasıl saygısızlık ettiklerini öğrenmesi gerek!”

“Onlar dikkate almaya bile değmez! Çamurdan bile daha değersizler. Ayakkabına bulaştığı için çamura kızmazsın, siler atar ve bir daha bakmazsın bile.”

“Baban bilmeli.”

Lada kaşlarını çatı. Davranışları yüzünden cezalandırılmaktan çekinmiyordu. Asıl korktuğu şey, yeniçerilerin onu nasıl gördüğünü öğrenmesi ve haklı olduklarını fark etmektir. Yalnızca bir kız çocuğu olduğunu. Evlenip gideceği güne kadar şato köpeklerinden bile daha değersiz olduğunu. Çocukları arasında en zeki o olmalıydı, babasını sürekli olarak şaşırtmalı ve memnun etmeliydi. Onu eğlendirmeyi bıraktığı günün, babasının onun bir kız çocuğuna ihtiyacı olmadığını hatırlayacağı gün olmasından çok korkuyordu.

“Cezalandırılacak mıyız?” Bogdan’ın tatlı yüzü aynı kendisinininki gibi endişeyle doluydu. Bogdan bir bahar filizi gibi hızla büyüyor ve boy atıyordu, şimdilerde öncesine nazaran çok daha uzundu. Hayatı boyunca hep onun tarafında olmuştu. Bogdan *ona aitti*. Oyun arkadaşı, sırdaşı, kan bağı olmasa da manevi kardeşiydi. Kocasıydı. Radu zayıf ve güçsüzken, Bogdan sağlam ve güçlüydü. Onun kulağını çekti. Bogdan’ın başının iki yanında sürahi kulpu gibi duran büyük kulakları Lada’ya şatodaki güzel objelerden çok daha değerli geliyordu.

“Yeniçeriler sadece bizim izin verdiğimiz kadar güce sahiptir.” Bunu onun için rahatlatmak için söylemişti, ama bir yandan da akli babasının tahtının üzerinde, duvarda asılı duran eğri kılıçtaydı. Sultandan babasına verilen bir hediye. Târgoviște’de olan birçok şey gibi hem bir söz, hem de bir gözdağı.

Sonraki sabah Lada geç uyandı, gözleri uykuluydu ve gördüğü kâbuslar yüzünden aklı karmakarışık. Garip bir ses duydu, inlemeyle karışık hıçkırıklar gibi, yatak odasının kapısının diğer tarafından geliyordu. Sütannelerinin ve Radu'nun kaldığı odayla kendi odasını birbirine bağlayan bölmeden hışımla geçti.

Sütannesini kapamış, hafif hafif sallanarak ağlıyordu. Sesin kaynağı oydu. Radu dalgın dalgın bakıyor, onun sırtını okşuyordu.

“Ne oldu,” diye sordu Lada, panik bir avuç dolusu arı gibi yüreğine dolarken.

“Bogdan.” Radu ellerini çaresizce iki yana açtı. “Yeniçeriler onu almış.”

Yüreğindeki arılar bir kovan dolusu oldu. Lada odadan koşarak çıktı, doğrudan babasının çalışma odasına gitti, onu haritaların ve defter-i kebirlerin üzerine eğilmiş halde buldu.

“Baba!” Nefesi kesilmişti, umutsuz bir sesle seslendi. Kısık bir sesle. Babasının onu küçük bir kızıdan çok daha fazlası olarak görmesini sağlamak için verdiği tüm çabalar, bu tek sözcükle tamamen yok olup gitmişti. Fakat kendine hâkim olamamıştı. Babası yardım edecekti. Bu sorunu çözecekti. “Yeniçeriler Bogdan’ı kaçırmışlar!”

Babası başını kaldırıp baktı, tüy kalemmini masaya bırakıp mürekkebe bulanmış parmaklarını beyaz bir mendile sildi. Simsiyah olan mendili yere attı. Babası ölçülü bir şekilde konuştu. “Yeniçeriler bana şato köpeklerinden biriyle bir sorun yaşadıklarını söyledi. Askerlerden birine zarar verilmiş. Bu sebeple onun görevlerini üstlenecek, Türkçe bilen birini temin etmemizi talep ettiler. Olayların beklenmedik yönde gelişmesi dadının oğlu için ne kadar büyük bir şans oldu, öyle değil mi?”

Lada altdudağının titrediğini hissetti. Babası ona baktığında yüreğinde hissettiği o duygu, o hummalı, çaresiz gurur burkuldu ve bir zehir gibi acı vermeye başladı. Babası, Bogdan'ın onun için ne ifade ettiğini biliyordu ve yine de yeniçerilerin, en sevdiği arkadaşını alıp gitmelerine müsaade etmişti.

Babasının umurunda bile değildi. Şimdi ise onu tartıyor, vereceği tepkiyi bekliyordu.

Titreyen ellerini yumruk yaptı. Onun sözlerini onaylayarak başını salladı.

“Bundan sonra köpeklerin terbiyeli davrandıklarından emin ol.” Babasının sert bakışlarının onu delip geçmesi araları serbest bırakırken, geride büyük bir boşluk bıraktı. Dizlerini bükerek reverans yaptı, sonra dimdik dönüp odadan çıktı. Duvara yığılıp kaldı, yumruklarını gözlerine bastırarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

Bu onun hatasıydı. Hiçbir şey olmamış gibi yeniçerilerin önünden geçip gidebilirdi. Radu böyle yapardı. Ama o yapamazdı. Onlara karşı koymak, illa sataşmak zorundaydı. Sonunda bir tanesi, şu zayıf olan, tek bir bakışıyla onun canını en çok hangi yolla yakacağını çok iyi görmüştü.

Sanki tüm ince ipler gerilerek kopmuş ve kalbinin etrafına dolanarak işkence edercesine sıkıyordu. Bu onun hatası olsa da babası ona ihanet etmişti. Taleplerine karşılık onlara hayır diyebilirdi. Hatta hayır demiş olması, bu durumun önüne geçmesi ve yeniçerilere Eflak'ı yönetenin onlar değil, kendisi olduğunu göstermesi gerekirdi.

Ama bunları yapmamayı tercih etmişti.

Aklı yere atılmış mendile takıldı. Kirletilmiş ve bir kenara atılmış, evvelki saflığına sahip olmadığı için artık unutulmuş olan mendile. Babası müsrikti. Babası güçsüzdü.

Bogdan daha iyisini hak ediyordu.

Lada daha iyisini hak ediyordu.

Eflak daha iyisini hak ediyordu.

Gözlerini kapatıp zihninde o dağa geri döndü, zirvesinde durdu, güneşin onu nasıl kucakladığını anımsadı. O hiçbir zaman babasının yaptığı gibi ülkesini bir kenara fırlatıp atmayacak, onu hep koruyacaktı.

Küçük bir hıçkırık gözyaşlarıyla beraber serbest kalmak için onu zorlarken düşündü. Ne yapabilirdi? Hiç gücü yoktu.

Henüz. Kendi kendine ant içti. *Henüz* hiç gücü yoktu.

Radu her zaman Bogdan'dan, onun Lada'nın zamanını ve dikkatini çalıyor olmasından; saçını, kulağını çekmesinden, dizini yaraladığında dayanamayıp ağlayınca dudak bükmesinden nefret etmişti.

Hepsinden çok da diğer zamanlarda Bogdan'ın onu görmezden gelişinden nefret etmişti.

Ve şimdi Bogdan, Radu'nun sütannesini çalmış, geride adeta içi boş bir kabuk bırakmıştı. Bogdan kendi hatası yüzünden götürülmüştü. Elbette giderken her şeyi berbat etmek zorundaydı.

Radu'ya ait olan daire Bogdan'ın bunaltıcı mezar odası haline gelmişti. Sütanesi koltuğunda oturmuş ağlıyor, yanında duran dikiş sepetine elini bile sürmüyordu. Lada ise daha kötüydü. Normalde işler istediği gibi gitmediğinde öfke seline kapılır; her şeyi silip süpüren, aniden başlayıp büyüyen bir kasırgaya dönüşürdü.

Bogdan'ın kaybıyla beraber her nasıl olduysa Lada sessizleşmişti. Gözlerini dikip tek bir noktaya bakıyordu. Sakindi.

Bu durum, Radu'nun ödünü koparıyordu.

Ahırlara gidip bir köşeye kıvrıldı. Kimsenin onu aramadıkça bulamayacağı karanlık, küflü bir köşeye. Zaten şimdiye kadar kimse Radu'yu aramamıştı ki. Eline bir örümcek tırmandı, Radu onu dikkatle kaldırdı ve nazikçe, güvende olabileceği ahşap kirisin üzerine bıraktı.

İki kasıntı yeniçeri, terli ve titreyen atlarını ahıra getirdi. Yeniçeriler atlarını güzel bir şekilde kurulayıp su verdikten sonra taze ot yedirirken Radu gözlerini kısarak onları seyretti.

Mircea atıyla beraber döndüğünde her zaman aşağıya atlar, yularları seyise fırlatır ve yürür giderdi. Atlarını kamçılıyordu da. Atların yan taraflarında hangilerinin gözdesi olduğunu gösteren kızgın kamçı izleri olurdu. Seyis yamağının olmadığı bir zamanda Radu ahıra göz kulak olurken bir keresinde Mircea sadece atından inip gitmiş, Radu baktığında atın bacağına kan sızan uzun bir yarık olduğunu görmüştü.

Radu, Lada'ya olan sadakatinden dolayı tüm yeniçerilerden nefret etmek istiyordu, fakat hayvanlarıyla ilgilenişleri hoşuna gitmişti. Ayrıca onların gülünç başlıklarını da seviyordu, her zaman birbirlerinin yanında oluşlarını da. Asla tek başına duran bir yeniçeri olmazdı.

İki adam tüm bu süre boyunca alçak sesle ve rahat bir şekilde aralarında konuştular. Biri, “Buradaki yeni hayvanı fark ettin mi?” diye sordu diğerine. Radu'ya arkası dönüktü.

Diğer yeniçeri; yüzünde çiçekbozuğu olan, koyu renk gözlü genç adam başını salladı.

“Utangaç bir yaratık. Çok değerli olduğunu düşünmek istiyorum, yine de biri onu gezinti için dışarı çıkaracak mı diye beklemem gerek. Ne yazık ki.”

“Şu solgun olanı mı söylüyorsun? İri gözlü? Dalgalı saçlı? Köşede saklanan?”

Radu korkuya kapıldı. Orada olduğunu anlamışlardı. Acaba ona ne yapacaklardı?

“Evet, işte o! Üzgün bir ufaklığa benziyor. Belki diğer hayvanlarla biraz arkadaşlık ederse...” Yeniçeri doğruldu ve başını arkaya çevirdi, onun saklandığı köşeye nazikçe bakarken gülümsedi. “Atlarla ilgilenirken bize yardım etmek ister misin?”

Radu kıpırdamadı.

“Bu çok uysaldır. Bak, gördün mü?” Yeniçeri başını atın başına sürttü. At onun yüzüne doğru burnundan soluyunca her iki asker de gülüştiler. “Gel hadi, ahır arkadaşınla tanış.”

Radu ayaklarını sürüyerek, ahır duvarının kenarından yavaşça onlara yaklaşıırken gözlerini ahırın kapısından ayırmadı.

Yeniçeri ona sert kılıklı bir fırça uzattı. “Al bakalım, biraz işe yara. En alttaki yerlere uzanmak için çok fazla eğilmemiz gerek. Zavallı ağrıyan bellerimizi bu işten esirgememize yardım ediver.”

Radu’nun elindeki fırça ağırdı. Tereddüt ederek elini uzattı, fırça neredeyse ata zar zor değiyordu. At binmek için eğitilmişti, ama bu eğitimden sorumlu olan kişi Mircea’ydı ve bunun da anlamı, Lada’nın vahşileşip hırslandığı ve Radu’nun da sürekli olarak bağırılıp azarlandığıydı. Bir seferinde Mircea ona kırbaçla vurmuştu, izi ensesinde hâlâ duruyordu. Mircea aslında atı hedef aldığını söyleyerek kendini savunmuştu.

Nazik bakışları olan yeniçeri elini Radu’nun elinin üzerine koydu, ona nasıl sıvazlayacağını, ne kadar baskı uygulaması gerektiğini gösterdi. “Anladığıma göre sen seyis yamağı değilsin.”

Radu gözlerini yerden kaldırmadan başını iki yana salladı.

“Ha, küçük yaratığımızın kim olduğunu ben şimdi anladım!” Yüzü çiçekbozuğu olan yeniçeri gedik dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Tüm küçük prensleri ahırda mı tutuyorlar? Eflak’ın ne kadar da garip âdetleri var! Sen şimdi yulaf yemeyi de seversin?”

Radu ona sataşıldığının farkındaydı, ama bu ona sevecen bir şey gibi hissettirdi, şaka yapılıp gibi. Hafifçe gülümsedi. “Çöreği tercih ederim.”

Yeniçeriler kakhahayla güldü, biri onun omzuna hafifçe vurdu. Mircea’nın yaptığı gibi üstü örtülü bir darbe değildi, aksine samimiydi.

Geri kalan işlerinde Radu onlara yardım etti, birkaç soru sorduysa da çoğunlukla dinledi. İşleri bitirdiklerinde yeniçeriler ona ertesi sabah erkenden onlarla ahırda buluşmasını ve atlara egzersiz yaptırmada yardımcı olmasını söylediler. Radu doğruca dairesine döndü, mutluluktan kıpkırmızı olmuş, soluğu kesilmişti. Neyse ki Lada ortalarda yoktu. Sütannesi her zamanki yerindeydi. Radu onun oturduğu koltuğa çıktı ve yanma kıvrılarak bir elini onun ensesine koydu. Sütannesi ona bakmadan iç geçirdi.

Radu örümceği kirişe koyduğu zamanki gibi itina ederek, “Yeniçerilerin Osmanlı toplumunda çok saygın bir yere sahip olduklarını biliyor muydun?” diye sordu.

Sütannesi kaşlarını çatı ve günler sonra ilk kez onun yüzüne baktı.

“İlim irfan öğreniyorlar, yetiştiriliyorlar ve hatta onlara para bile ödeniyor. Herkes onlara hayranlık duyuyor. Bugün biriyile konuşuyordum, bana annesinin onu kayalık topraklarda sefil olacak bir hayattan kurtarmak için yeniçerilere verdiğini anlattı. Dedi ki...” Radu durdu, sesi biraz daha yumuşadı. “Buna minnettar olduğunu, bunun başına gelebilecek en iyi şey olduğunu söyledi. Her zaman yiyecek yemeği, birçok arkadaşı ve ne zaman isterse harcayabileceği parası varmış. Şimdiye dek hiç bu kadar akıllı ve güçlü olmadığını söyledi. Diyor ki, her gün annesine şükran duygularıyla ve sevgiyle dua ediyormuş.”

Aslında yeniçeri bunlardan hiçbirini söylememişti. Duyduklarından etkilenen sütannesi Radu’nun elini acıtırcasına sıktı. Radu kıpırdamadı. Sütanne, gözlerinin yaşını silerken başını salladı. “İyi bir çocuk ol ve bana dikiş sepetimi ver bakalım.”

Radu ona sepeti verdi ve onun titreyen ellerinin attığı her dikişle beraber biraz daha rahatlamaya başlamasını izledi.

Radu şatonun arkasındaki ahıra giden parke taş döşeli yolda elinde uzun bir çubuğu yere sürterek yürürken yüksek nem oranı yüzünden hava epey ağırdı. Mutlu bir şekilde şarkı mırıldanışı, birinin ensesine şamar atmasıyla kesildi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Mircea.

Radu cevap vermedi. Mircea söz konusu olduğunda sessizlik en iyi taktikti.

Mircea’nın arkasından babası da geldi ve Radu biraz daha geri çekildi. Babasıyla tek kelime etmeyeli neredeyse... Ne kadar uzun zaman olduğunu kendi bile hatırlamıyordu. Babasının kara gözleri ona aldırış etmedi bile, sanki orada değildi. Sonra Vlad gözlerini kırıştırarak bakışlarını en küçük oğluna yöneltti.

“Radu.” Belli belirsiz sorgulayan sesi, sanki pek hatırlamadığı bir olayı anlatmaya çalışır gibiydi.

Onun da arkasından, çoğunluğunu uzun zamandır içten içe kaynayan ezeli rakipleri olan Danesti’lerin oluşturduğu bazı *boyar* aileleri geliyordu. Andrei de onlarla birlikteydi, ormandaki o günden beri artık aceleyle yürüyen, içe kapanık biri olmuştu. At binmek için giyinen herkes durdu ve gözlerini dikip Radu’ya baktı.

Radu içinden keşke kadın olsalardı diye geçirdi. Kadınlarla daha rahat anlaşıyordu. Erkekler haşın, sert ve hiçbir şekilde gülümsemeden, tepkisizce bakıyorlardı. Lada olsa ne yapacağını bilirdi. Kaşlarını çatar, başını dik tutar ve karşısındakilerin ondan daha iyi olduklarını düşünmelerine dahi müsaade etmez, onlara meydan okurdu. Radu daha dik durdu ve ablası gibi olmaya çalıştı.

Danesti ailesinin en yaşlı üyelerinden biri, “Çocuk ata binebiliyor mu?” diye sordu, ses tonu bezgin olsa da hafiften bir meydan okuyuş sezilebiliyordu.

Babası Radu'yu sert bakışlarıyla şöyle bir süzdü. “Elbette binebiliyor.”

Radu hızlı adımlarla babasını ve ağabeyini peşlerinden takip etti. Aslında bir yandan da davet edilmemiş olmaktan ve arkalarından gittiği için cezalandırılmaktan endişe ediyordu, ancak gelmesi beklendiği halde onlara eşlik etmemesi durumunda olacaklardan çok daha fazla korkuyordu.

Yeniçeri arkadaşları ahırın arka tarafındaydı, Radu'nun gelmesini bekliyorlardı. Gedik dişli ve güler yüzlü olan Lazar kısa bir bakışla durumu hemen anladı ve tabii Radu'nun yüzündeki korkmuş ifadeyi de gözden kaçırmadı. Radu neredeyse her gün yeniçerilerle birlikte at biniyordu ve oyunla karışık özenli eğitimleri sayesinde artık eyerin üzerinde daha rahat, hatta daha marifetli olmuştu. Ayrıca belki de onlara ailesi hakkında gereğinden fazla şey anlatmıştı. Grup için atlar hazırlanırken başını eğerek bekledi. Onun için hazırlanan bir at yoktu, bu durum aslında onun bu etkinliğe katılmasına niyetlenilmediği gerçeğini diğer herkese açıkça ispatlıyordu. Veya herhangi bir şeyin parçası olmasına.

Radu, utançla dolan bakışlarını tehditkâr bir şekilde ona yönelterek atına binen babasını izlerken Lazar hafifçe öksürdü. “Atınız.” Dizginleri ona uzattı ve unutulup gitmiş bir çocuk değilmiş gibi saygıyla selam verdi.

Radu dizginleri eline aldı, sırtıttı, ama sonra çabucak ağzını kapattı, Lazar'ın resmi tutumunu aynen taklit etti. “Teşekkür ederim.” Olabildiğince sorunsuz bir şekilde ata bindi, eyerin üzerinde dimdik durarak Mircea'yla aynı hizada olmak için atını dürterek ilerletti. Deri kayışları saran ellerini yumruk yaptı, böylece parmakları titremeyecekti. Grup atların üzerinde, birbirlerinden ayrılmadan açık arazide ormana doğru ilerledi.

Babası başını arkaya çevirdi, bir kez daha onun hâlâ orada olduğunu görmekten dolayı şaşırmış gibi baktı, Radu'nun at üzerin-

deki mükemmel duruşunu dikkatle inceledi. Orada bulunmaktan, *boyarlardan* oluşan grubun en önünde babası ve ağabeyiyle birlikte at binmekten, ait olduğu yerde olmaktan dolayı gururlanan Radu'nun göğsü kabardı. Başını dik tuttu, babasıyla göz göze geldiğinde ona gülümsemesini umdu.

“Beni utandırma,” dedi babası boğuk bir sesle ve sonra bir daha bakmadan atını ileri sürdü.

Radu'nun yüreği sıkıştı, hissettiği tüm o gurur ve umut midesini yakan bir zehre dönüştü adeta. Gezinin kalanı ağaçların arasında, böcek vızıltıları eşliğinde, terli ve rahatsız edici bir şekilde devam etti. Daha geride, grubun yan tarafında, onun varlığından habersiz, ailesi hakkında dedikodu yapan ve söylenip duran daha az saygın *boyarlarla* birlikte at sürdü.

Ağaç dalları iki kez Radu'nun yüzüne kamçı gibi çarptı, canı acıdıysa da sesini çıkarmadı ve at üstündeki duruşunu bozmadı. Etrafındaki konuşmaları dinledi ve şikâyetler, biraz fazlaca grubun başına yöneldiğinde iyice dikkat kesildi.

Kimseyi utandırmadı. Fark edilmez ve görünmez kaldı.

Görünen o ki bu babası için yapabileceğinin en azı ve en fazlasıydı.

Lada, şatoda artık nefes dahi alamıyordu. Huzursuzluk veren Lkorkunun zehir gibi havası her şeyin üzerine çökmüştü sanki. Karanlık köşelerde insanlar bir araya geliyor, fısıldaşıyorlardı. Babası, husumetlerinin giderek arttığı bariz olan *boyarları* yatıştırıp gönüllerini almak için ziyafet üzerine ziyafet veriyordu. Lada nereye giderse gitsin gözler sürekli onu takip ediyordu. Bogdan bir çeşit kalkandı, her zaman onun tarafındaydı ve itaatkârdı. Onu kaybetmek zaten yeterince zor gelmişti, fakat aynı zamanda babasına beslediği sevgi ve hayranlığı da kaybetmişti.

Artık babasının Eflak’a ne kadar az değer verdiğini görebiliyordu. Her şeyi kendi için, bedeli ne olursa olsun kendi gücünü korumak için yapmıştı. Lada babasının sevgisinin onu bir zırh gibi kuşattığını sanmıştı, fakat şimdi o zırh üzerinden sıyrılıp çıkarılmıştı. Onsuz çıplak ve savunmasızdı. Her yeni gün risklerle dolu, her gülümseyiş ve karşılıklı ilişki tehlikeliydi. Tek bir yanlış hareketle belki kendisi de gözden çıkarılabilirdi. Babası onu hâlâ gözetiyordu ve kendince onu gerçekten önemsedğini düşünüyordu, fakat babasının sevgisi de bitmek bilmeyen sahte politik vaatleri kadar aşağılık ve ucuzdu.

Bu yaz on üç yaşını dolduracaktı. Annesi onun yaşındayken evlenmişti.

Lada'nın ağızında artık hep zehir gibi bir tat vardı. Sanki yemilginin acı tadı gibi. Bir akşam mutfaka gitmek için koridordan geçerken, *boyarlardan* biri çarparak onu yolundan çekmiş ve özür dahi dilememişti. Bu ona kendini küçük ve önemsiz hissettirdi.

Lada küçük ve önemsizdi.

Aceleyle şatonun avlusunun arkasındaki bahçeye çıktı, başını fıskiyeli havuza soktu, her şeyi temizleyip atmak ister gibi suyla ağzını çalkaladı. Acı dolu haykırışlar duyunca dikkat kesildi. Bu sesi çok iyi bilirdi, çünkü genellikle bu çığlıklara neden olan kişi kendisi olurdu. Vahşice bir sahiplenme hissiyle bahçeyi aşır sesin geldiği yere fırtına gibi gittiğinde, Radu'yu ve saldırganını gördü.

Mircea, Radu'yu ensesinden yakalamış, onu gür bir gül ağacının acımasız dikenlerine bastırıyordu. Mircea aynı babaları gibi güçlü ve iriyardı, ama sakalları hâlâ tam olarak gürleşmemişti. Lada onu bazen suyu durgun olan bir havuza eğilmiş, kendi aksine bakarak sanki statüsünün sembolünün daha hızlı uzamasını sağlayabilecekmiş gibi bıyıklarını çekiştirirken yakalardı.

“Ne duydun?” Mircea dişlerinin arasından hırlayarak sordu, arkasında onu dinleyen biri olduğunun farkında değildi. Mircea kafasını daha sertçe iterken Radu çığlık attı.

“Hiçbir şey, hiçbir şey,” diyerek ısrar etti Radu.

Lada her zaman kuşağının altında bulundurduğu bıçağını sessizce çıkarıp arkasına sakladı. “İşte buradasın.” Kaşlarını çatı. “Babam seni soruyordu.”

Mircea arkasını dönüp baktı, yüz ifadesi sanki kardeşine eziyet ederken yakalanan o değilmiş gibi rahat ve keyifliydi. “Öyle mi?”

“*Boyarlarla* ilgili bir meseleymiş.” Lada boş olan elini ilgisizce havada savurdu. Bu iyi bir yalandı. Her zaman *boyarlarla* ilgili ilgilenilmesi gereken bir *sorun* olurdu. Bir gül koparıp burnuna götürdü. Güllerin güzel ve narin kokularından nefret ediyordu.

Yaprak dökmeyen ağaçlardan ve yeşilliklerden oluşan bir bahçe istiyordu. Kayalardan ve taşlardan oluşan bir bahçe. Kılıçlardan oluşan bir bahçe. Mircea'ya yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Öfkeli görünüyordu."

Mircea da ona aynı şekilde gülümsedi. "O her zaman öfkeli."

"Belki başlığı çok sıkıyordur."

"Belki pantolonu çok dardır."

"Belki," derken Lada ağabeyinin kardeşinin ensesini tutan elini gevşettiğini fark etti, Radu put gibi durmayı akıl etti, "pantolonunun içindeki şey çok küçüktür."

Mircea, Radu'yu bıraktı ve başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Elini Lada'nın omzuna koyup acıtacak şekilde sıktı. "Dikkatli ol kardeşim. Ağzın çok pis."

Mircea öne eğilmiş, hareketsizce duran Radu'nun arka tarafına çok sert ve hain bir tekme savurduktan sonra şatoya yöneldi. Mircea'nın özünde alçaklık vardı. Lada onun şato köpeklerine sırf spor olsun diye eziyet ettiğini, sebepsiz yere can acıttığını görmüştü. Lada onun neden böyle yaptığını hiç anlamıyordu. Sebepsiz yere neden bir şey yapasın ki? Mircea'yı hiç sevmezdi, ama içinde ona karşı büyük bir korku beslerdi.

"Gel hadi." Lada kardeşini gül ağacının dikenli dalları arasından çıkardı; üzerindeki kıyafetin kollarına dikenler yapışmış, bazı yerleri yırtılmıştı. Haykırışlarına bakılacak olursa cildinde de aynı şekilde yırtılmalar olduğu kesindi. Onu çekiştirerek bahçeden çıkardı ve artık kullanılmayan bir ahıra yöneldi. Burası çürümüş samanların yoğun kokusuyla dolu, boş bir yerd. Bir zamanlar sahip oldukları fazladan atların tutulduğu bir ahırdı, ancak hepsi babasının dönen hesaplarını karşılamak için satılmıştı. Asıl kullanılan büyük ahır da çoğunlukla yeniçerilerin, *boyarların* ve onlara borçlu olanların rehin olarak alman atlarına hizmet ediyordu.

“Mircea babamı bulursa yalan söylediğimi anlayacak.” Lada eteğini altına toplayarak yere oturdu.

Radu burnunu kıyafetinin koluna sildi. “Bana neden yardım ettin?”

“Neden her zaman yardım edilmeye ihtiyacın var?” Artık bu durumdan bezmişti. Ona yanına oturmasını işaret etti ve kardeşinin yüzündeki çizikleri dikkatle inceledi. Yüzeysel çiziklerdi, ciddi bir şey yoktu. Sızlanmasına kulak asmayarak, çocuğun kollarına saplanıp kalmış birkaç diken çıkardı. Radu’ya karşı asla nazik veya hassas davranmamıştı, fakat yaptığı ne varsa hepsini onun iyiliği için yapmıştı. Böyle bir dünya için fazla narindi ve ne kadar çabuk değişirse ilerideki yaşantısı o kadar kolaylaşacaktı. “Mircea’yı bu kadar öfkeliendiren şey neydi?”

Radu döndü, yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Hiçbir şey.”

Lada onun çenesini yakalayıp kendine çevirdi ve gözlerine bakması için zorladı. Tahtaların arasından sızan bir ışık huzmesi Radu’nun kulağına vurunca Lada o esnada Bogdan’ın kaybını, yalnız kalışını yüreğinde karnına saplanan şiddetli bir ağrı misali hissetti. İç geçirerek kolunu Radu’nun omzuna atıp, çocuğu kendine çekti. Acaba babası Radu’yu da uzaklara gönderir miydi? Mircea’ya, en büyük ve en gözde oğluna Radu’yu öldürtür müydü?

O bahar günü hava serindi ve Lada ıslak saçları yüzünden titremeye başladı. “Mircea’dan uzak durmak zorundasın. O babamızın doğanından bile daha zalim ve çok daha kalın kafalı.”

Radu güldü. “Ve çok daha çirkin.”

“Ve kuvvetle muhtemeldir ki daha çok pire taşıyordur.”

Bir süre birlikte sessizce oturduktan sonra Radu, “Kalın perdelerin arkasında saklanıyordum. Onun Danesti *boyar* ailesinden biriyle konuşmasını duydum,” dedi.

Babaları tahta geçmeden önceki on beş yıl içinde on prens başa geçmişti, taht iki aile arasında gidip gelmişti: Bunlardan biri Basarab sülalesiydi, prens olacak yaşa gelen bir vârisleri olmadığı için taht şansları yoktu; diğeri de Danesti sülalesiydi. Danesti ailesi Draculesti gaspçılarından hiç memnun değildi; önce Lada ve Radu'nun amcaları olan Alexandru ve şimdi de babaları. Ve tarihin de ispatladığı gibi Eflak'ta prens olmak hiç de sağlam olmayan bir mevkiydi.

“Danesti’lerle neden konuşuyordu?”

Radu kıvranınca, Lada onun omzunu gerçekten çok sıkıldığını fark etti. Hemen elini çekti ve Radu, “*Boyar* ittifakı kurmakla ilgili konuşuyorlardı. Hunyadi’den bahsettiler.” diye anlattı.

Lada’nın tüyleri ürperdi. Hunyadi, Transilvanya ve Macaristan’ın ordu komutanıydı, batıya doğru sınır komşuları sürekli değişiyordu. Babası Osmanlılarla savaşacağına yemin ederken, Hunyadi bunu *yapmıştı*. Sultanı birçok kez yenmişti.

Lada bu adam hakkında nasıl düşünmesi gerektiğine pek karar verememişti açıkçası. Hunyadi’nin, babasının gücüne bir tehdit oluşturduğunu sezmişti, diğer yandan Hunyadi’nin aslında babasının olması gerektiği gibi bir adam olduğunu görebiliyordu. Fırsat yakaladıkça dinlemiş, babasının mektuplarını ve üzerine notlar yazılmış haritaları çalıp incelemiş, Hunyadi’nin stratejilerini iyice çalışmıştı. Büyüleyici biriydi. Hiç beklenmedik anlarda kuduz bir köpek gibi savaşmış, sonra düşmanın tekrar canına okumak için ortadan kaybolmuştu. Ordusunda Osmanlı ordusundan daha az asker ve güç olmasına rağmen, onları yormayı çoğu zaman başarırdı.

Hunyadi, Draculesti’lerin müttefikiydi, fakat aynı zamanda tehlikeli biriydi ve babasının ikiye bölünmüşlüğüne pek iyi gözle bakmıyordu. “*Boyarların* Osmanlılarla olan bağları desteklediğini sanıyordum. Babamızı sultandan yardım istemesi için teşvik ettiler.”

“*Boyarların* çoğu bu bağdan memnun değil. Hunyadi’nin sultana karşı düzenlediği seferlerde ne kadar başarılı olduğunun farkındalar. Artık sadece onunla müttefik olmak istiyorlar. Bir nişanlanma lafı geçti.”

Lada kaskatı kesildi. “Kim?” Gerçi cevabı biliyordu.

“Matthias, Hunyadi’nin oğlu.”

Aniden tırnak diplerinde hissettiği şiddetli bir acıyla, çürük ahşap zemini tırnaklarıyla kazıdığını ve kıymıkların avucuna saplandığını fark etti. Birilerine avantaj kazandırmak için evlendirelebilirdi. Ve her ittifak gibi bu da başarısızlığa uğradığında, bir kenara atılacaktı. Mahvolmuş ve herkesle tüm irtibatı kesilmiş olarak bir manastıra kapatılacaktı.

Onları bırakıp gittiği günden beri neredeyse unutulmuş olan annesinin görüntüsü canlandı gözlerinde. O kadına dair anıları zihninden hep uzak tutmaya çalışmıştı. Güçsüz. Çökmüş. Başarısızlığa uğramış bir ittifak onu başkasının ülkesinde, başkasının evinde tutsak etmişti.

Lada kıymıklarla dolu avucunu yumruk yaptı, kan damlaları avucunda birikti ve Bogdan’la beraber oynadıkları evlilik oyununun izini kapladı. Ona emsal teşkil edecek mutlu bir evlilik olmayacaktı hayatında, kimse onun sözünün geçmesine izin vermeyecekti. “*Asla* evlenmeyeceğim.”

Radu onun yumruk yaptığı kanayan elini zorla açtı ve kıymıkları çıkarmaya çalıştı. Lada ona izin verdi. Radu yarasıyla çok nazikçe ilgilendi, az önce Lada onun yaralarına karşı bu kadar hassas olmamıştı.

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” Lada kardeşini merakla süzdü. Halbuki Radu’nun bütün gün hayal kurduğunu sanırdı. İri gözlerinin boş bakışları, sanki gözünün önünde gerçekleşen konuşmaların bile farkında olmadığı hissini veriyordu insana. Lada

tüm düşüncelerini Hunyadi ve taktikleri üzerine yoğunlaştırmışken, *boyarların* çevirdiği entrikaları hesaba katmamıştı. Bunun bir hata olduğunu şimdi anlamıştı.

“İnsanlar benim onları dinlediğimi unutuyor. Oysa ben her zaman dinliyorum.”

“Mircea’nın planlarını babama anlatmamız lazım.”

Radu taş kesildi, başı eğikti. Lada’nın, onun yüzündeki ifadeyi görmek için başını eğip bakmasına gerek bile yoktu. Kardeşi dehşete düşmüştü. “Çok kızacak. Ve Mircea beni öldürecek. Ölmekten korkuyorum.”

“Herkes bir gün ölür. Ve Mircea’nın seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Seni biri öldürecekse, o ben olacağım. Anladın mı?”

Radu başını salladı ve onun omzuna yaslandı. “Beni koruyacak mısın?”

“Seni öldüreceğim güne kadar.” Parmağıyla onu en çok gıdıklandığı yerden, yan tarafından dürttü ve Radu katılarak gülmeye başladı. Radu’nun ona bakışı tanıdık gelmişti. Eskiden o da babasma aynı şekilde aç, umutsuz bakardı. Radu onu seviyordu ve Lada’nın da onun için aynı şeyi hissetmesini istiyordu. Uysal, güzel ve kıymetsiz bir şekilde hayatına girdiği o günden beri ilk kez Radu’yu ilginç ve hatta belki yararlı buldu. Bundan da öte, Bogdan’ın yokluğunda tekrar ona ait biri varmış gibi hissetti.

Mircea'nın ona bahçede yaptığı zulüm yüzünden yüzünde ve kollarında oluşan çizikler iyileşmeye başlamış, ince kırmızı çizgiler haline gelmişti. Radu sütannesine yalan söylemiş, ayağı takılıp bir çalının üzerine düştüğünü anlatmıştı. Mircea'yı gammazlamak şimdiye kadar hiçbir sonuç getirmemişti.

Fakat bu kez... Bu kez belki getirirdi. Lada ona babalarıyla konuşmasını söylemişti. Radu bunu yapabiliirdi.

Yapacaktı.

Radu dairesinde bir aşağı bir yukarı yürürken düşündü. Mircea'nın *boyarlarla* gizli bir işbirliği içinde oluşu hakkında sahip olduğu bilgi Radu'nun tüm düşmanlarını yaralayabiliirdi. Evvela da Mircea'yı. Ah, Radu onun itibarını yitirşini seyretmekten büyük keyif alacaktı. Ve Danesti ailesi ittifakın arkasındaki esas mütecavizdi, o sebeple eğer cezalandırılırlarsa veya sürgün edililerse bu Andrei ve Aron'u da yaralayacaktı.

Elbette Andrei ve Aron artık ondan kaçınıyorlardı, hatta herkesten kaçınıyorlardı. Düzmece suçları ve gerçek cezalandırılmalarının ardından şato halkı arasında aforoz edilmişlerdi. Fakat Radu onların bu işin izini geriye doğru sürüp, bir gün asıl sorumlunun kendisi olduğunu bulmalarından korkuyordu. Ona yardım eden hizmetkâr çocuğun, yapılan dalavereyi itiraf etmesin diye

sütannesi aracılığıyla bir ailenin yanında Transilvanya'ya gönderilmesini ayarlamıştı. Emil'in daha iyi bir hayat süreceğini düşünerek kendini kandırmış olsa da aslında onu tamamen bencillikten göndermişti.

Fakat tüm arzularının altında yatan asıl sebep –Mircea'yı incitmek, Danesti'leri cezalandırmak– şuydu: Eğer Radu ağabeyinin çevirdiği entrikayı kahramanca ortaya çıkarırsa, sonunda babasının dikkatini çekerdi. Radu'nun ne kadar zeki, ne kadar değerli olduğunu görecekti. Ve Lada da onunla gurur duyacaktı.

Lada daireye girip ona dik dik baktı. “Otursana. Başımı döndürüyorsun.”

Radu oturmadı, heyecandan kıpkırmızıydı. “Babama Mircea ve *boyar* birleşmesini anlatacağım. Benimle nasıl gurur duyacak ama!”

“Öfkelenecek.”

“Ama bana değil!”

“Sana teşekkür edeceğini mi sanıyorsun? Sıcak bir şekilde seni kucaklayacak, öz oğlunun kendisine karşı harekete geçtiğini duymaktan heyecanlanacak mı sanıyorsun? Sen salaksın.”

Radu'nun özenle beslediği tüm umutları uçup gidiyordu. Başını iki yana salladı. “Öğrendiğine memnun olacak! Bana teşekkür edecek!”

“Babamızın her zaman nasıl tepki vereceğini önceden kestiremeyiz.” Lada köşeye, sütannesinin oturduğu koltuğun altında duran dikiş kutusuna baktı. Sütannesi daha önceleri hep Bogdan'ın çoraplarını yamamakla uğraşır, çok çabuk deldiği için ona kızardı. Artık böyle bir görevi kalmamıştı.

Radu birdenbire idrak ettiği şeyle üzüldü. “Sen kıskanıyorsun. Babamızın yalnızca seni görmesini istiyorsun.”

Lada acı acı güldü. “Babamızın beni, gücünü büyük ölçüde

yok edecek gizli bir anlaşmayı ona bildirirken görmesini istemiyorum, o kadar. Ama sen istiyorsan yapabilirsin.” Sonra odadan çıktı.

Radu ablasını aynı gün kuleyi çepeçevre saran dar duvar çıkıntısının üzerinde dururken gördü. Lada kardeşine bakmadan, “Ona söyledin mi,” diye sordu.

Radu cevap vermedi.

“Korkak.” Lada kardeşinin de gelip yanında durabilmesi için hafifçe döndü. “Seni bu işe karıştırmadan gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulacağız. Bu meselenin bir parçası olduğunu düşünmesini ve babamızın dikkatini bu şekilde üzerine çekmeyi istemezsin.”

“Ama nasıl?”

“Biraz zamana ihtiyacımız var. Böyle bir bilgiye sahibiz ve bu da gücün bizde olduğu anlamına gelir. Şunu düşünmeliyiz...” Lada sustu, gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye dikkatle baktı.

Anacaddeden yaklaşan bir atlı vardı, etrafı askerlerle çevriliydi. Adam yaklaştıkça Radu onun gülümsediğini ve bir elini kaldırarak etrafını selamladığını gördü. Etrafındakiler suratsız ve sert ifadeli adamlardı, gözdağı verircesine ellerini kılıçlarına yakın tutuyorlardı. Yaklaşan grubun yan taraflarındaki atlılar bayrak direkleri taşıyorlardı. Radu bu bayrakları tanıyamadı. “Şu adam kim?”

“Hunyadi,” dedi Lada, adamın ismi ağzından sanki bir küfür gibi dökülüvermişti.

Kuleden onları seyrettiler ve Radu, Hunyadi’den nefret etmesi gerektiğinin farkında olsa da hayranlık duymadan edemedi. Hunyadi denen adam, başkasının krallığına giriyordu ve insanlar o geçerken gülümsüyor, eğilerek selam veriyorlardı. Radu’nun babası ata öne eğilerek binerdi. Radu bunun nedenini bilmiyordu; ya

daha hızlı gitmek içindi, ya da kendini hedef olmaktan korumak için. Hunyadi ise atında dimdik, omuzları geride, suikastçıların oklarına meydan okurcasına göğsünü gererek oturuyordu.

“Çok geç kaldık,” dedi Lada. “Bildiklerinin artık bir değeri yok.”

Duyduğu mahcubiyetle Radu’nun gözkapakları hafifçe düştü. Babası için işe yarar bir evlat olmayı hiçbir zaman başaramamıştı ve şimdi de korkaklığı, gecikmesi nedeniyle bir kez daha başarısız olmuştu.

Lada kapıya doğru döndü. “Evet, hiç değilse Transilvanyalı baş belasının beraberinde nasıl bir hükümle geldiğini görebiliriz.”

Hunyadi gelmeden önce büyük salona koşturan Lada’ya yetişmek isteyen Radu merdivenlerden inerken aceleyle tökezledi. Lada salonun girişinde durdu, Radu onu geçti ve her zaman saklandığı gizli, karanlık köşeye gitti. Lada onu sertçe dürtünce, Radu yanında ona yer açtı.

Birkaç dakika sonra babaları telaşla salona geldi. Başındaki şapkası yamuktu, bıyıklarını daha yeni kıvırmış olmalıydı ki, Radu bıyıklarına sürdüğü yağın kokusunu alabiliyordu. Süslü tahtına otururken şapkasını düzeltti, nefes nefeseydi.

Terliyordu.

Tam o anda Radu, babasının artık Eflak üzerinde kontrol sahibi olmadığını anladı. Belki hiçbir zaman olmamıştı. Babasının parfümlü yağının kokusu genzini yakmaya başlamışken, János Hunyadi özgüvenle salona girdi.

“İhtişamlı bir adam,” diye fısıldadı Radu.

“O adam bizim sonumuz,” diye fısıldayarak cevap verdi Lada.

Babası onu yatağından kaldırdığında, Radu rüyada olduğundan emindi. Mum ışığının loşluğunda uykulu bir halde giyinmeye çalışıyor, babasının telaşla mırıldanıp durduğu kelimeler çocuğun

üzerine çöküyordu. Bunun bir rüya olduğunu biliyordu, çünkü babası daha önce hiç odasına gelmemiştir, hiç giyinmesine yardım etmemiştir veya ona üşüyüp üşümeyeceğini sormamıştır. Radu on iki yaşındaydı, kendi başına giyinebilecek kadar büyümüştü, ama babasının ona yardımcı olmasına ses çıkarmadı.

Bu rüyayı mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

Gecenin buz gibi havasına çıkana ve Mircea'nın yanında atlarla beraber gelmesine kadar paniğe kapılmadı. Kendi başlarına binebilecek olsalar da, Lada'yla beraber atlara başkaları tarafından bindirildiler. Yanlarında bekleyen birkaç yeniçeri askeri vardı, atlarının burunlarından verdikleri nefes birer beyaz buluta dönüşüyordu sanki.

“Nereye gidiyoruz?” Radu fısıldadı. Kimse ona sessiz olmasını söylememiştir, ama gizlemek için üzerlerine örtülen örtü ve çevrede kol gezen korku yüzünden etrafındakileri gereksiz yere meşgul etmek istemedi.

Kimse ona cevap vermedi.

Yola çıkan atların oluşturduğu kafilenin ortasında, içinde erzak ve birtakım gereçlerin yüklendiği bir at arabası vardı, yeniçeriler etraflarını sarmıştı. Radu arkasını dönüp baktığında Mircea'nın elinde bir meşaleyle onların gidişini izlediğini gördü. O kalıyordu. Üstelik gülümsüyordu.

Radu birden ürperdi. Mircea'nın yüzündeki zafer kazanmış ifadeyi görene kadar tam olarak korkuya kapılmamıştı. Ağabeyini bu kadar mutlu eden şey, asla iyi olamazdı.

İlerlemeye devam ettikçe ihtiyatlılığı giderek azalan Radu, bastıran uykuya yenik düşerek eyerin üzerinde uyuklamaya başladı, tam kayıp düşecekken uyanıveriyordu. Bu anların birinde bir el onu tuttu ve eyerin üzerinde düzeltti, gözlerini açıp baktığında yanındaki kişinin Lazar olduğunu gördü, hem Radu'nun atının hem de kendi atının dizginlerini tutuyordu. İçi rahatlayan Radu

pelerinine sıkıca sarındı, toynakların ve deri eyerin çıkardığı ses ona ninni gibi gelmişti.

Güneş doğduktan sonra kamp kurdular. Küçük bir kafileydi. Birkaç yeniçeri ve hizmetkâr, at arabasının sürücüsü, Lada ve babaları.

Radu tutulmuş boynunu ovuşturdu, sonra aniden, sütannesinin onlarla birlikte olmadığını fark etti.

“Lada!” Hırsla saçlarını örmeye çalışan ablasının kolunu çekti. “Sütannemizi unutmuşlar!”

Lada ona baktı, bitkinlikten gözleri kıpkırmızı olmuştu ve kısık kısık bakıyordu. Tedbirli bakışlarla kampın çevresini ve askerlerin hareketlerini izledi. “O gelmiyor.”

Yüreği sızlayan Radu, hissettiği acıyı bastırmaya çalıştı. Sütanesi olmadan tek bir gün bile geçirmemişti. Burada babasıyla beraberdi ve sütanesi yoktu, öyle mi? Buz tutmuş gölün üzerindeyken ve altındaki buz tabakası onu soğuk sulara gömmekle tehdit edencesine hareket ederken de aynen böyle hissetmişti. “Ama ne zaman döneceğiz?”

Lada onun yanından geçti ve Lazar’ın kollarındaki eşyalara atıldı. “O benim,” diye çıkıştı. “Benim eşyalarım *asla* dokunayım deme.” Lada dönüp babalarının çadırının olduğu tarafa yöneldi.

Lazar onu abartılı bir şekilde reverans yaparak selamladı, sonra Radu’ya göz kırptı. “Ablan ne kadar cici bir kız.”

Radu o gün ilk kez gülümsedi. “Onu bir de uykusunu yeterince aldığında görmelisin.”

“Daha mı nazik olur?”

“Ah hayır, çok daha kötü.”

Lazar’ın kahkahası Radu’yu da neşelendirdi. Lazar onu takip

etmesini işaret etti, Radu da peşinden giderek yeniçerilere kendi kamplarını kurarlarken yardım etti.

Radu artık günleri saymayı bırakacak kadar bir süre boyunca bu şekilde seyahat etmeye devam ettiler. İlk önceleri zamanını nasıl geçirdiğiyle ilgili babasının ne düşüneceğinden endişe etmişti, ama babası ne onunla ne Lada'yla neredeyse hiç konuşmuyordu bile. Endişeleri, çatık kaşlarına bir kasvet gibi çökmüştü ve adeta onu pelerininin bile daha sıkı sarıyordu. Konuşma provası yapar gibi bir şeyler mırıldanıyordu ve yanma çok yaklaşan biri olduğunda, eliyle işaret edip uzaklaştırıyordu.

O yüzden Radu yeniçerilerle birlikte at binmekte özgürdü. Sürekli olarak birbirlerine yaptıkları şakalardan, mübalağalı anlatılan hikâyelerden, sanki kaçanlar onlar değilmiş, –kimse ona bir şey anlatmadıysa da Radu durumun böyle olduğundan şüpheleniyordu– sanki bir maceraya çıkmışlar gibi rahat ve sakince at binmelerinden hoşlanıyordu.

Bir gün kayalık bir vadiden geçerlerken askerlerden biri, çenesinde boydan boya eski bir kesik izi olan sessiz sedasız bir Bulgar, “Ablan ata erkek gibi biniyor,” dedi.

Radu omzunu silkti. “Ona kadınların nasıl at bindiğini öğretmeye çalıştılar, ama o reddetti.”

“Ben ona kadınlar gibi at binmeyi öğretebilirim,” dedi Bulgar, ses tonunda farklı bir ima vardı sanki. Yeniçerilerden birkaçı bu laf üzerine gülünce Radu kendini rahatsız hissetti, bir şeyler kaçırdığına emindi, ama ne olduğunu pek kestiremedi.

“Çok küçük,” dedi Lazar ilgisizce.

“Çok çirkin,” dedi bir diğer asker.

Radu dik dik baktı, ama bunu kimin söylediğini pek anlayamadı. Dimdik, yalnız başına ve gururla at binen ablasını izledi. “Hepi-

nizi yener.” Askerler gülünce, Radu onlara kaşlarını çatarak baktı. “Çok ciddiym. Her birinizi yener.”

“O bir kız,” dedi Bulgar, sanki bu bütün tartışmaları sonlandıracak bir lafmış gibi.

“Şişşt.” Lazar başını iki yana salladı. “Sanırım bunu ona daha önce söyleyen kimse olmamış. İlk bizden duymuş olmasını istemeyiz, öyle değil mi?” Onu da bu şakanın içine çekmek için Radu’ya gülümsedi, Radu da ona gülümseyerek karşılık verdi, gerçi yeniçerilere karşı hep olduğu gibi rahatça gülümseyememişti.

Ondan sonra Radu, vaktini Lada’nın yanında at binmekle geçirmeye başladı. Lada pek önemsemiyormuş gibi davransa da, Radu yanındayken gergin omuzları biraz olsun gevşiyordu. Elleri sık sık boynuna asılı, yakasının içinde sokulmuş deri bir keseyi yokluyordu. Radu onun içinde ne olduğunu merak etti, ama sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Güneye gidiyorlardı, Bulgaristan’a doğru, vadilerden ve sarp kayalıklardan geçerlerken yollarının üzerindeki şehirlere girmiyor, hatta titizlikle sakınıyorlardı. Radu, Osmanlı İmparatorluğu’nun başkenti olan Edirne’ye gitmekte olduklarını yavaş yavaş anlamıştı. Edirne’ye yaklaştıkça, babaları pelerinine daha çok sarınıyor, daha da içine kapamıyordu. Sadece gerektiği zaman konuşuyor; akşamları sıkıntılı ve endişeyle ateşin üzerinden Radu ve Lada’ya bakıyordu.

Yolculuk sırasında birçok gece, “Onları geri gönderiyorum,” dedi babaları. “Onların benimle birlikte olmalarını istemiyorum. Bizi yavaşlatıyorlar ve çocuğun seyahat etmek için çok zayıf olması da bir yere kadar. Her zaman çok narin olmuştur zaten.”

Tüm yeniçeriler dönüp ona ve Lada’ya bakana kadar Radu babasının kimden bahsettiğini anlamadı. Neyi yanlış yapmışlardı? Radu sıra hasretini ve sütannesine olan özlemini içinde tutmuştu.

İlk iki gece gizlice ağlarken onu kimselerin görmediğine emindi. Hiç şikâyet etmemiş, kampın kurulup kaldırılmasına yardım etmiş, her şeyi doğru yapmıştı!

Babalarının onları kabul etmeyeşine Lada'nın tepki göstermesini bekledi, ama Lada bakışlarını ateşten ayırmadı, sessiz kaldı. Babalarıysa gözlerini onlardan ayırmıyordu, gecenin karanlığı yüzünü bir maske gibi örtüyordu.

Lazar elini Radu'nun omzuna koydu. "Radu gayet iyi gidiyor. Sanki savaş görmüş bir asker gibi at biniyor. Ayrıca onlar için ayrı bir koruma sağlayamayız. Sultanın konukseverliği hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Çocuklarınızı onun cömertliğini görme fırsatından mahrum etmeyi istemezsiniz."

Radu'nun babası burnunu çekti ve yüzünü aksi yöne çevirerek gecenin karanlığına baktı. "Pekâlâ. Benim için hava hoş."

Çadırına dinlenmeye gitti ve yolculuğun geri kalanında çocuklarına bir daha ne baktı ne de onlarla tek kelime etti. Radu, Lada'ya bu konu hakkında bir şeyler sormaya çalıştı, ama ablası da çok sessizdi ve endişeyle düşüncelere dalmıştı.

En sonunda bir tepenin üzerine geldiklerinde Edirne'nin önlerinde uzandığını gördüler, Radu'nun yüreği hem sevinçle hem merakla doldu. Fildişi rengi taş evlerin çatıları kırmızıydı. Yolların iki tarafında sıra halinde yemyeşil ağaçlar vardı, zikzak ilerleyen yollar sonunda çok yüksek ve sivri uçlu bir kulesi olan binaya çıkıyordu, kule o kadar yüksekti ki Radu onun gökyüzünü nasıl olup da delmediğine hayret etti. Binanın çatısında kubbeler vardı ve daha kısa olan bir başka kule giriş kapısında sanki gelen kafilleyi selamlıyor, karşılıyordu.

Yakınında bir sıra kırmızı tuğla ve bir sıra beyaz taşla örülmüş duvarları olan geniş, muazzam bir bina vardı, ama Radu gözlerini bir türlü büyük bir özgüvenle göklere yükselen kulelerden ayıramadı.

Artık gelmişlerdi.

1448: Edirne, Osmanlı İmparatorluğu

Vlad, Sultan Murat'ın peşi sıra yürüyor, sık sık selam vermekten yarı kambur duruyordu. Lada artık başına gelecekleri kabullenmiş bir uysallıkla izledi. Radu yanındaydı, küçük bir çocuk gibi ona yapışmıştı. En güzel elbisesinin kolunu buruşturduğu için onun elini iterek kolundan uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kardeşi buraya gelene kadar tüm seyahati sanki bir oyun gibi görmüş ve askerlerle arkadaşlık kurmuştu. *Düşman* askerleri. Radu tam bir aptaldı. Buraya seyahat etmemişler, *kaçmışlardı*. Tahtı, Mircea'nın sabırsızlıkla bekleyen ellerine bırakarak hem de.

Uzun zamandır *boyarlara* ve Hunyadi'ye yaltaklanarak onların gözlerine girmeye çalışan Mircea'ya. Babası dönene kadar prenslik unvanına vekâlet edeceğine söz veren Mircea'ya.

Lada'nın babasının geri dönmek için bir orduya ihtiyaç duyacağından hiç şüphesi yoktu. Üstelik yalnızca *boyarlar* ve Hunyadi'ye karşı da değil.

Lada sadece birkaç saatliğine de olsa Bogdan'ı burada bulabileceğinin hayalini kurdu, ama sonra bütün umutları yok oldu. İyi bir şekilde karşılandılar, kendileri için bir daire hazırlatılmıştı. Cafcaflı, parfüm kokulu ve minderlerle dolu, kız için zindandan

farksız odalarından son iki gündür çıkmalarına izin verilmemişti. Vlad mırıldanarak ve konuşma provası yaparak o kadar çok volta atıp durmuştu ki, ipekli iç gömleği terden sırlıslıkla olmuştur. Radu asma desenli, ferforje demirli pencereden dışarıya bakıp duruyordu. Lada biri hariç tüm iplerini koparmış olan babasını izledi. Tek bir ip, onu da sultanın ve cıva gibi desteğinin etrafına sarabilmeyi çaresizce umut ediyordu.

Yetişkinlere yetişebilmeleri için, daha hızlı yürüsün diye Radu'nun elini çekti. Bu, Lada'nın Vlad Dracul'dan, babasından, bir ejderhadan beklediği davranış değildi. Bir ejderha düşmanının karşısında yerlere kadar eğilerek yardım için yalvarmazdı. Bir ejderha kâfirleri dünyadan silip atacağına ant içip, sonra da onları evine davet etmezdi. Bir ejderha gecenin bir yarısı kabahatliymiş gibi topraklarını terk edip gitmezdi.

Bir ejderha etrafındaki her şeyi yakıp kül ederdi, ta ki hiçbir şey kalmayınca dek.

Parlak mavi ve sarı renklerin bir girdap gibi birbirine karıştığı çinilerle kaplı bir avluya bakan balkonda durdular. Edirne güzel bir şehirdi, gösterişli ve haşmetliydi, her yerde baş döndürücü bir zarafet vardı. Lada burayı yerle bir ettiğini hayal ederek kendini bu güzelliklere kaptırmanın önüne geçmeye çalıştı.

“Kararlaştırıldı o halde,” dedi sultan, Lada'nın babasına bakmadan. Özenle taranmış ve yaşı icabı artık kırlaşmaya başlamış kaşlarının altından bakan gözleri kapkaraydı. Üzerindeki kıyafetler ipektendi, başında büyük bir kavuk vardı. Bıyıkları sakalıyla birleşiyordu, parmakları değerli taşlarla süslü yüzüklerle ışıldıyordu. “Seni yeniçerilerin himayesiyle ve Osmanlı hâkimiyetinin tam desteğiyle geri göndereceğim. Yıllık olarak on bin duka altın ve himayemiz altında bulunmanın onuruna beş yüz yeniçeri acemi eri vereceksin, ayrıca Macaristan ve Transilvanya sınırları boyunca çikarlarımızın korunmasını temin edeceksin.”

Babası sultanın huzurunda eğilip sözler verirken ve şükranlarını sunarken Lada daha fazla dinlemekten vazgeçti. Sultan giderken, anlaşmanın detaylarını netleştirmesi için veziri azam Çandarlı Halil Paşa'yı onlarla bıraktı.

Artık Lada, umursamıyordu bile. Tüm güzelliğine rağmen, Edirne yabancı ve soğuk bir yerdi, ayaklarının altındaki bu topraklar başka bir memleketti ve onun umurunda bile değildi. Günde beş kez, penceresine yakın bir yerden bilmediği bir dilde bir nağme söyleniyordu, bir türlü önlenemez olan bu ses, sanki yüreğine bir bıçak gibi saplanıyordu. Nağme ne zaman başlasa, Radu etkilenerek dinliyor, Lada ise kulaklarını kapatıyordu.

Eflak orada, uzaklarda bir yerdeydi. Ona ait olan Eflak. Zayıflığından ötürü babasını hakir görüyor olsa da, en azından tekrar memleketine dönecekti.

Birkaç asker elleri bağlı olan iki adamı avluya getirdi. Lada zeminde bir dizi çukur olduğunu fark etti, bu çukurları çevreleyen çiniler koyu renk lekeli görünüyordu. Dökümlü, eflatun bir kaftan giymiş, üzerinde kuş tüyü olan parlak kırmızı bir kavuk takmış bir adam da avluya geldi. Peşinden de iki uzun, uçları sivriltilmiş tahta kalas taşıyan askerler geldi.

“Ah.” Çandarlı Halil Paşa, Vlad'ın hâlâ devam eden sultana övgülerini kesti. Babası bir prens olsa da, yalnızca Osmanlı asilzadesi olan Çandarlı Halil Paşa'yla eşdeğer bir statüye sahipti, ancak bu adam Vlad'ın kendisine de itaatkâr olmasını talep eder gibi davrandı. Vlad ise bekleneni yaptı.

Çandarlı Halil Paşa avluyu gösterdi. “Bu, Bostancıbaşı.”

Lada doğru tercüme edip etmediğini merak etti. Adam ne bostancıya benziyordu ne de bahçıvana, ayrıca boş avluda tek bir bitki bile yoktu.

Çandarlı Halil Paşa avluya bakmayı sürdürdü. “Size başka bir

iyilik daha yapacağız, çocuklarınız sarayımızda tahsil yapabilecekler.”

Babasının yüzünden bir anda kan çekildi sanki. “Ne kadar cömersiniz. Ancak böyle bir teklifi kabul edemem.”

“Onların tahsillerini üstlenmek bizim için bir zevktir.”

Vlad avluya, üzerlerindeki kıyafetleri çıkarılmış ve bağlanmış iki adamın durduğu yere baktı. Sonra Lada’nın sorgulayan bakışlarıyla göz göze geldi. Lada onun koskocaman açılmış gözlerindeki ifadeyi daha önce hiç görmemişti.

“Radu o zaman,” dedi Vlad aceleyle. “Kız, tahsilini manastırdan alacak. Bir şeyler öğretilmeyecek kadar çok inatçı ve huy-suz, zaten kızlara verilecek tahsil boşa gider.”

Normal şartlar altında böyle bir şeyin söylenmesi Lada’yı çileden çıkarırdı, ama babasının yüzünde gördüğü ifade yüzünden tüm cesareti kırılmıştı. Evvelki yıl gezinirken mezbahaya gitmişti, domuzların sesi onu çekmişti. Onların kesilme esnasında bağırmaclarını beklerdi, ama yalnızca kardeşlerinin kanının koku-sundan bile çılgılık atmaya başlamış, korkudan gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuşlardı.

Babası sakin duruyor gibi görünse de, gözlerinin koyu renk irisini çevreleyen akının bütünüyle ortaya çıkması kendisine iha-net etmiş, içinde o domuzlarla aynı fırtınaların koptuğunu belli etmişti.

“Hımm.” Çandarlı Halil Paşa düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. “Sadakatinizin batıya yönlenmesiyle sonuçlanacak talihsiz bir izdivaç yapmayı kesinlikle istemeyiz. Verilen sözlerin unutulduğu bir geçmişimiz var. Üstelik kız Türkçeyi mükemmel konuşuyor, bütün konuşmalarımızı anladığını fark ettim. Tahsili için gereken zaman ve özen harcanmış. Epey *itina* gösterilmiş. Çocuklarımız bizim en değerli varlıklarımız, öyle değil mi? Sul-

tan, Radu'yu istedi, fakat ben her ikisini de eğitmemiz hususunda ısrar ettim.”

Babası güçlükle yutkundu, gözleri Lada'nın üzerinde dolaştı, sonra döndü ve başıyla onayladı.

“Kararlaştırıldı o halde,” dedi Çandarlı Halil Paşa. “Radu ve Ladislav'ı burada tutacağız, siz Eflak Prensligi'ndeki çıkarlarımızı gözetmek hususunda hizmet vermeyi hatırladığınız sürece, çocuklarınız burada güvende olacak.”

Radu, duyduklarını birleştirmeye ve bir anlam çıkarmaya çalışarak Lada'ya baktı. Lada bu adamın ne söylediğini çok iyi anlamıştı. Babaları verdiği sözleri yerine getirdiği müddetçe hayatlarının bir değeri olacaktı. Üstelik sadece Radu'yu almak yerine, Çandarlı Halil Paşa aslında babalarının kime daha çok değer verdiğini anlamıştı.

Babasının sevgisini ve onayını kazanmak uğruna onca yıllık çalışma, Lada'yı şimdi buraya getirmişti.

Onu bir mahkûma dönüştürmüştü.

Osmanlılar tüm ipleri ellerine geçirmişler ve Vlad'ın boynuna bir ilmek gibi dolamışlardı. Lada ileride gerçekleşecek evliliğinin ve bütün geleceğinin bir pazarlık konusu olacağını biliyordu, ancak yaşamın kendisinin takas edilebilecek, alınıp satılabilecek bir şey olduğunu daha önce hiç düşünmemişti. Ve işte babası da tam bunu yapmakta istekli davranacaktı.

“Ah! İşte hazırlar. Tahsiliniz şimdi başlıyor, küçükler. Dikkatle izleyin, Bostancıbaşı vatana ihanet edenleri nasıl ortadan kaldırıyor, görün.”

Bostancıbaşı'nın her iki adamda da birer yarık açışını, sonra hünerli bir şekilde uzun, kalın ahşap kazıkları açtığı yarıklardan içeri sokuşunu izlediler. Adamlar havaya kaldırıldı ve kazıklar yerdeki çukurlara yerleştirildi. Lada, adamların kendi vücut ağır-

lıklarıyla yavaş yavaş aşağıya kaydıklarını, kazıkların sivri uçlarının omurga boyunca ilerleyerek en sonunda boğazdan geçip çıkışlarını izledi.

Bakışlarını kaçırmadı, ama gözlerinin ardındaki bir şey değişti ve gördüğü sahneyi de değiştirdi. Bunu farklı bir biçimde görmeye ihtiyaç duydu. Bu adamlar gerçek değildi. Bir önem taşımıyorlardı. Bu olan biten gerçek değildi. Çılgınlıkları rahatsız ediciydi. Boynuna asılı keseye sıkıca yapıştı ve karşısındaki adamlar belli belirsiz birer siluetten ibaret olana kadar gözlerini kırpmadan bakmayı sürdürdü. İşte. Gerçek değillerdi.

Radu'nun elini sıkıştığını hissetti, hıçkırıklarının arasında derin nefes alıp verdiğini duydu. Babasının yüzünde çektiği manevi ıstırapı gördü. Bu yeni anlaşımdan ne gibi hileli ilişkiler beklentisi içinde olursa olsun, artık rol yapamıyordu. Çocuklarını sevmek gibi kritik bir hata yapmıştı –ya da en azından Lada'yı– fakat bu çocuklarının kendisine karşı kullanılması için yeterli olmuştu.

Sevgi ve yaşam. Her ikisi de tek bir kalp atışıyla verilebilen veya alınabilen ve gücün peşinden giden şeyler. Lada kendi yaşamından kendini sakınamazdı. Bununla birlikte, sevgi...

Lada, Radu'nun elini çekti.

Ondan bir adım uzaklaştı ve Bostancıbaşı işini bitirirken onu izlemeye devam etti.

Lada her ne kadar bundan dolayı kendinden nefret etse de, yemeklere bayılmıştı. Özenli bir şekilde baharatlar katılarak lezzetlendirilen etler ve beraberinde sunulan tezat lezzetli soslar, kıyartma yapılmış sebzeler, taze meyveler; zevk alarak yediği her lokmada kendini bir vatan haini gibi hissetti. Eflak'a dair her şeyi özlemeli, Edirne'ye dair her şeyden de nefret etmeliydi.

Ama lütfen, meyvelerin tatlılığını göz ardı edemezdi ya. Belki de içinde bir yerlerde azıcık da olsa bir Havva vardı.

Kıyafetler de son derece tercih edilen türdendi. Dokuma gömleklerin ve dökümlü eteklerin üzerine hafif bir entari giyiliyordu. Her şey parlak ve yumuşaktı, Târgovişte'nin giyim tarzı kadar kısıtlayıcı ve zorlayıcı değildi. Bu kıyafetlerle hareket etmek de, nefes almak da daha rahattı.

Etrafını çepeçevre saran düşmanlar sebebiyle burada nefes almak kolay değildi. Lada elinden geldiğince burada âdet olduğu üzere saçlarını zarifçe toplamak yerine açık bırakarak, Eflak'tan getirdiği ayakkabıları giymekte ısrar ederek ve boynundaki küçük keseyi her daim üzerinde taşıyıp kalbine yakın yerde saklayarak düzene karşı geldi.

Çünkü ne güzel yemekler ne de güzel kıyafetler geride bıraktıklarının yerini dolduramazdı ve Lada bunu unutmayacaktı.

Bir kâse hurmayı önüne çekti, onlara özel olarak ilim irfan öğreten lalayı elinden geldiğince rahatsız etmek için ses çıkara çıkara, emerek yedi. Lala onlara o esnada Osmanlı İmparatorluğu'nun askeri yapısını öğretiyordu.

“Nasıl oluyor da sipahiler yeniçerilerden farklı oluyor?” Radu öğrendiği bilgileri anlamaya çalışırken alnını kırıstırarak sordu.

Lala bunalmış görünüyordu. Zaten hep ya bunalmış ya da kızgın görünürdü. Lada'nın aralarında ortak bir nokta olarak gördüğü tek şey de buydu. “Sipahiler yerel garnizondur, Osmanlı vatan-daşlarından oluşurlar. Sıradan atlı tımarlar değildirler, çağrıldıklarında savaşa katılırlar. Sultan tarafından tayin edilirken küçük bölgelerin valileri veya büyük şehirlerin beyleri onlara liderlik eder. Yeniçeriler ise daimi güçtür, tek rolleri askerdir.”

“Köle yani,” dedi Lada.

“Yeniçeriler bu dünyanın en iyi askeri tahsilini almış, ilim sahibi olmuş paralı askerlerdir.”

“Köle,” dedi Lada tekrar, sesindeki tonlamayı değiştirmeden. Radu yanında kıpırdanıp durdu, ama Lada ona bakmadı.

“Yeniçeriler vazifelerinde yükselebilirler. İstisnai durumları görüyor ve ödüllendiriyoruz. Hatta bazı yeniçeriler bey bile oluyorlar. İskender Bey gibi...” Lalanın sesi birdenbire canlılığını yitirdi, ağzında acı bir tat oluşmuş gibi birden rengi soldu.

Lada öne doğru oturdu, sonunda ilgisini çeken bir konudan bahsediliyordu. “İskender Bey kim?”

“Pek iyi bir örnek olmadı aslında. Son günlerdeki olayları unuttum birden. Sultanın gözdelelerinden, ama o sahte bir ferman hazırlatıp memleketi olan Arnavutluk’un Akçahisar şehrinin idaresini zorla ele geçirdi. Ondan sonra... Bir daha işbirliği içinde olmadı. Bu çok büyük bir ihanet ve son derece utanç verici bir şey.”

Lada güldü. “O halde sultanınız onun tahsil görmesini sağladı, en iyi şekilde eğitti ve şimdi de kendisi tüm bu bilgileri size karşı savaşmak için kullanıyor, öyle mi? Bence çok iyi bir örnek oldu bu.”

Lala yüzünde bir iğrenme ifadesiyle Lada’ya dik dik bakarak arkasını yaslandı, Radu bu arada gergin gergin tüy kalemiyle oynuyordu. “Devam edelim. İslam’ın beş şartını say.”

“Hayır. Ben diğer konuyu daha çok sevdim. İskender Bey hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum.”

Lala ince uzun bir değnek çıkardı, tehdit edercesine kendi bacağına hafif hafif vurarak Lada’ya baktı. Lada’nın elleri mosmordu, vurulan yeni yerler sararmaya başlamıştı, ama çok yakında yeni bir cezayla moraracaklarına da şüphe yoktu. Arkasına yaslanıp miskince gerindi.

“Belki zindanları bir ziyaret etsek iyi olur,” diye gürlledi lala.

“Belki de iyi olur.” Lala son zamanlarda sık sık Radu ve Lada’yı halka açık infazları seyrettirmenin yanı sıra zindanlarda da gez-

diriyordu. Hatta o kadar sık ki, dairelerinden ziyade zamanlarının çoğunu zindan hücrelerinin karanlık, havasız, rutubetli koridorlarında geçiriyorlardı.

Radu sürekli olarak kendini hasta hissediyordu. Gözleri çökük, bakışları sönüktü. Zorlukla yemek yiyor, kâbuslar görüyordu.

Lada'da böyle etkiler meydana gelmemiştir. İşkence yöntemlerinden birinin diğerlerinden daha zararsız olduğunu düşündüğünde, lalalara bunu söylüyordu. Lalalar dişlerini sıkıyorlar ve ona kalpsiz olduğunu fısıldıyorlardı.

Bir kalbi vardı. En azından Lada, olduğuna emindi. Fakat daha ilk gün Bostancıbaşı'ndan çıkardığı bir ders vardı, insanları aynı sultan gibi görmek. Onlar yalnızca birer cisimdi. İtilebilir, çekilebilir, beslenebilir, aç bırakılabilir, kanları dökülebilir ve birçok farklı şekilde öldürülebilirlerdi, bu tamamen uygulamak isteyeceğin ya da sahip olduğun güce göre değişirdi. Bazen bir görüntü –insanı sarsan kirli, mahvolmuş bir yüzden ona bakan bir çift göz veya karanlık bir köşeden dışarı fırlamış, bir yetişkine ait olamayacak kadar küçük bir çift ayak– onu bir anda çarpıyor, bir türlü gözünün önünden gitmiyor, zihninin o bölümünün sıkı sıkıya kapalı olan perdelerine yapışıp çekiştiriyordu.

Fakat bu görüntüleri zihninden kovabilirdi. Kovmak *zorundaydı*. Çünkü ona ne gösterirlerse gösterebilirsinler ya da onu her ne şekilde incitirlerse incitebilirsinler, o zaman bu adamlar, bu gülünç lalalar, bu edebe aykırı saray onu sadece tek bir yolla kontrol altına alabilirdi: Öldürerek.

Bunu henüz yapamazlardı, yoksa bu lala çoktan gırtlığına yapışmış olurdu.

“Derse devam etme vakti geldi. İslam'ın beş şartını tekrarla,” diye emir verdi lala.

Lada esnedi.

Radu onun yerine konuştu, mükemmel bir şekilde cevap verdi. Aldıkları Ortodoks eğitimi, her hafta şatonun kilisesindeki ayinlere katılmaktan ibaretti. Lada düzenli ibadet etmenin katlanılmaz bir şey olduğu sonucuna varmıştı, ama geçen ilkbaharda bunu özlemle andığı bir sefer olmuştu.

Babası düzenli olarak kiliselere bağış yapar, *boyarların* ve sultanların gözüne girmeye çalıştığı gibi Tanrı'nın da gözüne girmeye çalışırdı. Sonuç olarak Snagov Gölü üzerindeki bir ada manastırında bir hafta geçirmeleri için davet edilmişlerdi. Tekne anakara iskelesinden ayrıldığında, Lada içinde tuhaf bir rahatlama hissetmişti. Huzuru. Adada yalnızca sessiz rahipler vardı, titiz bir şekilde geleneksel ve gösterişli cübbeler giyen papaz ve patriklerden daha az göz korkutucuydular. Bütün adanın kıyıları boyunca yürüyerek, suyun onunla Târgovişte'nin baskısı arasında bir bariyer oluşturduğunu hissederek tek başına dolaşmıştı. Manastırın ortasında ona tahsis edilen ufak odanın duvarlarında yaldızlı çerçevelerin içinde azizlerin ve İsa'nın resimleri asılıydı, ruhsuz bir şekilde onu izliyorlardı sanki. Lada hiçbirini umursamamıştı, zaten onlar da Lada'yı umursamamışlardı ve hayatında hiç olmadığı kadar derin bir uyku çekmişti.

Burada huzur yoktu, onu dünyadan tecrit eden bir durum söz konusu değildi. Lada bunun özlemini çekiyordu. Aksine, sanki yabancı dillerle ve tarihle eşit bir öneme sahipmiş gibi yeni bir dini öğrenmeye zorlanıyordu. Bu kahredici bir şekilde rahatsızlık veriyordu. En azından Hristiyanlığı öğrenirken İncil'i tek başlarına okumaları, ruhban sınıfının alanları olan yerleri çalışmaları istenmemişti. Tek sorumluluğu dinliyormuş gibi yapmaktı, o kadar.

Burada öyle bir görüntü vermeyi bile reddediyordu. Lala tekrar dik oturmadan önce Radu'nun cevabını bıkkınlıkla başını sallayarak onayladı. Sonra gözlerinde tekrar bir şimşek çaktı.

Lada fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı, ama yaptığı saygısızlık karşısında lalanın nasıl bir çözüm yoluna tesadüf etmiş olabileceğini düşünerek tüm sinirleri adeta alarına geçmişti.

“Ladislav yanlış cevap verdi.” Lala kolunu kaldırdı, parmaklarında büyük taşları olan ağır yüzükler vardı, elinin tersiyle Radu’nun yüzüne vurdu. Radu’nun başı tokadın şiddetiyle yana savruldu, yere serilirken hem şaşkınlık hem de acıyla bağırdı.

Lada onu öldürecekti. Kardeşine vurduğu için bu adamın elini kesecek ve vücudundan ayıracaktı, onu...

Lala insanı delip geçen gözleriyle ve hırsla kalkıp inen göğsüyle dönüp ona bakmadan önce Lada kendini toparladı. Lala onun tepkisini bekliyordu. Lada onu öldürürse, kendisi de öldürülürdü ve ortada aptal, narin Radu’yu koruyacak kimse kalmazdı. *Onun* aptal, narin Radu’su. Eğer öfkeye kapılırsa, lala da, herkes de onu nasıl kontrol altında tutabileceğini anlardı. Aynı babalarını nasıl kontrol altına alacaklarını anladıkları gibi. Aynı yeniçerilerin Bogdan’ı ondan kopararak canım yakabileceklerini anladıkları gibi.

Lada duygusuz ve sakince kaşlarını yukarı kaldırıp baktı.

“İslam’ın beş şartı nedir?” Lala sorarken Radu da kalkıp gözleri yaşlı, yüzünde şok ifadesiyle tekrar oturdu.

Lada gülümsedi ve başını iki yana salladı.

Lala, Radu’ya tekrar vurdu.

Radu yerde kaldı, son nefesini verir gibi cevabı söyledi, sözleri yarılmış ve süratle şişen dudakları yüzünden yarım yamalak anlaşıyordu, fakat Lada gözlerini lalanın yüzünden ayırmadı bile. Yüzündeki hoş gülümsemeyi bozmadı, kucagında duran ellerini gevşekçe tuttu, herhangi bir gerginlik belirtisi göstermedi, kendini kontrol altında tuttu. Kontrol, güç demekti. Hiç kimse, onun bunu kaybetmesine sebep olamazdı. Ve lala, er ya da geç Lada’nın kardeşine tekrar tekrar vurmasına müsaade edeceğini anlayacaktı.

Radu, ancak o zaman güvende olurdu.

Radu, Lada'nın kapısına yaslanıp durdu. Avucunun içi değ-nekle vurulduğu için şişmişti, bir yere dokunmasın diye sıkınarak tutuyordu. Dudakları iyileşmeye başlamıştı, ama bunun sebebi sonrasında lalanın yüzüne değil avucuna vurmaya devam etmiş olmasıydı.

Lada bunu nasıl yapabiliyordu?

Onun yerine dayak yemesine nasıl olmuştu da müsaade etmişti?

Lada her zaman onun koruyucusu olmuştu. Zalim olduğu durumlarda bile ona başka kimsenin dokunmasına müsaade etmezdi. Edirne'ye geldiklerinden beri şahit oldukları her şeye rağmen, Radu hiçbir zaman gerçek anlamda korkuya kapılmamış, kendini kimsesiz, yapayalnız gibi hissetmemişti, çünkü biliyordu ki –*biliyordu* ki– Lada onu her türlü kötülükten koruyacaktı.

Ağladı, çünkü orada onu ağlarken görececek kimse yoktu. Gözyaşlarının tuzu yarılmış dudağını yakıyordu.

Yoksa Lada biliyor muydu? Radu'nun İslam'a ilgi duyduğunu, merakını cezp ettiğini, hatta gizli gizli dua etmeye başladığını anlamış mıydı? Nedeni bu olmalıydı. Başka bir sebeple dövülmesine müsaade etmemişti, ama lala İslam'la ilgili soru sorduğunda Lada cevap vermeyi reddetmişti, hatta bunun kardeşinin zarar göreceği anlamına geleceğini bile bile.

Lada'ya bunun için üzgün olduğunu söylemek istedi, özür

dilemeye ve İslam'ı öğrenmeye devam etmeyeceğini söylemek *istiyordu*. Ama... Belki İslam'ın ona kendini nasıl hissettirdiğini, bu dinin temel öğelerinin ona Târgovişte'de öğretilmeye çalışılan bir dizi sonu gelmeyen azizden ve ikonadan çok daha fazla anlam ifade ettiğini açıklayabilirdi. Kilisede dinlediklerinden hiçbir zaman tam manasıyla bir şey anlamamıştı, Latince çok resmi bir dildi ve Tanrı'yla arasına bir duvar örüyordu. Hristiyanlıkla ilgili her konuda Radu'yla Tanrı'nın arasında bir duvar, bir engel vardı. Hz. İsa aralarında duruyordu, Âdem'le Havva'nın işlediği günah ve sonuçları da öyle.

Tanrı her zaman ona babası gibi görünmüştü; uzak, bilinmeyen, onaylamayan. Radu her zamanki gibi, yapacağı hiçbir şeyin kadir-i mutlak ve bilinmez olan Tanrı'nın sevgisini kazanmaya yetmeyeceğinden korkmuştu.

İslam ona bir anlam ifade etmiş, yüce gönüllü yalınlığıyla çekici gelmişti. Ama eğer Lada ondan İslam'dan nefret etmesini isterse, bunu yapardı. Eğer koruyucusunu geri getirecekse, gereken neyse onu yapardı.

Gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını kurularak zayıflığını gizledi. Sonra Lada'nın odasının kapısını açtı.

Üzerinde sadece uzun bir elbise olan Lada şöminenin önüne çömelmişti. Târgovişte'deki şöminelerinin taş tabanlarının aksine, bu saraydaki şöminelerin etrafına üzerinde sekiz köşeli yıldız motifi olan çiniler döşenmişti. İçerisi sıcak olduğu halde Lada güçlü bir ateş yakmıştı. Geceliğini şömineye sokuşturuyordu. Tam yanında yatağından sökülmüş örtüler yerde duruyordu ve üzerinde kan lekeleri vardı.

"Lada?" Radu içeri girdi, ona saldıranın nerede olduğunu, ablasının nereden yaralandığını anlamaya çalıştı. "Ne oldu?"

Lada ona döndü, gözleri ateş saçıyordu ve gözyaşlarıyla doluydu. "Çık dışarı!" Radu'ya bağırdı.

“Ama...”

“Çık dışarı!”

Suratına tokat yemiş gibi sarsılan Radu odadan ve dairelerinden koşarak çıktı. Sarayın geniş labirentinden dışarı çıkana ve caddelerdeki kalabalığa karışana kadar da durmadı.

Kaybolmuştu.

Yürümeye devam etti, amaçsızca ve uyuşmuş bir şekilde daireler çizip durdu. Ona tanıdık gelen ibadete çağrı sesini duydu, bu sefer çok yakınından geliyordu. Bir caminin önüne geldi, minarelerine ve minare külahlarına bakmak için durdu. Ama yüreğinde onu yerin altına çeken, kurşun gibi bir ağırlık hissetti, minareyi gökyüzüne kadar takip edemedi.

Yumuşak bir elin omzuna dokunmasıyla yerinden sıçradı ve korkuyla sindi.

Bir adam –başında sarık vardı, üzerindeki kıyafetin kaliteli bir kumaşı, fakat sade bir modeli vardı– yanına çömeldi ve Radu’yla göz hizasına geldi. Radu’nun dövülmüş suratının halini görünce gözleri şaşkınlıkla büyüyerek baktı, fakat hemen ardından gülümsedi. Mircea’dan daha büyük olamazdı, ancak yüzüne yansıyan iyiliği onu daha mahir biri olarak gösteriyordu. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Radu başını iki yana salladı, sonra evet anlamında yukarı aşağı salladı, fakat sonra tekrar iki yana salladı.

“Benimle birlikte namaz kılmak ister misin?”

Radu daha önce o şekilde hiç dua etmemişti. Lulasını namaz kılarken görmüştü, fakat müdahale ediyormuş gibi tuhaf hissettiği için Radu genellikle başını diğer yana çevirirdi. Ama Edirne’ye geldiklerinden beri bir caminin içine girmek istiyordu.

“Namaz kılmayı bilmiyorum,” dedi Radu, yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözlerini yerden kaldırmadı.

“Seccadelerimizi arkaya sereriz. Beni izleyerek kılabilirsin.”

Radu'ya rehberlik ederek merdivenlerden çıkardı. Temiz su akan bir çeşme vardı. Adam çeşmenin başında durdu, bazı özel hareketler yaparak elini yüzünü yıkadı. Gülümsedi ve Radu'ya kendi ellerini işaret etti. Radu utangaç bir şekilde adamın hareketlerini dikkatlice tekrar etti.

Bitirdiklerinde, adam sırtına bağlı olan seccadesini çıkardı. Radu birden telaşa kapıldı, çünkü onun seccadesi yoktu, ama adam güzel seccadesini ona verdi ve kendisi için de arka tarafta yığılmış seccadelerden eski bir tane çekip aldı. Gözleri hâlâ yerde olan Radu, erkeklerin bilinçli olarak sakince tek sıra haline geldikleri büyük iç mekânda adamı takip etti.

Adam Radu'yu bir köşeye götürdü ve seccadeyi sereceği yeri gösterdi. Radu adamın duruşuna dikkat ederek, onun gibi yere oturdu, buraya geldiği için pişmandı ve gergin hissediyordu. Caminin içinde gencinden yaşlısına, kaliteli kıyafetler giymiş olanlardan yamalı ve eski elbiselilere kadar çeşit çeşit insan vardı. Ama herkes buraya aitti, herkesin kendi yeri vardı. Onun orada bulunmaya hakkı olmadığı anlaşıyordu. Belki onlardan da dayak yiyecekti.

Ve sonra namaz başladı.

Adamların gözlerini kapatışlarını, aynı anda aynı hareketleri tekrar edişlerini, birlikte dua okuyuşlarını, vücutlarının ve seslerinin muntazam ahengini merakla izledi.

Şimdiye kadar hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Hayatında ilk kez gözlemlemek değil, bunun bir parçası olmak istedi. Arkadaşının hareketlerini takip etmek için bir gözünü açık tutarak Radu da onlara katıldı. Namazın ritmini kaybetmeden önce uzunca bir süre bütünün küçük bir parçası olmanın huzuru, edilen duaların çok az bir kısmını anlamış olmasına rağmen yine de yüreğinde hissetmesi, yaralanmış ve hırpalanmış ruhunu yükseltti.

Namaz bittiğinde başını kaldırıp yukarıya, en yukarıya baktı. Başının üzerinde yükselen kubbede birçok köşeli yıldızdan olu-

şan motif iç içe geçerek sanki ortada manevi bir göz oluşturuyor, sonunda bakışlarını minareye, oradan da semaya yöneltiyordu.

“İyi misin?”

Radu birdenbire irkilerek arkadaşına baktı, sonra gözyaşlarını silerek gülümsedi. “Evet. Teşekkür ederim.”

Adam ona elini uzatıp kalkmasına yardımcı oldu. Ödünç aldıkları seccadeyi katlayıp yerine koydular ve sonra tekrar gün ışığına çıktılar.

“Adın ne?” Adam sordu.

“Radu Dragwlya.”

“Ben de Vali Kemal. Gel, benimle birlikte yemek ye. Biriyle konuşmaya ihtiyacın var belli ki.”

Kemal, Radu’yu caddelerden geçirerek uzun, dar taş evlerin bulunduğu bir bölgeye götürdü. Bu evler saraya önemli olacak kadar yakındı, ancak sarayın yerleşkesine dahil olacak kadar da yakında değildi. Radu, Vali’nin adamın adı değil, unvanı olduğunu fark etti. Değer verilen biri olduğu açıktı, hatta belki sultanın arkadaşlarından biriydi.

Kapıda onları bir uşak karşıladı, eğilerek selam verdi ve Kemal’in seccadesini aldı. “Arkadaşım Radu yemekte bize katılacak,” dedi Kemal. Uşağı takip ederek evin arka tarafındaki bir odaya girdiler. Duvar boyunca pencereler vardı, mütevazı fakat bakımlı bir bahçeye açılıyordu. Odada etrafına minderler yerleştirilmiş bir yer sofrası kurulmuştu. Kemal oturdu ve Radu’ya da oturması için işaret etti.

Kendisi için bir yabancı olan Kemal’in sofrada karşısına oturan Radu, birdenbire oraya gelmekle hata edip etmediğini düşündü. Nerede olduğunu bilen hiç kimse yoktu. Daha da kötüsü, saraydan çıkmaya izni olup olmadığını da bilmiyordu. Ve Kemal resmi bir görevliydi. Radu bunu yaptığı için cezalandırılacak mıydı? Yoksa öldürülecek miydi?

Kemal sıcak bazlamadan bir parça kopardı ve Radu'ya uzattı. Onunla göz teması kurmadan söze girdi. “Senin canını böylesine kimin yaktığını ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmek isterim.”

Radu başını iki yana sallarken kalktı. “Gitmeliyim.”

“Kal lütfen. Neler olduğuna dair konuşamayacaksan, o zaman biz de başka şeylerden bahsederiz. Nasıl, namaz kılmayı sevdi mi?”

Radu yavaşça yerine oturdu, neler hissettiğini tekrar tam anlamıyla hatırlamak için gözlerini kapattı. “Çok... Harikaydı.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum. Her zaman şehirde olmak ve kardeşlerimle birlikte namaza durmak için sabırsızlanıyorum.”

“Burada yaşamıyor musun?”

“Hayır, şehrin dışında bir mülküm var. Edirne’de pek sık bulunmuyorum, oradaki sorumluluklarım beni yeterince meşgul ediyor. Aslında bu gece de dönüyorum.”

Radu boynunu bükte. Kemal’den fazlasını beklemeye hiç hakkı yoktu, ama onun varlığıyla içine dolan kısacık umut anları şimdi ona acımasız bir şaka gibi geldi.

“Sen Osmanlı değilsin.”

Radu başını iki yana salladı. “Ben Eflaklıyım.”

Kemal düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Mamafih yeniçeri de değilsin.”

“Babam Vlad Dracul, Eflak voyvodası. Ablamı ve beni buraya... Tahsil görmemiz için bıraktı.”

Kemal anlaması gerekeni anlamıştı, ama Radu onun yüzünde öfke ya da küçümseme görmeyi beklerken, karşısında halden anlar bir adam bulmuştu. “Ah, anlıyorum. Anlaşılan dersler pek nazik geçmemiş.”

Radu utanarak elini yüzüne götürdü.

Kemal onun elini tuttu, hafifçe sıkıp aşağıya indirdi böylece

Radu onun yüzüne bakabildi. “Lütfen ülkemi birkaç zalimlik üzerinden yargılama. Tek bir Allah ve tek bir Resul *sallallahü aleyhi ve sellem*, olsa da herkes aynı şekilde etkileşime giremiyor. Aynı hayattaki her şey gibi inancın ve teamülün de çeşitli seviyeleri var. Ama senin bir seçeneğin var.”

“Bana herhangi bir seçim hakkı bırakılmış gibi hissetmiyorum.”

Kemal yavaşça başını salladı. “Öyle görünüyor olabilir. Ama her zaman bir seçeneğin vardır. Allah’ta gönül ferahlığı ve teselli-yi bulmayı seçebilirsiniz. Cesur ve merhametli olmayı seçebilirsiniz. Nerede olursa olsun güzelliği ve mutluluğu bulmayı seçebilirsiniz.” Gülümsedi. “Sanırım bunu zaten biliyorsun. Umarım ki gelecek yıllarda da buna sıkı sıkıya tutunuyor olursun, çünkü dünyaya sunacağın çok şeyin var, Radu.”

Gözleri pırıl pırıl, dolgun dudaklı bir kız gelip Radu’nun karşısındaki mindere oturdu. Üzerindeki kıyafeti de en az kendisi kadar tatlıydı ve başında canlı sarı bir başörtüsü vardı. Radu’ya utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra bazlamadan bir parça kopardı. “Ağabeyim sana uzun uzun öğüt mü veriyor?”

Radu önündeki tabağa bakarak başını iki yana salladı. “Hayır.”

“İyi. Öğüt vermeyi çok sever. Ben Nazire.”

Kemal elini kız kardeşinin omzuna koydu. “Nazire benim en küçük kız kardeşim.”

“Ve en sevdiğim.”

“Ve en sevdiğim.” Kemal güldü, sonra uşak geldi ve kızarmış tavuk, sebzeler, cacık getirdi. Kemal Radu’yu yemekten sonra saraya götürceğine söz verdi. Sonra Radu’yu da saran gülüşmeleriyle iki kardeş birbirlerine hikâyeler ve eski anıları anlattılar, sanki o da geçmişlerinin bir parçası olmuş gibiydi.

Onların aralarındaki sıcaklıkla kıyaslandığında Radu soğuk kalmış olabilirdi, ama yine de ilerleyen günlerde ihtiyaç duyacağına emin olduğu için bu sıcaklığın bir parçasını yakalayıp yüreğine sakladı.

Lada yatak örtülerini çalarak daha ne kadar idare edebileceğini bilmiyordu. Radu yatağında yorgandan başka hiçbir örtünün olmadığından şikâyet etmişti. Onun çarşafını uzun şeritler halinde yırtıp kanamayı durdurmak için kullandığı anlaşılmasın diye, sırtı odasının kapısına dayalı şekilde oturmak zorunda kalmıştı.

Odasının havası çok boğucuydu, yanan kumaş kokusu odaya sinmiş ve bir ay boyunca geçmemişti, şimdiyse kanama tekrar başlamıştı.

Sütannesi âdet kanamaları başlayıncaya kadar evlenme konusunda endişe etmesine gerek olmadığını söylediğinde, bu onun içini epey rahatlatmıştı. Ta ki düşmanının evinde, yatakta kan içinde uyanana kadar. Durumunun keşfedileceği günün korkusuyla yaşadı. Hizmetkârları çılgık çılgılığa geçirdiği sinir kriziyle veya bu işe yaramadığı durumlarda yumruklarıyla dairenin kapısından geri çevirdi. Bunu kimsenin öğrenmesine izin veremezdi.

Fakat yine de bu bir an meselesiydi. Onun ve Radu'nun birbirine ara kapıyla bağlı olan odalarının kilitleri yoktu.

Tüm bunlara rağmen, Lada hiç ağlamadı.

Radu ağlamalarının bir sır olduğunu sanıyordu, ama Lada her gece ikisinin odasını ayıran ince duvar yüzünden onun ağlamalarını duyabiliyordu. Bazen ağladığı için, bazen de onunla birlikte ağlayamadığı için ondan nefret ediyordu.

Radu yalnızca ibadet etmek için ortadan kaybolduğunda mutlu görünüyordu ki bu eylemi aslında Lada'yı çileden çıkarıyordu. Lada onunla bu konuda acımasızca çekişiyordu, ama Radu asla onun kızgınlığını tanımıyordu. En sonunda Lada bu konuda tamamen sessiz kalmaya karar verdi. İbadet edişini görmezden gelirse belki Radu buna bir son verirdi.

Günler yalnızca *derslerden* oluşan kasvetli bir bulanıklıkta birbirini izledi. O gün bir eşkıyanın büyük bir kancaya kaburgalarının arasından asılarak idam edilmesini izliyorlardı. Tarih hocasının sözleri zihninde yankılandı. *Osmanlı devletinde suç oranının çok az olduğunu biliyor muydun? Bizim yollarımız da, evlerimiz de seninki gibi naçiz ve küçük ülkelere kıyasla çok daha güvenli. Halkımız sultanlarını seviyor.*

Lada aslında Târgovişte ve civarındaki şehirlerde suç oranının çok yüksek olduğunu kabul etmek zorunda olsa da, onun yerine Osmanlıların başlarına taktıkları sarıkların belki de çok sıkması yüzünden beyinlerinin gelişimini engellediğini söylemekle yetindi.

Eşkıyanın uzun, iškenceli ölüm süreci tamamlandığında, bedeni kancadan çıkarıldı ve yolun ortasında, önünde işlediği suçların listesinin yazılı olduğu bir levha konularak halka teşhir edildi. Lada'nın artık ayakları acıyordu. Bu derslerden çok sıkılmıştı. Bunlarda öğrenecek hiçbir şey yoktu. Her şeyin kontrolü sultan-daydı. Eğer sultana karşı gelirsen, ölürsün. Halk sultanı sevdiği için değil; cezaların çok haşin, tez zamanda ve tamamen halka açık olarak uygulanıyor olmasından dolayı itaat gösteriyordu. Çok tesirli bir adalet uygulama yöntemi, hatta takdire şayandı. Sultan, babasının sıklıkla yaptığı gibi hiç kimseden korkup çekinmiyor, birtakım oyunlar oynamak zorunda kalmıyor ve altındaki insanların isteklerine boyun eğmiyordu.

Radu yine istifa edecek gibi göründü, bu yüzden serbest kal-

dıklarında Lada kardeşini alıp koridorlardan geçerek caddeye çıkardı. Onlara izin verildiği kadarıyla sarayın mümkün olan her yerini daha önceden keşfetmişti. Gökyüzünü delip geçen minareleri olan caminin yanından geçtiler. Lada o minarelerin gökyüzünde gerçekten bir *delik açmasını* ve Tanrı'nın gazabını tüm bu şehrin üzerine salmasını diledi. İşte o zaman kimin Tanrı'sının gerçek olduğunu göreceklardı.

Ama belki de bu olmayacaktı. Eflak'ta değildi. Ona doğduğundan beri öğretilen Tanrı bile burada yoktu. Belki de gökyüzü Osmanlı'nın Tanrı'sının gazabını *kendisinin* üzerine salacak ve onu yakıp kül edecekti.

Yemyeşil bir bahçeyi çevreleyen yüksek taş duvarların yanından geçtiler, duvarın üzerinden ağaçların ağır ve yeşil dalları dâvetkârca sarkıyordu. Lada üzerinde olgun meyveler bulunan bir incir ağacı gördü, ancak ulaşamayacak kadar yüksekteydi. Karnı guruldadı. Ramazan ayındaydılar, ondan ve Radu'dan oruç tutmaları bekleniyordu. Lada fırsatını bulduğunda fark ettirmeden yemek çalıp gizlice yerdi, fakat çoğu gün şafaktan akşam karanlığına kadar aç dolaştı. Köşede, küçük bir binanın yan duvarıyla birleştiği yerde bahçe duvarını sarmış yaşlı bir asma vardı. Lada asmaya tırmandı ve duvarın üzerine çıktı.

“Geri dönmemiz gerek,” diye sızlandı Radu etrafına bakınarak. Endişeyle kaburgalarını ovuşturdu, o kocaman kancanın kaburgalarının arasından girip, kaslarını ve organlarını delip geçişini gözünde canlandırdığına hiç şüphe yoktu. Edirne'ye geldiklerinden beri Radu zayıflamıştı ve bunun sebebi sadece oruç tutması değildi. Avurtları çökmüş, elmacıkkemikleri belirginleşmişti ve bu yüzden gözleri olduğundan daha büyük görünüyordu.

“İyi. Orada bekle. Tek başına.”

Radu onun arkasından tırmandı, acelesinden neredeyse duva-

rın üstünden yuvarlanıp düşecekti. Geniş bir dala tutundular ve dikkatlice ağaçtan indiler.

Bahçenin kokusu beklediği gibi değildi. Yeşilliğin kokusu çok keskindi, bazı çiçeklerin güzel kokusunu gölgede bırakıyordu. Bahçeden cami görünüyordu, sanki onları izliyormuş gibi. Fakat ağaçların aralarındaki, Lada'nın gezindiği dolambaçlı patika bahçeye gizemli bir hava katıyordu. Birkaç tane incir topladı, Radu'ya da bir tane uzattı. Radu geri çevirince, Lada inciri onun kafasına attı.

İncirinden bir ısırık alırken, elini budanmamış çalıların kaba ve parlak yapraklarına sürterek Eflak'ta olduğunu hayal etmeye çalıştı.

İlk duyan Radu oldu. “Dinle,” diye fısıldadı. “Birisi ağlıyor.”

“Ve bu kişi sen değilsin. Şaşılacak şey.”

Radu ona dik dik baktı, sonra sesin geldiği yöne doğru yavaşça yürüdü. Lada oflayarak onun peşinden gitti. Radu her ne kadar bahçeye izinsiz girdikleri için korkuyor olsa da, kendilerini yakalatacak kadar aptalca davranabilirdi. Köşeyi döndüklerinde Lada onun yeleğini yakalayıp çekti, bir süs havuzunun kenarında kıvrılıp oturmuş, on iki veya on üç yaşlarında ağlayan bir erkek çocuğu vardı ve Radu'yu görmesine mâni olmaya çalıştı.

Radu, “Canın mı acıyor?” diye sordu.

Çocuk başını kaldırıp baktı, kapkara gözlerini çevreleyen kir-pikler o kadar gürdü ki sanki gözlerinden akan tüm yaşları zapt ediyordu. Elllerinde izler vardı, çok kötü vurulmuştu ve morarmıştı. Yüzü de öyle, belli ki kötü cezalandırılmıştı. Bir yanağında çürük izi vardı.

Radu yeleğini çıkardı, havuzda ıslattı ve çocuğun acısını dindirmek için ellerini nazıkçe ıslak kumaşla sardı. Lada hiçbir zaman onun kendisi için böyle bir şey yapmasına izin vermemişti ve aynı şekilde kendisi de asla kardeşine böyle bir şey yapmamıştı.

Çocuk onları izledi, sırtını dikleştirdi, uzun ve düz burnuyla

tepeden bakarak karşısındakilerin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Dolgun dudaklarını acıyla büzdü. “Hocam,” dedi çocuk. “Babam itaatsizlik gösterdiğimde beni cezalandırması için izin verdi.”

Radu elini suya daldırdıktan sonra çocuğun moraran yanağına koydu. Çocuğun ödü kopmuş gibi görünüyordu. Amirane bir beklentiyle Lada’nın da kendisine katılmasını bekler gibiydi, ancak Lada kollarını kavuşturdu ve çengel burnunu havaya dikerek ona tepeden baktı. “Dayak yemeye tahammül edecek kadar zayıfsan veya bundan kaçınamayacak kadar aptalsan, daha fazla acı çekmeyi hak ediyorsun.”

Çocuk burnundan soluyarak sordu. “Kimsin sen?”

Lada bir ağaca yaslandı, bir incir daha kopardı, olabildiğince büyük ve kaba bir ısırık aldı. “Ben Lada Dragwlya, Eflak’ın kızı.” “Oruçlu olman lazımdı.”

İncirin posalı kabuğunu çocuğun ayağına tükürdü ve koca bir ısırık daha aldı.

Çocuk düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. “Bunu yaptığın için seni öldürtebilirim.”

Radu ürpererek çocuğu başıyla selamlamaya başladı.

“Ah, ayağa kalk Radu.” Lada onu gömleğinden çekiştirerek ayağa kaldırdı. “O aptal bir çocuk. Hocalara dövülmesi için izin verildiğine göre, Bostancıbaşı’nın onun emrinde olduğundan şüphe ederim. Muhtemelen o da bizim gibi şımartılmış bir esir.” Çocuğa hiç şefkat göstermedi. Bu çocuk ona kendisinin ne olduğunu, güçsüz ve çok genç olduğunu hatırlatıyordu ve bu Lada’yı kızdırıyordu.

Çocuk ayağa kalkıp ayağını yere vurdu. “Ben esir değilim. Burası benim şehrim!”

Lada kahkahayla güldü. “Ben de Bizans kraliçesiyim.” Topuklarının üzerinde döndü ve Radu’yu da beraberinde çekiştirdi.

“Seni tekrar göreceğim!” Çocuk arkalarından bağırdı. Bu bir dilek değil, emirdi.

“Senin şehrinı yakıp kül edeceğim,” diye bağırdı Lada geriye doğru. Çocuğun buna verdiği tek cevap, şaşkınlıkla attığı kahkaha oldu. Lada haftalar sonra ilk kez bir gülümsemeyle karşılık verdiği bu ana şaşırmıştı.

Lada geceliğindeki kanı sinirle çitileyerek yıkamaya çalıştı.

Aynı zamanda onu bir kız olarak doğurduğu için annesine küfretti.

Onu burada bırakıp gittiği için de babasına sövdü.

Ve kendi vücuduna da küfretti, onu bu kadar savunmasız bıraktığı için.

Küfürleri sıraya dizmekle o kadar meşguldü ki odasının kapısının açıldığını duymadı.

Onun ne yaptığını gören, bir anda ortaya çıkıveren kuş gibi narin hizmetkâr, “Ah,” dedi.

Lada korku dolu gözlerle baktı ona. Kadınlığının kıpkırmızı kanıtı ellerinin arasında gözler önüne serilmişti. Yakalanmıştı. Kendisini bir anda yerlerde ağlayarak sürünen bir kadın olarak hayal etti. Evli bir kadının yaşayacağı tek hayat buydu.

Ve şimdi bu hizmetkâr, bu hafiye, birine eş olacak yaşa geldiğini öğrenmişti.

Lada çığlık çığlığa hizmetkârın üzerine atladı, kafasına gözüne vurmaya başladı. Hizmetkâr yere düştü, darbelerden kendini koruyabilmek için büzüştü ve çığlık çığlığa bağırdı. Lada durmadı. Bildiği tüm dillerde açık saçık lafları birbiri ardına bağırarak söylerken vurmaya, tekmelemeye, ısırmaya devam etti.

Tanıdığı bir ses umutsuzca yalvarıp onu geriye çekmeye çalıştıysa da Lada durmadı. Duramazdı. Bu, elinde kalan son bir parça özgürlüğün de sonu olmuştu ve buna bir hizmetkârın meraklı gözleri sebep olmuştu.

Sonunda Lada'yı hizmetkârın üzerinden alabilmek için iki saray muhafızının müdahale etmesi gerekti. Radu ona deliğinden bakan küçük bir av hayvanı gibi ödü koparak baktı. Lada soracağı hiçbir soruya cevap vermeyecekti. Bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Lada kadınlarla birlikte öğle yemeği daveti alınca gerçekten çok şaşırды, çünkü cezalandırılmayı bekliyordu. Dar omuzlu, kel bir adamın eşliğinde sarayın daha önce hiç girmediği bir bölümüne götürüldü.

Zarif odaya girdiğinde, içeride iki kadının olduğunu gördü. Biri gençti, belki Lada'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Canlı mavi renkte bir başörtüsü ve peçesi vardı. İri gözleri, ısı ısı gülümseyişini yansıtıyordu.

Kadın ona yaklaşırken Lada hafifçe kaçındı, ama kadın sadece onun ellerini tutup sevgiyle sıktı.

Türkçe konuştu. "Sen Ladislav olmalısın. Canım, kıyamam. Gel, otur. Ben Halime Hatun. Bu da Mara."

Lada etrafına minderler dizilmiş yer sofrasına kadar eşlik edilmesine müsaade ederken bir yandan da dikkatle korseli, dik oturan diğer kadını inceledi. Onun üzerine tam oturan elbisesi, Halime Hatun'un dökümlü, kat kat elbisesine kıyasla çok farklıydı. Bu kadının saçları koyu renkti, özenle kıvrılmış ve Sırp saraylıları gibi model verilerek toplanmıştı.

"Neden buraya getirildim?" Lada içinde bulunduğu şaşkınlık yüzünden olabildiğince duygusuz bir şekilde sordu.

"Çünkü kimse seninle daha başka ne yapılabileceğini bilmiyordu da ondan." Mara'nın ses tonu soğuktu, ona gözlerini kısarak bakıyordu. "O zavallı çocuğu neden dövdüğünü keşfettiklerinde,

saray muhafızları bu konu hakkında daha fazla bilgi vermeyi reddettiler. Kadınsal sorunlarıyla ilgili seninle konuşmamız istendi.”

“Neler olduğunu anlamadın mı?” Halime Hatun öne eğildi, gözlerinde halden anlar bir bakış vardı. “Çok korkmuş olmalısın! Ben aybaşı görmeye başlayacağımı biliyordum, ama yine de kanı gördüğümde bayılacakmış gibi oldum! Fakat sen buraya geldin ve yanında sadece erkek kardeşin var. Ara sıra bize uğramalısın, sana bazı şeyleri öğretmemize ve yardımcı olmamıza izin vermelisin.” Sevinçle ellerini çırpı. “Eğlenceli olacak!”

Lada olduğu yerde dimdik oturmaya devam etti. “Bana önerebileceğiniz hiçbir şeyi istemiyorum.”

“Ah, ama mutlaka bazı soruların olmalı! Korkma. Bizi utandırmış olmazsın. Nihayetinde ikimiz de evliyiz.”

“İşte kaçınmaya çalıştığım kader de aynen bu,” diye mırıldandı Lada.

“O halde sen bir aptalsın,” diye cevap verdi Mara.

“Ah, nazik ol Mara! O henüz anlamıyor. Bir eş olmak harika bir şey! Sultan Murat çok nazik ve bizimle hayal edebileceğimizden daha güzel ilgileniliyor.” Halime Hatun’un sesinde herhangi bir sinsilik veya ketumluk yoktu. Söyledikleri belli ki en az o kocaman, aptal gözleri kadar doğruyd.

“Sultan Murat’ın zevcesi misin?” Lada bunu sorarken, sultanın adı dudaklarından iğrenç bir şeymiş gibi çıktı.

“İkimiz de.” Halime Hatun canlılıkla gülümsedi. Lada ise dehşete kapılarak Mara’ya baktı.

Mara’nın gülümseyişi, Halime Hatun’un ıslıl ıslıl bir ilkbahar gibi olan gülümsemesiyle kıyaslandığında amansız bir kış gibi kalıyordu. “Evet. Diğer zevceleri ve cariyeleri gibi biz de Sultan Murat’ın zevceleriyiz.”

Lada irkilerek geri çekildi. “Bu iğrenç bir şey.”

“Eğer doğru hatırlıyorsam,” dedi Mara, “babanın metresinden bir oğlu daha var.”

Lada cevap vermedi, ama yüz ifadesi söyleneni doğruluyordu. Diğer Vlad’dan hiç bahsetmemişlerdi, ama Lada onun varlığından haberdardı.

Halime Hatun hevesle sanki Lada’nın düşüncelerini alıp daha göze hoş görünecek bir şekle sokabilecekmış gibi iyi niyet gösterisinde bulundu. “Burada böyle olur. Erkekler birden fazla eş alabilirler, tabii eşit şartlar sunabiliyorlarsa. Ve âdet olduğu üzere sultanın bir haremi vardır. Hepimiz sevgi ve iyi muamele görüyoruz. Eş olmak bir çeşit ayrıcalık!”

Mara, Lada’nın o ana dek görmediği güzellikte bir fincandan çayını yudumladı. Mara Macarca konuştu. “Halime Hatun salaktır.”

Halime Hatun başını yana çevirdi. “Ne?”

Mara devam etti. “O daha bir çocuk sayılır. Kendini bir masal prensesi sanıyor. Sultan Murat’ın haremde onu eş olarak seçmesi, Halime Hatun gibi bir kız için ulaşabileceği en büyük başarı. Onu boğsam mı, yoksa içinde bulunduğu parlıtlı düşler âleminde tutmaya devam etmek için gücümün yettiği her şeyi yapsam mı, bilemiyorum.”

Lada, Mara’nın dürüstlüğü karşısında meraklanarak Macarca sordu. “Peki ya sen?”

“Ben burada seninle aynı sebepten varım. Sultan Murat’la evliliğim, babam ve Sırbistan’la yapılan mütarekenin mührü niteliğini taşıyor. Benim buradaki varlığım, Sırbistan’ı özgür kılıyor.”

Lada dudak büktü. “Ama Sırbistan özgür değil ki.”

Mara tek kaşını kaldırdı. “Özgürlüğün ne olduğunu sanıyorsun?”

“Kendi kendini idare etme hakkı! Güvende olmak için yabancı bir millete minnettar olmamak özgürlüktür.”

“Her ülke güvende olmayı bir başka ülkeye borçludur. Antlaşmalar ve sınırlar bunu sağlıyor.”

“Fakat bu farklı!”

“Nasıl farklı?”

“Sen! Senin evliliğe zorlanmaman gerekirdi! Bu hiç adil değil.”

Halime Hatun kasti olarak öksürdü, suratı asılmıştı. “Belki de herkesin anlayacağı bir dilden konuşsak daha iyi olur, böylece kimse kendini dışlanmış hissettiği için incinmez, ne dersiniz?”

Mara kumasının sözlerinin doğruluğunu onaylamadan konuşmaya devam etti. “Hımm. Pekâlâ, Sırbistan’da kalsaydım sence bana ne olacaktı? Yine kendim seçmediğim bir adamla evlendirilirdim. Kocamdan ve tüm bu devlet-i aliyyeden nefret ediyorum, ama en azından burada bir amaca hizmet ediyorum. Halime Hatun’un Sultan Murat’la evliliği onu güvende ve gözetim altında tutuyor. Benim Sultan Murat’la evliliğim ise tüm Sırbistan’ı güvende ve gözetim altında tutuyor. Adil değil, hayır. Fakat bu adaletten çok daha önemli bir şey. Eflak’ı seviyor musun?”

Lada bu tuzak soruya kaşlarını çatarak tepki verdi. Lafın nereye varacağını biliyordu, ama yine de doğruyu söylemek zorundaydı. “Evet.”

“Aynı benim Sırbistan’ı sevdiğim gibi. Sürgünde yaşayarak hem vatanıma hem de aileme hizmet ediyorum. Hepimiz elimizden ne geliyorsa onu yapmalıyız, Ladislav. Bu benim mükellefiyetimdi.”

Halime Hatun tatlı tatlı öksürerek boğazını temizledi. “Artık Türkçe konuşmaya hazır mıyız? Ladislav’a bazı tavsiyeler vermeyi düşünüyorum da!”

Lada yemeğini yavaş yavaş yerken bir yandan da karşısındaki bu birbirinden farklı iki kadını dikkatle gözlemledi. Asla Halime Hatun gibi kadirşinas ve naif olamazdı. Fakat Mara gibi, ülkesini korumak adına kendi seçmediği bir kadere boyun eğebilir miydi?

Halime Hatun cıvıldayarak konuşmaya, elle tutulur bir konudan bahsetmeyip sadece hayal dünyasındaymış misali neşe içinde

davranmaya devam ettikçe Lada, Mara'nın ona karşı neden bu kadar korumacı olduğunu aşağı yukarı anlamaya başladı. Bu tür bir akılsızlık halinde iç rahatlatıcı bir taraf vardı. Ve Lada, Mara'nın çoğu kez Halime Hatun'un anlamadığı bir dilde onu küçümseyişlerinden, iğneleyici sözlerinden hoşlanmıştı. Belki onlarla bir kez daha bir araya gelmeyi teklif edebilirdi. Radu ve nefret ettiği lalaları dışında sohbet edecek birilerinin olması hoş olurdu doğrusu.

Halime Hatun fazlasıyla uzun bir hikâyenin tam ortasındaydı. "...Ve benim sevgili arkadaşım Emine hareme kendi isteğiyle katıldı, biliyor musun? Bu tam bir skandal olmuştu. Ailesini bırakıp geldi ve öylece kapıdan içeri giriverdi! Elbette ki bu durumda onu içeri almak zorundaydılar, ailesi geri kabul etmeyecekti ve bu yüzden..."

"Ne?" Lada araya girdi, şaşırmıştı. "Sadece hareme girdi diye mi?"

"Ah evet! O yüzden seninle burada bir araya geldik. Eğer harem binasına girersen, artık sultanın mahiyetindesin demektir! Böyle olması gerek, bilirsin, sonraki nesilleri korumak için."

Mara, Lada'nın korkuya kapıldığını fark etti ve yüzünde tatsız bir gülümseme belirdi. Yemeğini bitirdiğinde resmi ve mesafeli bir şekilde ağzını peçeteye sildi. Yine Macarca konuştu. "Bizimle olman senin için iyi. Bu salak güzel gibi olmaya çalış. Kendinle ve çevrenle kavgana ne kadar çabuk son verirsen, hayatın o kadar kolaylaşır. İşte senin amacın bu olmalı."

Lada birdenbire yerinden fırladı, neredeyse arkaya düşecekti. "Hayır."

Döndü ve Mara'nın ağır, imalı bakışlarından kaçtı, ancak uzunca bir süre daha o bakışların ağırlığını omuzlarında hissetmeye devam edecekti.

A dam şişmandı.

Mor kılcal damarlar burnundan başlayıp tüm yüzüne yayılıyordu. Gözleri cansız, çenesi gevşekti ve parmakları taktığı dar yüzükler yüzünden gerilmişti.

Ya yaştan, ya hastalıktan ya da sinirsel olarak titriyordu. Lada'nın titreyişi ise öfkesindendi.

Radu artık hangi Tanrı onu dinliyorsa, Lada'nın her ikisini de öldürtecek bir şey yapmaması için dua edip duruyordu. Lada'nın o zavallı hizmetkâra saldırmasına sebebiyet veren şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama sorunlu olarak resmi yetkililerin dikkatini çekmişti. Şimdiyse sarayın en gösterişli mahkeme salonlarından birindeydiler. Yalnızca bu odada bile Târgovişte şatosunun tamamından daha fazla ipek ve altın eşyalar vardı. Çeşitli derecelerdeki üst rütbeliler yakınlarında duruyor, aralarında fısıldaşıyorlar, Radu ve Lada'ya daha geldikleri ilk gün ilk kazığa oturtma cezasını seyrettiren o korkunç adamla, Çandarlı Halil Paşa'yla konuşma sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Normalde Radu bu fırsatı kaçırmaz ve dinleyerek mahkemenin nabzını belirlerdi, ama o kadar korkmuştu ki gözlerini dikip Lada'ya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Keşke Kemal orada olsaydı, keşke başkentte yaşasaydı, Radu onun yardım edeceğine emindi.

Ama ne arkadaşları vardı ne de dostları. Hiçbir yardım gelmeyecekti.

Lada etrafına bakınmadı. Gözlerini dikip doğrudan, yanında oturan Osmanlıyla nişanını belgeleyen evrakı hazırlamakla meşgul Çandarlı Halil Paşa'ya bakıyordu.

Çandarlı Halil Paşa, ince dudaklarıyla gülümseyerek, “Baban memnun olacak,” dedi. “Senin burada evlenmen, Draculesti sülalesi için büyük bir onur.”

Radu'nun müstakbel eniştesi evrakı aynı yüzündeki kılcal damarlar gibi mürekkep lekeleri bırakan çizgiler çizerek imzaladı.

Lada sakin, net bir sesle konuşmaya başladığında tüm salondakiler şaşırarak sessizliğe büründü. Hiç kimse bir kızın konuşmasını beklemiyordu. Muhtemelen buna izni de yoktu. Radu ablasının her iki durumda da umursamayacağını biliyordu. “Gerdek gecemizde,” dedi Lada, “senin dilini keseceğim ve yutacağım. Sonra evlilik yemini eden her iki dil de bana ait olacak ve ben sadece kendi kendimle evli olacağım. Büyük olasılıkla sen talihsiz bir şekilde kendi kanında boğulup öleceksin, ama ben hem karı hem koca olacağım için haline acınacak bir dul olmayacağım.”

Lada'nın müstakbel eşit tüy kalemi elinden düşürdü. Tek bir damla mürekkep, bir kan damlası gibi mermere düştü. Çandarlı Halil Paşa, Lada'ya dik dik baktı, yüzündeki gülümseme tehlikeli bir mütalaa ifadesine dönüştü.

Radu umutsuzca durumu kurtarmanın bir çaresini bulmaya çalışırken kekeledi. Birisi gülerek salondaki sessizliği bozdu. Radu döndü, gizlice girdikleri bahçedeki ağlayan çocuğun kapının yanında cılız, gözlüklü bir adamın yanında ayakta durduğunu görünce şaşırdı.

Radu ne zaman saraydan çıksalar veya bir mahkeme hükmü gerçekleşirken seyretmeye gitseler etrafta hep o çocuğu aramıştı.

İki aydır onu hiçbir yerde görmemişti, ama bu durum Radu'yu bir arkadaş aramaktan vazgeçirmemişti.

Gel gör ki şimdi Radu'nun hiç umudu kalmamıştı.

Çocuk yanındaki adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve adamın kaşları aşağıya düştü. Adam da ona bir şeyler mırıldandı, ama yüzünde eğlenmiş gibi bir ifadeyle Lada'yı seyreden çocuk başını iki yana salladı. Lada çocuğa soğuk soğuk bakarak karşılık verdi.

Radu önce kendisini mi yoksa ablasını mı öldüreceklerini merak etmekten kendini alamadı. Lada'ya yapılanları seyretmek ve sonrasında aynısının kendisinin de başına geleceğini bilmek mi daha kötüydü yoksa... Hayır, ikinci sırada öldürülmek çok daha kötü olurdu. İlk önce kendisini öldürmelerini umdu. Belki bu ben-cillikti, ama sonuçta tüm bu olanlar Lada'nın hatasıydı.

Cılız adam askerlerin yanına gitti. Bu iki askerin yeniçeri olarak rütbelerini gösteren, silindir şeklinde, kalın kumaşı sırtlarına kadar inen pirinç başlıkları vardı. Radu her zaman Lazar'ı görme umuduyla yeniçerilere yakından bakardı, ama bu şehir sanki arkadaş edinmesine engel olmaya kararlı gibiydi. Cılız adamla bahçe-de gördüğü çocuk dönerek salondan çıkarlarken Radu gözleriyle onları takip etti.

Lada'nın müstakbel nişanlısı Târgovişte şatosunun havuzlarındaki balıklara benziyordu. Ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve Çandarlı Halil Paşa'ya omzunu silkerek, "Belki sultan... Belki başka bir ayarlama yapılabilir... Sultan'ın kararını asla sorgulamazdım, fakat..." diyebildi.

Telaşlanmıştı, biraz da şaşkına dönmüştü, ama etraflarındaki yüzlere bakılacak olursa kimse Lada'nın tehdidini ciddiye almamıştı.

Ancak Radu onun her kelimedede ne kadar ciddi ve kararlı olduğunu gayet iyi biliyordu.

Yeniçeriler Lada'nın yanına geldiler. "Bizimle geliyor."

Lada müstakbel eşine düz bir bakış attı. Adam gülümsemeye başladı, -önemsemez, kendini beğenmiş bir gülümseme- fakat Lada'nın yoğun bakışlarındaki bir şey o gülümsemeyi yarıda kes- ti ve adam resmen bir embesil gibi göründü. Gözlerinin kocaman açılışına bakılacak olursa en sonunda Lada'nın tehdidinin boş ol- madığını anlamıştı.

Adam bir adım geriye çekildi.

Lada yeniçerileri takip ederek, bir kez bile Radu'ya bakma- dan salondan çıktı. Çandarlı Halil Paşa onların ardından baktı ve Radu onun bakışlarından, ona neler olacağını biliyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Ve belli ki paşa memnun olmamıştı.

"Bekleyin!" Radu onları yakalamak için koştu. Yalvarır gibi ellerini iki yana açtı. "Lütfen, o aslında herhangi bir zarar verme- yi kastetmedi. Eflak'ta bu nişanlı çiftler arasında... Bir gelenek- tir, yani... Birbirini tehdit etmek. Birbirlerine duydukları ilginin bir göstergesidir. Anne babamız nişanlıyken, annemiz babamıza karnını deşeceğini ve bağırsaklarına boynuna bir mücevher gibi takacağını söylemiş."

İki yeniçeri onun ağzından çıkan saçma sapan yalanlara inana- rak Radu'ya gözlerini dikip baktılar. Lada kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalıştı. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

"Kes artık şunu," diye yalvarırdı ablasına her gece. "Onları kızdırıp durmaktan artık vazgeç. Daha fazla canımızı acıtmalarına yol açma. Bu senin hatan. En sonunda ikimizi de öldürteceksin."

Nihayetinde Lada ona çıkmıştı. "Seni kimse öldürmeyecek."

"Ama eğer seni öldürürlerse, ben yapayalnız kalacağım. Ve ölmek isteyeceğim."

Radu ölmek istemiyordu, ama özellikle ikinci sırada ölmeyi kesinlikle istemiyordu. Lada'yla göz göze geldiklerinde ona hıya-

netinden dolayı kalbinin ne kadar kırıldığını bakışlarıyla anlattı. Hayatlarını kurtarmak için bile olsa edepli davranamıyordu.

Lada yanında duran, ölümü olabilecek silahlı askerleri umursamadan ve soğukkanlı bir ses tonuyla Eflak dilinde konuştu. “Benim burada esir tutulmamın tek sorumlusu Çandarlı Halil Paşa’dır. Özgürlüğümü daha fazla elimden almasına müsaade etmeyeceğim. Politik evliliğin benim kaderim olmasını kabul edemem. Bu benim bir kenara itilmem, unutulmam anlamına gelir ve unutulmaktansa ölmeyi yeğlerim.”

“Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim,” dedi Radu, ama onun ölmesine izin vermemeyi mi yoksa unutulmasına izin vermemeyi mi kastettiğini kendi bile bilmiyordu.

Radu *keşke bu ikisinden başka bir seçenek daha olsaydı*, diye düşündü.

“Onu güney kanadına götürmek için emir aldık,” dedi yeniçerilerden biri. “İstersen sen de bizimle gelebilirsin.”

Radu dikkatini tekrar yeniçerilere yöneltti, onlara yaz güneşi kadar parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yeniçerilerin yanlarında yürürken memleketlerinin neresi olduğunu sorarak onları lafa tutmaya çalıştı. Kısa süre içinde ikisinin de isimlerini, çeşitli görevlerini ve o gece akşam yemeğinde ne yemeyi beklediklerini bile öğrenmişti. İki askerin de eli bir kez olsun kılıçlarına gitmemiştir, Radu onları elinden geldiğince arkadaşça sohbetiyle meşgul ederek, ablasını çileden çıkaracak başka aptalca bir şey yapmasına sebebiyet vermemeleri için dikkatlerini kendi üzerinde topladı.

Lada arkalarından yürüyordu, çok şükür ki sessizdi.

Çift kanatlı büyük bakır kapının önüne geldiklerinde yeniçeriler durdu ve onlara kapının dışındaki altın kaplama kanepeye oturarak beklemelerini söyleyip gitti.

Radu kanepeye çöküp büyük bir rahatlamayla yüzünü ovuşturdu. “Eğer bizi burada bıraktılarsa, yaşayacaksın demektir.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

“İnsanların seninle konuşmasını sağlıyorsun. Erkek olduğun için mi oluyor bu?”

Radu insanları ikna etme ve güven verme konusunda Lada’nın kendisine imrendiğini biliyordu. Ablası sert, aksi ve kurnaz görünürdü. Onunki çiftlik hayvanlarına saldıran bir tilkinin yüzüydü. Radu’nun yüzü ise bir meleğin. Ancak Radu ablasının bunun bir numara olduğunu düşünmesine de içerlemişti doğrusu. Acaba ondan gerçekten hoşlanan biri olmuş muydu hiç, yoksa ablası haklı mıydı? Onun bu melek yüzü ve tatlı dili acaba insanların ondan hoşlandıklarını sanmalarına mı yol açıyordu?

Radu kızgınlıkla gözlerini dikip altın varaklı tavana baktı. “İnsanlar iyiliğe iyilikle karşılık verir, Lada. Senin onları kendi kanlarında boğma yemini edişinden ziyade bir gülümseyişe daha çok inanırlar.”

Lada güldü. “Evet, ama benim yeminlerim senin gülümsemelerinden daha samimi.”

Haklıydı elbette. Gülümsemesinin en son umutsuz ve başarısız bir girişimden daha fazla anlam ifade edişinin üzerinden neredeyse bir ömür geçmişti. Burun kıvrırdı, onunla iddialaşacak değildi, ablasını sakın tutmaya çalışmalıydı. “Ama bunu kimse bilmiyor.”

“Bir gün anlayacaklar Radu. Bir gün anlayacaklar.”

Yanlarındaki büyük kapının açılmasıyla beraber her ikisi de irkildi. O cılız adam bir rüzgâr gibi koridora daldı. Üzerindeki kıyafet düz kahverengiydi, sarıgı da aynı şekilde saray için fazla sade ve ağırbaşlıydı, gösterişliden ziyade kullanışlıydı. Taktığı gözlükler yüzünden büyük görünen gözleri, delici bakışlarla her

ikisini de inceledi. Radu hiç böyle bir gözlük görmemişti. Camlar mükemmel bir şekilde kesilmiş ve parlatılmış, adamın burnunun üzerine oturan ince bir metal çerçeveye gözlerinin tam ortasına sabitlenmişti.

“İçeri girebilirsiniz,” Adam, arkasındaki kapıyı gösterdikten sonra gitti.

Radu ve Lada içeri girdi. Bu daireyi kendi seyrek döşeli daireleriyle kıyaslamak, Edirne’yi Târgovişte’yle kıyaslamak gibi bir şeydi. Başlarının üzerindeki yüksek tavan koyu ve açık mavi tonlarına boyanmıştı, altın varakla yazılmış yazılar tüm köşelerin etrafında dönüyordu. Tavana asılan şamdanlar gün ortasında bile ışıltı ışıltıydı. Radu’nun boyundan büyük pencereler kemerli ve kafesliydi. Her yerde kat kat mavi, kırmızı, mor –zenginliğin renkleri– ipekler vardı. Ayaklarının altındaki zemin o kadar parlaktı ki Radu kendi yüzünü görebiliyordu. Dairenin ortasında fiskiyeli bir havuz vardı ve duvarlar boyunca sıra halinde alçak sedirler diziliyordu. O çocuk, havuzun etrafına dizilmiş cafcacılı minderlerden birinde oturuyordu.

Neşeyle ellerini çırparak ayağa kalktı. “İşte buradasınız!”

Lada, “Neredeyiz biz?” diye sordu.

“Dairemdesiniz!”

“Ve sen kim oluyorsun da şeytandan böylesine bir saygınlık kazanıyorsun?”

Radu ablasını dürttü. Çocuğun neşeli gülümseyişi bir anda yerini tehlikeli bir ifadeye bıraktı. “Sebebi, benim şeytanın oğlu olmam. Ben İkinci Mehmet, Sultan Murat’ın oğlu.”

“Bak şu işe,” dedi Radu, şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Hemen yere kapanıp onu selamladı. O çocuğu tekrar görmeyi ummuştu, tanıştıklarından beri sık sık onu düşünmüştü, nasıl arkadaş olacaklarının hayalini kurmuştu. Ve şimdi olanlara bak. Lada onu

tehdit etmiş, babasını kızdırmıştı ve şüphe yok ki bunları yapmaya devam edecekti. Radu'nun korkusunun yerini bitap bir vazgeçiş aldı. Lada onun ölümü olacaktı ve bu ölüm görünüşe göre çok yakındı.

“Sizi buraya ben çağırdım,” dedi Mehmet bir kolunu ilgisizce savurarak. Radu gözlerini kaldırıp kirpiklerinin arasından dikkatle baktı, bu dairenin ilerisinde büyük bir daire daha olduğunu ve birçok kapı bulunduğunu gördü.

“Evet, tebrikler,” dedi Lada. Şehzadenin dairesinde olduğunu anladıklarından beri yerinden kıpırdamamıştı. Duruşunda herhangi bir saygı veya hürmet ifadesi yoktu. “Ama biz *neden* buradayız?”

“Çünkü Çandarlı Halil Paşa'dan da kuzenimden de nefret ederim.”

Lada bıkkınlıkla başını iki yana salladı. “Peki, senin kuzenin kim?”

Radu ablasının ses tonundan ürküp ayağa kalktı. Lada her ikisini birden öldürtmeye kararlıysa, daha fazla selam vermenin de bir anlamı yoktu.

“Senin habibin elbette! Hani şu dili kesilecek ve mideye indirilecek olan.” Mehmet bir at kadar geniş olan kadife minderin üzerine yığılıp kahkahayla güldü. “Altına yapacak sandım, o kadar küçük düştü ki! Hem de bir *kız* tarafından! Ah, o son derece menfur, nahoş bir adam. Hayatımda hiç bu günkü kadar hoşnut olmamıştım.”

“Ben Lada'nın cezalandırılacağını sandım.” Radu umutla ona doğru bir adım yaklaştı.

Mehmet başını iki yana salladı, bir ayağını başka bir minderin üzerine kaldırdı. “Hayır. Ben onun ve artık geldiğine göre senin de bana getirilmesini istedim. Sancakbeyi olarak Amasya'ya geri gönderiliyorum. Aslında ben, daha çok burada babamın bir işine

yaramadığım ve akıl hocam, aynı zamanda sizi içeri alan kişi olan Molla Gürani'nin, Çandarlı Halil Paşa'yla iyi geçinememesi yüzünden buradan uzaklaştırıldığımdan şüpheleniyorum.”

Lada ayağını sabırsızca yere vurup durmaya başladı. Radu onu çimdikledi, ama Lada onun eline vurdu.

Mehmet parmaklarını şıklattı. “Evet! Burada olma sebebiniz. Amasya'ya dönerken bana yoldaşlık etmenizi talep ettim.”

Lada kapıya en yakın mindere çöküp iç geçirdi. “O halde *cezalandırılıyorum*.”

“Öyle söylemek istemedi!” Radu ablasına kısa bir bakış attı, sonra Mehmet'e döndü, yüzüne açıkça vurmuş olsa da umudunu ifşa etmemeye çalıştı. Buradan uzakta olmak! Lalalardan ve Bostancıbaşı'ndan uzak olmak! Bahçede tanıştığı o çocukla, Mehmet'le belki de arkadaş olabilirlerdi. Acı dolu, umutsuz bir arzuyla Mehmet'i yakından tanımak istiyordu. Hatta şimdi gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra bile.

Mehmet gülümsedi. “Bence tam olarak bunu kastetti. Ama önemsemiyorum. Ablanı çok eğlenceli buluyorum.”

Radu, Mehmet'in yanındaki mindere oturdu, sırtını dik tuttu ve ellerini de özenli bir şekilde kucağına koydu. “O halde dikkatli ol. Eğlendirmekten gerçekten ziyadesiyle nefret eder.”

Lada Radu'nun kafasına bir yastık fırlatıp acımasızca isabet ettirdi. Tüm bunları seyrederken Mehmet'in ne kadar keyif aldığı yüzünden belli oluyordu. Radu bu yeni gelişmeden ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu, ama içinde yeşeren o umut tohumunu özenle yetiştirme cesaretini gösterdi. Mehmet'inkiyle buluşan gülümseyişi bir seferliğine de olsa ona başarısızlık hissi vermedi.

Amasya, Osmanlı İmparatorluğu

Bir başka şehir, bir başka lala. Lada'nın hayatı tekdüze bir sesle aralıksız konuşan ve kafasına bir şeyler sokmaya çalışan adamların sonu gelmez resmi geçidinden ibaretti. Gerçi çok daha kötüsü de olabilirdi. Sürekli konuşan kadınların bitmek bilmez gösterisi mesela. Halime Hatun dünyayı canlı renklere boyamaya çalışırken Mara da kaderini kabullenmesini ısrarla kafasına işleyebilirdi. Tarih yerine nakış, diller yerine kibarlık. Ama en azından Halime Hatun'la birlikte nakış öğreniyor olsaydı, Molla Gürani'nin gözlerine saplamak için yanında iğneleri olurdu.

Mehmet'in ruhsuz hocası olan Molla Gürani, Lada'nın zamanının çoğunu aylakça geçirerek gözlüklerini onun suratına gömmeyi hayal ettiğini ya fark etmemişti ya da umursamamıştı. Zaten bunun farkında olsa bile yüz ifadesinin en ufak bir değişiklik olacağından da şüpheliydi. Hiddetli bir adam değildi. Bu da itaatsizlik gösterdiği için Lada'ya vurmayacağı anlamına geliyordu. Neyse ki onun yerine Radu'ya da vurmuyordu. Ancak onu incitmenin bir başka yolunu bulacaklarını bilmek, iç huzurunu bozuyordu. Çünkü her zaman bulurlardı.

İlk dersleri esnasında, Radu hevesle çabalayarak derslere ye-

tişmeye çalışırken ve Mehmet, Kur'an'ın neredeyse tüm ayetlerini ezbere okurken, Lada sadece Eflak dilinde konuştu. Molla Gürani yalnızca gözlerini dikip o nefret uyandıran gözlük camlarının ardından vurdumduymaz bir şekilde bakmakla yetindi ve yegâne görevinin Mehmet'i eğitmek olduğunu hatırlattı.

İlgisiz bir ses tonuyla ekledi: “Kadınların çok fazla öğrenme kabiliyetleri olduğunu düşünmüyorum, zaten. Zihin yapılarıyla ilgili bir durum bu.”

Bu lafı duyduktan sonra Lada, çalışmalarıyla her iki oğlanı da geçti. İkisinden de daha fazla Kur'an ayeti ezberledi ve Molla Gürani'yi alaycı bir şekilde taklit edencesine monoton bir sesle okudu. Matematik ve cebir problemlerinin tüm teoremlerini öğrenip bol bol çözdü. Osmanlı tarihini ve Mehmet'in soyunu en az onun kadar iyi biliyordu. Mehmet neredeyse on üç yaşındaydı, yaşça Lada ile Radu'nun arasındaydı. Babasının üçüncü oğluydu, annesi bir köle cariyeydi ve babası ondan büyük olan iki ağabeyini kayırıyordu, bu da Mehmet'i dedikodu ve utanca maruz bırakıyordu. Bu tatsız bir bilgiydi, ancak Lada'nın Mehmet'le arasında bir bağ kurmak veya ona acımak gibi bir niyeti yoktu.

Fakat hepsinin üzerinde, diğer bütün derslere kıyasla en fazla üzerine eğildiği ve iyice öğrendiği; geçmişte yaşanan savaşlar, tarihi ittifaklar ve sınır anlaşmazlıkları konularındaki derslerdi.

Bir süre Molla Gürani'nin ona meydan okuyarak gayret göstermesi için oyun oynadığından korktu, ama Lada ne yaparsa yapsın her zamanki gibi kayıtsız kalmaya, dikkatli oluşuna karşı memnuniyet belirtisi göstermemeye, onun oyununa gelmemeye devam ediyordu. Bununla birlikte ne zaman ona üstün gelse bu durum Mehmet'in canını sıktı. Böylece bu Lada'nın yeni hedefi haline geldi.

Her günü bir dayak, onun ve Radu'nun üzerine çökecek yeni bir korku, Amasya'ya asıl getiriliş amaçlarının ortaya çıkmasını

bekleyerek geçirdi. Bu meraklı bekleyiş onu öfke dolu, fakat sessiz bir hale getirdi. Bu sürede Radu kaybettiği kilonun bir kısmını geri aldı. Lada artık onun geceleri ağladığını işitmiyordu. Onun gittikçe rahatladığını görmekten de nefret ediyordu. Onun bu hali, başlarına ne tür bir *ders* gelecekse, onu çok daha kötüleştirecekti.

Nihayetinde Mehmet, Sultan Murat'ın oğluydu. Arkadaşları değildi. Onları tutsak eden kişiydi.

Günlük derslerden sonra Molla Gürani her zaman Mehmet'i yanma çekiyor, sadece Peygamber'den, Bizans ve Konstantiniye'yi ilk ve son kez devirmenin Osmanlıların kaderinde olduğundan bahsediyordu. Lada gizemli Tanrı'mn herkesin üzerinde gezindiği, dünyaya İslam dinini yaymak için bir sultan seçtiği görüşünden artık soğumuştur. Lada ne öyle bir Tanrı, ne de ona dair bir kanıt görmemişti. Osmanlılar başarılıydılar, çünkü organize oluyorlardı, çünkü varlıklıldılar, çünkü sayıları *çoktu*.

Çalışmaktan yorulduğu ve sultanın onlar için yeni birtakım şeytani planları olabileceği ihtimaline karşı sürekli savunma halinde olmaktan bitap düştüğü bazı öğleden sonraları Lada etrafta dolaşiyor, efendilerinin söylediği her şeye başını sallayan, hemfikir olan ve küçük bir yavru köpek gibi istenen şeyleri gidip getiren Radu'yu ardında bırakıyordu. Amasya, Eflak değildi, ama oraya Edirne'den daha çok benziyordu. Şehir kayalık tepelere kurulmuştu, en aşağıda yeşil bir nehir kıvrılarak ağır ağır akıyordu. Lada ve Radu'nun kaldıkları iç kale de dahil olmak üzere çoğu bina dağın içi oyularak inşa edilmişti. İç kalenin ardında dağın zirvesine kadar sık meyve ağaçları büyümüştu, bunlar elma ağaçlarıydı.

Lada ağaçların altında sırtüstü yatıp, elmalara bıçak fırlatıp saplamaya çalışarak kendini eğlendirirdi. Bazen başarılı da oluyordu. Bazen de bıçak geri düşerken neredeyse ona saplanacak gibi oluyordu. Ama o her iki durumda da eğleniyordu. Tekrar bı-

ak taşımasına izin verilmesindeki mutlak gerçek, ne kadar dikkate alınmaz ve ne kadar önemsiz biri olarak görülmesi idi.

Amasya'daki en ktr ktr elma bile ağızında unumsu, acı bir tat bırakıyordu.

Sonbaharın başında bir gün yere uzandığı meyve bahçesinde güneş batmaktayken, ışıklar öylesine yoğun bir şekilde altın rengine büründü ki, tadına bakabildiğini hayal etti. Esirliğinde tattığı elmalar gibi olmayacaktı. Tadı aynı memleketi gibi olacaktı. Memleketi...

Boynuna asılı keseyi yukarı kaldırıp burnuna bastırdı, artık çok eskimiş, kupkuru kalmış ve ufalanmış olsa da o yemyeşil bahar dalının, üzerindeki çiçeğin kokusunu hâlâ alabiliyormuş gibi hissetmeye çalıştı. Eflak'tan kaçtıkları gece koparıp kesenin içine koymuş ve yanında getirmiş, o günden beri de boynundan çıkar-mamıştı.

Onun varlığını fark etmeyen birkaç yeniçeri yanından geçti. şakalaşıyorlardı ve Türkçe konuşuyorlardı, ama birinin Eflak ak-sam vardı. Lada hemen kalktı, bir ağaçtan diğer ağaca saklanarak, toprak bir avlunun etrafına inşa edilmiş alçak taş binalardan oluşan kışlılarına kadar onları takip etti. Birbirine arpan kılıçların ınlamasına haşin kakhahalar eşlik ediyordu. Lada bir duvarın arkasına saklanarak hafıfe başını çıkarıp izledi.

Fakat biri onu omuzlarından sertçe yakaladı ve iterek diğer askerlerin göreceği bir mesafeye getirdi. "Bir casus!" Arkadaşlarına bağırarak birini yakaladığını haber veren askerin inişli çıkışlı sesi hâlâ son ergenlik izlerini taşıyordu. "Ya da bir hırsız!"

En az bir düzine yeniçeri neler olduğunu, Lada'nın korkusunu görmek için döndüler. Yüzlerinde bariz bir merak ifadesi vardı, etrafında toplanarak yarım daire oluşturdular.

Varil gibi bir vücudu olan, gr, tek kaşlı bir delikanlı, "O casus değil," dedi. "Küçük yobaz onu yanında cariyeye olsun diye tutuyor."

Lada'nın arkasındaki asker onun bir tutam saçını kuvvetle çekiştirerek, "Bir fahişe için güzel sayılmaz," dedi. Lada onu bileğinden yakaladı ve kolunun altından geçerek kolunu arkaya döndürüp bastırdı, kıpırdayamaz hale getirdi. Mircea'nın haşin eğitimi altındayken öğrendiği, Bogdan ve Radu üzerinde pratik yaparak ustalaştığı bir taktikti bu. Asker öfkeyle bağırıp kolunu kurtarmaya çalışınca Lada kolu daha çok kıvrarak yukarı doğru itti. Asker acıyla haykırdı.

"Sen benden daha güzelsin." Lada daha çok bastırdı. "Belki benim yerime kendini sunmayı teklif edebilirsin."

Asker nefesi kesilerek, "Yardım edin!" diye bağırdı. Lada meydan okurcasına başını kaldırıp baktığında, diğer yeniçerilerin keyifle sırttıklarını gördü. On sekiz ya da on dokuz yaşlarındaki o tek kaşlı asker kakhahayla güldü ve onlara yaklaştı, kapana kısılmış arkadaşının başını küçümser gibi okşadı.

"Zavallı Ivan. Bu küçük kız seninle uğraşıyor mu?" Kolunu Ivan'ın boynuna doladı. Lada onu bırakınca diğer asker Ivan'ın kolunu kapıldığı gibi onu yüzüstü yere yapıştırdı ve beline oturdu. Ivan kızgın tekmeler savurduysa da hiçbir işe yaramadı.

"Ivan'la tanıştın. Ben Nicolae. Ve sen de Eflaklısın!"

Lada başını sallarken memleketinin aksanıyla konuşan kişinin Nicolae olduğunu fark etti. "Ladislav Dragwlya."

Adını yüksek sesle söyleyince yüreğinde bir sızı hissetti. Babalarına mektup yazmalarına izin verilmiyordu ve babalarından da hiç mektup almamışlardı. Babalarının artık onların Edirne'de olmadıklarından ve bulundukları yerden haberdar olup olmadığını bilmiyordu.

Ayrıca bu durumun onun umurunda olup olmadığını da bilmiyordu.

Radu hâlâ sütanneleri için endişeleniyordu. Bu sefil imparatorluğa önce oğlunu vermişti, şimdi de baktığı çocuğu devretmişti.

Lada onun başka bir iş bulup bulmadığını merak ediyor, bulmuş olmasını umuyordu. Babasının, çocuklarını yetiştiren kadına göz kulak olmayı düşünmesini umma zahmetine hiç girmiyordu bile. Ama bu düşüncelerinin hiçbirini Radu'ya söylemedi. Sütannelelerini düşünmek ona iyi gelmeyecekti.

Ayrıca Lada, kendisine her daim nazik davranmış, neredeyse yok denecek kadar az şükran duygusuna karşılık hiçbir zaman iyiliğini esirgemeyen bu kadını hatırlamanın verdiği rahatsızlıktan hoşlanmıyordu. Eğer olur da bir gün Eflak'a dönebilirse o zaman bu konuya bir hal çaresi bulacaktı.

"Ejderha'nın kızı mısın?" Nicolae güldü, ama bu alay etmekten ziyade iyi niyetli bir gülüştü. "İvan'ın seninle aşık atamamasına şaşmamak lazım. Seni buraya getiren nedir küçük ejderha?"

"Fahişelik değil." Lada yerde yüzükoyun yatan İvan'ın sırtına tekme attı.

"Yatağında bir ejderha olsa ödüm kopardı. Küçük yobaz bile aynı şeyi hissediyor olmalı."

"Yobaz dediğiniz kişi Molla Gürani mi? Bence o etten kemikten değil, parşömeden ibaret bir adam."

Nicolae başını iki yana sallayarak güldü. "Hayır, 'küçük yobaz' dediğimiz kişi Mehmet." Diğer askerler de aralarında küçümseyerek gülüşürlerken, başlarını sallayıp onayladılar.

Tecrübe ettiği kadarıyla yeniçerilerin efendi olmaktan uzak olduklarını bilse de, şehzadeyle bu kadar açıkça alay etmeleri onu şaşırtmıştı doğrusu. Bir gün gelip de kullanabilme umuduyla bunu aklının bir köşesine yazdı. "Erkek kardeşimle birlikteyim. Mehmet'e refakat ediyoruz, onunla birlikte tahsil görüyoruz."

"O halde fazlasıyla sıkılmış olmalısın. Gel hadi." Nicolae ayağa kalktı, arkadaşı İvan'ı da yerden kaldırdı. "İvan'a mekteplilere saygı göstermesi gerektiğini öğretirken sen de beni seyredebilirsin."

—•—

Bir türlü geçmek bilmeyen bir başka günde Lada hafif bir meltemle serinlemek için pencereyi açmış, dışarıyı seyreliyordu. Mehmet, derslerde ondan iyi olduğu zamanlarda dik dik bakmak dışında artık onunla nadiren takılıyordu. Lada, Mehmet'i sıklıkla ona sanki gizemli bir görevi başarıyla tamamlamasını istemiş gibi dikkatle bakarken yakalıyor ve her zaman ona yılmaz bakışlarıyla karşılık veriyordu.

Radu, Mehmet'i sanki bir süs köpeği gibi sürekli takip ediyordu. O sırada bile yerde, Mehmet'in ayaklarının dibinde oturuyor, Mehmet'in yüz kere çalıştığı ders notlarını tetkik ediyordu.

"İşte orada, görüyor musun?" Mehmet bir paragrafı gösterdi. "Peygamber efendimiz, sallallahü aleyhi ve sellem, bir hadis-i şerifinde Konstantiniye'yi fethedecek kumandan ne güzel kumandandır diyor." Mehmet'in yumuşak bakışları uzaklara daldı.

"Ama şimdiye kadar girişimler oldu," dedi Radu.

"Evet. Babam fethetmeye çalıştı. Fakat artık erkek kardeşlerinin taht kavgalarıyla mücadele etmekten, zaten sahip olduğu saltanatını yalnızca korumaktan yoruldu. Konuşmayı ve felsefe yapmayı sever, ancak imanının onu göreve çağırdığını görmekten aciz. Ağabeylerim bu çağrıya icabet edebilirler, ama ikisi de o kadar dini bütün sayılmaz. Peygamber efendimiz, sallallahü aleyhi ve sellem, bize bir devlet değil; bir imparatorluk kurmamızı emrediyor. Olduğumuzdan çok daha büyük topraklara sahip olmamız gerekiyor ve babam maalesef..."

Lada kapıyı arkasından çarparak kapattı. Onların yine Osmanlıların zaferleri ve tüm dünyaya yayılma kaderleri hakkında konuştuklarını duyduğu için sinirden titriyordu. Osmanlılar zaten onun dünyasına bir zehir gibi sızmışlar, onu sevdiği her şeyden

çekip almışlardı. Daha ne kadar ileri gideceklerdi? İç kaleye, oradan da küçük cephaneliğe fırtına gibi girdi. Burası artık kullanılmıyordu, silahların çoğu yeniçeri kışlasındaydı, ama burada da kullanmasına izin verilen birkaç silah kalmıştı.

“İyi misin?”

Lada sesin geldiği yöne döndü, Mehmet’in kapı eşiğinde durduğunu görünce şaşırdı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Giderken üzgün görünüyordun.”

Lada güldü, ama Amasya elmalarının kabuğu kadar acı bir gülüştü. “Üzgün mü görüldüm? Eğer senin şanlı imparatorluğunun meziyetlerini yere göğe sığdıramayışımı ve bu meziyetleri kılıçla neşrederek ne büyük bir iyilik yaptığını dinlemekten zevk almıyorsam beni bağışla.”

Mehmet aynı babasına benzeyen ince şekilli kaşlarını çattı. “Ülkemi gördün. Hangi sokakta fakir, cefa çeken, açlık çeken biri vardı? Nerede cürüm işlendi? Radu bana geceleri Târgovişte’nin sokaklarında hırsızlar ve katillerin korkusundan dolaşmadığını anlattı. Mamafih Edirne’de insan herhangi bir saldırıya uğramadan sokaklarda dolaşabilir.”

“Evet, ama...”

“Ve yollarımız ticaret için de güvenli ki bu da halkımızın alıp satmak için her neye ihtiyaç duyarlarsa elde edebilecekleri, geçinebilecekleri anlamına gelir. Açlık ve sefaletten uzak bir yaşantıları var.”

“Fakat sizin Tanrı’nıza inanmayanlara zulmediyorsunuz!”

Mehmet başını öfkeyle iki yana salladı. “Biz sizin, yanlış bir inanca sahip oldukları için diğer Hristiyanları katleden kıymetli Hristiyanlarınız gibi yapmıyoruz. Evet, ödeme talep ediyoruz. Bu, asayişin bedeli. Ancak sulhu bozmamak kaydıyla insanların inançlarını istedikleri gibi sürdürmelerine müsaade ediyoruz.”

“Ben, babanın yavaş yavaş oluşturduğu *sulhun*, diğerlerine sunduğu özgürlüğün bir ispatı olarak burada bulunuyorum. Babam halkını yönetmekte hür, tabii sultanın uygun gördüğü şekilde yönetmeye devam ettikçe! Ve eğer bunu yapmazsa, neticelerine çocukları katlanacak.”

“Sen babanın nasıl bir adam olduğundan haberdar mısın?”

Lada içindeki utançla kızaran yanaklarını saklamak için başını çevirdi. “Kâfirlerle savaşaacağına dair papaya yemin eden ve sonra onlarla sulh yapan bir adam. Sahte hükümdarlığına dönmek için çocuklarını keskin kılıcın altında bırakıp giden bir adam. Evet, onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Tam da babanın muhatap olmayı seveceği biri. Çünkü her ikisi de iblis.”

“Ülkenizde emniyeti sağlıyoruz!”

Lada cephanelikte bir fırtına gibi esti ve sonra Mehmet’le yüz yüze gelip hırsla dişlerinin arasından, “Memleketimin Osmanlı kuralları altında geliştiğini görmektense en yakın zamanda yanıp kül olduğunu görmeyi yeğlerim. İlla her yer sizin hayalinizdeki gibi yeniden yapılanmak zorunda değil. Eğer biz sınırlarımızı ve diğer ülkelerin ordularına karşı topraklarımızı müdafaa etmekle bu kadar çok meşgul olmasaydık, biz de kendi başımızın çaresine bakabilirdik!” dedi.

Mehmet akıllı karışarak geriye çekildi. “O halde babanın adına benden nefret etmiyorsun.”

Lada’nın omuzları düştü, içinde yaşadığı usanç halinden belli oluyordu. “Babam zayıf bir adam. Eflak ondan daha iyisini hak ediyor.”

“Belki de *sen* Eflak’tan daha iyisini hak ediyorsundur.”

“Hayır.” Lada yüreğinde yeniden alevlenen, korkularını ve bitkinliğini yakıp yok eden ateşi hissetti. Uzun zamandır memleketinden uzaktaydı. Bazı zamanlar oraları doğru hatırlayıp hatır-

lamadığından bile şüpheye düşüyordu. Ama burada, şu anda, topraklarını tamamen geride bırakamayacağını da çok iyi biliyordu. Bu gerçek damarlarında akıyor, kalbinin her atışında ona kendini hatırlatıyordu. “Eflak’ı seviyorum. Orası bana ait ve ben de oraya aidim. Orası *benim* memleketim, her zaman da benim olmalı. Herhangi bir sultandan, kraldan, ilahtan, peygamberden ya da o ülkenin üzerinde herhangi bir şekilde hak iddia eden her kim varsa hepsinden nefret ediyorum.”

“Lütfen Peygamber efendimiz, sallallahü aleyhi ve sellem için böyle söyleme.” Mehmet’in sesi yumuşaktı. Emretmiyor, rica ediyordu. “Molla Gürani’nin bize öğrettiği şeyi dinlemeyi neden reddediyorsun?”

Lada alıştırma kılıçlarının asılı durduğu duvara baktı. Gerçi Mehmet onun yeniçerileri seyretmekle geçirdiği vaktin çokluğuyla alay ediyordu, ama Lada yine de her boş bulduğu saatte onların yaptığı çalışmaları ve alışırtmaları dikkatle izliyordu. Hatta birkaç hafta sonra Nicolae onun da alışırtmalara katılmasına müsaade etmiş, duruşunu düzeltmiş, hatalarına gülmüş, ama yine de onun gaddarlığına ve kazanma hırsına olan hayranlığı giderek artmıştı.

“Eflaklı bir Bogdan tanıyor musun?” Lada cesaretini topladığı ilk anda bunu sormuştu. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüreğini sızlatmış, içinde barındırdığı umutla onu sarsmıştı.

“Erkek kardeşimin adı Bogdan,” diye cevap vermişti Nicolae.

“Benim de kuzenimin!” demişti bir Bulgar.

“Ve benim de babamın!” diye cevap vermişti bir Sırp.

Nicolae özür dilercesine gülümsemiş, Lada da Bogdan’ın ismini zikretmenin yol açtığı acıyı sineye çekmiş, sonra da savaştırmıştı.

Şimdi, Mehmet’i görmezden gelerek kör bir kılıç seçti, ucu aynı babasının tahtının üzerinde asılı duran kılıç gibi kıvrıktı.

Bunun görüntüsü bile yüreğindeki ateşi alevlendirmeye yetmişti. Kılıcı duvardaki askısından çıkardı, ağırlığını tarttı. Nicolae'yle savaşımaya başlamadan önce öfkelenmeyi sevmiştir. Öfke, içinde olan her duyguyu –şüphe, korku, utanç– kesip atmış ve başka hiçbir duyguya yer bırakmamıştır. Hayatında hiç hem elinde kılıç tutup hem de öfkeli olduğu zamanlardan daha güçlü hissettiği bir an olmamıştır.

“Dur,” dedi Mehmet ve onun yanına gitti. “Soruma cevap vermedin.”

“Sen peygamberine tapıyor olabilirsin fakat o benim peygamberim değil ve hiçbir zaman da olmayacak. İnanç, zayıflıktır.” Radu’nun yaptığı gibi İslam’a boyun eğmeyecekti. Fakat doğduğundan beri mensubu olduğu Ortodoksluğa da değer vermemiştir. Din ancak bir vasıtaydı. Lada dinin bir silah gibi kullanılmasını görmüştü. Kullanmaya ihtiyaç duyarsa, bunu yapacaktı, ama bu yolla kullanılmaya asla müsaade etmeyecekti.

Mehmet onun kolunu tutup yüzüne bakmak için onu çevirdi. “Yanıyorsun, Lada. İnanç zayıflık değildir. İmanımız bizim sahip olabileceğimiz en büyük kudrettir.”

“İman beni Eflak’a geri döndürebilir mi?”

“İman sana bundan çok daha önemli şeylerin varlığını gösterebilir.”

Lada dudak bükerek onunla eğlendi. “Beyhude, boş laflarını illa birinin dinlemesini istiyorsan o zaman git Radu’yu bul. Benim yapacak başka işlerim var.”

Lada kapıyı açtı, ama Mehmet öne atılarak kapıyı kapattı. “Konuşmamız henüz bitmedi!”

Lada’nın kanı dondu. “Kalmam için emir mi verecektin? Peki ya reddedersem? Beni dövdürecek misin? Yoksa kırbaçlatacak mısın? Tüm bunlar ve çok daha fazlasıyla babanın sarayındayken

yüzleştim zaten. O zaman bile ne senin ilahının ne de sultanının önünde diz çöktüm ve şimdi de bunu yapacak değilim. Beni neden buraya getirdin Mehmet? Çünkü ben hiçbir zaman yönetilmeyeceğim.”

Mehmet’in yüzü düştü. Kapıyı tutan elini indirdi ve dimdik olan sırtı büküldü. “Ben hiçbir zaman senin efendin olmak istemedim. Benim zaten hizmetkârlarım *var*. Hocalarım, muhafızlarım ve beni hakir gören bir babam da var. Ben sadece senin... Arkadaşım olmanı istedim.”

Bu, Lada’nın beklediği cevap değildi. Bir tepkiyle karşılık verdi. “Bunu neden isteyesin ki?”

“Çünkü...” Mehmet bakışlarını yere indirdi. “Çünkü sen bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleyen biri değilsin.”

“Duymak istemeyeceğin bir şeyi söylemek için büyük olasılıkla kendi çizgimden bile çıkardım.”

Mehmet ona baktı, kara gözlerinde derin ve özlem dolu bir ifade vardı. Gülümsedi. Bu, yüz ifadesindeki gururu silen haylaz bir gülümsemeydi. “İşte ben de seni kesinlikle bu yüzden seviyorum.”

Lada bıkkın bıkkın ofladı. “Çok iyi. Bir arkadaş tam olarak ne yapar?”

“Hiç arkadaşım olmadı. Ben de bunu senin bileceğini umut ediyordum.”

“O halde sen göründüğünden de salaksın. Arkadaş edinen kişi Radu’dur. İnsanların beni kırbaçlamak istemelerine yol açan kişi de benim.”

“Benim kırbaçlanmaktan kurtulmama yardım eden bir öğüt verdiğini hatırlıyorum. Bu arkadaşlık için iyi bir temel oluşturmuş gibi görünüyor.” Mehmet ona elini uzattı.

Lada bunu bir düşündü. Bu arkadaşlıkla aralarında ne tür ipler dokunabilir ve nasıl bir bağ oluşturabilirdi? Daha önce bir kez

yüregini bir arkadaşına vermiş ve Bogdan'ı kaybetmek neredeyse onu mahvetmişti. Fakat Mehmet sütannesinin oğlu değildi. “Baban arkadaşlığımıza karşı çıkacak. Bize Edirne’de hiç merhamet göstermedi.”

“Babamın ne düşündüğü umurumda değil. Eğer hâlâ fark etmediysen söyleyeyim, benim burada ne yaptığım ile ilgilenen hiç kimse yok. Amasya göz ardı edilmiş durumda. Aynı benim gibi. Ne arzu ediyorsam onu yapmakta hürüm.”

“Sen talihlisin.”

“Fakat sana arkadaşım diyebilecek kadar talihli miyim?”

“Ah, pekâlâ.” Lada’nın en sonunda bu kadar zamandır beklediği cezanın gelmeyecek olduğunu anlaması, bir miktar da olsa üzerindeki gerginliğin azalmasını sağladı. Sultan Murat’tan kurtulmamışlardı, ama en azından onun gözlerinden uzaktaydılar. Bu şimdilik yeterliydi.

“İyi. Madem artık arkadaş olduk, o halde senin yeniçeri kışlasında o kadar fazla zaman geçirmeni acı bir şekilde kıskandığımı da söylemem gerek. Onlarla talim yapmaya bir son vermeni istiyorum.”

“Ve madem artık arkadaş olduk, o halde senin ehemmiyetsiz kıskançlıklarını azıcık bile umursamadığımı söylemem gerek. Kılıç talimime geç kalıyorum.” Mehmet’in ayak bileğine çelme taktı, omzuyla onun omzuna vurdu ve onu yere düşürdü.

Mehmet öfkeyle bağırdı. “Ben şehzadeyim!”

Lada kapıyı açtı, elindeki kılıcı Mehmet’in boyun hizasında havada savurdu. “Hayır, Mehmet sen benim arkadaşımsın. Ve ben korkunç bir arkadaşım.”

Mehmet’in attığı kahkaha, Lada’nın –her zaman kararlı ve öfkeli olan– adımlarını bir tüy kadar hafifletti.

Sonbahar havası bir türlü serinlemiyordu. Kalenin taş duvarları güneşin acımasız sıcaklığını hapsediyor, ısıyı tutuyordu. Radu yakıcı havanın bir ocak olduğunu ve az sonra onu canlı canlı pişireceğini hayal etti. Her zaman insanüstü bir varlık gibi görünen Molla Gürani şimdi artık ilahilik statüsüne yaklaşmış gibiydi: Peygamber efendimizin, sallallahü aleyhi ve sellem, hayatıyla ilgili yüksek sesle okuduğu kitap elinde, önlerinde bir aşağı bir yukarı yürürken terleme belirtisi dahi göstermiyordu.

Fakat Allah'ın dışında herhangi bir varlığı onunla kıyaslamak dinen küfür yerine geçerdi. Radu gözlerini kapatarak bu düşünceyi zihninden silip attı. Aklını sadece lalasıyla, Allah'la, öğrenmeyi sevdiği şeylerle meşgul etmeye çalıştı.

Havanın bu kadar boğucu olmadığı zamanları düşündü.

O sırada Mehmet sandalyesinden düşüp yere yuvarlandı. Radu, Molla Gürani'yle beraber onun yanına koştu. "İyi değil misin?" diye sordu lalaları ve elini Mehmet'in alınına, yanağına koydu.

Mehmet gözlerini kırıştırtarak açtı. "Derslerime devam etmeliyiz."

"Hayır." Molla Gürani doğruldu, Mehmet'in de ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Sıcak dokundu sana. Daha fazla rahatsızlanmaman için tedbir almalıyız. Yatağına gitmen ve günün geri kalanını istirahat ederek geçirmen için ısrar ediyorum."

Mehmet zayıf bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Pekâlâ.”
“Sana yardım etmesi için bir muhafız çağırayım.”

“Hayır, hayır. Radu beni götürür.” Mehmet kolunu uzattı, Radu onun kolunu boynuna doladı ve beline sarıldı.

Molla Gürani endişeyle onların gidişini izledi. Koridorda yürürlerken Radu, Mehmet’in iki kapı ileride bulunan dairesine doğru döndü. Elinden geldiğince yavaş yürüyor, kendisine yaslanan Mehmet’in vücut ağırlığının büyük kısmını taşımaya çalışıyordu. Tam kapının önüne gelmişlerdi ki Mehmet dönüp arkaya baktı ve sonra kendini o kadar ani bir şekilde çekti ki, üzerindeki ağırlığın birdenbire kalkmasıyla Radu sendeledi.

Mehmet’in gözleri sevinçle ışıldadı. “Koş,” dedi koridordan aşağıya doğru hızla koşarken.

Radu onun ardından koştu, Mehmet solmuş bitkilerle dolu bahçeye bakan balkona açılan yan kapıdan çıkarken ona yetişti. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Radu, bir yandan da Mehmet’in yüzünde delirme emareleri görmeye çalışıyordu. “İstirahat etmen gerek!”

Mehmet gülerken başını iki yana salladı. “Hayır, bu korkunç ve sıcak zindandan bir an önce çıkmam lazım.”

Radu hayretle iç çekti. “Molla Gürani’ye yalan söyledin!”

Mehmet’in yüzü utançtan kızardı. “Söyledim. Ama eğer bugün için müsaadesini isteseydim, onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmış olurum. Bugünü telafi etmek için bütün gece çalışacağım. Sen de benimle çalışabilirsin. Fakat şimdi hava çok sıcak, beynim erimek üzere ve buradan çıkmalıyız.”

Mehmet taş korkuluğa tırmandı, sonra da insanın soluğunu kesen bir atlayışla en yakındaki ağaca atıldı. Radu’ya sırtarak ağaçtan indi.

Radu geriye, sorumluluklarına doğru baktı. Uygunsuz davran-

mak, dikkatleri üzerine çekmek ya da başına bir iş getirecek, cezalandırılmayla sonuçlanacak bir şey yapmak istemiyordu.

Ama hakikaten endişelenmek için bile çok sıcaktı.

Mehmet'in hareketlerini tekrar etti, inişinin ne kadar kolay olduğuna kendi bile şaşırdı. Lada ona her zaman kendini sakar ve zayıf hissettiriyordu, ama Mehmet'in ondan tek talebi kendisine yetişmesiydi ve bu onun açısından işleri daha da kolaylaştırmıştı.

Yere eğilip görünmemeye çalışarak koşarlarken bir yandan da kahkahalarını bastırıyorlardı. Onlara çok uzak olmayan bir noktada taş duvarın üzerini aşmış büyük bir ağaç vardı. Radu diz çöktü, Mehmet'in bir dalı yakalaması için onu kaldırdı. Mehmet uğraşarak duvarın üzerine çıktı ve Radu'nun da tırmanabilmesine yardım etmek için elini uzattı. Her ikisi de duvarın diğer tarafına atladılar, geldikleri yer fark edilir ölçüde serindi, dağın ağır kayalıkları ve sık ağaçlar güneş ışıklarını mağlup etmek adına kendi paylarına düşeni yapıyorlardı.

Henüz kısa bir mesafe kaçmışlardı ki yumuşak bir pat sesi ve beraberinde bir dizi küfür duydular.

Eflak dilinde.

“Lada,” diye fısıldadı Radu.

Mehmet bir parmağını dudaklarına götürerek ona ses çıkarmasını işaret etti ve mübalağalı bir gizlilikle sürünerek ilerlediler. Lada küçük bir açıklığın ortasında durdu, arkası onlara dönüktü, yanında oklarla dolu bir sadak vardı. Belli bir mesafedeki bir ağacın üzerine hedef işaretleri yaptı, hünerli bir okçu için bile fazla hırslıydı. Yayma bir ok yerleştirip çekti, sonra da attı. Ok geniş bir açı yaparak ağacın yanından geçti, iki kol uzunluğu mesafede yere düştü.

Lada ayağını yere vurdu, Radu'nun şimdiye kadar duymadığı, ağza alınmayacak laflarla kendi kendini azarladı. Mehmet onun

neler söylediğini anlayamıyor, kendi kendine yönelttiği nefret ve suçlamaları duyamıyordu. Radu tüm bunları duyabiliyor ve anlayabiliyor olsa da, ablasının mükemmellik ölçüsü dışında kalan hiçbir şeyin kabul edilemez olduğu fikrini ne zaman benimsediğini açıkçası merak ediyordu. Onun yanına gitme, ona sarılma, bunun bir sorun olmadığını anlatma arzusuyla ayağa kalktı. Hâlâ öğrenmek için yeterli zamanı vardı ve başka birçok konuda oldukça iyiydi. Onun o korkunç şeyleri söylemesine, aklından geçirmesine engel olmak istedi.

Fakat Mehmet'in başka bir fikri vardı. Lada'ya sürünerek yaklaştı, sonra sadağı kaptığı gibi çığlık atarak koştu.

Lada döndü, gözleri ölüm saçıyordu.

Radu da koştu.

Eğer Lada onları yakalarsa neler yapacağını bilinciyle öyle bir koştu ki Mehmet'i geçti. İki çocuk ağaçların arasından sakınmadan, alçak dallarını savuşturup kütüklerin üzerinden atlayarak aceleyle koşarlarken Lada aralarından mesafeyi kapatmaya başladı.

Radu ağaçları aştıktan sonra aniden patinaj yaparak durdu. Mehmet'i de durdurmak için bir kolunu onun önüne uzattı. İnişin sonuna gelmişlerdi, bundan sonrasında bir boy aşağılarında bir yanı dimdik kayalarla, diğer yanıysa üzeri kayganlaşmış düz taşlarla çevrili derin, yeşil bir gölet vardı. Küçük bir dere düz taşların üzerinden akarak göleti besliyordu. Etraflarındaki her şey dingin ve sessizdi, duyulabilen tek ses sık nefes alış verişleriydi.

Lada onlara yetişti, yumruklarını kaldırıp yokuş aşağı hızla onlara yaklaştı.

“Dur!” Radu ablasına seslendi. “Buradan sonra yol yok, doğruca bir gölete iniş var!”

Lada zafer naralarıyla her iki çocuğu da önce yan tarafa, oradan da gölete itti.

Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz Radu'nun gözleri Mehmet'i aradı. Gölet derin değildi, ayağı zemine değiyordu ama Mehmet'in başını çarpmış veya boynunu kırmış ya da acı verici bir şekilde yaralanmış olabileceği düşüncesiyle korktu.

Ama Mehmet suda sırtüstü yatıyor, ellerini başının altına koymuş gülüyordu. "Bak sen, teşekkürler Lada. Bu gibi sıcak bir günde yüzmek harika geldi."

Büyük bir hırlamayla Lada iki erkek çocuğun arasına, sular sıçratarak atladı. Her ikisinin de başını defalarca suyun içine sokup çıkararak kendini tatmin ettikten sonra suyun üzerindeki bir kayaya doğru yüzdü ve üzerine çıkıp oturdu. Hoşnut görünüyordu, suyla serinleyen yüzünde güneşi hissetmek için başını arkaya attı. Kendi kendinden nefret etmeler, ağaçların şeytanına küfür etmeler tamamen unutulmuş gibiydi. Bunu Radu başarmıştı. Gururla kızaran yüzü buz gibi suya rağmen onu ısıttı.

"Burada böyle bir göletin olduğundan bile haberim yoktu," dedi Mehmet. "Sanırım kimse bilmiyor. Gerçi bir hikâye var..."

"Anlat bize!" Radu ona su sıçrattı.

Mehmet daha derin bir ses tonuyla, yavaş yavaş, masalın keyfini çıkararak anlatmaya başladı. "Çok, çok uzun zaman önce tek bir kızı olan büyük bir kral varmış. Kızının adı Şirin'miş ve güzelliği dillere destanmış."

Lada bir at gibi ses çıkardı. Radu da ablasına ters ters baktı.

"Şirin bu dağın ardında yaşarmış. Bir gün hizmetkârlarıyla beraber daha tatlı olduğu, eşi benzeri olmayan saflıkta, temiz bir soğuk dereyle sulandıkları söylenen elmaları toplamak için dağın bu tarafına geçmiş. Mütevazı bir aileden oğlu Ferhat adındaki genç, onu görür görmez âşık olmuş ve bir daha başka hiç kimseyi sevmeyeceğini anlamış. Kendisi için topladığı bir sepet elmayı ona sunmuş ve elleri birbirine temas ettiği anda, Şirin'in de aynı şekilde hissettiğini anlamış."

Lada dramatik bir şekilde esnedi.

“Ama o bir prensesmiş, Ferhat ise sıradan bir adam. Ferhat yine de babasından onu istemek üzere dağın diğer tarafına geçmişti. Babası dehşete kapılmış, ancak kızının da istediğini görünce, Ferhat’a gerçekleştirmesi imkânsız olan bir görev vermiş: Eğer Ferhat saf suyu kralın topraklarına getirirse, Şirin’le evlenebilirmiş. Bunun için birçok yol denemiş. Sulama kanalları açmış ama su kaynağını terk eder etmez çamurlaşmış, canlılığını yitirmiş. Suyu dev fıçılar içinde taşımış ama daha yolculuk tamamlanmadan fıçılardaki su ya dökülmüş ya da kuruyup gitmiş. En sonunda, Şirin’e daha yakın olmak için her şeyi göze alarak kazmaya başlamış. Dağın gittikçe daha derinlerine doğru kazarak dereye yeni bir yol açmış, zifiri karanlıkta yolculuğuna devam ederken ona güç veren tek şey, Şirin’in ışığının dağın diğer tarafını aydınlatıyor olduğu düşüncesiymiş.

“Fakat bu durum kralın hoşuna gitmemiş. Ferhat’ın ne yaptığını öğrenmiş ve eğer başarıya ulaşacak olursa, çok değerli olan kızını ona vermenin utancıyla bir ömür boyu yaşamak zorunda kalacaktı. Verdiği sözü geri alamayacağı için kral bir hizmetkârını görevlendirerek Şirin’in öldüğü haberini etrafta yaymasını istemiş. Sayısız saatler boyunca zifiri karanlıkta dağı delen Ferhat yorgun argın çıktığında, dağı delerek ulaşmaya çalıştığı ışığın artık sonsuza dek söndüğü haberini almış.

“Bütün umutlarını yitiren Ferhat kazdığı tünele geri dönmüş, en sonuna giderek ölünceye kadar kafasını taşlara vurmuş. Babasının ihanetine uğradığı için kalbi kırılan Şirin de ortatlardan kaybolmuş. Onun Ferhat’ı bulmak için dağda dolaştığını ve bir daha kimselerin onu görmediğini söylerler. İkisi, sonsuza dek sürecek aşkları kadar saf bir bahar yaşatan ve hâlâ atmaya devam eden dağın kalbini oluşturlar.”

“Bu çok güzel,” dedi Radu, saygıyla ellerini hareket ettirerek suyu şıptırdattı, sanki âşıkların mirasını taşırmış, onları yüzdürürmüş gibi.

“Saçma,” dedi Lada. “Her ikisi de bir hiç uğruna ölmüşler.”

Mehmet kaşlarını çatı. “Onlar aşk için öldüler!”

“Hayatlarını boşa harcadılar.”

“Boşa değildi.” Radu belli belirsiz ve utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ben her ikiniz için de dağı delerdim.”

Lada güldü. “O halde sen de salaksın, çünkü ikimizle de evlenemezsin.”

Bu samimi itiraf üzerine Lada’nın verdiği tepki, sanki havada asılı kalmış gibi oldu ve Radu’ya ona artık neden güvenmediğini hatırlattı. “Ben onu demek istemedim!”

Mehmet elini onun omzuna koydu, yüzündeki gülümseme Lada’nın alay edişinin açtığı yaraya merhem oldu. “Ben senin neyi kastettiğini anlıyorum. Bence bu gölet o hikâye kadar eski ve saf.”

“O halde bizim olacak,” dedi Radu, gözlerinin içi gülüyordu.

“Bizim sırrımız,” diyerek ona katıldı Mehmet.

Radu gülümseyerek suyun altına daldı; içine, güzel, güvenli bir sırrın lütfu ve sevdiği biriyle bunu paylaştığı için ettiği şükür duasının sıcaklığı dolmuştu.

Lada ağzına kapanan bir elle uyandı.

L Böbrekleri hedef alarak iki seri yumruk atmayı başardı. Ona saldıran kişi yuvârlanarak uzaklaştı. “Lada! Dur!”

Lada yatağında doğruldu, karanlıkta gözlerini kısarak baktı. “Mehmet?”

Mehmet acıyla inleyerek onayladı.

“Odamda ne işin var?”

“Gizlice kaçıyoruz.”

Lada karanlıkta birinin daha silüetini fark etti. Radu. Lada çileden çıkarak kendini yatağa geri bıraktı ve yüzüstü döndü. Fakat bunun bir faydası yoktu. Aniden uyanıp fırlamak uykusundan geriye kalanları da alıp götürmüştü ve tekrar dalmak için saatlerce uğraşması gerektiğinin farkındaydı. Yanı sıra... Merak da etmişti.

“Peki.” Yorganı fırlattı ve geceliğinin üzerine geçirmek için gömleğini aldı. En üste de pelerinini aldıktan sonra Mehmet ve Radu’ya onu götürmeleri için sabırsızca işaret etti.

Kapıdan çıkmak yerine Lada’nın yatağının üzerine çıktılar ve dar pencereyi zorlukla açtılar. Amasya kalesi eskiydi, zemine alçak ve ağır bir yapı şeklinde oturuyordu. Etrafını çevreleyen taş duvarlar yer yer ağaçlar ve kayalar tarafından yutulmuştu. Bazı gösterişli yerler sonradan eklenmişti: Birkaç balkon, genel yapıyla uyumsuz

bir kule ve yapının Lada'yla Radu'nun yaşadıkları kanadı. Kale son dönemde beyaz üzerine mavi çizgilere, kule de etrafında dönen çizgilere boyanmıştı.

Lada çoğu yerden kaçınmış, zamanını yeniçerilerle ya da dağdaki ağaçlık alanda geçirmeyi tercih etmişti. Mehmet ise nadiren kaleden çıkıyordu. Daha önce üçü birden gizlice kaçtıkları gün, saklı gölette yüzdükleri gündü, fakat artık gündüzleri gölette yüz-
mek için çok soğuk oluyordu, gecenin ortasıdaysa hava gündüze nazaran çok daha soğuktu.

Sıra sıra dizilmiş ağaçlar boyunca, aşağıdaki nehre paralel giden yolda ormanlık alanın kenarından ilerlediler. Kaleden iyice uzaklaştıklarında yol yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Arazi kayalık ve fundalıklarla kaplıydı, karanlıkta yolunu bulmak gerçekten zor işti.

“Siz ahmaklar beni nereye götürüyorsunuz?”

“Sabırlı ol Lada,” dedi Mehmet.

“Artık yanımda bir bıçakla uyumaya başlayacağım.”

“Eğer yanında bıçak olsaydı beni öldürmüş olurdun!”

“Evet, kesinlikle. Ve sonrasında uyumaya devam edebilirdim.”

Radu kahkahayla güldü. “Sana tatlı rüyalar sunması için bir cesede sarılmak gibisi yoktur.”

Mehmet önlerindeki karaltı halinde görülen şekilleri gösterdi. Lada bunların dağ yamacındaki büyük kayalıklar olduğunu düşündü, fakat yaklaştıkça oyulup özenle şekillendirilmiş yapılar olduklarını gördü. Ferhat'ın Şirin'e ulaşmak için kazdığı tünel! Coşkuyla doldu; soğuk, temiz suyun tadı ve çarpan kalplerin sesi her yanını sardı.

Sonra önünde duranın gerçekte ne olduğunu fark etti.

Lahit mezarlar.

“Kimin mezarları bunlar?” Lada tuhaf ve bir o kadar utanç verici olan hayal kırıklığını gizlemek istercesine sordu. Bir meza-

rın üzerinde elini dolaştırdı. Üzerine bir şeyler oyulmuştu, ama o kadar silikti ki zorlukla hissedebiliyordu.

“Bin yıldan uzun bir süre önce buralara hükmeden Pontus krallarına ait.”

“İsimleri neydi?”

“Kimse hatırlamıyor.”

Mezarlardan birinin üzerindeki soğuk kireç taşına elini düz bir şekilde koydu. Kralların adlarını kimse hatırlamıyordu, ancak onlar hâlâ topraklarına yukarıdan bakıyorlardı.

Mehmet pelerinini yere serip sırtüstü uzanarak Lada ve Radu’ya yanına yatmaları için işaret etti. Radu hemen gidip Mehmet’in sağma uzandı. Lada olduğu yerde kalmaya devam etti. “Haydi,” dedi Mehmet. “Seni buraya lahit mezarları göstermek için getirmedim. Havanın aydınlık olduğu bir zaman gelip onlara bakarız.”

Onun duyabileceği şekilde iç çeken Lada gidip Mehmet’in soluna uzandı, sorduğu için ona; onun talebine itaat ettiği için de kendisine sinirlenmişti.

Sonra, her şey bir anda üzerindeki gökyüzünün muazzamlığında yok olup gitti. Atmosferin karanlık kavisi aydınlanmış, gelişigüzel yayılmış yıldızlar Lada’nın gözlerinin önüne serilmişti, muazzam ve çok güzel bir manzaraydı. Yukarıya dikkatle bakarken Lada yönünü şaşırdı ve sanki gökyüzüne, yıldızlara doğru düşüyormuş hissine kapıldı. Sonra çok parlak bir ışık gördü, ardından ateşten bir iz bıraktı. Radu iç çekerek nefesini tuttu. Bir yıldız daha kaydı, karanlıkta gözden kaybolmadan önce parlak bir şekilde yandı.

Mehmet bu büyüü bozmak istemezmiş gibi fısıldayarak konuştu. “Molla Gürani bu gece bunun olacağını söylemişti.”

“Nereden biliyordu?” diye sordu Radu.

“Yıllar içinde belli dönemlerde meydana geliyor. Bu olayın

vuku bulduğu notları ve tarihleri içeren kitapları var. Bu gece o da kulede, gelecekteki çalışmalar için kayan yıldızlarımızın kaydını tutuyor.”

Lada, “Onu neden bu kadar çok seviyorsun?” diye sordu fakat gözlerinin önünde uzanan gecenin mucizesi, sesindeki manidar tonu ondan çalmıştı.

Mehmet cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. “Beni bahçede bulduğunuz o ilk günü hatırlıyor musun? Bana vuran lala Molla Gürani’ydi.”

“Onu öldürtmen gerekirdi,” diye cevap verdi Lada.

Mehmet hafifçe güldü. “Kulağa garip geliyor, ama bana vurduğu için memnunum. Ondan önce hiç kimse, hiçbir lala, hiçbir dadı bana karşı durmamış, direnmemişti. Hırsla veryansın etme-me, bağırıp durmama ses çıkarmamışlar ve yaramazlıklarına izin vermişlerdi. Ne kadar ileri gidersem, başlarını diğerk tarafa çeviriyorlardı. Babam beni hiçbir zaman dikkate almadı, annem benimle bir yemek yiyecek kadar bile rahatsız edilemezdi. Kim olduğum ya da nasıl bir hale geldiğim kimsenin umurunda değildi.”

Lada kalbine saplanıp duran ve onu çok rahatsız eden şeyden kurtulmaya çalışır gibi olduğu yerde kıpırdandı, ancak altında ona batacak herhangi bir taş yoktu.

“Ve sonra Molla Gürani geldi. O ilk gün, bana vurduğunda buna bir türlü inanamadım. Onu öldürmek istedim. Fakat sonraki gün bana söylediğı bir şey beni sonsuza dek değıştirdi. Bana azamet için doğduğumu, Allah’ın takdiriyle bu dünyaya görevli olarak getirildiğimi ve o güveni unutmama veya vazgeçmeme asla müsaade etmeyeceğini söyledi.” Mehmet, Lada’nınkine değen omzunu silkti. “Molla Gürani kim olduğumu ve nasıl birine dönüştüğümü önemsiyordu. O günden sonra buna uygun yaşamaya çalıştım.”

Lada'nın boğazı düğümlendi, duygularını güçlkle bastırdı. Onu *dikkate alan*, ondan talepte bulunan ve hedefine ulaşmasında yardımcı olan bir adama bağlandığı için Mehmet'i suçlayamazdı. Beklentiler olmadan yaşamak, yalnız kalmak demekti.

Kalbinin üzerinde sıkı sıkı tuttuğu keseyi bırakıp hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Yine de dünya üzerinde yaşayan en sıkıcı adam."

Mehmet gülerken Radu uzak kalmaya ve sessizliğini korumaya devam etti.

Gökyüzünde yıldızlar kaymaya, ardında ışıktan izler bırakmaya devam etti, bazen o kadar hızlı oluyordu ki Lada takip edemiyordu. Mehmet ellerini kaldırdı, avuçlarını her iki yanındaki Draculesti'lere çevirdi. Radu bir elini tuttu. Lada kıpırdamadı, ama Mehmet elini aşağıya indirip tuttuğunda da elini çekmedi.

Radu özellikle çok parlak olan bir yıldızı yakalamak ister gibi diğer elini havaya kaldırdı. "Ölmek zorunda olmaları ne kadar üzücü."

Bu kadar açıkça ve uzun süre elinin tutulması Lada'nın gözlerinin yaşarmasına sebep oldu ve gözünün kenarından bir damla yaş akıp saçlarına süzüldü. Orada, o gece, Mehmet ve Radu'yla birlikte olmak kayıp gitmesinden korktuğu bir rüya gibi geldi. "Eğer yanmasalardı, o zaman biz de onların varlığını bilemeyecektik."

"Burada olduğumuz için mutluyum," dedi Mehmet.

Lada ağzını açtı, tam ona katıldığını söyleyecekti ki son anda korkuyla dilini ısırdı. Mutlu değildi. Mutlu olamazdı. Mutlu olmak, kendine karşı işleyeceği en büyük ihanet olurdu. Mara'nın sözleri kulaklarında çınladı. *Kendinle ve çevrenle kavgana ne kadar çabuk son verirsen, hayatın o kadar kolaylaşır.*

Burada yaşamak gittikçe kolaylaşıyordu. Hayatını bu şekilde sürdürmeye devam edemezdi.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi Lada ve elini Mehmet’in elinden çekerek doğruldu. Az evvel Mehmet’ten kopardığı eli havanın temasıyla buz kesti.

“Biraz daha kalabilir miyiz? Sonra yürüyerek geri döneriz.”

“Hayır! Eve gitmek istiyorum. Eflak’a.”

Mehmet bakışlarını yerden kaldırmadan yavaşça doğruldu. Radu olduğu yerde kaldı, tamamen hareketsizdi. “Neden geri dönmek istiyorsun?” diye sordu Mehmet.

Lada boğuk bir şekilde güldü. Daha biraz önce ona böyle bir soru sorabildiği halde nasıl oluyordu da kendini ona bu kadar yakın hissediyordu? Mehmet onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Çünkü ben oraya aidim. Ne yaptığını kimsenin umursamadığını kendin söyledin. O halde beni geri gönder.”

Mehmet ona arkasını dönerek ayağa kalktı. “Yapamam.”

“Yapabilirsin! Baban bizi bir kez olsun tahkik ettirdi mi hiç? Ya da başka biri? Kimse burada var olduğumuzu bile hatırlamıyor! İşte bu kadar ehemmiyetsiz.” İşte Eflak da bu kadar ehemmiyetsizdi. Osmanlıların elinde bir koz oldukları halde unutulmuşlardı.

“Babam kızar.”

“Umurunda olmaz. Ve kızarsa bile ne olacak? Seni Bostancıbaşı’nın ellerine bırakacak değil ya. Seni zaten buraya sürgüne göndermiş. Daha fazla ne yapabilir?”

“Yeter! Sana yapamayacağımı söyledim.”

“Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?” Lada başında bir baskı hissederek ayağa kalktı. Bunu istemiyordu, birtakım şeyler hissetmek veya Mehmet’i önemsemek istemiyordu. “Arkadaş edineceksin diye bizi esir tutacak kadar her şeyi göze almış durumda mısın?”

“Size ihtiyacım yok! Benim kimseye ihtiyacım yok!”

“O halde bu söylediklerini kanıtla ve beni evime gönder!”

Mehmet ona yaklaştı, yüzü o kadar yakındaydı ki Lada onun gözlerinin içini zifiri karanlık olsa dahi görebiliyordu. “Hiçbir gücüm yok! Duymak istediğin şey bu mu, Lada? Sadece senin için bir at ve erzak talep etmek bile bir mesele, seni güvenli bir şekilde Eflak’a ulaştırma imkânımsa bundan çok daha az. Kimse burada ne yaptığımı önemsemiyor, çünkü ben hiçbir şey yapamam. Eğer benden uzaklaşmayı bu kadar çok istiyorsan, git kendin ayarla.” Mehmet döndü ve gecenin karanlığına karıştı.

Radu gözyaşlarına boğulma eşiğine gelmiş gibi bir ses tonuyla, “Senin sorunun ne?” diye sordu. “Burada sahip olduğumuz güzel şeyleri neden yok etmek zorundasın?”

“Çünkü,” diye cevap verdi Lada, onu ağır bir şekilde yere yıkan ani bir tükenmişlikle. “Hiçbir şeye sahip değiliz. Bunu görmiyor musun?”

“Mehmet var!”

Lada başını kaldırıp yukarıya baktı. Yıldızlar soğuk ve hareketsiz duruyorlardı, tüm o ateş izleri ve yıldız kaymaları sona ermişti. “Bu yetmez.”

Radu, Lada'nın arkasına oturmuş, isyankâr saçlarını fırçalayarak yola getiriyordu. Lada ona terslendi.

“Düzgün dur,” dedi Radu, ablasının ellerine vurmasına aldırmadan. Şömineye mümkün olduğunca yakın oturmuşlardı, altlarındaki kalın halı iç kalenin altından gelen dağın şiddetli soğuğunu kesmede yetersiz kalıyordu.

Dairelerinin kapısı aniden açıldı. Mehmet aceleyle içeri girdi, benzi atmış ve gözleri kocaman açılmıştı. Radu birdenbire heyecanlandı, çünkü yıldızların kaydığı o gece Lada'nın yaptığı kabalıktan sonra Mehmet onları kış boyunca pek fazla ziyarete gelmemişti. Lada artık yalnız başına tahsil görüyordu. Radu derslere Mehmet'le birlikte katılıyor olsa da bu formalite icabıydı. Radu aralarında böyle bir mesafe oluşmasından ve buna sebep olduğu için de Lada'dan nefret ediyordu.

Fakat Radu'nun heyecanı, ters giden bir şeyler olduğunu anlar anlamaz yok oldu. Saç fırçasını elinden bırakıp aceleyle Mehmet'in yanına gitti. Onu bir mindere oturtuktan sonra bir bardağa su doldurup Mehmet'e uzattı. “Ne oldu? Sorun nedir?”

“Ağabeylerim,” dedi Mehmet dalgın dalgın elindeki bir bardak suya bakarak. “Ağabeylerimin ikisi de ölmüş. Hem de aylar önce. Kimse bana söylemedi.”

“Ah, Mehmet, başın sağolsun.” Radu, elini Mehmet'in om-

zuna koyup onu kendine doğru çekti. Önce kasılan Mehmet, Radu'nun kollarına sonra alıştı. Radu, buz gibi geçen haftalar boyunca Mehmet'e tekrar yakın olmanın verdiği mutlulukla tüm odayı ısıtabilirdi.

"Ağabeylerini tanıyor muydun ki?" Lada artık pürüzsüz olan saçlarıyla oynarken arkasına yaslandı.

Mehmet sersemlemiş halde başını iki yana salladı. "Hayır, pek sayılmaz. Valideleri saygın zevcelerdi. Taht vârisi olarak yetiştilmişlerdi." Mehmet'in annesi bir cariyeye, bir köleydi. Annesinden nadiren bahsetmişti ama o zamanlarda Radu onu imrenerek dinlemişti. Sütannesini ve bir anneye sahip olma fikrini özlemişti.

Lada aniden artan ilgisiyle doğrulup dik oturdu. "Ve artık?"

"Artık öldüler. Ve babam sonunda Hunyadi'yle barış yoluna gitti. Artık yoruldu ve istemeye istemeye devam ediyor, tek istediği Anadolu'daki mülküne çekilerek emekli olmak ve bundan sonraki günlerini filozoflarıyla konuşarak, hayal kurarak geçirmek." Mehmet elinde sıkıca tuttuğu bir demet parşömeni uzattı. Lada kalktı ve parşömenleri elinden alarak incelemeye başladı. Mehmet başını Radu'nun omzuna yasladı. Kasları ona pozisyonunu değiştirmek için yalvardığı zaman bile Radu elinden geldiğince hareketsiz durmaya çalıştı, en ufak bir hareketinin Mehmet'i bir kuş gibi korkutup kaçıracağından korktu.

Lada uzun mektubu tekrar okurken sendeleyerek en yakın mindere oturdu. "Tahttan çekilmiş. Sana bırakmış. Yeni barış çerçevesinde sana sultanlık unvanını veriyor."

Yer Radu'nun ayağının altından kaymış gibi oldu. Sessiz odada kulakları çınlamaya başladı. Mehmet'e Osmanlı İmparatorluğu'nun tahtı verilmişti. Dünyanın en büyük güçlerinden biri değerli, ilahi bir pelerin gibi omuzlarını sarmıştı. Peki, bu Lada ve Radu için ne anlama gelecekti? Mehmet'le kalmalarına izin verilecek miydi?

Yoksa bu, Mehmet onları Eflak'a geri gönderecek anlamına mı geliyordu?

Çünkü... Radu bunu istediğinden pek emin değildi.

"Ben üçüncü sıradaydım. Taht vârisi olmam hiçbir zaman düşünülmedi ve hesaba katılmadı. Ve ben daha çok küçüğüm. Daha on iki yaşındayım!" Mehmet'in elleri titredi, bardaktaki su döküldü.

Radu bardağı onun elinden nazıkçe aldı, sehpanın üzerine koydu ve sonra Mehmet'in ellerini ellerinin arasına aldı. "Ne yapacaksın?"

"Yapabileceğim bir şey yok."

Lada ayağa kalktı. Parşömenleri yere atıp üzerine bastı. Radu korkmuştu, ama Lada kızgındı. "Yapabileceğin bir şey var. Orada öylece oturmaya ve korkudan titremeye bir son verebilirsin. Bir önder gibi ayağa kalkabilir, en güzel elbiselerini giyebilir ve hükümdar olarak Edirne'ye gidebilirsin."

Mehmet başını kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktı. "Anlamıyorsun. Divan... Beni asla kabullenmeyecek. Sultan olmam hiçbir zaman beklenmedi. Beni bir çırpıda yok edecekler. Yakın işbirliği içinde olduğum, benim tarafımda olan hiç kimse yok."

Lada acımasızca gülümsedi ve en alaycı tavrını takındı. "O halde şimdi bana haklı olduğunu ispat etmen gerek. Senin en büyük kudretinin imanından geldiğini sanıyordum."

Mehmet'in yüz ifadesi sertleşti. "Benim kudretim imanımdan gelir."

"O halde Tanrı'nın senin yanında demektir. Dalkavuklar ve hasımlardan oluşan bir divan bunun karşısında nasıl durabilir? İmanın zırhına kuşan. Tahtına geç."

Mehmet ellerini Radu'nun ellerinden çekti ve ayağa kalktı, omuzları geride ve sırtı da dikti. Lada'ya tepeden baktı. Radu o çelimsiz vücudun, gelişerek artık bir erkek şekline bürünen o

yüzün ardında Mehmet'in ileride nasıl bir adama dönüşeceğinin ışıltısını gördü ve titredi.

"Hükümdar *olacağım*," diye gürlledi Mehmet. "Tahta geçtiğimde Allah'ın yeryüzündeki eli *olacağım*. Hz. Muhammed efendimizin, sallallahü aleyhi ve sellem, dile getirdiği mukadderatı yerine getireceğim ve sen de Peygamber efendimizin haklı olduğunu anlayacaksın." Ansızın yığılıp kaldı, sesindeki ateş onu terk edip gitmişti. "Ama daha fazla zamana ihtiyacım var. Yalnızca tahtı işgal etmekten fazlasını yapmak istiyorum. Tahtı *yönetmek* istiyorum."

Radu, "Senden önderlik etmeni nasıl bekleyebilirler?" diye sordu, fakat Mehmet'i kızdırmamak için sözlerine aceleyle devam etti. "Sen harika bir önder *olacaksın*. Allah'ın elinin sana o tahtı bahsettiği doğru." Radu daha söyler söylemez bunun doğru olduğundan emindi. Mehmet'in nasıl biri olduğunu daha önce görmüş, ileride nasıl biri olacağını da idrak etmişti. Mehmet zeki, halis, akıllı ve kudretliydi. Radu birlikte dua ettiklerinde bunu yalnız başına dua ettiği zamanlara kıyasla daha güçlü hissediyordu, sanki Mehmet'in ruhu etrafındaki herkesten çok daha kudretliymiş gibi.

Lada çenesine hafifçe dokundu. "Sanırım yardım edebiliriz. Baban Hunyadi'yle barış yoluna gittiği için tahttan çekiliyor, doğru mu?"

Mehmet merakla kaşlarını çatarken başını sallayarak onu onayladı. Radu kendini arkaya attı. Ellerini yüzüne kapatarak sızlandı. Ablasını çok iyi tanıyordu. Ondan gelecek bir yardım asla iyi bir şey olamazdı.

"Pekâlâ, Sultan Mehmet. Tahtına oturman için gidiyoruz." Lada'nın yüzünde kurtları bile kıskandıracak kadar kurnaz bir gülümseme belirdi. "Ve baban sırf yeterince güvenli olduğunu hissettiği için tahttan çekildi, doğru mu? O halde oraya gittiğimizde, biz bir savaş başlatacağız."

*T*ransilvanya voyvodası, János Hunyadi,
Size ortak çıkarlarımız olan kâfir Türkleri mağlup etmek;
Transilvanya'nın, Eflak'ın ve Konstantiniye'nin Hristiyan kut-
sallığını korumak adına yazıyorum. Eflak voyvodası Vlad Dra-
cul'un kızı olarak beni tanırırsınız. Son yıllarda babamın sadaka-
tini güven altına almak için Osmanlı saraylarında kefaret olarak
tutulmaktayım.

Burada geçirdiğim zaman boyunca pek çok sırra ortak oldum.
İslam istilasını yeryüzünden silmeyi arzu ediyorum ve siz amacı-
ma ulaşmamda yardım edebilirsiniz. Tam bu günde Sultan Murat
hükümdarlıktan çekildi ve tahtını genç oğlu Mehmet'e devretti.
Mehmet düşüncesizce hareket eden ve muhakeme yeteneği ol-
mayan, yobaz, Konstantiniye'yi almayı kafasına koymuş biri. Ne
askerlerin saygısını kazanmış, ne de halkının üzerinde hâkimiyet
kurmuş bir şehzade. Şimdi saldırın. Çetin bir şekilde saldırın. Sı-
nırlarımızı güven altına alın, kâfirleri geri püskürtün, Hristiyan
âlemine ait olan toprakların üzerinden onların kirli ellerini çekin.

Mehmet'in topraklarının sınırları içerisinde ihtilafları ve is-
yanları kıskartmak için ben elimden geleni yapacağım. Diğerle-
rinin ötesinde, Hristiyanlığın Askeri Azizi olarak size güveniyo-
rum. Dünyanın şimdiye dek hiç görmediği kadar büyük bir haçlı
seferi için ordularınızı toplayın.

Bu engerek yılanı yatağından kurtulacağım ve Eflak'ı, Transilvanya'yı, kutsal Konstantiniye'yi korumak için size katılacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Ladislav Dragwlya, Ejderha'nın Kızı

Lada dizini Nicolae'nin karnına, kasıklarına çok yakın bir yere geçirdi. Öne doğru eğilmesi Nicolae'nin dengesini kaybetmesine sebep oldu. Lada bu avantajı kullandı ve talim için kullanılan tah-ta kılıcıyla ona vurarak önce kılıcını elinden düşürmesini, sonra da geriye doğru yalpalamasını sağladı. Mücadeleyi iddialı bir seviyede tutmak için kendi kılıcını da fırlattı.

Tekrar Edirne'de olmaktan, kafese kapatılmış gibi hissetmek-ten nefret ediyordu, hatta Amasya'dayken daha özgürmüş gibi hissetmesinden çok daha fazla nefret ediyordu. Bu topraklarda özgürlük bir yalandı; ona mahmurluk, kabulleniş, kayıtsızlık ve-ren pırıl pırıl bir fanteziydi.

Burada özgür değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Ne Halime Hatun'u ne de Mara'yı geldiğinden beri görmüştü, hâlâ başkentte olup olmadıklarını, Sultan Murat'ın onları da ya-nında götürüp götürmediğini bilmiyordu. Halime Hatun'un iyiliği için sultanın onları yanında götürmüş, Mara'nın iyiliği için de ge-ride bırakmış olmasını umuyordu.

Fakat ikisini de görmeyi ya da sorularının üzerinde kafa yor-mayı arzu etmiyordu.

Şimdilik Radu'yla beraber orada mahsur kalmış bekliyorlar-dı. Mehmet, Lada'nın Hunyadi'ye yazdığı mektupta dile getirdiği ifadelere gülmüş, keyif almıştı. Radu da gülmüştü, ancak bir yan-dan da Mehmet'in arkasından ablasına dehşet dolu bakışlarını yö-neltmeyi sürdürmüştü. Çünkü Radu kaleme alman her kelimenin altında yatan gerçek duyguları gayet iyi anlıyordu.

Fakat Hunyadi'nin yemi yutup yutmayacağını, bir savaşın imparatorluğu tehdit edip etmeyeceğini ve Sultan Murat'ın bıraktığı tahta tekrar geçip geçmeyeceğini öğrenene dek hükümdar Mehmet'ti. Yeni sultanla beraber Edirne'ye geldiklerinden beri iki hafta geçmişti ve Lada onu bir kez bile görmemişti. Divan tarafından onlardan koparılmış, düşmanlar ve müttefiklerin oldukça tanıdık zehirlerinin akımına çekilmişti. Müttefiklerden ziyade daha çok düşman vardı. Yeni genç hükümdardan kimse hoşnut değildi.

Lada onun yoğun baskılar altında ezileceğinden emindi, ama babasını tahta geri döndürmek için çevirdikleri entrikaya rağmen, Mehmet gerektiğinde lazım olanı yaparak işlerin üstesinden gelmişti. Kimsenin etkisinde kalmamış, her türlü zorluğu açık, öğrenmeye istekli bir şekilde göğüslemişti.

Ama artık bütün kapılar ona kapalıydı. Lada bazen onu özleyiyor ve bu duyguyu ona yaşattığı için ondan nefret ediyordu. Onu geri itmekte aslında haklıydı. Ona güvenmek, en sonunda kalbinin kırılmasına sebep olacaktı.

Nicolae'nin başına doğru bir yumruk salladı. Nicolae kolunu kaldırarak onun yumruğunun hedefi bulmasına mâni oldu ve Lada tahtadan hançeriyle öldürücü bir darbe vurdu.

Nicolae güldü, dramatik bir şekilde yalpalayarak yere düştü. "Yine öldüm, hem de âlemin en çirkin kızının ellerinde." Yüzünü ekşiterek ona dilini çıkardı.

Lada onun karnına tekme attı. "Ben kız değilim. Sıradaki kim bakalım?"

Lada'nın ve Nicolae'in etrafında geniş bir halka oluşturan yeniçeriler ayaklarını dirediler ve göz temasından kaçındılar. Nicolae bir dirseğinin üzerine kalktı. "Gerçekten mi? Korkaklar!"

"Son seferden hâlâ çürüklerim var."

"Canım yanmadan oturamıyorum."

“Alçakça dövüşüyor.”

Ivan cevap bile vermedi, tanıştıkları gün onu yenmesinden dolayı Lada’yı hâlâ affetmemişti. Onunla dövüşmeyi reddetmişti, hatta onun varlığını bile nadiren tanıyordu.

Lada hepsine keskin dişlerini göstererek güldü. “Çünkü muharebe meydanında olduğunuzda onurunuz çok şey ifade edecek. Kaburgalarınızın arasına giren bir bıçakla ölüirken, adabıyla savaştığınız düşüncesiyle içiniz rahat edecek.” Çemberin bir kenarına atılmış kör talim kılıcını yerden aldı, yeniçerilerin boyunlarının hizasında havada savurdu.

“Muharebe meydanında o küçük yobaz adına savaşırken ölmektense, bu çemberin içinde senin elinden ölmeyi yeğlerim,” dedi Nicolae. Diğer yeniçeriler de söylenerek onunla aynı fikirde olduklarını gösterdiler. Mehmet’le, yaptıkları işlerle, aldıkları maaşlarla ilgili şikâyetlerini artık gittikçe daha sesli bir şekilde dile getirmeye başlamışlardı. Lada onların birilerinin duyabileceğini gözetmeden mağduriyetlerini dile getirişlerini gözden kaçırmamıştı, bu misliyle karşılığının alınması ya da azarlanmaya dair pek bir korku taşımadıklarının işaretiydi.

“Neler oluyor burada?” Bir kulağı ezilmiş ve yaralanmadan dolayı küçük bir parçası kalmış, delici bakışları olan kara gözlü, kısa boylu bir adam talim çemberine girdi. Tüm yeniçerilerin dikkatleri ona yöneldi.

Nicolae sanki Lada’ya bakmazsa kumandan onun varlığını fark etmeyecekmiş gibi doğrudan gözlerinin içine bakarak, “Talim yapıyorduk efendim,” dedi.

Lada gözünü dahi kırpmadan adama baktı. “Bu yeniçerilerle birlikte talim yapıyorum.”

“Ne zamandan beri?”

“Aylar oldu. Amasya’dan onlarla birlikte geldim.”

“Diğer bölgelerde öyle olsa da biz Edirne’de laçka değildir. Buradan ayrılacaksın.” Onu etkili bir şekilde kovmuş olarak arkasını döndü.

“Hayır.”

Başını kaldırdı. “Hayır mı?”

“Hayır. Herhangi bir zarar vermiyorum ve adamlarınız bu meydan okuyuştan kesinlikle faydalanabilirler.”

Adam Nicolae’a döndü. “Şu kıza yeniçerilerin talimhanesinde onun yeri olmadığını göster.”

Nicolae ensesini ovuştururken yüzünü ekşitti. “Buna mecbur muyum, İlyas?”

“Bu bir rica gibi mi geldi?”

“Ama onunla biraz önce dövüştüm. Başka birine yaptır.”

Duyduklarına inanamayan İlyas’ın yüzü kızardı ve yeniçerilerden birine işaret verdi. Dövüşmesini istediği yeniçeri bir Eflaklıydı, o yüzden Lada onu hemen sevmiştii. Sıkıntılı bir şekilde iç çeken Matei öne doğru bir adım attı, eline bir talim kılıcı aldı. Lada henüz onunla dövüşmemişti. Edirneli yeniçeriler ona karşı her zaman ihtiyatlı ve kafaları karışınış bir şekilde mesafeli dururlarken Amasyalı yeniçeriler ona artık alışmışlardı.

Matei’nin düzgün bir vücudu vardı; dikkatli hareketleri sıkı, güçlü bir vücutla destekleniyordu. Lada onu silahsız bıraktı ve altıncı hamlede yere yıktı. Sonraki yeniçeriyi yere yıkması dördüncü hamle sonra oldu. Üçüncü yeniçeri çok daha zordu ve onun da yenik düşmesi yaklaşık bir dakika almıştı.

“Yeter!” İlyas bir kılıç aldı ve talim çemberinin ortasına geldi.

İlk atak yapan Lada oldu, her zaman ilk atağı yapan kendisi olurdu. İlyas bunu bekliyordu ve ondan önce davranarak kemikleri sarsan bir güçle onun hamlesini etkisiz duruma getirdi. Daha Lada bir hamle yapmadan onun ne yapacağını biliyor, Radu’nun

insanların duygularını okuyabilmesi gibi kolayca onun kafasından geçenleri anlıyor gibi görünüyordu.

Lada'nın birkaç başarısız hamlesinden sonra İlyas onun kılıcını tuttu ve elinden çekip aldı. Lada geri çekilmek yerine çılgılık attı, dönerek İlyas'ın kılıcını aştı ve bileğindeki hançeri kınından çıkararak onun boynunu hedef aldı.

İlyas ona kafa atarak yere düşürdü.

Parlak, mavi gökyüzü Lada'nın başının üzerinde dönüp duruyordu sanki. İlyas eğilip ona elini uzattı. Lada onun elini tutunca İlyas onu yerden kaldırdı. Kafasının içinden bir ses acıyla yakınıyor olsa da prensip gereği sendelememek için elinden geleni yaptı.

İlyas ona dikkatle baktı. "Devam et." Sonra dönüp gitti.

"Kaybettim," dedi Lada elini başına koyarak.

Nicolae bir elini onun omzuna atarken, "Hayır," diye cevap verdi. "Bunun senin kazandığın anlamına geldiğine kesinlikle eminim."

"Lada!"

Kaşlarını çatarak döndüğünde Radu'nun ona doğru koştuğunu gördü. Nefes nefese kalmıştı. Lada tehdit oluşturan şeyi görebilmek için Radu'nun arkasına bakarak savaşçı duruşunu aldı, onu her ne kovalıyorsa öldürmeye hazırdı. Fakat Radu onu omuzlarından sıkıca yakaladı. Gözleri panik, telaş ya da her ikisini birden saçıyordu.

"Hunyadi. Papa. Haçlı seferi ilan etmişler. Ordular yola çıkmış bile."

Lada gözlerini kırıştırdı. Hunyadi'ye mektup yazmış olmasına rağmen herhangi birinin onun sözlerine kulak vereceğinden şüphe etmişti. Daha önceden saldırıya geçme eşiğine gelmiş olmalıydı, demek bir boşluk bekliyorlardı. Şimdi ise bu fırsatı değerlendiriyorlardı. Lada başını arkaya atarak güldü, Târgoviște

sokaklarında sinsice dolaşan başıboş köpeklerinki gibi boğuk bir hırlama gibi çıkmıştı sesi. “Hunyadi! Haçlı seferi!”

Matei bağırarak bir komut verdi ve tüm yeniçeriler daha fazla bilgi almak için kışlalarına gitmek üzere derhal belli bir düzene geçerek oradan ayrıldılar. Radu, Lada’nın omuzlarını bırakmadı, elleri neredeyse kıracak gibi sıkıyordu. Lada onun yüzüne baktı, ifadesinde gerginlik ve korku hâkimdi.

“Ne? İstedüğimiz buydu. Mehmet’in istediği de buydu. Bu durum Sultan Murat’ı tekrar tahtı devralmaya zorlayacak.”

Radu başını iki yana salladı. “Hayır, dahası var. Babamız... O da birlik göndermiş. Eflaklıların birliğine Mircea komuta ediyor.”

Kısa ve muhteşem tek bir an için Lada’nın yüreği babası adına gururla doldu. En sonunda iradesini bulmuş, kendi halkını savunmaya, düşmanına...

Canından birer parça olan evlatlarını teminat olarak tutan düşman ülkeye karşı taarruza geçmişti.

“Bizi kurban etti,” diye fısıldadı Radu.

Lada elindeki kılıcın kabzasını parmaklarına kramp girene kadar sıktı. Eğer üstlenilen görev ülke için hiçbir önem taşımıyorsa, o halde Mara’nın kişinin ülkesi için görev üstlenmesi konusunda söylediklerinin de artık bir anlamı kalmamış oluyordu. “Bizi yıllar önce gözden çıkardı zaten. Fakat onun bizi öldürmesine izin vermeyeceğim.” Kılıcı elinden bıraktı ve Radu’nun bileğini yakaladı. Sarayın ana kanatlarına doğru aceleyle giderken Radu’yu da beraberinde götürdü. Baş ağrıyordu, İlyas’ın ona vurduğu yer şişmeye başlamıştı, ama ağrıyı düşünecek vakti yoktu.

“Mehmet onların bizi öldürmelerine izin vermez. O artık hükümdar oldu.” Radu sanki kendini kandırmaya çalışıyor gibiydi.

Lada alaycı bir tavırla tersledi, neredeyse bu hicve gülecekti. “Babasının tekrar başa geçmesi için tüm bu durumu planlayan

biziz. Mehmet uzun süreli söz hakkına sahip olmayabilir. Kaçıyoruz. Hemen, şimdi. Askeri birliklerin harekete geçmesinin yarattığı karışıklıktan faydalanarak kimseye fark ettirmeden kaçabiliriz.”

“Hangi erzakla? Hangi parayla? Şehirden çıkmayı başarsak bile Eflak’a geri dönmemizin bir yolu yok.”

Lada saraydaki küçük dairelerine açılan kapının önünde aniden durdu. Mehmet oradaydı, elleri arkasında, endişeyle kaşları çatılmış bir halde yürüyordu. Yanında muhafızlardan oluşan bir grup ve babasından ona devrolan baş danışman Çandarlı Halil Paşa vardı. Lada’nın tutsak olarak kalmasından sorumlu olan adam. Eğer Çandarlı Halil Paşa oradaysa, Lada ve Radu’nun korunması konusundaki tartışmayı Mehmet kaybetmiş olmalıydı. Parmaklarını her iki elinin bileğinde, kınında duran hançerlere seğirtti.

Mehmet başını kaldırıp baktı, yüz ifadesi değişmedi. Lada meydan okurcasına başını dik tuttu. Babalarının hareketi yüzünden kendileri cezalandırılacak olsalar da Lada bunun savaşımdan gerçekleşmesine izin vermeyecekti. Radu’ya dokunacak ilk erkek ölecekti.

“İşte buradasınız!” Mehmet aceleyle onlara yöneldi, yanına gelmeleri için Lada ve Radu’ya işaret etti. “Gidebilirsiniz, Çandarlı Halil Paşa.” O halde muhafızlar Lada ve Radu’yu almak üzere orada değillerdi. Lada yine de duruşunu bozmadı.

Yaşlı adam gözlerini kısarak baktı. “Üzerinde konuşmamız gereken daha çok şey var.”

“Gidebilirsiniz dedim!”

Lada, Çandarlı Halil Paşa’nın yüzünden geçen hor görme ifadesini ve Mehmet’in sesindeki fevri tonu büyük bir ilgiyle fark etti. Bu, iktidarda olan birinin kullanacağı bir ses tonu değildi.

Lada, Çandarlı Halil Paşa’nın kurnaz bakışlarıyla göz göze geldi. Arkasını dönüp giderken Lada onun kopan iplerini ve geçti-

ği her yere takılıp durduğunu hemen hemen görebilmişti. Mehmet sultandı, ama iktidar gücüne sahip değildi.

Mehmet'in daha evvelkilere nazaran çok daha gösterişli ve şaşkınlık uyandırıcı olan yeni dairesine kadar onlara eşlik edildi. Mehmet muhafızlara dışarıda durmalarını emretti, kapıları kapattıktan sonra kendini bir minderin üzerine attı.

“Gelmeyecek.”

“Ne?” Lada dairenin duvarlarındaki altın varaklı motifleri izleyerek kenardan odayı dolaştı.

“Babam. Gelip orduların başında durmayı kabul etmedi. Artık sultanın ben olduğumu ve bunun benim görevim olduğunu söylüyor. Eğer mecbur kalırsam bunu elimden gelen en iyi şekilde yapacağım. Fakat Hunyadi'yle karşı karşıya gelmeye hazır değilim!”

Hâlâ güvende olduklarının vâkıfıyla Radu coşkulu bir sesle, “Lada sana Hunyadi'nin taktiklerini anlatabilir. Onun hakkında epey çalışma yapmıştı,” dedi.

Lada'nın bakışları Radu'yu bir bıçak gibi kesti. “Evet, sana onun ve beraberindeki güçlerin Tanrı tarafından kutsandığını, yeniden düzenlenmiş bir haçlı ordusunun coşkusuna sahip olduğunu söyleyebilirim. Yük arabalarını seyyar bir siper olarak kullandığını ve organize, süratli, acımasızca hareket ettiğini; onları birleştirecek bu fırsatı yıllardır beklediğini ve çekirge sürüsü gibi topraklarına akın edeceğini de söyleyebilirim. Ayrıca yeniçerilerin –sorgusuz sualsiz sana biat etmelerine ihtiyaç duyduğun askerlerin– arkandan sana isimler takıyorlar ve maaşlarının, bakımlarının yetersizliğinden şikâyet ediyorlar. Sipahilerin de böyle düşündüğünü tahmin ediyorum.” Sipahilerin başarısız bir hükümdarla kaybedecek daha çok şeyi vardı aslında. Toprakları ve servetleri, prestijleri ve nüfuzları vardı. Yeniçerilerinse tek sahip oldukları onlara sunulan yaşam şartları ve maaşlarıydı.

Mehmet çaresizlikle ellerini iki yana açtı. “Hunyadi’yle karşı karşıya gelmeye hazır olmadığımı biliyorum! Bu hiçbir şekilde planda yoktu. Babama ihtiyacım var!”

Son cümleyi söylerken Mehmet’in sesi kırgındı, Lada onun da aynı kendisi ve Radu gibi kurtların önüne atıldığını anlamasıyla beraber yüreğinde bir sızı hissetti. Aynı kendi babalarının yaptığı gibi babası Mehmet’i yüzüstü bırakmış, kurban etmişti. Eğer bu savaş onu yok etmeyecekse de, Çandarlı Halil Paşa gibi adamlar bunu gerçekleştirmek için gereğini mutlaka yapacaklardı.

Lada, Mehmet’in yanındaki mindere oturup arkasına yaslanıp tavana işlenmiş geometrik motiflere bakarken iç geçirdi. “Baban senin sultan olduğunu söylüyor.”

Mehmet sıkıntı içinde, diliyle cık cık diye ses çıkararak babasına olan tepkisini ifade etti. “Evet, sorun da bu.”

“Aslında çözümü bu. Eğer sen sultansan, gelip ordunun başına geçme emrine itaat etmek zorunda. Yok, eğer sen sultan değilsen, o zaman geri dönmek ve ordusunu komuta etmek zorunda.”

Mehmet’in yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Lada, galiba ben seni seviyorum.”

Lada onun omzuna bir yumruk attı, Mehmet ona öfkeyle bakarken doğrularak kendini kaçırdı. “Bana vurmaya nasıl cüret edersin!”

“Hem de mükemmel bir şekilde cüret ederim. Şimdi git ve tezkereni yaz. Haçlı ordusu beklemiyor, senin de bir dakika bile kaybetmemen gerek.”

Mehmet babasına mektup yazmak için yazı takımlarını getirmek üzere gittiğinde Radu ellerini gergin gergin ovuşturarak odanın ortasında durdu. “Babamız ne olacak? Ne söylememiz gerek?”

“Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Hiçbir şey yapmayacağız. Kış

uykusundaki bir ayı, onu uyandırdığın zaman neler olacağını sormak için dürtülmez.”

“Yine de sanırım bir fikrim var. Can güvenliğimizi korumak için.”

Lada önemsemez bir tavırla ofladı. “Ben güvenliğimizi sağlarım. Mircea sana zulmettiği gün ahırda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

En nihayet Radu’nun endişeleri bir gülümsemeyle kaybolup gitti. Bu gülümseme onun yüzünde tavandaki motiflerle aşık atacak bir güzelliği ortaya çıkardı. “Kimsenin beni öldürmesine müsaade etmeyeceğini söylemiştin.”

“Bu şeref bana, yalnızca bana ait.”

Sonunda rahatlayan Radu mindere atladı ve kollarım iki yana açtı. Radu birçok açıdan hâlâ bir çocuktı ve Lada onu bu şekilde tutmayı istiyordu.

Ya da bu çocukluğunu sonsuza dek ardında bırakmaya zorlamak.

Hangisini yapacağına bir türlü karar veremiyordu ve bu soru onun beynini kemirip duruyordu.

Radu artık gözlerini dikip bakmayı bıraktığı anda Lada’nın yüzündeki gülümseyişin yerini, çatık kaşlı ve ihtiyatlı bir ifade aldı. Sultan Murat’ın hiddetinden sakınmak ve can güvenliklerini sağlamak için bir yol bulmalıydı. Mehmet’in hükümdarlığını bir avantaj olarak kullanmalıydı, ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Nereye gidiyorsun?” Radu cevabını bildiği halde sordu. Lada botlarını giydi. Eteklerinin altına pantolon da giymişti, etekler bol geliyordu ve zaten neredeyse son anda aklına gelmiş gibi pantolonun üzerine geçiriyordu. “Talim yapmaya.”

“Bütün yeniçeriler savaşmaya gittiği halde mi?”

“Kışlada kalmış birkaç yeniçeri var.”

Radu kaşlarını çattı. “Yeniçerilerle çok iyi arkadaş oldun. Seni hiç göremiyorum.” İtirazını sesine yansıtmamaya çalıştı, ama aslında çok yalnızdı. Mehmet sürekli meşguldü ve Radu, Lada ve Bogdan’la büyürken olduğu gibi o dertli çocuğa dönüşmüştü. Mehmet onu yanma çağırdığında hiç sorgulamadan hemen koşuyordu. Fakat Mehmet’in onu çağırmadığı zamanlarda Radu gaysiz kalıyor, tüm neşesi kaçıyor.

Lada cevap vermeyince Radu ona taş atmadan duramadı. “Buraya geldiğimiz günü hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum. Daha birkaç hafta oldu ya. Ahmak mısın?”

“Hayır, ilk geldiğimiz günü kastediyorum. Babamızla birlikte.”

Lada sessizliğe büründü. Ne kendi aralarında ne de başkalarına babalarından bahsetmişlerdi. Lada’nın bakışlarında beliren

gerginliği Radu da hissetti, sanki babalarının hatırasını yalnızca dile getirmek bile birilerinin onun Osmanlılarla olan anlaşması-
nın artık bozulduğunu, bedelinin de Lada ve Radu olduğunu fark
edeceklermiş gibi geliyordu.

“Bana tüm o süre boyunca kızgındın.”

“Sana her zaman kızıyorum, Radu. Kastettiğin şeyi söyle
bana.”

“Bana kızıyordun, çünkü ben düşmanla arkadaşlık kurmuş-
tum. Yeniçerilerle at biniyor, onlarla konuşuyordum. Onların artık
senin en sevgili arkadaşların haline geldiklerini görmek bana...
Komik geliyor.”

Lada’nın yüzünde bir anda bir duygu seli oluştu. Radu bunun
suçluluk duygusu olduğundan şüphe duydu, gerçi sonrasında ge-
len öfke çok daha tanıdıktı. Sonunda alay eder bir tavır takın-
dı. “Sana hesap vermek zorunda değilim. Git ve onların Tanrı’sı
önünde secde et. En azından ben ellerimde kılıç tutuyorum.”

Lada ardından kapıyı çarparak çıktı. Radu iç çekerek yüzünü
ovuştururken ablasını iğnelemekle eline ne geçmesini umduğunu
sordu kendi kendine. Onun yeniçerilerle talim yapmayı bırakma-
sını mı istemişti? Yoksa onun burayı evi gibi benimsediğini itiraf
etmesini mi? Çünkü eğer o bunu itiraf etmiş olsaydı, Radu da
sonunda itiraf edebilirdi.

Bu haksızlık –Lada’nın onlardan hem nefret etmesi, hem de
aynı zamanda onlarla vakit geçirmekten hoşlanması– ona bir iğne
gibi batıyor, rahatsız ediyordu. Eğer yeniçerilerle dost olmayı hak
eden birisi varsa o da Radu’ydu. Lazar’ı bir daha bulamamıştı
ve akıbetinin ne olduğunu merak ediyordu. Onun orada olmasını,
şakalaşmasını ve uzun zaman önce ahırda yaptığı gibi Radu’ya ait
olduğu yeri bulmasına yardımcı olmasını diliyordu.

Ruhu, fitilinin sonuna gelen bir mum alevi gibi titrerken, Molla

Gürani'yi bulmaya gitti. Lala dairesindeydi, çalışıyordu. Radu'yu gözleriyle tarttıktan sonra ayağa kalktı. "Haydi, biraz yürüyelim."

Lada, Molla Gürani'nin ne kadar sıkıcı biri olduğu konusunda yorumlar yapıp durmaya bayılıyordu, onun hakkında koyuna karşı şehvet duyguları kabarmış bir çobanın piçi diyordu. Onun verdiği dersleri geceleri monoton bir şekilde meleyerek, Radu artık ona susması için yalvarana kadar tekrar edip duruyordu. Açıkçası Radu derslerin onun tekrar ettiği şekilde kafasında yer edeceğinden korkuyordu.

Radu lalanın insanı teskin edici biri olduğunu düşünüyordu. Dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş halini, huzur ve güven verici buluyordu. Bir fiskiyeli havuzun önünde dururlarken Radu, Lada'ya asla itiraf edemeyeceği bir şeyi dile getirdi. Aslında bunu ona söylemeye ramak kalmıştı, hatta bunu canlarını kurtarmak için gizli bir plan olarak sunduğunda Lada'nın onaylayacağını bile düşünmüştü. Ama her şeyde olduğu gibi bunda da yalnızdı. "Müslüman olmak istiyorum."

Molla Gürani yalnızca gözlerini kırpı ve başıyla onayladı, sanki Radu ona hava durumu hakkında basit bir yorum yapmış gibi.

"Bunu kimse bilmemeli. Yani demek istediğim; öyle olursa, kabul edilir mi? Sadece benimle Allah arasında kalacak olsa?"

"Gerçek bir din değiştirme zaten yalnızca Allah'la kulu arasında olur."

Radu elinin tersiyle alnını sildi, rahatlamıştı. Bu durumu resmileştirdiğini eğer Lada öğrenecek olursa, aralarında kalan son bağların da kopacağından korkuyordu. Nasıl biri olursa olsun Lada onun kanındandı, çocukluğuydu, geçmişiydi. Bir arada kalmaları gerekiyordu.

Yanlarından bir adam yürüterek geçti, üzerinde resmi bir kafa vardı, fakat Radu'ya tanıdık gelmemişti. Göbeği hayli göze

çarpan, ama aslında zayıf olan bir adamdı. Aynı ince bir dala sıkıca tutturulmuş cam fanus gibi. Sakalı ve bıyığı yoktu. Tertemiz tıraş edilmiş değil, tamamen tüysüzdü. Molla Gürani başını eğdi, iki adam selamlaştı. Tüysüz adam tanıştırmayı talep eder gibi Radu'ya baktı.

“Radu talebelerimden biri. Radu, bu kapı ağası,” dedi Molla Gürani.

Radu bunun bir çeşit unvan olduğunu biliyordu, ama hangi seviyede saygı göstermesi gerektiğini bilemiyordu. Utanarak, “Kapı ağası ne demek,” diye sordu.

Molla Gürani, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez rahatsız olmuş göründü.

Kapı ağası gülümsedi ve kendisine katılması için Radu'ya işaret etti. “Haydi, gel biraz yürüyelim, ben de sana anlatayım.”

Radu boynuna kadar gelen suyun içinde durdu, sonra dizlerini kırarak sadece burnunun ve gözlerinin suyun üzerinde kalacağı şekilde biraz daha suya girdi. Etrafını saran buhar çinilerin mavi ve beyaz renklerini görünmez kılıyor, her şey sıcaklığın rengine ve baş döndürücü bulanıklığına bürünüyordu. Eflak'ta sadece yazları Argeş Nehri'nin kıyılarına gidip kaldıkları zaman banyo yaparlardı. Yılın geri kalan zamanında da banyo teknelerinde, bezlerle sabunlanarak yıkanıyorlardı. Hamamlar, keyfini çıkardığı Osmanlı lükslerden biriydi.

Lada böyle lükslerden hoşlanmıyordu. Saray hamamında kadınlar için belirlenmiş bir saat olsa da Lada gitmeyi reddediyordu. Sadece kadınlar için özel bir hamam da vardı, ama harem için-deydi ve Lada pek tabii ki oraya ayağını basamaz, daha doğrusu basmazdı. Radu kadınların kocalarını boşama yöntemi olarak ha-

reme girdiklerine dair pek çok hikâye duymuştu. Kapı ağasında şehirdeki herkesten daha fazla anlatacak hikâye vardı ve Radu onu dinlemekten keyif alıyordu.

Hiç zararı yoktu. Lada boş zamanlarını istediği kadar askerlerle, onların incelikten yoksun şakalarıyla ve pis kokularıyla geçirebilirdi. Radu kendi zamanını Hz. Muhammed'in öğretilerini ve kutsal kitabı çalışarak geçiriyordu. Kutsal kelimeleri okurken duyduğu his yalnızca, sütanesiyle ateşin yanında oturarak baş başa, güvende ve tüm dünyadan kendilerini soyutlayarak geçirdikleri o uzun öğleden sonralarda hissettikleriyle kıyaslanabilirdi. Hislerini tam olarak tarif edemiyor ve elinden geldiğince Lada'dan gizlemeye çalışıyordu, ama okunan ezanı dinlerken yüreğinin derinliklerinde kendini evinde gibi hissediyordu.

Bunun üzerinde daha fazla düşünmek ve Müslüman olurken söylenen kelimeleri yüksek sesle söylemeden sadece içinden birçok kez tekrar ederek alıştırma yapmıştı, bu sebeple o gün hamamda tek başına olmaktan dolayı mutluydu. Kalabalıktan uzak durmak için hep tuhaf saatlerde hamama geliyordu. Bazı bölgele-ri tüylenmeye başlamıştı, uzayan bacaklarının her gece ağrması, sonunda çocukluğunu geri isteyen bir hale dönüşmüştü. Yanı sıra gelişmeye başlayan erkekliği üzerinde sıcak suyun merak uyandıran bir etkisi oluyordu ki Radu bundan keyif alıyor, yalnız başına deneyimlemeyi tercih ediyordu.

Zavallı haremağaları. Gerçi kapı ağası hadım edilip satılmış olmasının ailesinin ona sunabildiği tek gelecek olduğunu söylese de Radu bunun pek de iyi bir şey olduğunu düşünmedi. Kapı ağasının gücü vardı, evet, tüm haremden sorumluydu ve imparatorluğun iç işlerine dair tüm sırlara hâkimdi, fakat bu nasıl bir fedakârlıktır!

Radu gözlerini kapattı, kollarını gevşekçe suyun üzerine bıraktı, tüm gerginliğinin yok olup gittiğini hissetti.

Sonra biri onun ayak bileklerini yakaladı ve onu suyun altına çekti.

Radu tekme attı, Mircea'nın onun kafasını fiskeyleli havuza soktuğu, gözleri kararana ve ciğerleri bir parça hava için patlayacak gibi olana kadar kafasını bastırmaya devam ettiği zamanları hatırlayarak korktu, aniden telaşa kapıldı. Korkunç bir düşünce Radu'nun paniğini daha da tetikledi. Acaba Mircea savaşta ölmüş ve ruhu onu da yanında götürmek için boğmaya mı çalışıyordu?

Çığlıkları etrafında hava baloncukları oluştururken ayakları bir omuza değdi, dönerek kendini kurtardı. Yüzeye çıkar çıkmaz ağzına dolan suyu tükürdü.

Mehmet tam yanında suyun üzerine çıktı, yüzünden sular akıyor, beyaz dişleri parlıyordu. Hayalet değildi. Mircea ona işkence etmiyordu, sadece Mehmet onunla şakalaşıyordu. Mehmet'in kahkahası tüm hamamda yankılandı.

Radu, Mehmet'in kahkahalarını içine çekiyormuş gibi hissetti, gülüşünün sıcaklığı ve ağırlığı ciğerlerini dolduruyor, tenine işliyordu sanki. "Korkuttun beni." Beceriksizce konuşmuştu. Mehmet'i günlerdir görmüyordu, hele yalnız başına görmeyeli haftalar olmuştu.

"Evet, bu aşıkâr." Mehmet muzipçe gülümsedi. "Uykuya dala-
cak gibiydin. Uyuyup boğulacağından endişe ettim."

"Evet, suyun altına çekip boğmaya çalışarak beni *boğulmak-
tan* kurtardığın için teşekkür ederim."

Mehmet başını eğerek onu abartılı bir şekilde selamladı. Delişmen bir hali vardı, yanakları sıcaklığın sebebiyet vereceğinden daha fazla kızarmıştı. Mehmet'in babası ordunun başına geçmişti, fakat savaş iyi gitmiyordu.

"İyi haberlerin var mı?" Radu'nun yüreği umut kıvılcımlarıyla doldu. Bu garip bir histi ve açıkçası ne düşünmesi gerektiğini de

bilemiyordu. Mehmet'in askeri güçlerinin kazanmasını mı ummuştı? Birliklere önderlik edenin kendi ağabeyi olduğunu bilirken bunu ummak hainlik miydi? Osmanlıların zafer kazanması, babalarının ihaneti yüzünden Lada ve Radu'nun öldürölme ihtimalini düşürür müydü yoksa artırır mıydı? Ve sonra, Mehmet'in kara gözlerinde iç rahatlığının pırıltısını görünce, Radu gerçekte neyi umduğunu anladı: Arkadaşı için en iyi olan neyse onu dilemişti. Hem de kendisi için anlamı her ne olursa olsun.

Mehmet kollarını havaya kaldırarak su sıçrattı. Bu coşku, artık geride bırakmak zorunda kaldığı çocukluğa özgü bir hareketti. Edirne'ye döndüklerinden beri, tüm o siyaset, talepler ve savaşla beraber Mehmet kendini bir kazık gibi sert, dimdik ve boyun eğmez bir halde tutmuştu. Radu onun özüne dönüp rahatladığını görünce güldü.

"Babam Varna'da zafer kazandı. Haçlı ordusu yenildi. Hunyadi bir köpek gibi kuyruğunu kıstırıp kaçtı ve Macar kralının kellesi babamın mızrağının ucunda buraya doğru yola çıkmış durumda!"

Radu olabildiğince gülümsemeye çalıştı, fakat bir yandan da bu durumun kendisi için ne anlama geldiğinden, onu nasıl etkileyeceğinden endişelendi.

Mehmet'in ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Baban orada değılmiş."

Elini göğsüne koyarken gerçekte neler hissettiğini belli etmeyen sıradan, şakalaşır gibi bir ses tonuyla cevap verdi. "Babam, korkak mı? Kayıtsızca her iki tarafa da destek verdiği bir savaşa katılmamış mı? Çok şaşırdım."

"Mircea'nın akıbetinin ne olduğı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Onun akıbetinin benim için hiçbir önemi yok." Radu her ne kadar umursamıyormuş gibi davranmaya çalışsa da sözlerinin üzerini örten karamsarlık onu ele veriyordu.

Mehmet elini onun omzuna koydu, onun elinin ağırlığı hem bir rahatlama hem de garip bir heyecan yarattı. Bu Radu'ya sıklıkla uğrunda mücadele ettiği *samimiyeti* hissettirdi. “Zamanla her şey yerli yerine oturacak,” dedi Mehmet. “Yeni bir antlaşma yapılacak. Ve babam tahtta kalmamı arzu ediyor. Ben... Hazır olduğumu düşünüyorum. Planımız bu değildi, biliyorum ama son birkaç hafta fikrimi değiştirmeme sebep oldu. Bunu istiyorum. Sanırım ben sultan olabilirim.”

Son cümleyi söylerken ses tonu sanki havada asılı kalan bir sorunun ipucunu verir gibi yükselmişti.

“Bence,” dedi Radu elini Mehmet’in omzuna koyarken, “hal-kının şimdiye kadar gördüğü en büyük sultan olacaksın.”

“Lada bana inanmaz.” Mehmet küçümseyerek dudak büktü. “O kendinden başka hiç kimseye inanmaz.”

Radu başını iki yana salladı, aralarındaki mesafenin son derece farkındaydı, su vücutlarını birbirine bağlıyordu. Tam o anda hayatında hiç kimseyle olmadığı kadar kendini Mehmet’e yakın hissetti, mutlu ve güvendeydi. “Ben her ikimize yetecek kadar sana inanıyorum.” Radu, Mehmet’in bunu başarabileceğini biliyordu. Üstelik Mehmet’in yanında yer alarak ona yardım edecekti. Edirne’deki hayattan nefret ediyormuş gibi yapsa da, Lada da aynı şekilde davranacaktı. Tıpkı caminin yukarıya doğru yükselen kubbesi gibi tüm dünya ve istikballeri önünde açılmıştı sanki.

Mehmet ciddiyetle başını sallayarak onayladı. “Ve baban hakkında endişelenmen gerekmiyor. Ben tahtta olduğum sürece korumam altındasınız. Size hiçbir zarar gelmemesi için gereğini yapacağım.”

İçi rahatlayan Radu gözlerini kapattı. Sonunda biri onu güvende tutacak kadar önemsemişti. Hem de tam olarak bunu sağlayabilecek gücü olan kişi. Bu, Lada’nın kendisinden başka kimsenin

onu öldüremeyeceği konusunda verdiği sözden çok daha farklı bir güvenceydi. Gözlerinin kenarına dolan yaşların dökülmesine mani olarak başını salladı. “Fakat... Belki hiç kimsenin babama bizim güvende olduğumuzu söylememesini kesin olarak temin edebilirsin.”

Mehmet kaşlarını kaldırarak merakla baktı.

“Yeniden güvence verilmeyi hak etmiyor. Bırak da bizim ölü-mümüze sebep olduğunu düşünsün. Geriye kalan bir hissiyatı varsa da bırak suçluluk duygusuyla zehirlensin.”

“Münasiptir. Gerçi ben babanın zayıflığından memnunum. Eğer öyle olmasaydı, senin dostluğundan mahrum kalacaktım. Ve Lada’nınkinden.”

Radu’nun gözlerinin içi güldü. “Ben de memnunum.”

Mehmet’in ifadesinin samimiyetten haylazlığa dönüştüğünü fark etti ve hemen ardından Mehmet ayak bileğini Radu’nunkine dolayarak çekip, başını suya bastırdı.

Radu su yüzüne öksürerek çıktığında Mehmet kahkahalarla gülerek kaçtı. Radu onu peşinden kovalarken yaşayan bir can-lıya benzeyecek kadar yoğun olan buhar, kısa bir an için dağıldı ve hamamın köşesinde oturan, o ana dek fark edilmemiş adamı ortaya çıkardı.

Onları izliyordu.

Radu tam onun simasını tanıdığı anda buhar tekrar görüşünü kapattı. Çandarlı Halil Paşa. Mehmet’in kahkahaları hamamda çınladı, duvarlardan tavanlara ve tekrar duvarlara yankılanıp du-rurken kulağa sanki bir uyarı gibi geldi.

“Ve Hunyadi kaçtı,” dedi Lada, Nicolae’in yanında at binerken. “Peşinde avcı olan bir tavşan gibi.”

Düşünceli düşünceli başını salladı. “Macar kralının ölmesiyle, her şey bir karmaşaya dönüştü. Hatta Hunyadi tahtı ele geçirmeyi hedefleyebilir, Nicolae.”

“Macaristan’a hükmetmeyi arzu ettiğini mi düşünüyorsun?”

Lada kahkaha attı. “Hayır, Mesih’e duyduğu saf sevgi nede niyle tüm Avrupa’yı savunmak istiyor. Tabii ki hükmetmek istiyor.” Eyerin üzerinde geriye doğru kaykıldı, yüzüne vuran güneşe karşı gözlerini kapattı. Yeniçerilerin geri dönmesi onu rahatlatmıştı. Onlar savaşa gittiklerinde, başıboşluktan aklını yitireceğini sanmıştı. Ayrıca nasıl bir netice umması gerektiğini de bilememişti. Osmanlıların kazanmasını mı? Hunyadi ve nefret ettiği Mircea’nın zafer elde etmesini mi?

Artık bunun bir önemi kalmamıştı, her şey karara bağlanmıştı. Üstelik birtakım kilit isimlerin ölümleriyle İlyas, Mehmet’e Amasya’dan gelirken eşlik eden yeniçeri grubu da dahil olmak üzere daha büyük bir birliğin yönetimine terfi etmişti. Mehmet’le birlikte Amasya’da sürekli olarak birkaç yüz yeniçeri birliği konuşlanırken, tüm imparatorluk genelinde binlerce yeniçeri birliği dağınık halde yer almaktaydı. Bu İlyas için iyi bir terfi olmuştu,

ama Lada onun kaderinde daha büyük unvanlar olacağını hissedebiliyordu.

“Keşke ben de orada olsaydım,” dedi Lada.

Nicolae kasvetle güldü. “Ben olmamış olmayı dilerdim. Ama eğer orada olsaydın, küçük ejderha, kimin tarafında savaşırdın?”

“Kendi tarafımda.”

“Peki, o hangi taraf oluyor?”

Babaları Lada ve Radu’yu iki kez öldürmüştü. İlki onları Edirne’de bıraktığı gün, ikincisi de onların can güvenliklerini sağlayan anlaşmayı bozduğu gün. Lada babası için savaştı. O rezil solucan Mircea için de asla savaştı. Hunyadi’yi ise görür görmez öldürdü.

Hayır. Tutulmuş, gömleğinin yakasına baskı yapan gergin boynunu çevirerek rahatlamaya çalıştı. Babasının Eflak’ı zayıf düşürerek Hunyadi’nin ayağının basacak zemin bulmasını sağlaması ve onun babasını sultandan yardım istemeye zorlaması, kesinlikle Hunyadi’nin suçu değildi.

Mehmet mi, o halde? Her köşesi gergin ve ölüm tuzaklarıyla dolu bir dünyada Mehmet, Lada’nın arkadaşıydı. Bir gülüş, kara gözlerinde bir ışıltı, Lada’nın saçlarında bir dokunuş. Mehmet onun dostuydu.

Ayrıca onu esir tutan ülkenin hükümdarıydı.

İndirdiği kaşlarının gölgesinde kalan sert bakışlı gözlerini sonunda Nicolae’a yöneltti. “Benim, *kendi* tarafımda.”

Yeniçeriler –İlyas’ın adamları ve başka birkaç birlik daha– atlarına talim yaptırıp hücum ve savunma yerleşim düzenlerine alıştırma yaparlarken Lada da atını bağladı. Lada onlara katılması için hiçbir zaman davet edilmemişti, çünkü katılımı hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Silah talimi ve birebir dövüş ferdi becerilerdi, ama yüzlerce adamın tek bir vücut olarak birlikte hareket etmesi

ve savaş düzeninde birlikte karşı etki yapması, Lada'nın pay sahibi olmadığı bir şeydi. Açık alanın kenarındaki bir ağacın gölgesinde, kökleri ardına saklanarak oturdu ve sırtını birliklere döndü.

“...Yeterince adil görünüyor,” dedi yakından geçen bir adam.

“Onu son kumandanımızdan daha çok sevdim. Önceki bir Bulgar’dı. Bulgarları hiç çekemem.”

“Ben de Bulgar’ım, seni adi it.”

“Seni de çekemiyorum zaten.”

Gülüştüler, sonra ilk adam tekrar konuşmaya başladı. “Tahtı gerçekten de o şımarık vелеde mi bırakıyorlar?”

Lada kimin konuştuğunu görmeye çalıştı, ama ağaç görüş alanını kapatıyordu. İçinden bir ses ayağa kalkıp Mehmet’i savunmasını söyledi. Ama onlara ne söyleyecekti? Mehmet’in onun arkadaşı olduğunu mu? Onların bunu önderlik niteliklerinin bir kanıtı olarak kabul edeceklerini hiç sanmıyordu.

“Duyduğum kadarıyla, evet. Sultan Murat dinlendiği mülküne dönmüş.”

“Tahta geçeli daha şunun şurasında ne kadar oldu, daha şimdiden bir haçlı ordusuyla savaştık. Onu müdafaa etmek için acaba daha kaç haçlı ordusuyla savaşmamız gerekecek?”

“O şımarık çocuğun yükünü omuzlamamız için bize yeteri kadar maaş ödemiyorlar.”

“Aldığımız maaş düpedüz yetersiz. Geçen hafta İsmail, sultanın muhafızlarının önünde açıkça bu duruma karşı çıkmak için eylem yapmaktan bahsetti.”

“Ne söylüyorlar?”

“Hiçbir şey. Aynı zamanda kimsenin bunları konuşmasının önüne de geçmiyorlar. Eğer birkaç yüksek kademedeki memuru kendi tarafımıza çekebilirsek, işte o zaman...”

Uzaklaştılar ve Lada onların aralarında konuştukları şeyin

sonunu duymadı. Kulağa Lada'nın düşündüğünden daha geniş çaplı ve makbul gelse de, şikâyetler yeni bir şey değildi. Yeni-çerilik eğitilen, maaş ödenen imtiyazlı bir sınıftı, ancak yine de köleydiler. Lada onların sözlerinin ardında olan gerçek gücün büyüklüğünü ve ne kadarının boş şikâyetler olduğunu merak etti.

Bir süre sonra Nicolae ona katıldı. Bütün askerlerle birlikte müfrezenin dışına at sürdüler, o günlük işleri bitmişti. Nicolae onlarla ve diğer her şeyle arasındaki mesafeyi açarken atını yavaşlattı.

Konuşmaya başladığında sesinde o her zamanki şakacılığın-
dan eser yoktu. “Yedi yaşımdan beri buradayım. Osmanlıların gölgesinde, birçok milletten gelen kardeşlerle birlikte tahsil gördüm, talim yaptım. Bizim olmayan bir ülke için savaşıyoruz, yaralanıyoruz, ölürüz; annemizin bize konuşmadığı bir dille emir alıyoruz, doğuştan sahip olmadığımız için köle olmamıza müsaade eden bir din konusunda eğitiliriz.” Suskunlaştı, atlarının toynakları arazide ahenksiz sesler çıkarıyordu. “Gel gör ki, evimde sahip olacağımdan çok daha iyi bir hayatım var. Tahsil gördüm ve savaştığımız herkesten çok daha iyi eğitildim. Karnım tok, sırtım pek, terfi fırsatlarına sahibim. Ta ki müttefikim olması gereken bir şehrin surlarında ölene ya da hiç tanıyamadığım bir kuzenimin kılıcının ucunda hayatımı kaybedene kadar. Biz bu imparatorluğun en kıymetli gücüyüz ve burada yaşıyoruz, *çünkü* gerçek anlamda imparatorluğun bir parçası değiliz. Çoğu gün hayatımı Osmanlılara borçlu olduğumu düşünürüm. Varna topraklarında hayatımı onlar için *vermek* istemediğimi fark ettim. Fakat yüreğimde ben bir askerim ve bundan başka bir şey yapmayı arzu etmem.” Nicolae başını iki yana salladı, derin bir iç çekişin ardından ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. “Taraflarımın kim olduğu konusunda en az senin kadar kendimden emin olmayı çok isterdim, Lada.”

Lada onun tutulmayı bekleyen avuçlarına baktı. “Yüreğinden, bir asker olduğunu bildiğin yerden söyle bana: Orada hangi dil atıyor?”

Nicolae’ın gözleri kapandı, yüzü yumuşadı ve sanki çok uzaklara gitti. “Eflakça.”

Lada uzandı ve ellerini onun avuçlarının üzerine koydu. “Aynı taraftayız.”

Nicolae onun ellerini tuttu, sonra muzipçe gülümseyerek gözlerini açtı. “Düşman topraklarının bu kadar içlerinde olduğumuza göre bunu hiç kimselere anlatmasak iyi olur.”

Lada elini çekip dizginleri tuttu. “Şimdilik.” Atını mahmuzladı, öndeki askerleri geçti, saçları savrularak hızla eve doğru at sürdü. *Edirne’ye doğru*, diye düzeltti kendini, içinden hain zihnine küfrederek. Her şeye karşın belki de kimin tarafında olduğundan o kadar da emin değildi.

İlyas’ın müsaadesine rağmen, Edirne’deki alemdarlar Amasya’da olduklarından daha kesin bir tavır içerisinde idiler. Lada’nın Nicolae’ın adamlarıyla talim yapmasının sıklıkla önüne geçiliyordu. Kardeşiyle birlikte kaldıkları daireye geldi, Radu’nun Molla Gürani’yle derin bir sohbet içerisinde olduğunu görünce tedirgin oldu. Lalayı Amasya’dan geldiklerinden beri üç aydır görmemişti.

Kardeşi başını kaldırıp baktı; suçluluk duygusu, bir bulutun ardında gözden kaybolan güneş gibi tüm yüzüne yayıldı.

“Lada! Senin yeniçerilerle birlikte olacağını düşünmüştüm.”

“Yoksa onun derslerine tekrar katlanmak mecburiyetinde mi bırakıldık?” Lada kaşlarını çatı. Burada geçirdikleri zaman boyunca, çıkan savaş ve Mehmet’in aralıksız hükümdarlık vazifeleriyle, o ve Radu henüz düzenli tahsil görmeye başlamamıştı. Lada

tarih, mantık ve strateji derslerini almaya devam etmek istese de Molla Gürani'nin İslam'ı öğretirken çekilmez olan monotonluğunu hiç özlememişti.

Molla Gürani'nin kaşları tenezzül etmeyişinin ağırlığıyla yavaş yavaş kalktı. “Kardeşinin arzusu üzerine buradayım. Başka bir yerde olmak istiyorsan serbestsin.”

“Neden bahsediyor?” Lada atıldı, gizliliği sağlamak için Eflakça sormuştu.

Radu omzunu silkti, sanki kulağıyla omzu arasında bir şey tutuyormuş gibi başını yana eğdi. “Düşmanları tanımak.”

Hazırlıksız yakalanan Lada bir kakhaha patlattı. “Her ikimiz için de bu düşmanı yeterince tanıman gerekir.” Lalaya alay edencesine selam verdikten sonra kendi küçük odasına girdi. Kendini Molla Gürani'nin pis sesinden kurtarmış olsa da bu onu yapacak hiçbir şeyi, kaçacak hiçbir yeri kalmamış bir duruma sokmuştu.

Yatağının üzerine atladı ve can sıkıntısı, gözkapaklarını uykuyla ağırlaştırdı. Rüyasında Amasya'yı, Radu ve Mehmet'le gölette yüzdüklerini, kayarak yanan yıldızları gördü. Uyandığında aklında olan tek şey Mehmet'in adıydı, hayatında onun yokluğu artık belirgin bir acıya dönüşmüştü.

Radu ona nereye gittiğini sormadan, daha doğrusu ona –ve kendine– Mehmet'le sultan olarak değil, arkadaşı olarak baş başa vakit geçirmeyi ne kadar özlediğini itiraf etmek zorunda kalmadan önce aceleyle daireden çıktı.

Sarayın koridorlarında yürürken kendini görünmez gibi hissetti. Burada çok az sayıda kadın vardı. Târgovişte'de kadınlar çok daha fazla varlık gösterir, saray halkından bu kadar ayrı durmazdı. Arada sırada eğer annesi kaçmamış olsaydı nasıl bir hayatı olurdu diye merak ediyordu. Onunla müttefik olur muydu? Ya arkadaş? Anneleri babalarının onları burada bırakmasına mâni olur muydu?

Muhtemelen olmazdı. Anneleri zaten onların yanında kalacak kadar güçlü olmamıştı, hele ki onları güvende tutmayı hiç başaramazdı.

Gerçi belki bu koridorlarda yanımda bir kadınla yürüyor olsa kendini daha güçlü hissederdi. Gülen Halime Hatun'la ya da pırıl pırıl parlayan Mara'yla. Belki her ne olursa olsun ona öğretecek bir şeyleri vardı. Koridorlarda yanından geçen adamlar ya o yokmuş gibi bakıp geçiyorlar ya da sert sert bakıyorlardı ve Lada onların *kendisini* hiçbir surette dikkate almadıklarını hissediyordu. Bu durum onu elinde bir silah olmasını, arapsaçına dönmüş örgüler yerine başında bir tacın bulunmasını, hatta bir sakalı olmasını arzu etmeye itiyordu. Onun kim olduğunu önemsemelerini sağlayabilecek herhangi bir şey.

Veya belki de ona bakıp hiçbir şey görmemeleri, onun zaten kim olduğunu çok iyi anlamalarının işaretiydi, kim bilir.

Muhafızların onun Mehmet'i görmesine izin vereceklerinden emin değildi. Daha önce hiç davet edilmeden gelmemişti. Eğer reddedilirse ne yapacağını bilmiyordu. Fakat sadece birkaç kalp atışıyla geçen beklemenin ardından muhafızlar onu içeri aldı.

Masasında oturan Mehmet başını kaldırıp baktı, ayağa kalkarken gözleri ışıldadı. Lada nereden kaynaklandığını bilmediği gerginlik ve korkunun üzerinden akıp gittiğini hissetti.

Mehmet için önemliydi.

"Bu şerefi neye borçluyum?" Mehmet mübalağalı bir hareketle elini arkaya atarak selam verdi.

"Şimdi sarığını başından devirirsem görürsün gününü." Lada onu iterek geçti ve önündeki kâğıtları inceledi, böylece Mehmet onun varlığından dolayı Lada'nın ne kadar mutlu ve minnettar olduğunu fark etmeyecekti. Mehmet'in başka hiç kimsenin onun egosunu beslemesine ihtiyacı yoktu, Radu tüm Draculesti soyu

adına bunu yeterince yerine getiriyordu zaten. Lada birkaç sayfayı eline aldı; hepsi notlar, defteri kebirler ve haritalardan oluşuyordu. Askeri birlikler, erzak ve mühimmatlar, yeniçeri güçleri, atlar, at arabalarından oluşan detaylı listeler. Çeşitli hesapların defteri kebirleri. Konstantiniye'nin... haritaları.

Lada birinin üzerinde parmağını tıklattı. "Meşgulumüşsün."

Mehmet onun üzerine eğildi, parmağını haritanın sınırları üzerinde saygıyla gezdirdi. "Ben sultanım, Lada."

"Bunu fark ettim."

Mehmet gülümsedi, takınmaya çalıştığı mesafeli sert bakışlarla zorlanan, o yıllar boyu süre gelen sultanlara yaraşır ifade Mehmet'in yüzünden silinip gitti. "Babam mülküne çekildi. Hazır olduğumu düşünmüyordum, fakat her şeye rağmen taht benim. Ve ben ona layık olacağım."

Lada omzunu silkti, Mehmet'in sert duruşundan uzaklaştı, vücudu bu kadar yakından enerji ışıyordu. Mehmet'in varlığının onu bu kadar etkilemesinin tek sebebi son üç aydır onunla pek görüşmemiş olmasıydı. Ya da belki Mehmet'in uzamaya başladığını kaçınılmaz olarak fark ettiğinden, daha yakışıklı; daha... Hayır. Hemen başka bir şeye odaklanmalıydı. "Konstantiniye mi? Bu kadar erken mi?"

Mehmet ondan uzaklaştı, odada gezinmeye başladı. "Hunyadi ve Macaristan'la beş yıllık barış anlaşması yapıldı. Sınırlarım şimdiye kadar hiç olmadıkları kadar güvende. Burada olmamın sebebi bu. Bu dünyaya gelmemin sebebi bu."

"Baban da aynı şeyi deneyerek hükümdarlığına başladı ve bu ona sorundan başka bir şey getirmedi."

Mehmet'in kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Onun çok cephesi vardı. Diğer şehzadeler onun sahip olduğu saltanatı ele geçirmeye, topraklarını çalmaya çalışıyorlardı. Ailedeki problemlere mukayyet olmak zorundaydı."

“Ve danışmanların seni destekliyorlar mı?”

Mehmet kaşlarını daha çok çatı. “Hepsi değil, hayır. Ama ben sultanım. Bana itaat etmek zorundalar.”

“Başa geçtiğinde ilk muharebesinde savaşması için babasını çağıran bir sultan.”

Mehmet’in yüzünde fırtına gibi bir ifade oluştu. “Bu senin fikrindi! Eğer sen...”

Lada sesi duyar duymaz ters giden bir şeyler olduğunu sezdi. Onu avlayan Bogdan’la beraber ormanda geçirdiği tüm o günlerin biletiği bir içgüdüydü bu, çaresizlik ve yalnızlığın sağladığı odaklanmayla eğitilmiş bir vücut. Göz ardı edebileceği ani bir terslik hissi.

İleri atılıp Mehmet’i sıkıca yakaladığı esnada fırlatılmış bir hançer biraz önce Mehmet’in göğsünün bulunduğu noktadan geçti. Hançer Lada’nın omzunu keserek geçti ve sert bir şekilde çınlayarak duvara çarptı, sonra da yere düştü. Lada ve Mehmet sertçe yere kapaklandı, Mehmet nefesi kesilerek figan etti. Lada öne doğru yuvarlanarak hançeri yerden aldı, sonra döndü ve hareket eden hedefi tespit ettiği anda fırlattı.

Adam bu öldürücü darbeyi savuşturdu, hançer yan tarafından sıyrılıp geçti. Yüzü siyah bir peçeyle örtülüydü, yüz hatları görünmüyordu, üzerinde kimliğini belli etmeyecek sade bir kıyafet vardı.

Suikastçı bir hançer daha çıkardı, kendini savunmak için çömeldi, Mehmet’e fırlatmak amacıyla daha iyi bir açı yakalayabilmek için avına yaklaşan bir avcı gibi yan tarafa sinsice yürüdü. Lada arkadaşını masaya doğru tekmeleyerek uzaklaştırdı. “Arkasına geç!” diye bağırdı.

Mehmet masanın arkasına sinip muhafızları çağırmak için bağırıırken suikastçı acele etmiyor, hançeri bir elinden diğerine geçiriyor, ağır adımlarla hareket ediyordu.

Suikastçının muhafızlardan dolayı endişelenmiş gibi bir hali yoktu.

Adam Lada'ya bakarken göz kenarları kırıştı, demek gülümsüyordu. Hançerle Lada'yı hedef aldı, sonra Mehmet'e doğru baktı. Lada hızla adamın üzerine atıldı. Suikastçı güçlüydü, zayıf ve esnekti, fakat Lada da sağlam ve yere yakındı. Lada doğrudan onun gövdesini hedef alarak vurmaya başladı, onu yere düşürürken tüm hava adamın ciğerlerini bir anda terk etti. Hançeri sıkıca tutan eli gevşedi, her ikisinin de ulaşamayacağı bir mesafeye fırladı.

Suikastçı sersemlemiş olsa da süratle kendini toplayacaktı. Lada onun yüzüne tekrar tekrar yumruk attı, ama açısı doğru değildi ve umut ettiği kadar güç uygulayamıyordu. Adam onun el bileklerini yakaladı ve yan tarafa çekti. O esnada Lada adamla burun buruna geldi, elleri o kadar güçlüydü ki kurtulmak imkânsızdı. Adamın burnuna kafa attı, sonra yüzündeki peçenin gevşeyip açılmaya başladığı yerden, tam yanağından ısırdı.

Adam bağırarak bileklerini bıraktı. Lada yerde yuvarlanıp uzaklaştı ve yere düşen hançeri buldu, adam ayağa kalkarken elinde hançerle onun etrafında döndü. Suikastçı onun ilk hamlesinden hızla yana çekilerek kurtuldu, Lada'nın Nicolae'yle talimhanede pek çok kez çalıştığı dans etme tekniğini uygularken adam da onunla birlikte dans etti. Belli ki bu dansı her ikisi de çok iyi biliyordu, adımları bile aynıydı. Yara almış ve sersemlemiş olsa da suikastçı Lada'yla eşleşemeyecek kadar yüksek düzeyde güce sahipti.

Ve hâlâ yardım gelmemişti.

Aldığı saldırı eğitimi Lada'yı başarısızlığa uğratiyordu, attığı yumruklar ve gerçekleştirdiği hamleler önceden tahmin edilerek savuşturuluyor, öldürücü darbeler bir hamleyle bertaraf ediliyordu. Bu anlardan birinde adam bileğini yakalayacak, hançeri elinden alacak, sonra onu ve Mehmet'i öldürecekti.

Lada umutsuzluğa kapıldı. Suikastçının gözlerindeki zafer pı-

rılıtları, ölüm alametine dönüşmeye başladı. Yapacağı her hareketi önceden kestiriyordu. Adam bu mücadelede ondan daha fazla dayanıklılık gösterecekti. Lada bir kızdı ve sonuçta daha çocuktu. O adamsa daha güçlü, daha hızlı ve...

Lada öfkeyle çılgık atarak öğrendiği tüm taktikleri ve dikkatli çalışmaları bir kenara bıraktı. Öfkeden tamamen deliye dönerek ve hayvani içgüdüyle vahşi bir yabandomuzu gibi adamın üzerine atladı. Adam hangi hamlenin önünü keseceğini bilemedi, çünkü yumrukları bir anlam ifade etmiyor, hareketleri belli bir düzen takip etmiyordu. Lada adamın yüzüne bir kesik attı ve bileğini yalayan adamın elini ısırdı, el kemiklerini bir mengene gibi saran çenesini elinden geldiğince sıktı. Adam onu sallayıp kurtulmaya çalışırken Lada kemiklerine kadar geçirdiği dişlerini gevşetmedi ve hançeri yan tarafına tekrar tekrar saplamaya devam etti, adam yere düşüp kendini ondan kurtarmaya çalıştıysa da Lada onu bırakmadı. Adamın üzerinde kaldı, nereyi hedef aldığını umursamadan, dikkatli, etkili bir darbe vurmaya hesap etmeden onu hançerlemeye devam etti. Lada'nın boğazından, adamın eli tarafından boğulan hayvani bir çılgık yükseldi.

“Lada!”

Sarsılan ve kesik kesik soluk alan Lada, gözlerine inen sis perdesinden gözlerini kırıştırarak kurtuldu. Çenesi asla çözülmecekti, kasları o kadar sert kasılmıştı ki Lada bir an için adamın elini ağzında sonsuza dek tutmak zorunda kalacağını düşünmeye başladı. Sonunda, tüm yüzüne vuran şiddetli bir ağrıya dişlerini adamın elini ağzından kurtaracak kadar aralamayı başardı. Ağzını dolduran kanın tadını aldığı; yerde, adamın üzerinde olduğunun farkına vardığı an, o andı.

Tüm vücudun üzerindeydi.

Sendeleyerek ayağa kalktı, sonra tekrar yere düştü ve viran olan vücuttan sürünerek uzaklaştı.

Mehmet elini onun yüzüne koyup kendine çevirdi. “Yaralandın mı?”

Lada başını iki yana salladı, sonra öne doğru salladı, sonra tekrar iki yana salladı. Yaralanıp yaralanmadığını bilmiyordu. Her yanı zangır zangır titriyordu, hissizleşmişti. Başını eğip kana bulanmış ellerine baktığında onları hissedemedi.

“Lada. Lada. Lada.”

Bakışlarını tekrar Mehmet’e çevirdi. O bu odada odaklanabilirdi, bir anlam ifade eden tek şeydi.

“Muhafızlarım gelmedi.”

Lada bunun önemli olduğunu biliyordu, bunun ne kadar önemli olduğunun bundan önce de... Kan dökülmesinden önce de farkındaydı. Çok fazla kan.

“Sence ölmüşler midir?” Mehmet kapıya doğru bir adım attı. Dışarı çıkmaması gerekiyordu. Lada bunu içten içe bilse de nede-nini anlamaya çalıştı.

Bir anda bütün taşlar yerine oturdu. “Dur! Buradan çıkmamız gerek. Başka bir yoldan. Muhafızlar ya öldüler ya da suikastçinin işbirlikçileriydiler.”

Mehmet başını iki yana salladı. “Onlar yeniçeri. Onlar asla...”

“O bir yeniçeriydi.”

“Ne?”

Çenesi zangırdayan Lada adamın yüzündeki peçeyi açtı. Onu tanımadı ve bunun için inanılmaz bir mutluluk duydu. Fakat onun kim olduğunu bilmesede ne olduğunu biliyordu. “Dövüşme şekli. Onun gibileriyle çok dövüş talimi yaptım ben. Bir yeniçeri olarak eğitilmiş. Buradan çıkmamız gerek, şimdi, kime güvenebileceğimizden emin olana kadar da saklanmalıyız.”

Mehmet de en az onun kadar titriyordu. “Kime güvenebili-rim,” diye fısıldayarak sordu.

Lada ona elini uzattı. Mehmet de ona uzatılan eli tuttu.

Başka şartlar altında, Lada'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi Radu'yu keyiflendirirdi. Ablası kendinden her zaman emindi, onun odanın ortasında dimdik, korumacı bir şekilde kollarını kavuşturarak ve gözlerini dikip etrafı süzerek duruşu, Radu'nun değerini bilmesi gereken bir şeydi.

Fakat Lada'nın her tarafı kana bulanmıştı, Mehmet'in çenesi konuşmadığında titriyordu ve her ikisi de Radu'nun her daim içinde hissettiği gibi görünüyorlardı.

Ama Radu'nun o an böyle hissetmemesi gerekirdi. İkisinin de ona ihtiyacı vardı.

“Başka bir yere gitmemiz gerek,” dedi Radu. “Mehmet’in arkadaşları olduğumuz çok iyi biliniyor. Eğer başka suikastçılar onu arıyorsa, buraya gelebilirler.”

Lada başını iki yana salladı, gözleri itiraz eder gibi bakıyordu. “Gidecek başka yer düşünemedim.”

Eğer Mehmet ve Lada'nın şüphelendiği gibi bu saldırının arkasında bir grup yeniçeri varsa, saray güvenli değil demektir. Bunu kimin ayarladığını, askerlerin kendi kendilerine organize olup olmadıklarını ya da birinin emriyle hareket edip etmediklerini öğrenmelerinin bir yolu yoktu. Ya bir danışmana veya paşaya yardım istemek için gider de, Mehmet'in ölüm emrini veren asıl kişinin eline düşmüş olurlarsa ne olacaktı?

Hayır, güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Gizli bir yere. Buradakilerin giremeyecekleri, ama kendilerinin kolayca ulaşabilecekleri bir yer. Çünkü öylece kaçıp gidemezlerdi. Mehmet bir sultanı ve şimdi kaarlarsa, Mehmet her şeyi kaybederdi.

Peki, bir sultan saklanmak için nereye gidebilirdi?

Radu parmaklarını şıklattı. “Hareme!”

Lada’nın korku dolu ifadesi derinleşti.

Mehmet kaşlarını çattı. “Ama oraya da bakabilirler.”

“Annen orada, doğru mu?”

Mehmet başını salladı. “Gerçi pek fazla konuşmuyoruz ama.”

Harem politikaları, en az saray politikaları kadar, belki de daha karışıkı. Harem kendi içinde bir zümre olsa da, kadınlar imparatorluğun en güçlü erkekleri üzerinde inanılmaz bir nüfuz kullanabiliyorlar, onları dikkate alınacak bir politik güce dönüştürüyorlardı. Haremdeki ve buna binaen imparatorluktaki en güçlü kadın, sultanın annesiydi. Radu onunla hiç tanışmamıştı, ama kapı ağısı onun zekâsıyla ilgili yorumlar yapmıştı.

“Eğer öldürölürsen bundan en fazla zarar göreceğ kişı annendir, o yüzden seni korur,” dedi Radu. “Ve orayı koruyanlar haremağaları, yeniçeri değıl. Hepimiz güvende oluruz ve sen de soruşturmaya başlayabilirsin.”

Mehmet onun omzunu sıkıca tuttu. “Evet! Evet. Teşekkür ederim, Radu.”

“Hayır!” Lada başını iki yana salladı, gözleri hâlâ vahşice bakıyordu. “Ben oraya giremem! Bir kadın harem dairesine girerse, sultana ait olur!”

Mehmet geldikleri yolun hâlâ temiz olup olmadığını görmek için gizlice pencereden dışarıyı gözetledi. “Ben seni buna zorlamazdım Lada ve...”

“Bir önemi olmaz ki! Herkes bunu öğrenecek, senin cariyen olarak damgalanacağım ve...”

Radu ablasının suçlarcasına Mehmet'e uzattığı elini sıkıca tuttu. "Ve başka kimseyle evlenemeyeceksin? Ne büyük bir trajedi. Senin herhangi bir Osmanlı asilzadesiyle evlenme umuduna ne kadar değer verdiğini biliyorum, sevgili ablacığım."

Lada sonunda kardeşinin yüzüne baktı, gözleri hâlâ öfkeyle ateş saçıyordu. "Ama ona ait olacağım."

"Sanıyorum ki Mehmet'imiz senin üzerinde asla hak talep edemeyeceğini bilecek kadar akıllıdır. Doğru mu?"

Radu şakacı bir ses tonuyla konuşmuştu ve yüzünde bir gülümsemeyle Mehmet'e döndü. Belki odanın loşluğundan ya da gecenin stresindendi, ama Mehmet'in yüzü sanki gölgelenmiş gibiydi. Ama hangi duyguyla? Hayal kırıklığı? Acı? Sonra gergin, sahte bir gülümseyiş belirdi yüzünde ve başını sallayarak onayladı. Radu'nun endişe ve korkuyla birlikte gerginlik hissetti ve yüreği aynı zamanda acı bir kıskançlık hissiyle burkuldu.

Bu duyguyu bastırdı. Suikastçılar peşlerindeydi. Lada bir adam öldürmüştü. Harekete geçmeleri gerekiyordu. Radu içinden bir dua okudu ve sarayın oymalı dış duvarına tutunarak aşağıya ilk o indi. Mehmet onu takip etti ve ardından da Lada geldi. Radu onlara rehberlik ederek en karanlık gölgelerin içinden, bahçelerin arasından geçti.

Mehmet, "Harem dairesine giden yolu nasıl oluyor da bu kadar iyi biliyorsun? Sanırım oraya giden yola benden daha hâkimsin," dedi.

Radu'nun kendini müdafaa etmesi gerektiği hissiyle yüzü kızardı, ama Mehmet'in ses tonu onu suçlar nitelikte değildi. "Kapı ağasını tanıyorum. Harita koleksiyonu inanılmaz, onu bazen ziyaret ederim. Onun Transilvanya'da doğduğunu biliyor muydun?"

Mehmet'in ses tonu gerginliğini korusa da eğlendiği belliydi. "İşin gerçeği, devletimin en güçlü üçüncü adamı olan kişi hakkında elbette bu bilgiye tabii ki sahibim."

“Ah. Doğru.” Radu onları güvende tutmak için en iyi fikre sahip olsa da, diğer herkesin her zaman ondan çok daha fazla bilgisi vardı, temkinli olmalıydılar. Büyük harem dairesinin yan girişi olan muhafız kapısının dışında durdu. Kapıda bir muhafız duruyordu, beyaz sarığı gecenin karanlığında parlak bir nokta gibi duruyordu. Radu oraya ilk geldiğinde haremağalarıyla hadım olmayan adamlar arasında bir fark belirlemeye çalışmış, ancak ne bir erkek kadar kalın ne de bir kadın kadar ince olan sesleri dışında hangi adamın hadım, hangisinin normal olduğunu bir bakışta söyleyemezdi.

Daha önce tanıştığı muhafız merakla başını kaldırıp Radu’ya baktı, arkasında Mehmet’in olduğunu görünce yere kadar eğilerek selamladı ve sonra tüm dikkatini sultana vererek doğruldu.

Mehmet yanından geçip içeri girdiği muhafıza bir şey söylemedi. Radu kapıdan girerken muhafızı başıyla selamladı, içeriye girerlerken adam onları gözleriyle takip etti. Mehmet kapıyı çalmadan, doğruca kapı ağasının dış taraftaki dairesine girdi.

Vakit geç olmasına rağmen kapı ağasının aceleyle yanlarına gelmesi bir dakika bile sürmedi. Kırklı yaşlarına yaklaşan orta yaşlı bir adamdı, cildi kırıkmıştı ve yüz hatları sanki kim olduğuna daha karar verememiş gibi belirsizliğini koruyordu. Kapı ağası eğilerek Mehmet’e selam verdi, doğrulduktan sonra da Radu’ya gülümsedi. Üstü başı kan içinde olan Lada’ya yalnızca gözucuyla bakarak durumunu kavradı. “Size nasıl hizmet edebilirim, sultanım?”

“Valide sultanla görüşmem gerek. Aynı zamanda gece için konaklamaya ihtiyaç var.”

“Elbette. Size kimin eşlik etmesini istersiniz?”

Kapı ağasının kolayca sorduğu soruyu Radu’nun anlaması birkaç saniye aldı, onun aslında ne demek istediğini kavramasıysa birkaç saniye daha sürdü. Duyduğu utanç ve merakla yüzü

kıpkırmızı oldu. Bunun anlamı yoksa... Mehmet buraya düzenli olarak geliyor muydu ki? Sultan olmanın avantajlarının keyfini sürmeye çoktan başlamış mıydı? Bu kadar kısa zamanda acaba kaç cariyesi olmuştu? Zevcesi var mıydı? İslam'da bir erkeğin kaç kadın alabileceğiyle ilgili kurallar olmasına rağmen sultanlar için istisnalar vardı.

Ve onunla birlikte olmak acaba nasıl bir şeydi? Cariyeleri onu sevmişler miydi? Her gün onu görebilme umuduyla beklemişler miydi?

Radu, Lada'nın da aklında aynı sorular olup olmadığını görmek için ona kısa bir bakış attı. Ablası bakışlarını uzaktaki bir duvara sabitlemişti, kaşları çatıktı. Onun ağzının kenarlarından ve ellerinden kanları temizlemişlerdi, ama izleri hâlâ duruyordu. Vahşi ve kızgın görünüyordu, cariyeye benzer bir tarafı yoktu. En azından Radu'nun zihninde canlandırdığı cariyeye imajı açısından.

Radu cariyeleri kendi sütannesi gibi anaç, yumuşak ve her zaman ya dikiş diken ya da üzerine titreyen kadınlar olarak hayal etmişti. Oraya geliş amaçlarının bu olmadığını biliyordu, ama *bunu* ne zaman hayal etmeye çalışsa, her şey bulanıklaşıp karmakarışık oluyordu.

Mehmet'in sesi gergindi. "Bu gece değil. İş için buradayım. Yoldaşlarım için de bir oda hazırlayın. Lada'nın hamama ihtiyacı olacak."

"Yeni odasına giderken ona eşlik etmeleri için hizmetkârları vazifelendireyim mi?"

"Hayır!" Mehmet bir anda bağırınca kapı ağası yerinden sıçradı. "Hayır. Sadece misafir olarak burada... Kalıcı olarak değil. Bizi müfreze kanadına yerleştir."

"Ve hiç kimse bizim burada olduğumuzu bilmemeli," diye ekledi Radu. O ortamda konuşmasına müsaade var mıydı bile-

miyordu, ama Mehmet'in aklının hayli karışmış olmasından endişeliydi.

Mehmet ona kısa, memnuniyet ifadesi taşıyan bir bakış attı. “Evet. Valide sultanla yalnız başıma görüşeceğim ve hiç kimse, tahkik edebilecek muhafızlarım bile bizim burada olduğumuzu bilmeyecek.”

Kapı ağası başını salladı, sonra sultanın önünde eğildi ve hazırlıkları yapmak üzere daireden çıktı. O gider gitmez Mehmet'in dik omuzları düştü. Gözlerini eliyle kapattı, başını öne eğdi. Lada elinde bir parça kurumuş kan lekesi olduğunu fark etti ve sinirle elini eteğine sürterek lekeyi temizlemeye çalıştı. Görünüşe göre eteklerinin kan lekeleri içinde oluşu aklının ucundan bile geçmiyordu. Radu her ikisinin arasında durdu, o an neye ihtiyaç duyduklarından pek emin değilse de aynı şeye ihtiyaçları olduğunu düşündü. Ablası yerine Mehmet'in yanına gitti ve bir kolunu sultanın omzuna attı. Mehmet memnuniyetle kendini ona bıraktı. Radu ablasına baktı ve diğer elini de yana açtı. Lada bir düşündü, bakışlarında ağır bir tükenmişlik, kedere benzeyen bir ifade vardı. Tam onun yanına gelmek için adımını atıyordu ki içeri kapı ağası girdi. Mehmet hemen toparlandı ve Radu'dan bir adım uzaklaştı, Lada da tekrar karşıdaki duvara bakmaya devam etti.

“Beni takip edin,” dedi kapı ağası ve Radu kendini bir kez daha en arkada buldu, kapı ağasının elindeki lambadan süzülen ışık ona kadar ulaşamıyordu.

Mehmet'in annesinin duygulara hitap eden bir zarafetle yürüyüşü, Lada'yı ürküttü.

Lada bolca parfüm kokan ve her yanı minderlerle dolu olan bu odada, her nereye otursun otursun rahat edemiyordu. Valide sultan ipek giysisi, peçesi, mücevherleri, dikkatle inceleyen yüzü, ihtiyatlı gülümseyişi ve minderlerin üzerine bir yeniçeri kılıcı inceliğinde uzanışıyla dairede büyük bir yer kaplıyordu.

Halime Hatun ve Mara birbirine zıt olan iki mevsimse, Hüma Hatun tabiatın kendisiydi.

"Oturun." Ses tonu nazikti, ancak kısılmış gözleri bu konuda herhangi bir tartışma kabul etmeyeceğinin işaretini veriyordu. İlk adımı Mehmet attı ve annesinin karşısına oturdu. En az Lada kadar diken üstünde görünüyordu. Annesini gerçek anlamda hiç tanımamıştı ve şimdi de karşısına bir zayıflık sebebiyle geliyordu. Bu uygun karşılanacak bir durum değildi.

Lada etin hançere karşı gösterdiği direnci, geçit vermez kemiğin hançerin yönünü değiştirmeye zorlayışını hatırladı. Derine, daha derine...

Hiç uygun değil. Bunların hiçbiri uygun değildi. Lada banyo yapmıştı, saçları hâlâ ıslaktı, ama ellerini hâlâ yapış yapış hissediyordu ve kıpkırmızı kanın o metalik tadı ağzından geçecek gibi değildi.

Bununla birlikte Radu valide sultandan etkilenmiŖe, hatta onu görmekten dolayı hoŖnut olmuŖa benziyordu. Gidip yanına oturdu, valide sultana mest olmuŖ, tapıyormuŖ gibi baktı. Valide sultan onun hayranlığının ağırlığını sezmiŖ esine Radu'ya döndü. Mehmet'inkine çok benzeyen dudakları, aynı s tannelerinin g l mseyiŖi gibi hafifçe aralandı. Ama o dudaklar Mehmet'i gördüğünde b yl esine bir tepki vermemiŖti.

‐Onu buraya getirmekle çok akıllıca davrandın. İsmi Radu, değil mi?‐ Valide sultan doğruldu,  ne eğildi ve parmağını Radu'nun çenesinin altına koyarak kaldırdı. ‐Güzel,‐ diye mırıldandı. Birdenbire muhalif bir Ŗekilde dimdik duran, gergin çenesini ileride tutan Lada'ya baktı. Onun nasıl bir kıyaslama yapacağını biliyordu. Valide sultanın yüzündeki gülümsemeye kayboldu ve daha az ana  bir ifadeye büründü, ancak Lada bunun ne tür bir duygu olduğunu   zemedi.

‐Valide Sultan,‐ dedi Lada, tahammül etmeye mecbur bırakıldıkları bu gösteriye kaŖlarını çatarak tepki verirken. ‐Bizim ihtiyacımız olan Ŗey...‐

‐Bana Hüma Hatun diyebilirsin. Her ikiniz de.‐ öne döndü, eğilerek güzel yanağını eline yaslayıp Mehmet'e baktı. ‐Ve sen de bana validem diyebilirsin.‐ Kuyuya yuvarlanan bozuk paralar gibi küçük bir g l Ŗ ka ıverdi dudaklarından.

‐Vaktimiz yok...‐

Altın takılarla ađırlaŖmıŖ elini kaldırarak Mehmet'in sözünü kesti. ‐Panik yapacak veya zayıflık gösterecek vaktimiz yok. Senin haremının bütün keyfini sürme fırsatından yararlanarak fazla hak ettiğin tatilin ile meŖgul olman için dünya kadar vaktimiz var. Doğruyu söylemek gerekirse hiç kimse yeni sultanı bütün bir haftayı hatunlarıyla beraber sefahatle geçirdiği için suçlayamaz. Ya da rahatsız edemez. Ya da ona ulaŖamaz. Ayrıca hiç kimse sul-

tanın kudretinin gerçekte ne kadar kifayetsiz olduğunu ve daha hükmetmeye bile başlamadan öldürülmeye ne kadar yaklaştığını bilmemeli.”

“Fakat suikastçı...”

“Öyle biri olmadı. Öyle bir olay asla gerçekleşmedi. Sultanın canını almaya kasteden kimse olmadı, çünkü böyle bir girişimi ve başarılı olmaya çok yaklaştığını itiraf etmek, başında senin olmadığın bir Osmanlı İmparatorluğu’nu hayal etmenin mümkün olduğunu itiraf etmek demektir.” Sürmeli gözlerini kıstı. “Anlıyor musun? Burada saklanmıyorsun. Zevkusefa ediyorsun. Sahip olduğun kudretin keyfini çıkarıyorsun.”

Mehmet hafif bir baş hareketiyle anladığını ifade etti.

Hüma Hatun’un yüzü az evvelki neşeli, güler yüzlü maskesine büründü. “Kapiağasına tüm paşalara ve sadrazamlara senin icraatlarınla ilgili bilgi vermesi için not gönderdim. Laf kulaktan kulağa yayılacaktır. İhtiyaç duyduğumuz vakte sahibiz.”

Bu iyi bir yalandı. Ve iyi bir yalan olması için de ayrıca inandırıcı olmalıydı. Lada buna kolayca inanılacak olmasının nedenini, Mehmet’in orada daha önce ne kadar zaman geçirdiğini ve böyle bir şeyin öncelik hakkının ne boyutta olduğunu düşünmek bile istemedi. Bunların birini bile düşünmek istemiyordu.

Gerçeklerden bu denli kaçınıyor olmak, Lada’nın elini kolunu bağladı. Zihni bu yeni durumla uzlaşmaya çalıştığında irkildi.

Hüma Hatun ayağa kalkarken ipekli kumaşların hışırtısı ve bir tatlılık bulutu ona eşlik etti. Fakat bunda Lada’nın gözlerini sulandıran ve başını döndüren keskin bir koku, bir fısıltı vardı sanki. “Şimdi odalarınıza yerleşin. Hizmetkârlar birazdan ilgilenmek için yanınıza gelecek.”

Mehmet itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Hüma Hatun manidar bir şekilde tek kaşını kaldırarak baktı. “Kıymetli şehzadem,

validenin bu meseleyle ilgilenmesine müsaade et.” Yumuşak ve rahatlatıcı olan bu sözler insana iğne gibi batan bir ses tonuyla söylenmişti.

Aldırış etmiyormuş gibi bir tavır gösteren Mehmet annesinin yanından geçerek dairesinden çıkarken Radu da onu takip etti. Lada da gitmek üzere kalktı, ama Hüma Hatun kolunu uzatarak ona mâni oldu. “Benimle yemek ye.”

“Daireme dönsem daha iyi olur.”

Hüma Hatun elini kalçasının üzerinde sakince gezdirerek elbiselerini düzeltti. “Bu bir rica değildi.”

Lada gitmek üzere bir adım attı, fakat Hüma Hatun onu bileğinden yakaladı. Lada, valide sultanın gülüşünde, o ana dek hiç haiz olmadığı sırları duydu sanki. “Ladislav Dragwlya, Varna’da savaşması için kendi oğlunun dahil olduğu bir ordu gönderen, böylelikle Osmanlılarla olan antlaşmasını bozan ve bunun karşılığında çocuklarının hayatlarını bedel olarak veren Vlad’ın kızı. Güzel yüzlü erkek kardeşinden ve kudretsiz bir sultandan başka bu dünyada ona değer veren kimsesi olmayan Ladislav. Benim evimde, benim korumam altında olan Küçük Lada, *otur.*”

Lada dişlerinin arasında sıkıca tuttuğu kasların ve tendonların, çenesinin kararlılığına direnç gösteren etin verdiği hissi hatırladı. Tek bir kısa, baş döndüren an için Hüma Hatun’a saldırmayı, onu Mehmet’in suikastçısı gibi paralamayı düşündü.

Ama onun yerine geçip oturdu.

“Aferin sana.” Hüma Hatun ellerini çırpıttı ve çiçek gibi üç kız içeri girdi, önlerine yiyecek ve içecek sinileri koydular, sonra sessizce çekildiler. Lada kızları izlerken aklından birtakım sorular geçti. *Bunlar Mehmet’in mi? Mehmet daha önce burada oldu mu? Bu çiçekleri kokladı mı?*

Hüma Hatun önlerine konan yemeği gözden geçirirken dilini ön dişleri boyunca gezdirdi. Bu Lada’ya yılanları anımsattı,

bu düşünce birdenbire kafasını daha da karıştırdı. Kadınlar birer bahçeydi ve erkekler de birer yılan. Daha çok küçükken, dini hocaları ona Âdem’le Havva’nın hikâyesini öğretirlerken, sütanesi ona kadın ve erkeğin evlendiklerinde yatakta bir araya gelişlerini bahçe ve yılanın örnek vererek açıklamıştı. O da bu örnekle öğrendiği hikâyeyi birleştirmiş, Havva’yı kusursuz güzellikteki bahçesini kaybetmeye ikna eden adamlar ve onların yılanları fikri zihninde uyanmıştı.

Yılan giren bahçe bir daha kurtarılamazdı. Sahip olunan her şey kaybedilir, sonsuza dek yılanın aiti olurdu.

Tabii Lada artık bu konuda yeniçerilerin bel altı konuşmalarından ve çarpıcı hikâyelerinden çok daha fazla şey öğrenmişti. Ama onlardan duyduğu şeyler yalnızca bu konudan anladığı şeyin doğruluğunu ispat etmeye yaramıştı.

Ama işte Hüma Hatun tam karşısındaydı ve bir bahçe değildi. O, yılanı. “Sultan Murat hatunlarının körpe olmasını isterdi. Yıllar boyunca neredeyse hiç yemek yemeyerek küçük ve gelişmemiş kalmayı başardım.” Kızartılmış ve kırmızı pul biber serpilmiş bir tavuk budunu eline aldı. Bir ısırık alırken gözleri kaydı, çıkardığı yumuşak ses, o andan ne kadar haz duyduğunu belli ediyordu. “Daha bir şehzadeye hamile kalmayı başaramadan açlıktan öleceğimi düşündüm. Ama sonra kıymetli Mehmet’e hamile kaldım ve tekrar yemek yemeye başlayabildim.”

Lada bir bazlama aldı, Hüma Hatun’un yemeğinin tadını çıkarışını izlerken bazlamayı küçük parçalara böldü. Çiçek gibi kızlar mütemadiyen daireye yiyecek getirdiler, Hüma Hatun’a servis yaptılar, bardağını doldurdular, hatta ağzını bile sildiler.

“Kızlar çok ilgini çekti bakıyorum,” dedi Hüma Hatun. Lada hemen toparlandı ve dikkatini valide sultana verdi. Onun yemeğini yemekle fazla meşgul olduğunu düşünen Lada etrafına bakılırken dalıp gitmişti.

“Neden yüzlerine peçe takıyorlar? Yoksa Tanrı’nız kadınların görüntüsünden bile nefret mi ediyor?”

Hüma Hatun güldü. “Yanlış anlıyorsun. Evet, kadınlar örtünmeli. Ama yüze peçe takmak bir itibar timsalidir. Sadece basit işleri yapmamayı karşılayabilen, gayet iyi bir gelire sahip olan kadınlar peçe takabilirler. Bu kızlar peçelerini alınlarının teriyle kazandılar. Ve bu da onların imtiyaz sahibi olduklarının işareti.”

“İmtiyaz mı? Onlar köle!”

Hüma Hatun güldü. “Ben de öyleyim canım. Ben de çok küçük bir kızken satıldım, hizmetkâr olarak hareme getirildim.”

Lada kaşlarını çatı. “Onlarla savaşımalısınız. Kaçmalıydınız.”

“Peki, nereye? Yıllar boyunca hep kızgındım. Ayrıca korkmuştum. Ama kuvvetli, etkili olmanın birçok yolu vardır. Hareketsizliğin bir gücü vardır. İzlemenin, beklemenin; doğru zamanda, doğru kişiye, doğru şeyi söylemenin bir gücü vardır. Kadın olmanın bir gücü vardır. Ah evet, küçümseyerek baktığın bu bedenlerde bir güç vardır.” Hüma Hatun elini göğüslerinden karnına doğru gezdirdikten sonra kalçasının üzerine koydu. “Birilerinin arzu ettiği bir şeye sahipsen, her zaman bir güç unsuruna sahipsin demektir.”

“Fakat bu senin elinden alınabilir.” Lada üzerinde yaşadığı dünyada ve erkeklerde, bir kadının vücudunun bir güç objesi olmadığını bilecek kadar çok şey görmüştü.

“Veyahut çok daha önemli şeyler elde etme karşılığında sunulabilir. Bu kızlar, hizmetkârlarım bunu çok iyi anlıyorlar. Elbette ki zeki olanlar. Merdiven basamaklarını birer birer tırmanmak için yıllarını harcayacaklar, bir ölçüde kontrol sahibi olabilecekleri bir pozisyona gelmeye çalışacaklar. Zeki olanlar, ellerinde yalnızca güzellikleri olanlardan daha fazla ilerleme kaydedecek.”

Hüma Hatun ona öylesine gözlerini ayırmadan, dik dik bakıyordu ki Lada kıpkırmızı olduğunu hissetti. Elinde tuttuğu bazla-

ma parçaları önündeki tabağa düştü. O ana dek kendisini düşün-
düğünden de tuhaf, hırpani ve çirkin hissetti. Hayatının büyük bir
kısmında güzel olmadığını, görünüşünde hayranlık uyandıracak
bir yönü bulunmadığını bilmek onu rahatsız etmemişti. Fakat
Hüma Hatun yüzünü, Lada'nın hiçbir zaman yapamayacağı şekil-
de bir silah, bir araç olarak kullanıyordu. Lada o ana dek yalnızca
çekici olarak çok daha fazla güce sahibi olabileceğinin hiç farkına
varmamıştı.

Lada muhalif bir şekilde başını dik tuttu. “Ben herhangi bir
şey sunmadan da güçlü olabilirim. Mehmet’i kurtardım.”

Hüma Hatun bir hurma alıp yedi. “Hımm. Evet, kurtardın. Ve
çok iyi yaptın. Fakat onu korumak adına birilerini öldürmüş olan
tek kadının sen olduğunu düşünmedin, öyle değil mi?”

Kafası karışan Lada kaşlarını çatarak düşünürken bir anda ver-
diği bu tepkiden pişman oldu. Görünüşe göre Hüma Hatun her
şeyden bir anlam çıkarıyor, bilgi ediniyordu. Yalnızca mimikle-
rini izleyerek bile sanki uzun parmaklarıyla Lada'nın ruhunun
derinliklerini kurcalıyordu.

Hüma Hatun arkasındaki yastıklara yaslandı, bir elini kaldır-
rak alnına koydu, elbisesinin kolu sıyrılırken kolunun beyaz tenli
kıvrımını ortaya çıkardı. “Mehmet’in büyük ağabeyinin bir illete
düşerek aniden ölmesi ne büyük bir felaketti. Gençliğinin baha-
rında yataklara düşmek! Ardından Mehmet’in küçük ağabeyi ve
iki oğlunun meçhul suikastçılar tarafından canlarının alınması.
Ah, ne kadar üzücü. Sultan Murat’ın savaşırken ölmesi halinde
taht vârisi olacak yaşta tek bir şehzade kaldı!” Takındığı yap-
macık keder yerini daha kasvetli, daha öfkeli bir ifadeye bıraktı.
“Yoksa artık *bir köşeye çekilmeye* karar verip geriye kalan tek
vârisini kurtların önüne öylece atar mıydı? Sultan Murat benim
uğrunda çabaladığım her şeyi tehlikeye attı.”

Lada anlamakta güçlük çekti. “Fakat haremden çıkamazsınız! Tüm bunları nasıl yaptınız?”

“Burada görevli olan adamları fark ettin mi?”

Lada başını salladı.

“Tam olarak olması gerektiği gibi. Benim kıymetli haremağalarım herkesi derinden rahatsız etmeyi bilirler. Erkekler, hadım olmak için ne tür acılara katlanmak zorunda kaldıklarını düşünmek onlara azap verdiğinden, haremağalarının yüzlerine bakmaya pek dayanamazlar. Haremağaları da köledir, aynı benim gibi, ama onlar kurban edilmişlerdir. Onlardan çok değerli ve bir daha yerine konamayacak olan bir şeyleri alınmıştır, böylelikle de kendileri için bir güç ortamı tesis ederler. Bu ülkenin her yerinde, en önemli hanedeler; onlar kâtip, onlar koruyucu, onlar *benim*.” Hüma Hatun birdenbire az önceki ağır hareketlerine kıyasla öylesine ani ve hiddetle doğruldu ki Lada ürküti.

“Burayı,” Hüma Hatun dairesini, sarayı ve en sonunda da kendisini göstererek, “bir zindan olarak görüyorsun. Ama yanılıyorsun. Burası benim sarayım. Bu, benim tahtım. Bu, benim saltanatım. Bunun bedeliyse özgürlüğüm ve bedenimdi,” dedi. Güzel kaşlarını kaldırdı, bakışları sert olsa da dudak mimikleri muzipti. “O halde şunu sormak gerek, Ejderha’nın Kızı, sen neyi feda edeceksin? Senin de güç sahibi olabilmen için neyin senden koparılmasına müsaade edeceksin?”

Bu, Mara’nın Lada’ya anlattıklarından çok daha farklıydı. Çok daha büyük bir davaya hizmet etmek için kendini tamamen sunmak değil, kişisel kazanım elde etmek için kendinden bir parça sunmaktı. “Ben... Hiçbir şey, ben... Ben...” Lada kekeledi.

“Şehzademi mi feda ederdin?”

“Ne? Hayır! Ben onu korudum, ben...”

“Hayatının nasıl olması gerektiğini, *olabilecek bir hayata* değişip; şehzademin tarafında hüküm sürmek mi?” Hüma Hatun

durdu, Lada'nın yüzündeki acı ifadesine kahkahayla güldü. "O halde planın bu değil. Aferin. Artık gidebilirsin. Fakat kimsenin sana dokunamayacağı bir yerde geleceğini güvence altına almak için neyin feda edilmesi gerektiği üzerinde düşünmeni istiyorum. Mehmet'i ve onun geleceğini düşünmeni istiyorum." İlgisiz bir şekilde elini sallayarak gidebileceğini işaret etti ve Lada kaçarcasına daireden çıktı.

Gecenin karanlığında kahredici bir şekilde hissedilen tüm o korku, hiçbir şey olmamış gibi rutin işlerine devam eden sarayın üzerine güneş doğmasıyla beraber yatışmışa benziyordu.

Hüma Hatun, Radu ve Lada'ya sanki değişen bir şey yokmuş gibi davranmaları ve dikkatleri üzerlerine çekmemeleri talimatını vermişti.

Radu titrek, derin bir nefes alıp, duvar dibinden sessizce ilerleyerek Mehmet'in dairesine doğru yavaş yavaş yürüdü. Suç mahalline dönmek muhtemelen kötü bir fıkirdi. Eğer koridorda askerler varsa geri dönüp koşacaktı. Kaybolmuş gibi davranacaktı. Onların bu olaya sebep olan askerler olmaması için dua ediyordu, çünkü Mehmet evvelki gece kimlerin vazifeli olduğunu bilmiyordu, üstelik doğru dürüst sorgulayamazlardı da.

Fakat Radu cesur olmak istedi. Belki Lada ve Mehmet yaşadıkları dehşet sebebiyle bir şeyleri gözden kaçırmıştı.

Eğer içeri girerse, eğer şeyi araştırırsa...

Ceset kelimesini düşünmek bile onu ürpertmeye yetiyordu. Ama aklındakini yapacaktı. Hüma Hatun böyle bir olay olmamış gibi davranılmasını istiyordu. Radu'ysa bu saldırının neden yapıldığını öğrenmek... Eğer birtakım çok önemli ipuçlarına ulaşabilirse, bu sefer Mehmet'i kurtaran o olabilirdi. Radu, Mehmet'e

emniyet sağlıyor olabilirdi, ancak gerçekte onun hayatını kurtaran kişi Lada olmuştu.

Bu onu fazlasıyla rahatsız etmiş, gözünü karartmıştı.

Gel gör ki Radu köşeyi döndüğünde, Mehmet'in dairesinin bulunduğu geniş koridorda in cin top oynuyordu.

Acaba ceset hâlâ içeride miydi? Daha onu bulan kimse olmamış mıydı? Hüma Hatun, Mehmet'in haremde eğlendiği habelerini yaymıştı. Belki o zamandan beri Mehmet'in odasına giren olmamıştı. Marazi bir merakla korkudan titreyerek kapıya yöneldi, Mehmet'in bekleme salonundan geçip çalışma odasına doğru ilerledi. Nefesini tutarak içeriye adımını attı.

Parlak çini zeminde herhangi bir kan lekesi ve kenara fırlatılmış bir hançer yoktu. Saldırganın cesedi de yoktu.

Demek ki biri gelmiş ve her yeri temizlemişti. Bu odada bir vahşet yaşandığına dair herhangi bir iz yoktu.

Ama hayır... Eksik bir şey vardı. Canlı mavi ve sarı renkleri olan Mehmet'in en sevdiği halılarından biri yoktu. Kanıt teşkil edecek tek şey, orada olması gerekenlerin eksikliğiydi: ceset, kan, halı ve Mehmet.

Radu onun çalışma masasına yürüdü, masadaki eşyaların üzerinde elini saygıyla gezdirdi. Bir mürekkep hokkası. Üzerinde Mehmet'in derli toplu, sert elyazısıyla alınmış kargacık burgacık notlar bulunan bir Konstantiniye haritası. Radu'nun ödünç almayı umduğu dini düşüncelere dair risaleler. Büyük İskender'in hayatını detaylarıyla anlatan deri ciltli ağır bir kitap.

En dıştaki kapıdan gelen fısıltılar duyunca Radu panikledi. Çalışma odasının kapısı açıldığı esnada bir sütunun arkasına saklanmayı başardı.

Davetsiz misafirin adımları sessiz, ancak kararlıydı. Radu eşyaların karıştırıldığını, sonra da rulo haline getirilen parşömen

kâğıtlarının çıkardığı hışırtıyı duydu. İçeri giren kişi geldiği gibi hızla oradan uzaklaştı. Deli gibi çarpan kalbini yatıştırmak için birkaç saniye bekledikten sonra Radu saklandığı yerden çıktı ve tekrar çalışma masasına yöneldi. Her şey yerinde duruyordu.

Mehmet'in üzerine dikkatle notlar aldığı Konstantiniye haritası hariç.

Üzerinde düşünmek için zaman kaybetmeden aceleyle daireden çıktı. Uzak bir köşede bir hareket gördü ve peşinden koştu. O köşeyi döndüğünde birini gördü. On altı yaşlarında, hizmetkârlarınki gibi sade giyimli, genç bir delikanlı, uysal fakat belli bir amaçla yürüyordu. Fark edilmeden bir yere gitmesi gerekse Radu da tam olarak böyle yürürdü.

Bu sebeple aynı takip ettiği delikanlı gibi yürümeye başladı, fark edilmemek için belli bir mesafeyi korurken onu da gözden kaçırmamaya çalıştı. Hırsız saraydan çıkıp gösterişli, haşmetli hanelerin, daha fazla alan işgal etmek için kaldırım taşlarını zorladığı en yakındaki sokağa girerken onu takip etti. Hırsız sokaktaki ilk mülkün giriş kapılarını dolduran, içeri girip çıkan insanların arasına karıştı. Radu girişin yanında yerde duran bir sepeti aldı ve kolunun altına sıkıştırdı, o gün Mehmet'in hediye ettiği şık kıyafetlerden birini değil de basit bir kıyafet giydiği için şükretti.

Hırsız bir yan kapıdan haneye girdi. Belli ki nereye gittiğinin son derece bilincindeydi. Radu onu takip etti, arı gibi çalışan bir mutfaktan hızla geçerken neredeyse avının izini kaybedecekti. Arka taraftaki bir koridordan geçtiler ve sonra hizmetkârların kullandığı gizli, dar bir merdivenden çıktılar. Duvarlar birbirine çok yakındı, basamaklar dengesizdi ve içeride hapsolmuş olan hava nemliydi. Radu merdivenin loşluğunda bir kat daha merdiven çıkarken yalnızca bir kapının kapandığını görebildi. Kapıyı ittiğinde başka bir dünyaya adım attı. Işık geniş ve yüksek tavanlı

koridorda pervasızca süzülüyordu. Yer karoları parlıyordu, koridor boyunca uzun, kalın halılar serilmişti. Heykeller ve çömlekler turkuvaz duvarlara uyum sağlıyordu, bu hepsinin muhteşem güzelliklerini daha da ortaya çıkıyordu. Belli aralıklarla duvarlara asılmış, parlatılmış metal çerçeveler içindeki aynalar, koridoru olduğundan da geniş gösteriyordu.

Koridordaki bütün kapılar kapalıydı ve hırsıza dair bir iz yoktu.

Radu tam merdivenlere geri dönecekti ki ağır ahşap kapılardan birinin hafifçe aralık olduğunu fark etti. Kapıya doğru yavaşça ilerledi. Eğer biri onu yakalayacak olsa, burada bulunmasını açıklayacak hiçbir bahane yoktu.

“...Temizlendi, aynı emrettiğiniz gibi,” dedi bir ses. Radu, tanımadığı bu sesin hizmetkâra ait olduğunu düşündü.

“Küçük domuz,” diye gürledi kalm, yaşlıca bir ses. Düzleştirilerek yayılan parşömen kâğıtlarının sesi duyuldu, sonra birkaç saniye boyunca derin bir sessizlik oldu. Radu heyecanlı ve gergin bir şekilde hızla koridorda göz gezdirdi, ancak hâlâ açıkta duruyordu.

“Haddini bilmez iblis,” dedi yaşlıca adam ve ardından bazı seçme küfürler savurdu. “Şehrin surlarını geçebileceğini mi sanıyor? İlahi görev aşkı bu muymuş? Allah bizi bunun gibi kullardan korusun.”

Bir parşömen kâğıdının hışırtsı ve bir tüy kalemin yazarken kâğıt üzerinde çıkardığı kazıma sesi duyuldu. Radu’nun sırtından ter boşandı. Derin bir nefes alarak kapı aralığından içeriye baktı. Odayı sadece ince bir çizgi halinde görebiliyordu, o yüzden görüş açısını genişletmek için yönünü değiştirdi. İşte, hizmetkârın sırtı. Ve çalışma masasında oturan, katlanmış bir mektubu mühürlemek için üzerine balmumu akıtan adam.

Çandarlı Halil Paşa.

Çandarlı Halil Paşa balmumunun üzerine yüzüğünü bastırarak mühürledi, sonra mektubu hizmetkâra verdi. “Alındığından emin ol.”

Radu çömeldiği yerden kalktı, hızla merdivenlere döndü. Çaresizlik içinde zorlukla nefes alıp veriyordu. Bir üst kata çıkan merdiven basamaklarının loşluğunda bekledi.

Kapı açıldı ve Radu korkuya kapılmasının verdiği telaşla birdenbire kendini hizmetkârın üzerine attı. Delikanlı Radu’nun gömleğine tutundu, ama dengesini kaybederken eli kaydı ve dar merdivenlerden aşağıya, kafasını duvarlara çarparak yuvarlandı, en sonunda da vücudu garip bir açıyla sıkışarak durdu.

Radu hava yerine korkuyla dolan ciğerlerinden bir nefes, iki nefes, üç sonu gelmez nefes boyunca bekledi ve sonra hizmetkârın hiç kıpırdamadığını, yardım çağırmak için bağırmadığını görünce aceleyle onun yanına koştu. Elinde mektup yoktu, bunların hepsi boşa gitmişti, Radu onu öldürmüştü ve şimdi de...

Delikanlının göğsü kıpırdadı ve dudaklarından alçak sesli bir inleme duyuldu. Radu şükürler olsun diye dua etti, sonra delikanlının üzerini aradı... Evet! Mektup! Aceleyle mektubu gömleğinin içine soktu, sonra merdivenlerden uçarcasına indi, neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. En alt kata geldiğinde çok değerli olan birkaç saniyesini harcayarak yavaşladı ve mutfığa sakince girdi. Her bir uzvu ona koşması için çılgılık çılgılığa bağırıyor olsa da yüzünde boş bakışlarla ölçülü adımlar atarak mutfaktan geçti, bahçeye çıktı ve büyük kapıdan geçerek uzaklaştı. Saraya gelene kadar aynı sakinliği korudu, ancak saraya girer girmez koşmaya başladı.

Koyu renk bir saç ve tanıdık, sert bir yürüyüş gözüne ilişti. Ratlamayla beraber nefes nefese kalarak yönünü değiştirdi, Lada’ya çarparak durdu, neredeyse onu da düşürecekti.

“Neyin var senin?” Lada her ikisinin de düşmesine engel olmak için Radu’nun omuzlarını sıkıca tuttu.

“Ben şimdi şeyden geliyorum... Mehmet’in dairesinde biri vardı ve çaldılar... Burada bir mektup var!” Radu mektubu Lada’nın yüzüne salladı. Kızgınlıkla kaşlarını çatan Lada mektubu onun elinden kaptı ve uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Radu dönüp dönüp arkasını kollarken bir yandan da ablasının peşinden gitti.

“Kes şunu,” diye tersledi onu Lada. “İstersen bir de üzerinde ‘ben suçluyum’ yazan bir bayrak salla!”

Radu onun gibi yürümeye çalıştı, sadece önüne bakmak için kendini zorladı. Hareme geldiklerinde bir haremağası onları içeri aldı ve doğrudan Lada’nın kaldığı odaya gittiler. Yalnızca sade bir yatak ve basit bir sandalyeden oluşan mobilyanın yanı sıra bir köşeye konmuş lazımlık ve sehpanın üzerinde duran küçük bir el yıkama tası vardı.

“Benim odam daha güzel,” dedi Radu sinirleri ayağa kalkmış bir halde.

“Elbette öyledir.” Lada yatağının üzerine oturdu ve mektubu yanına koydu. “Hüma Hatun seni seviyor. Herkes seni seviyor.”

Radu mektupta ne yazdığını öğrenmek, Lada’ya bu işi ne de güzel başardığını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Önemli bir şey olacaktı. Öyle olmalıydı. Ama... Ya hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyse? Ya bir hizmetkâra uzak bir akrabaya yazılmış mektup için saldırmışsa? Çandarlı Halil Paşa suikast girişimi hakkında hiçbir şey söylememişti. Hizmetkâr aslında Çandarlı Halil Paşa’da olması gereken bir şeyi alıp ona götürmüş de olabilirdi.

Yanılmış olmaktan korkan, haklı çıkmaktan korkan Radu mektubu açma işini sonraya bıraktı. “Dışarıda ne yapıyordun?”

“Nicolae’yi ziyaret ettim. Mehmet’in hayatına kastetme girişiyle ilgili bir şey duymamış. İlyas sanki bir sorun yokmuş gibi adamlarını yönetmeye devam ediyormuş.”

“Ama bizim bu meseleyi...”

Lada elini kaldırarak onu susturdu. “Nicolae haberi yaymayacak. Ona güvenebiliriz. Gerçi suikast girişimine şaşırdı, ama saldıranın bir yeniçeri olduğu tezime pek şaşırmış gibi görünmüyordu. Adamlar arasındaki memnuniyetsizlik bir salgın hastalık gibi yayılıyor. Hatta Nicolae birkaç çorbacının Mehmet’ten nefret ettiklerine dair birtakım konuşmalarını duymuş...” Radu’nun yüzündeki anlam veremez bakışla çileden çıkan Lada ofladı. “Çorbacılar yeniçeri birlik komutanlarıdır. Kıdemli yeniçeriler arasında da bu tür konuşmalar duydum, ama konuşanlar çorbacılar, iş çok ciddi olmalı. Fakat Nicolae bu olaydan kimin sorumlu olduğunu bilmiyor.”

Radu mektubu aldı, eli titriyordu. “Belki cevaplar bunun içindedir.”

Lada mührü kırıp mektubu açtı. Radu daha taze olan mürekkebin kokusunu duyabiliyordu. Bakışları hemen imzanın olduğu yere odaklandı.

“Çandarlı Halil Paşa.” Lada onun ismini sanki bir lanetmiş gibi zikretti. Neler yazdığını okumak için üzerine eğilen Radu’yu dirseklemeyi bile. “Konstantiniye’ye yazıyor. Mehmet’in onlara karşı Osmanlı ordusuna öncülük etmeyeceğine dair onlara güvence veriyor.”

“Ama bunun sözünü veremez! Mehmet bunu aklına koymuş...” Radu sustu.

Lada neler olup bittiğinin farkındalığıyla ağırlaşan bakışlarını kardeşine yöneltti. “Bunun sözünü verebilir. Mehmet ölmüşse elbette ki onlara karşı Osmanlı ordusuna da önderlik edemez.”

Radu ayağa fırladı. “Bunu birine anlatmak zorundayız! Çandarlı Halil Paşa yakalanacak ve...”

“Peki, onu kim yakalayacak? Sultanın yeniçerileri mi? Onlar zaten Mehmet’ten nefret ediyorlar. Bu suikast girişiminden

kimlerin haberdar olduğunu –ya da kaç kişinin bildiğini veya ne kadar yüksek konumda olduklarını– bilmiyoruz. Ve ayrıca bize kim inanacak? Burada Mehmet’in öldürülmesiyle ya da bunun denenmiş olmasıyla ilgili bir şey yazmıyor. Kudret sahibi olan bir adama karşı bu çok zayıf bir kanıt niteliği taşıyor.”

“Bir şeyler yapmak zorundayız!”

Lada kaşlarını çatmıştı. “Keşke olması gerektiği gibi Sultan Murat tahta tekrar geçseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı!”

“Mehmet tahtı bırakmayacak. Artık bu konuda istekli. Ona yardım etmenin başka bir yolu olmalı.”

Lada mektubu katladı ve görünmeyecek şekilde bacağına bağladı. “Güç için neyini feda ederdin?”

“Ne?”

Lada başını kaldırıp ona baktı, kaşları çatıktı ve yüzünde derin düşünceler içinde olduğunu belli eden bir ifade vardı. “Çandarlı Halil Paşa güç için Mehmet’i öldürecek. Yeniçeriler güç için tahta olan vazifelerinden vazgeçeceklerdi. Herkes Mehmet’i feda etmeye istekli. Bunu ilk yapan biz olmalıyız, bunun için bir yol bulmamız gerek.”

Dehşete düşen Radu geriye doğru adım attı. “Onu korumalıyız! Onu kurban etmene müsaade etmeyeceğim!” Odadan çıkmak üzere döndü. Lada onun kolunu yakaladı, ama Radu kolunu çekip kurtardı ve kapının kolunu çevirdi. Lada onun üzerine atılıp yüzüstü yere düşürdü ve dizini sırtına bastırdı.

“Kapa çeneni ve beni dinle! Bir şeyden fedakârlık edilmeli. O şey de Mehmet. Şimdi Mehmet’in tahtını feda edeceğiz, böylece sonradan tekrar almak üzere Mehmet yaşayacak. Eğer tahta kalırsa, ölecek. Biraz daha büyüyene, daha zeki ve daha güçlü olana kadar onu güvende tutacağız. Güçsüz bir çocuk olarak değil, Tanrı’nın bu dünyadaki kıymetli eli olarak tahta geçinceye kadar.”

“Onun taklidini yaparak alay etme!”

“Her şeyi kaybedeceğiz, Radu.” Lada’nın sesi çatallaştı, Radu ona dönüp ağladığını görmekten korktu. Lada’nın gözyaşlarına boğulması düşüncesi onu her şeyden daha fazla ürküttü. Ablasının öldürdüğü adam, saldırı... Bunlar Radu’ya yabancıydı. O esnada yanlarında değildi ve yaşadıkları olayı tam manasıyla hissedememişti. Fakat Lada’nın ağlaması Radu’nun dünyasının sonu demekti. Eğer Lada güçlü olamıyorsa, kendisinin güçlü olacağını nasıl umabilirdi?

Lada devam etti. “Mehmet bizim tek korumamız. Onu güçsüz görmek ister miyim sanıyorsun? Devletin başındaki kişi Mehmet olmasa, babamızın suçları yüzünden infaz ediliriz.”

“O halde ona yardım ediyoruz! Çandarlı Halil Paşa’yı nasıl alt edeceğimizin bir çaresini buluyoruz!”

“Mehmet’in hayatıyla oynuyor olacağız. Bir sonraki suikast girişimi başarısız olmayacak.” Lada dizini onun sırtından çekerek tüm ağırlığıyla üzerine uzandı. “Bizim hayatımız, babam bizi buraya getirdiği an, bedel olarak verilmiş oldu. Ben yapamam...” Sustu, aynı çocukluklarındaki gibi parmağını lülelerinden birine doladı, ses tonu yumuşadı. “Bu iş bizim lehimize sonuçlanacak ümidiyle Mehmet’in hayatını tehlikeye *atmayacağım*.”

“Önemli değil. Mehmet tahtı asla bırakmayacak.” Eğer Lada onu o gün hamamda görmüş olsaydı, onun neşesini ve kararlılığını görmüş olsaydı, bunu mutlaka anlardı. Mehmet artık sultandı ve gözünü diktiği her şey için olduğu kadar buna da büyük bir tutkuyla bağlıydı. Lada kalkıp kapıya yaslandı. Radu da ayağa kalkıp yanında, onunla omuz omuza durdu. “Eğer ondan tahttan çekilmesini istersek, ona sultan olarak kalamayacağını söylersek bizi asla affetmez. Onun dostluğunu ve güvenini kaybederiz.”

“O halde tahtın onun elinden alınmasını ayarlayacağız. Ya böyle olacak ya da ölecek. Tahtı ve gururu ya da canı Radu.”

Radu arkadaşını düşündü, mukadderatına sahip çıkmak için çalışırken yüreğinde hiç olmadığı kadar parlayarak yanan ateşi düşündü. İmkân dahilindeki en aşağılayıcı yolla tüm bunların onun elinden alındığını düşündü.

Mehmet'in parlak ışığının tüm dünyadan sonsuza dek çekilip alındığını düşündü.

Başını arkaya, ağır ahşap kapıya yasladı. Bu Mehmet'i yıkacaktı. Fakat onun canını kurtaracaktı. "Bunu nasıl yapacağız?"

Lada yeniçerilerle talim yaptığı zaman kılıç kınının durduğu yere elini koydu. "Sanırım bir fikrim var."

"Benden ne istediğinizi söylediniz siz?" Hayretler içinde kalan Hüma Hatun yarı gülerек sorduysa da bakışlarının ardındaki hiddet görülebiliyordu.

"Yeniçerilerin başkaldırmasını sağlamanızı."

"Bunu neden yapacağım? Bu durum tüm şehrin istikrarını bozar."

"Aynen öyle." Lada mükemmel bir şekilde hareketsiz duruyor ve sakin konuşuyordu. Radu Lada'nın bunun için ne büyük bir gayret sarf ettiğinin farkındaydı, bunu eteğinin altından hafifçe görünen ve gizlice zıplayıp duran ayağına bakarak bile söyleyebilirdi. "İsyan etmek için zaten hazırlar. Fitili ateşleyebilecek kadar yüksek rütbeli birine rüşvet verebilirseniz, askerler ardını getirecektir. Mehmet size gelip yeniçeri ayaklanmasıyla nasıl başa çıkabileceği konusunda tavsiyenizi istediğinde, ona yeniçeri maaşlarını yükseltmesini söyleyin."

Hüma Hatun kaşlarını çatı. "Yeniçeri ağası Kazancı Doğan'ı tanıyorum. Bunu o halleder. Fakat bu tehlikeli bir teamül. Yeniçerilere ödenen para çok zengin olan önemli insanlardan topl-

dığımız vergilerden geliyor ve bu kişiler Mehmet'in yeniçerilere hükmetmek yerine isteklerine boyun eğmesinden hiç memnun olmayacaklar.”

“Eğer yeteri kadar sadrazam, paşa, bey ve vali bu durumdan memnuniyetsiz olup Sultan Murat'ın tekrar tahta geçmesini talep ederlerse Sultan Murat buna kayıtsız kalamayacaktır.”

Hüma Hatun kesin bir tavırla zarif elini havada savurdu. “Hayır. Başka bir yol bulacağım. Sultan Murat'ın geri dönmesini istemiyorum. Bir rahatsızlığın vuku bulmasının tek sebebi yeniçerilerin başka bir seçeneklerinin daha olmasıdır. Sultan Murat ölmüş olsaydı Mehmet'i kabullenmek zorunda kalacaklardı.” Hüma Hatun ayağa kalkarak dairesinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Sultan Murat'ın ölümüyle beraber Mehmet uygun yaşa gelene dek ben saltanat vekili ilan edilebilirim. Destek almam gerek. Sanıyorum ki Kazancı Doğan'ı arkama alabilirim, ama Çandarlı Halil Paşa...” Kendini bırakarak oturdu, hareketlerindeki tüm zarafet yok olup gitti. “Hayır. O beni asla desteklemeyecek. Eğer Sultan Murat'a bir şey olursa, Çandarlı Halil Paşa saltanat vekili ilan edilmesini ayarlayacak. Ve bir kez tahtı ele geçirdi mi, hepimiz can vereceğiz.”

Lada üzerine basa basa vurguladı. “Sultan Murat'a ihtiyacımız var. Eğer tahta dönmezse Mehmet ölecek.”

“Hayır! Zamanla herkes onun iyi bir sultan olduğunu görecektir.”

Radu bir parşömen kâğıdına göre elinde hayli ağırlık yapan mektubu valide sultana uzattı. “Vaktimiz yok.”

Hüma Hatun mektubu okurken yüzü asıldı, kaşları çatıldı. “Konstantiniye. O kahrolası şehir.”

“Her şeyin odak noktası o,” dedi Lada. “Yeniçeriler orada savaşmak istemiyorlar ve Mehmet onları şehrin surlarına sürecektir. Çandarlı Halil Paşa'nın Konstantiniye'yle irtibat halinde olduğu

çok açık ve şehir de Mehmet'in ölmesini amaçlıyor. Mehmet hedeflerini bir sır olarak saklamayacağından, onun canının bağışlanması için düşmanlarını ikna etmek mümkün olmayacak."

Hüma Hatun'un sesi fısıldar gibi çıktı. "Başka bir yolu olmalı. İşleri bu noktaya getirmek için çok uzun süre boyunca ve büyük bir gayretle çabaladım."

"Konu siz değilsiniz," diye tersledi Lada.

Hüma Hatun'un yüz ifadesi sertleşti. Radu çaresizce öne eğildi. Onu bir şekilde ikna etmeliydi. "Tahtsız bir şehzade, sizin için ölü bir şehzadeden daha büyük değer arz eder. Onu şimdi güven altında tutuyoruz, böylece tahta geri döndüğünde gerçek anlamda hükmedebilir. İmparatorluğun şimdiye dek gördüğü en güçlü valide sultan olan sizle birlikte."

Sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca Hüma Hatun tavrını korudu. Sonra yüzünden o taş gibi ifade kayboldu. Hüma Hatun'un gözkapakları teslimiyetle ağırlaştı, "Pekâlâ. Bu işe önayak olacağım. Çıkın," dedi.

Radu rahatladığını hissetti. Lada'yla beraber gitmek üzere ayağa kalktılar.

Hüma Hatun'un ses tonu her zamanki yavaş, alaycı tavrına büründü. "Siz ikiniz şehzademin çok iyi dostlarısınız."

Radu'nun gözlerinin içi güldü. Doğru bir tercih yapmışlardı. Ama sonra Hüma Hatun devam etti. "Ve aynı zamanda çok, çok kötü dostlarısınız. Bugün ne yaptığınızı asla öğrenmemesi için dua etseniz iyi olur."

İki hafta sonra Lada ve Radu, Mehmet'le beraber at arabasında giderlerken yeniçeri isyanında yanan binaların hâlâ için için yanan kalıntıları arasından geçtiler. Edirne'nin dışına. Amasya'ya doğru.

Hep birlikte Mehmet'in tüm rüyalarından çekilip alınan, geçip gittikleri kırsal bölgelere dikkatle baktılar.

Sultan Murat tekrar tahta çıkmıştı. Radu ve Lada onu görmemişlerdi ve aslına bakılırsa onun adını zikretmekten, hatta babalarına karşı borçlu olduğu şeyi hatırladığında ne yapabileceğini aralarında fısıldaşmaktan bile çok korkmuşlardı. Şimdi yapmaları gereken tek şey gizliliğin içinde gözden kaybolmak ve kimsenin onların ölmeleri gerektiğinin farkına varmamasını umut etmekte.

Ve böylece Radu ve Lada tek arkadaşlarının yanına oturdular. Radu baskıdan kurtulduğu için rahatlamıştı. En azından Amasya'ya dönüyorlardı. Orada mutlulardı. Belki tekrar mutlu olabilirlerdi.

Fakat her ikisi de kaçışlarının ortak sırrı, Mehmet'in hiçbir zaman bilemeyeceği gerçek dolayısıyla sessizdiler. Sırları ormanın derinliklerindeki o göletten daha derin, daha karanlıktı. Lada kardeşinin elini tuttu ve aralarındaki yeni bağ kadar acı verici bir şekilde sıkı.

Mehmet'e ihanet etmişlerdi.

1451: Amasya, Osmanlı İmparatorluğu

Lada çılgılık attı, rüzgârla lime lime olan sesi ardında iz bıraktı. Latını daha hızlı koşması için zorladı. Avına yakındı, neredeyse yakalamak üzereydi, fakat hızla ormana doğru gidiyorlardı, ağaçların arasına girdiğinde avını kaybedecekti. İşte bu olamazdı.

Son bir mahmuzlamanın ardından diğer ata bir kol mesafesinde yaklaşmayı başardı. Bir ayağını eyerin üzerinden aşır diğer tarafa geçirdi, yan taraftaki ağırlığını dengeledi. Savaş çılgılığı atarak yandaki atı süren Radu'nun üzerine atıldı.

Radu şaşkınlıkla bağırdı, Lada tutunmak için çabaladı. Radu'nun pelerinine doladığı elini kaldıraç kuvveti olarak kullandı ve kendini eyerin üzerine çekerek dizginleri yakaladı. Dengesini kaybeden at vahşice yön değiştirdi, aniden durarak Lada ve Radu'yu üzerinden attı.

Radu, "Senin neyin var?" diye bağırdı, Lada'yı itip kakarken. Lada dönerek sırtüstü uzandı, masmavi gökyüzü üzerinde dönüp duruyordu sanki.

Bir kahkaha attı.

"Sahip olduğun vasat aklını da mı kaybettin? Her ikimizi de öldürecektin!"

Hâlâ kakhahalar atan Lada nefesi kesilerek Radu'nun yanağına hafif hafif vururken, uyguladığı güç az da olsa tokat sesi çıkarıyordu. "Ama ben kazandım."

"Sen..." Radu yaralanmış parmağıyla ablasının kolunu dürttü. "Sen..." Sonunda, nefesini kontrol altına alan Radu başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Sen hile yaptın."

"Hile yapmak diye bir şey yoktur. Yalnızca kazanmak ve kaybetmek vardır. Ben kazandım."

"Ya ikimiz de ölseydik?"

"İlk ölen sen olduğun takdirde, bunu yine de bir zafer olarak değerlendirirdim."

Yarı güler gibi bir of çeken Radu ayağa kalktı ve yakınında duran, gözleri korkudan hâlâ koskocaman olan atına gitti. Radu atıyla alçak sesle konuşup rahatlatırken uzun, kadife gibi yumuşak burnunu okşadı. Lada kendi küheylanının nerede olduğunu görmek için etrafına bakındı. O da yakınlardaydı, ağaçların arasına saklanmış, onlara bakıyordu.

Zeki yaratık belli ki Lada'dan saklanıyordu.

Radu her iki atı da sakinleştirdikten ve yanlarına getirdikten sonra Lada'ya elini uzattı. Lada her zamanki gibi bu nazik davranış karşısında şaşırды ve kardeşinin elinin kendisinden büyük olduğunu kıskançlıkla fark etti. Lada dik durduğu zaman boyu artık Radu'nun çenesine geliyordu. Son iki yılda küçük kardeşi bir erkeğe dönüşmüştü. Hızla büyümüş, boy atmış ve güçlenmişti; tombul çocuksu yanakları yavaş yavaş yok oluyor, yerini belirgin elmacıkkemikleri ve taş gibi sağlam bir çeneye bırakıyordu. Daha önce bebeksi hatları ve ifadesi olan iri gözleriyse artık bu yeni yüzüne uyum sağlayarak çarpıcı, dikkat çekici olmuştu; kalın kaşlarının altındaki gözleri uzun, gür ve koyu renk kirpiklerle çevrelenmişti. Uzun dalgalı saçlarını ensesinde topluyordu.

“Öf,” diye mırıldandı Lada kardeşinin saçını çekerek. “Çok tatlısın. Aynı çizmemin altındaki narin bir kelebek gibi.”

“Öf,” diye cevap verdi Radu ablasının gür ve kaba lülelerinden birini çekerek. “Çok delisin. Aynı uyutulması gereken kuduz bir tazi gibi.”

İç kaleye dönüşleri sakindi, nehir kenarı boyunca dolanarak at bindiler. Şehir merkezinden geçerlerken birçok esnaf ve tüccar neşeyle hasta çocukları, hasat umutlarını sormak için duran Radu’ya el salladılar. Bu ve bunun gibi çeşitli dünyevi işlerle alakalı alelade şeyler Lada’nın içini sıkıyor, bunaltıyordu. Kimse ona selam vermedi ya da Lada’yı tanımadılar bile.

Radu olmasa Lada orada yaşarken aklını kaybedebilirdi. Edirne’den döndüklerinden beri iki yıl boyunca aralarındaki mesafe büyük ölçüde kapanmış, birbirlerine yakınlaşmışlardı. Aynı kan taşıyorlardı ve paylaştıkları sırlar vardı, bu sebeple birbirlerinden başka kimseleri olmadığıнын farkındaydılar.

Bu da bir şeydi.

Mehmet aralarında oluşan bağın üçüncü parçasıydı. Mehmet onları gerçek birer dost ve tek yoldaşları olarak addetmişti. Onun bilmediği bazı şeyleri bilmenin verdiği suçluluk duygusuyla Lada ona karşı daha yumuşak davranmış, uzun yıllar boyunca içinde taşıdığı öfkeyi yok etmişti.

Burada güvendeydiler. Ayrıca bu da bir şeydi.

Son altı ay Lada’nın hayatının en sıkıcı dönemi olmuştu. Hunyadi’ye karşı yapılan bir başka savaşla birlikte onun için önemli olan herkes gitmişti. Mehmet bile sefere çağırılmıştı.

Biri bağırarak ona seslenince Lada ürktü ve atını aniden durdurdu. Arkasını döndüğünde Nicolae’nin atıyla ona yaklaştığını gördü, alının ortasından başlayıp burun kemiğine, oradan da sol yanağına inen derin yara izine rağmen ona hemen gülümsemişti.

“Lada! Beni özledin mi?”

Lada kaşlarını çatarak çenesine hafifçe vurup düşündü. “Gitmiş miydin ki? Hiç fark etmemişim.”

“Her gece yatağında sessizce ağladın.”

“Gidişinle ardında bıraktığın ilahi dinginliğin tadını çıkardım.”

Nicolae ılık ılık gözleriyle bakmayı sürdürürken elini Lada’nın omzuna koydu ve Lada da sonunda ona gülümseyerek karşılık verdi. İşin doğrusu Lada onu gördüğü için çok mutlu olmuştu.

“Bana her şeyi anlat. Şunun nasıl olduğu da dahil olmak üzere.” Lada başıyla onun yara izini işaret etti.

“Bu mu? Eyvahlar olsun, benim güzel yüzüm. Ne kadar trajik, öyle değil mi?”

“Bence bundan memnun olmalısın. Hayatında ilk kez bir yerine iki kaşın oldu çünkü.”

Nicolae başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı, kahkahası tüm meydanda yankılandı. “Benim küçük ejderham hayatın her zaman olumlu tarafını bulur. Gel. İçelim.”

Radu onlara yetişti, atını Nicolae’nin atının yanında durdurdu. Gözleri etrafı aradı, üzengilerin üzerinde ayağa kalkarken vücudunu gerginleştirdi, sanki herkesten uzun olursa her dileğini gerçekleştirebilecekmiş gibi. “Herkes dönüyor mu?”

Lada ve Nicolae imalı şekilde birbirlerine baktılar. Lada sıkılmış gibi numara yaptı, ama gerçeği söylemek gerekirse şehirde atla dolaşarak Mehmet’i bulmayı, onu görmeyi çok istiyordu. Neredeydi? İyi ve güvende miydi? Nicolae gibi o da yaralanmış mıydı?

Nicolae, Radu’nun başını okşamak istedi, ama kolu artık o kadar yukarıya uzanamadı. “Mehmet, Edirne’de durdu. Sahibinin ne zaman geleceğini bilmiyorum, genç enik. Söyle bakalım Lada, Mehmet’in yokluğunda ona tuvalet terbiyesi verebildin mi?”

“Çok yazık ki tüm çabalar boşa gitti. Her gece minderini sidik ve gözyaşlarıyla ıslatıyor.”

“Sağ salim döndüğünü görmek çok güzel, Nicolae,” dedi Radu, ses tonu tıpkı mevsim normallerinin üzerindeki sonbahar güneşinin kavurduğu ekinler kadar kuruydu. Radu el salladı ve Lada’yla Nicolae’yi kendi hallerine bırakarak yanlarından uzaklaştı. Sorsalar inkâr ederdi, ama yanlarından uzaklaşmasının sebebi onların az sonra yapacakları şeyden uzak durmaktı ve böylece Ramazan’da oruç tutmaya hazırlanıyor olduğu gerçeğini saklayabilecekti. Sanki Lada bilmiyormuş gibi.

Lada ve Nicolae yeniçerilerin uğrak yeri olan küçük bir dükkânın arka tarafına oturdular, çünkü biraz fazladan parayla dükkân sahibi içki yasağını rahatlıkla unutabiliyordu. Lada, Hunyadi’nin utanç verici kaçışının da dahil olduğu birçok savaş hikâyesinin anlatıldığı süre boyunca bekledikten sonra en sonunda asıl duy-mak istediği konuyu açtı.

“Mehmet neler yaptı? Nasıldı?” Masumca merak ediyormuş gibi davrandı. Son iki yıl boyunca zamanlarının çoğunu yoğun bir şekilde birlikte savaş taktikleri üzerinde çalışarak, eski savaş-ları inceleyerek, Osmanlı İmparatorluğu’na yönelik çeşitli tehditler hakkında ellerinden geldiğince bilgi edinerek geçirmişlerdi. Utanç veren tahttan inişinin ardından Mehmet, bir daha asla yetersiz kalmamaya azmetmişti.

Kendisinin Mehmet’e olan ihanetinden ve babası Vlad’ın ona olan ihanetinden sonra Lada, Mehmet’e yardım edebilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

“Küçük yobaz hepimizi şaşırttı.” Nicolae kadehini kaldırdı, gülümserken yüzündeki yara izi yüzünden sol yanağı çarpıldı. “Onun emrinde olduğumuz sağ kanattaki bizler en az kayıpla kurtardık. Kendi üzerine düşen rolü biliyordu ve çok iyi oynadı. Hatta ceddimizden bile daha iyiydi.”

Lada hain gülüşünü elindeki ağır bardağın ardına sakladı. “Dikkatli ol, Nicolae. Sözlerin kulağa neredeyse övgü gibi geldi.”

“Eğer ona bir kez olsun *ceddim* dersem, kahrolayım ama yine de senin Mehmet’ten düzgün bir sultan olur. Tabii hepimizin kanlarını Konstantiniye’nin surlarında dökene kadar.”

Mehmet’in zaferinin haberiyle yüreğine su serpilen ve neşelenen Lada oturduğu sandalyede rahatladı, Nicolae’nin sefer hikâyelerinin, abartılı yaralama, takip etme ve bireysel kahramanlık anılarının keyfini çıkardı. Dindar olmayan ve içmeyi seven birkaç yeniçeri daha onlara katıldı, loş mekâna oturdular. Bir süre sonra tüm mekân tika basa dolmuştu, herkes sefer sonrası rehavete kapılmış ve içkinin etkisiyle saçmalamaya başlamıştı.

Nicolae’nin, bir Transilvanyalının bağırarak ona kılıç sallamasından hemen önce, bir Macar askerin inatçı kaburgalarından kılıcını çekip çıkarmak için verdiği mücadeleyi komik bir şekilde canlandırışından hemen sonra, “Ama sen bana sonunda nasıl iki kaşa sahip olduğunu anlatmadın daha,” dedi Lada.

“Ah evet, o. Kamptaki terzi kadınla bir sorun yaşadım.” Nicolae kasıklarını işaret etti. “Kadın sürekli olarak tek ölçüde dikilen üniformaları benim muhteşem erkekliğimin ölçülerine göre tadilat yapmak zorunda kalıyordu ve sonunda fazladan malzeme kullanmaktan artık bıktı. Makasları çok keskin.”

Mekân kahkahalarla inledi. Lada gözlerini devirdi, bir yandan da loş ışığın, rahatsız olduğu için kıpkırmızı kesilişini saklamış olmasından memnundu. Gerçi birtakım şeylere teşvik edebileceğinden endişelendiği için erkeklerle bu tarz konuşmalar yapmaktan genellikle kaçınırdı, ama onları o kadar çok özlemişti ki açık saçık şakalarına onu da dahil etmelerine izin vermişti. Alay edercesine burun kıvırdı. “Sanki daha çok senin erkekliğini narin iğnelerinden biriyle karıştırmış gibi geliyor bana.”

Lada’nın bu cevabı omuzlarına vurulan birçok şaplakla be-

raber Nicolae'nin şakasından çok daha fazla kahkahayla karşılık buldu. Arkasına yaslandı, gerindi ve etrafındaki erkekler gibi daha fazla yer işgal edecek şekilde oturup arkadaşına sırtıttı.

“İstersen sana gösterebilirim.” Nicolae kollarım iki yana açtı. “Düşüp bayılmazsın değil mi?”

“Gözlerim pek iyi görmüyor. O kadar küçük bir şeyi görebilmem için büyüteç bulmamız gerekecek.”

Askerlerin çoğu masayı yumruklayarak güldüler ve biri ya sarhoşluktan ya da gülme krizine girdiğinden sandalyesinden düştü. Nicolae'yle tanıştıkları ilk gün onun hakkından geldiği için Lada'yı hiç sevmeyen Ivan öne eğildi. “Ama buradaki bazı şeyler hiç de küçük değil.” Uzandı ve Lada'nın sol göğsünü kavrayarak acıtacak kadar sıktı.

Daha Lada bir tepki veremedi Nicolae, Ivan'ı çekti, başını masaya vurdu ve yere fırlattı. Ivan'ın yüzünü sertleşmiş toprak zemine bastıran Nicolae gürlledi. “Lada bizden biri. Ve bız içimizden birine bu şekilde davranmayız. Anladın mı?”

Ivan inleyerek kabul etti. Nicolae tekrar yerine oturdu, yüzündeki gülümseme geri geldi ama ağır bir sessizlik mekânın havasını zehirlemişti. Lada'ya daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı, bunun için Nicolae'ye teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Acaba ne zamandır buna benzer düşüncelerin yönünü değiştiriyordu? Acaba onun arkasından daha neler söylenmişti? Nicolae'nin bir anda savunmaya geçmesi, onun onlardan biri olduğunu söyleyişinin tam tersini ispatlıyordu. Lada bunu sanki bozuk yemeğin midesinden çıkmak için onu tehdit etmesi gibi net bir şekilde hissetmişti: Asla onların dengi olamayacağını bilmek. Lada her zaman onlardan ayrı olacaktı.

Ivan'ın yerden kalkarkenki düşmanca bakışı, gelecekte şiddet yaşanacağını sözünü veriyordu.

Lada gözü kara bakışlarından biriyle ona karşılık verdi.

Radu bekledi, iç kaleye yaklaşan konvoyu heyecandan nefesini tutarak izledi. Ortada çok şık bir at arabası vardı, önünde ve arkasında yirmi kadar yeniçeri ve birkaç atlı haremağası gidiyordu, Radu bunun sıra dışı olduğunu düşündü. Bununla birlikte at arabasının kapısı açıldığında, haremağalarının varlığı tekrar bir araya gelmek için yanıp tutuştuğu kişiden ziyade, sultanın ailesinden başka bir üyenin geldiğini açıklanmış oldu.

Hüma Hatun arabadan indi, aşağı tarafta kalmış nehrin yukarılarına tırmanan Amasya'ya şöyle bir bakarken yüzünde nahoş bir ifade belirdi. İki yılın ardından onu görmek –son görüşmelerinin hangi konu hakkında olduğunu hatırlamak– Radu'nun yüreğini korkuyla doldurdu.

“Radu! Ne kadar da büyümüşsün.” Hüma Hatun kollarını uzattı ve Radu onu nasıl selamlaması gerektiğini bilemeyerek sadece ellerini tuttu.

“İyi görünüyorsunuz, sultanım.”

Hüma Hatun güldü, alçak ses tonu rahatsız ediciydi, aynı duman dolu bir nefes gibi. “Görünüş aldatıcıdır. O benimle birlikte değil, o yüzden arkama bakıp durmayı bırak.”

Radu yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Eğer Mehmet’le birlikte dönmediyseniz, sizi buraya getiren nedir sultanım?”

O esnada Mehmet'in ne zaman döneceğinden, gecikmesinin sebebinden başka bir şey sormak istemiyordu. Fakat sakın kalmasının önemli olduğunu hissetti.

"Aile meseleleri için buradayım."

"Fakat... Mehmet hâlâ Edirne'de mi? Onsuz burada ne gibi bir aile meseleniz olabilir?"

Hüma Hatun birkaç saniye boyunca onun yüzünü inceledi ve sonra güldü. "Sen gerçekten de şehzademin hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorsun, öyle değil mi? Tatlı çocuk." Yumuşak ve kuru eliyle onun yanağını okşadı. "Gel, beni içeriye götür. Orada konuşuruz. Güzel ablanı da çağır, böylece mutlu çetemizi tekrar bir araya getirmiş olalım."

"Yeniçerilerle birlikte olacaktı. Onlar döndüğünden beri ben de yüzünü pek görmedim."

Hüma Hatun genzinden merakını cezp ettiğini ifade eden derin bir ses çıkardı, ancak herhangi bir şey söylemedi. İç kalenin en güzel dairelerinden birine yerleştirildikten sonra Radu, Lada'yı bulmak üzere dışarı çıktı. Onu bulmak üzere gönderilmiş olsa da zaten Hüma Hatun'la baş başa kalmak istememişti. Lada'yla aralarındaki sır, ağır bir yük gibi hissettirse de aslında ortak bir bağıdı. Hüma Hatun'un burada oluşuyla artık bu sırrı bir tehdit gibi algılıyordu.

Hüma Hatun'la birlikte gelen yeniçeriler atların koşum takımlarını söküyordu. İçlerinden biri, "Bize yeniçeri kışlasını gösterebilir misin?" diye sordu.

"Ben de şimdi oraya gidiyorum. Beni takip edebilirsiniz." Askerre selam vermek için döndü, sonra donup kaldı, onu nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı. Adamın yüzü yuvarlaktı, dudakları kalın ve dişleri de aralıktı; uzun bacakları ve ince vücuduyla tezat oluşturuyordu. Radu'nun hatırladığından çok daha genç görünüyordu, şimdi ise Radu onunla hemen hemen aynı boydaydı. "Lazar!"

Aklı karışan Lazar gülümsedi. “Birbirimizi tanıyor muyuz?”

“Buraya geldiğimiz ilk andan beri hep seni arayıp durdum! Buna inanamıyorum!” Radu, Lazar’ın omuzlarını sıkıca kavradı ve sonunda Lazar’ın yüzü aynı Radu’nun yıllar önce avunduğu o sıcak gülümsemesiyle aydınlandı.

“Ahırdaki o küçük çocuk! Bu nasıl olabilir?”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Yeniden İlyas’ın adamlarından biri olarak atandım. Hepimiz öyle.”

“Çok memnun oldum! Seni görmek ne kadar güzel. Gerçekten de.” Radu gözlerini Lazar’ın yüzünden ayıramadı, çok uzun zaman önce kaybettiği arkadaşını tekrar gördüğüne bir türlü inanamıyordu. Mehmet’in geri döneceği umudu suya düşse de Lazar’ı tekrar görmek içindeki acıyı biraz olsun dindirmişti.

“Benim varlığım her zaman sevinçle karşılanmaz. Bu yüzden bundan sonrası için arada sırada birkaç yıllığına senin hayatından yok olup gideceğim ki tekrar gördüğünde sana sürpriz olsun.” Lazar kolunu Radu’nun omzuna attı ve birlikte kışlaya yürüdüler.

Lazar lojistik görevler için çabucak oradan uzaklaştı, ama gitmeden önce birbirlerini daha sık göreceklerine dair söz verdi. Mutluluktan kıpır kıpır olan Radu, Lada’yı buldu. Oraya geliş amacını hatırlar hatırlamaz bütün neşesi kaçtı.

“Hüma Hatun burada,” dedi Radu doğruca konuya girerek.

Lada ürktü, bilemediği kılıcı bir kenara bıraktı. “Mehmet yok mu?”

“Hayır. Hüma Hatun bizi görmek istiyor.”

“Ben onu görmeyi arzu etmiyorum.”

“Lada,” dedi Radu ve Lada pes ederek başını öne eğdi. Aynı kendisi gibi Lada’nın da Hüma Hatun’un onlardan istediği her şeyi alabileceğini bilmesi gerekiyordu.

Radu ve Lada salona girdiklerinde Hüma Hatun’un elinde dik-

katlice işlenmiş çok güzel bir kumaş vardı. Başını kaldırıp onlara baktı ve gülümsedi. “Lada, tatlı kız. Hiç nakış ipliğın var mı?”

Radu, Lada’nın ağzından çıkan o nükteden anlamayan, neredeyse çılgınlık boyutundaki gülüşün anlamını kavrayamadı. “Hayır, sultanım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Nakış ipim yok. Bir tane bile.”

Hüma Hatun, Lada’nın birdenbire taşkınlık göstermesine tek kaşını kaldırarak tepki verdi, sonra onu sanki yere düşmüş bir etmek kırıntısı gibi değerlendirerek baştan aşağı süzdü. “Görüyorum ki bir erkeğe dönüşme uğraşından vazgeçmemişsin.”

“Erkek olmak gibi bir arzum yok sultanım,” dedi Lada kendine gelerek.

“Ama yine de pantolon giyiyor ve yeniçerilerle talim yapıyorsun.”

“Evet, yoksa bu odada oturup sizin gibi gözlerden uzak nakış işleyerek yaşlanıp gidiyor olurum. Başka bir şey seçmiş olmam ne kadar garip.”

Hüma Hatun dilini damağında şaklatarak duyduklarından hoşlanmadığını ifade etti. “Kadın olmak kendine has büyük bir gücü barındırır. Önüne çıkacak fırsatları yıkıp geçiyorsun. Eğer bana müsaade etmeyi seçersen seninle yapabileceğim çok şey var.”

Lada salondan çıkmak üzere döndü, fakat Hüma Hatun yavaşça öksürerek yanına oturması için sedire eliyle hafifçe vurdu. Kaşlarını çatan Lada sırtını duvara yaslayarak ayakta durdu.

Radu, “Hangi konu hakkında konuşmak istemiştiniz, sultanım?” diye sordu. Oraya geliş sebebini söylemeyi uzattıkça Radu’nun sinirleri de daha çok geriliyordu. Neden Mehmet daha gelmemiştii? Yoksa Edirne’de bir şey mi olmuştu? Acaba Hüma Hatun çevirdikleri entrikanın ortaya çıktığını ve Mehmet’in artık onlardan nefret ettiğini söylemeye mi gelmişti?

Radu ellerini önde birleştirerek bekledi.

Hüma Hatun onu duymazdan geldi, elindeki kumaştan sarkan renkli ipliklerle oynadı. “Söyle bakalım sen hiç Bizanslı Theodora’yı duydun mu?”

Lada başını duvara yaslayarak gözlerini tavana dikti. “O da mı nakış işliyor?”

“Aslında o bir fahişeydi.”

Radu, Hüma Hatun’un yanındaki bir kanepeye oturdu, aklı karışmıştı, ama merak da etmişti. Bu, Mehmet’in tahtı ondan aldıkları için ölmelerini istemesiyle ilgili konuşmanın giriş kısmı gibi geliyordu.

“Theodora bin yıl kadar önce Bizans’ın hâlâ Bizans olduğu, surlarının ardında hayata tutunmaya çalışan hüznü bir şehre dönüşmeden önceki dönemde yaşamış. Babası ayı eğiticisiymiş, validesi de tiyatrocı.” Hüma Hatun *tiyatrocı* sözcüğünü anlamlı anlamlı sırtarak tiyatrocı olan bir kadının tüm diğer görevlerini de ima etti. “Theodora validesinin izinden gitmiş, yaptığı her şeyde başarılı olmuş. Hayatının ilk yıllarına dair bazı ilginç hikâyeler mevcut. Ama ben onları geçeceğim, çünkü kızlı erkekli olduğunda anlatılacak türden şeyler değil.” Başını hemen diğer tarafa çevirip utançtan kızarmamak için kendini tutan Radu’ya kısa bir bakış attı. Hüma Hatun’un neden o tür hikâyeleri Lada’yla paylaşmayı uygun bulup kendisine anlatmayı uygun bulmadığını düşünmüştü, bilemiyordu.

“Bunu bize neden anlatıyorsunuz sultanım?” Lada düz bir ses tonuyla sordu.

“Sana iyilik yapıyorum. Nazik ol. Yıllar sonra Theodora Hıristiyanlığı kabul etmiş, sarayın yanında yün eğirerek dürüst ve yalın bir hayat sürdürmüş. Justinian’la tanıştığı yer de orası. *İmparator* Justinian. Ona çekici gelen şey belki Theodora’nın zekâsı, müte-

vazı oluşu, onun... tecrübeleri idi. Her ne olursa olsun Justinian ona âşık olmuş. Onu bir tiyatrocü kadınla evlenmekten alıkoyan tüm yasaları reddetmiş ve Theodora imparatoriçe tacını takmış. Sadece bir imparator eşi değilmiş, dikkatini çekerim. Kocasıyla tam bir dayanışma içerisinde olan, gerçek bir imparatoriçeymiş. Bir hayal et bakalım.” Hüma Hatun sustu, uzaklara dalan gözle-
rindeki bakışlar yumuşadı. Sonra kendini toplayarak anlatmaya devam etti. “Sahne ve sahne arkasında erkekleri eğlendiren bir hatundan, Bizans’a hükmeden bir imparatoriçeye dönüşmüş. Kocasını kaçacakken o bir ayaklanmayı bastırmış, hâkimiyeti altındaki tüm kadınlar için yasaları iyileştirmiş ve tüm dünyadaki en güzel katedralin inşasına katkıda bulunmuş. Ayasofya. O katedral Theodora ve kocasının birlikte neler başardıklarının bir kanıtı olarak günümüze kadar gelmiştir.” Hüma Hatun öne eğildi. “Eline hiçbir zaman kılıç almadı ama onun buyruğu altında otuz bin vatan haini öldü. O yeterli parayı veren her adama boyun eğen bir fahişeydi, sonra bir daha asla kimseye boyun eğmeyen bir hatuna dönüştü. Ve sence bunu pantolon giyerek mi yaptı?”

“Yine de bir erkeğe ihtiyacı vardı,” diye cevap verdi Lada gözlerini kısarak.

Hüma Hatun yırtıcı bir hayvanın dişlerini gösterişi gibi gülümsedi. “Hikâyeyi kusursuz bir şekilde anladın.” Kuru kuru öksürdü ve bir süre konuşmaya devam edemedi.

Radu, “Size getirmemi istediğiniz bir şey var mı sultanım,” diye sordu.

Hüma Hatun ona hayır anlamında elini salladı. “Durumunu sandığından daha fazla anlıyorum,” dedi Lada’ya. “Fakat Mehmet’i zapt ediyorsun. Bir karar ver Lada. Eğer şehzademle evlenmeyi arzulamıyorsan, o halde onu bırak.”

Lada dimdik durdu ve heyecanla cevap verdi. “Ben Mehmet’in üzerinde herhangi büyük bir etkiye sahip değilim, sultanım!”

Radu da duyduklarına inanamıyordu. “Hiçbir zaman, hiçbir kimseyle evlenme lafı edilmedi!” Onayını almak için Lada’ya baktı. Onlar sadece üç arkadaştı –herkes birbiriyle arkadaştı– ve her zaman da öyle olmuştu. Lada ve Mehmet arasında bir aşk yoktu ve Radu ile Mehmet de aralarında hiç böyle bir şeyden bahsetmemişlerdi. Hayır, eğer olsaydı Radu bunu görmüş olurdu. Mehmet’le aralarında bir inanç kardeşliği bağı vardı ve bu onları Mehmet’in Lada’yla kurduğu bağdan şüphesiz çok daha birbirlerine yakınlaştırıyordu.

Hüma Hatun başını iki yana salladı. “Mehmet aceleyle Amasya’ya dönmek istedi. Ben onu bağlantılar kurmak, bir güç zemini yaratmak için Edirne’de kalmaya ikna ettim. Çünkü o gittiğinden beri değişen pek bir şey olmadı. Hiçbir şeye, kocamın hürmetine bile sahip değilim” –bunu çürümüş bir incirden bahseder gibi söyledi– “ve onun için güvence altına aldığım tahtı koruyabilecek bir şehzade vaadim de yok. Hunyadi’ye karşı elde ettiği başarıdan istifade etmesi gerekirdi, unutulup gitmiş sarayına dönmek için özlemle yanıp tutuşması değil. Fakat Mehmet buradaki sevgili, *sadık* dostlarından yana ziyadesiyle hoşnut ve bu yüzden dikkatini önemli olan şeyler üzerinde toplamıyor. O yüzden sana tekrar söylüyorum: Onu özgür bırak.”

Soğuk öfkesi elle tutulur, gözle görülür durumda olan Lada’nın ağzından sözcükler buz gibi döküldü. “Şaşkınlığımı bağışlayın. Özgürlük benim pek fazla vâkıf olmadığım bir kavram.”

“Bu aptalca.” Radu ellerini iki yana açtı ve herhangi bir kaygı taşııymıymuş gibi konuşmaya çalıştı. “Mehmet buradaki tüm zamanını çalışarak, hükmetmeye hazırlanarak geçirdi. Ve biz onu asla bundan alıkoyamazdık. Siz bizim Mehmet’i korumak için her şeyi yapacağımızı –ve *de yaptığımızı*– bilirsiniz sultanım.”

“Ah evet, biliyorum. Ama o bilmiyor, öyle değil mi? Ve eğer

ikinizin yoluma çıktığınızdan en ufak bir şüphe duyarsam, gözü-mü kırpmadan canınızı alırım.”

Radu’nun kanı dondu. Hiç şüphe yoktu ki Hüma Hatun onları öldürtebilirdi. Ama yine de ondan daha kötü olan bir şey vardı: Mehmet’e aslında tahtını nasıl kaybettiğini anlatabilirdi. Bu durumda Mehmet’i sonsuza dek kaybederlerdi. Ve Radu onsuz bir hayatı zaten düşünemiyordu.

Hayır, sorun bu değildi. Asıl sorun; Mehmet’siz bir hayatı gayet güzel hayalinde canlandırabiliyor olmasıydı. O hayatı, çocukluğunda yıllar boyunca yaşamıştı ve Lada da onunla beraber gitmeye zorlansa bile o soğuk, yapayalnız hissettiği şatoya dönmek istemiyordu.

Hüma Hatun kucağındaki nakış işleminin yere düşmesine aldırmadan ayağa kalktı. “Halletmem gereken başka işler var. Konuştuklarımızı unutmayın.” Yüzlerce saatlik dikkatli çalışmanın, harcanan emeğin hiçbir kıymeti yokmuşçasına kumaşın üzerine basarak, salondan çıktı.

Hüma Hatun'un insanın içine ateş düşüren ziyaretinden ve çabucak başkente dönmesinden iki hafta sonra, yanlarında Mehmet olmadan yeniçerilerin gelişlerinin üzerinden tamı tamına bir ay geçmişti. Lada bir kez daha neden Nicolae'nin birliğine talim yapmak üzere katılamayacağı konusunda bahaneler sundu. Artık her şey farklıydı. Daha önce Lada en hızlı, en akıllı, en acımasız olduğunu ispatlamak için uğraşırdı. Fakat Ivan'ın ahlaksız hareketinden ve Nicolae'nin korumacı karşılığından sonra Lada tüm bunların önem taşımadığını gördü. Hiçbir zaman yeniçerilerin en iyisi olmayacaktı, çünkü zaten bir yeniçeri olamayacaktı. Kendi başına bir güç abidesi olamayacaktı, çünkü her zaman bir kadın olarak kalacaktı.

Askerlerin dönüşünü, Mehmet'in olmadığı altı aylık süre boyunca içine düştüğü yönünü kaybetmiş bir melankolinin sona ermesinin işareti olduğunu düşünmüştü, ama tek yaptığı daha da ağırlaştırmak oldu. Hatta Radu bile aklen dengesizleşmiş ve alınganlaşmıştı; Mehmet'in bir daha asla dönmeyeceğinden, Hüma Hatun'un uzak tutmak için ona söyleyeceklerinden endişe ediyordu.

Lada üzerindikileri çıkarıp iç çamaşırlarıyla kalırken kızgın güneş başını pişirdi. Bol pantolonun üzerine belden kuşakla bağlanan uzun ceketler giymeye başlamıştı. Hüma Hatun onaylama-

mıştı, ama bu durum kalede ya da köyde herhangi birini mahcup ederek utandırdıysa da, hiç kimse bir şey söyleme zahmetine girmemiş ya da cesaret etmemişti. Ayrıca her iki bileğine taktığı ve içinde gizli birer bıçak olan yeni deri bileklikleri de vardı. Lada her iki bilekliğini de çıkarıp çizmelerinin yanında duran kıyafetlerinin üzerine koydu. Son olarak örgülü saçlarını örten beyaz başörtüsünü de çözdü. Çıkardıktan sonra başörtüsüne bakarken acaba yeniçerilerin başlıklarına benzediği için mi her zaman beyaz rengi seçtiğini düşündü.

Ama ne yaparsa yapsın hiçbir şey bir yeniçeri başlığına benzemeyecekti.

İç çekerek kayalıkların arasındaki, etrafı ağaçlarla çevrili gizli gölete girdi. Suyun rengi koyu yeşildi ve o kadar soğuktu ki nefesini kesmiş, ayak parmaklarını uyuşturmuştu.

Orası hâlâ üçünün muhteşem sırrı, tamamen kendilerine ait olduğunu hissettikleri tek yerdi. Amasya'ya döndüklerinde Mehmet çok üzgündü, hüsrân doluydu. Tahtını kaybetmek istememişti. O yüzden Lada ve Radu onun dikkatini başka şeylere verebilmesi için uğraşmışlardı. Mehmet'in muhafızlarını atlatıp ne sıklıkta gölete kaçacaklarını bir oyun haline getirmişlerdi. Bu hepsinin ihtiyaç duyduğu bir kaçıştı. Ancak Mehmet'in gidişiyle birlikte Radu gölete gitmek istemedi. Lada da sessizlikten ve ıssızlıktan korktuğu için gelmemişti.

O güne kadar. Nereye giderse gitsin, etrafında ne kadar insan olursa olsun artık yalnız olduğunu biliyordu. Yalnız kalacaksa en azından güzel bir yerde olabilirdi.

Gözlerini kapattı, suyun içinde sırtüstü yattı, kendini öylece bıraktı, sadece yüzü suyun üzerindeydi, soğuk suyun aksine sıcak güneş ışıkları yüzünü ısıtıyordu. Üzerine yapışan iç gömleğiyle göğüsleri suyun üzerine çıktı, bu Lada'ya hem komik hem

de tuhaf bir şekilde rahatsız edici geldi. Boyu bosu pek fazla gelişmemişti, daha fazla uzamak yerine vücudu kalınlaşmış ve sertleşmişti fakat göğüsleri aksine yumuşak ve iriydi. Bıçak atma ve ok atma –her zaman en zayıf olduğu becerisi– sırasında vücudundaki idaresi güç değişiklikleri hesaba katarak kendini ayarlamaya mahkûmdu. Ve işte şimdi buradaydılar, kaçınılmaz şekilde nazikçe suya batıp çıkıyorlardı.

Göğüslere sahip olmak, klostrofobik bir durumdu.

Görünüşe bakılırsa meme uçları kendi istekleri doğrultusunda form değiştiriyorlardı. Bazen düz ve küçük oluyorlardı, diğer zamanlarda da buruşuk ve dışa doğru çıkık. O esnada bu etkiyi yaratanın soğuk su olduğunu düşündü, ama başka şartlar altında da oluyordu. Sütanesi yanında olsa ona nedenini açıklayabilirdi.

Veya Hüma Hatun. Gerçi vücudu hakkında ondan tavsiye almaktansa göğüslerini kesip atmayı tercih ederdi.

Bazı zamanlar bir annesi olsa nasıl olurdu diye merak etmekten kendini alamıyordu. İlk kanamasında Lada'ya yol gösterici olur ve ona ölmeyeceği konusunda telkin verir miydi? Âdet olduğuna dair kanıtları kendisinin becerdiğinden daha uzun süre saklamasına yardımcı olur muydu?

Hayır. Annesi dehşete kapılmış bir halde sürünerek bir köşeye siner ve sütannesine bu işi halletmesini söylerdi.

Lada yüzünü suyun altına daldırdı. Bir anne. Bir sütanne. Hatta bir arkadaş. Belki hayatında daha fazla kadın olsaydı, bir kadın olmanın fiziksel ve sosyal taleplerine karşı o kadar şaşkınlığa uğramaz, öfkeye kapılmazdı.

Dikiş nakış işini düşündü. Elbiselerin kat kat kumaşlarının ağırlığını ve ayakkabıların ayağını vurmasını. Mahzun gözleri ve iyi zamanlanmış gülümseyişleri. Annesini. Hüma Hatun'u, Halime Hatun'u ve Mara'yı. Bir zevce olmanın, bir kadın olmanın tüm yönlerini.

Hayır, hayatında daha fazla kadının olması bir şey değıştirme-yecekti.

Ve kahrolası göğüslerine rağmen hâlâ daha iyi ok atmayı öğrenebilirdi. Ellerini her iki göğsünün üzerine koydu ve canı yanana kadar sıktı, Ivan'ın istediğı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Tombul tepelerde bu kadar cazip olan ne olabilirdi? Ve sonra bir vücudun üzerine düşmesi, onu suyun altına itmesiyle çığlık attı. Öksürerek su yüzeyine çıktı.

Kendisinininkinden sadece birkaç santim uzaklıkta olan Mehmet'in gülümseyen yüzüyle karşı karşıya geldi.

Korkutulmaktan dolayı duyduğu öfke, yüzünden ve saçlarından akan sularla birlikte yok olup gitti. Mehmet farklı görünüyordu. Uzak kaldığı aylar içerisinde fiziksel gelişim göstermişti. Büyümenin yarattığı değışiklikler Radu'nun yüzünü daha da güzelleştirmişken; Mehmet'i daha sert görünüşlü yapmıştı. Mesafeli. Havuzun kenarında ağlayan o çocuk gitmiş, yerine Lada'nın bir sultanın olması gerektiğini düşündüğü gibi bir genç gelmişti.

Ama o an, ona bu kadar yakinken, o sert hatları yumuşadı ve çocukluğundan beri değışmeyen gülümseyişı tüm yüzüne yayıldı. Dudakları yumuşak, dolgun ve davetkârdı fakat gözlerinde bir muziplik vardı.

Lada gözlerini onun dudaklarından bir türlü ayıramadığını fark etti.

"Beni özledin mi?" Mehmet onu kızdırmaya çalıştı.

Samimiyeti ona ihanet etti ve kendine mâni olamayarak, "Özledim," dedi.

Mehmet evvelki yaz birçok kez yaptığı gibi ellerini onun beline koydu, şakalaşarak onu aşağıya çekip itti. Fakat bu sefer eskiden olduğu gibi ellerini çekmedi. Lada incecik kumaşın üzerinden onun elinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Mehmet'in sesi her zamankinden daha alçak ve boğuktu. "Ben de seni özledim."

Mehmet onu daha yakınına çekince Lada kendiyle savaş verdi. Onu itmek, akıllıca sert bir uyarıda bulunmak, elleriyle yapabileceği bir şey, *herhangi bir şey* bulmak istiyordu fakat elleri işe yaramazca suyun üzerinde durmaya devam etti.

Hüma Hatun'un sözleri kulaklarında yankılandı. *Onu özgür bırak*. Acaba gerçekten Mehmet'i bu şekilde zapt ediyor muydu? Zapt etmek istiyor muydu?

Çaresizliğine kulak verir, fakat şaşkınlığıyla gaflete düşercesine, korku birbirine vuran kılıçların sesi gibi her yanında çınlar-ken kollarını kaldırdı ve Mehmet'in boynuna sarıldı, elleri onun ıslak saçlarına karıştı. Ve o zamana dek zehirden başka bir şey dökülmemiş olan dudakları Mehmet'in dudaklarıyla buluştu, tatlı bir ateşle ilk kez birbirlerine temas etti, keşfedilmemiş ve vahşi bir duygunun içine doğru yeniden doğdu. Mehmet'in dudakları karşılık verdi, hafifçe aralandı, dişleri dişlerine dokundu, dilleri birbirine karıştı.

Savaşıyormuş gibi hissettirdi.

Düşüyormuş gibi hissettirdi.

Ölüyormuş gibi hissettirdi.

"Mehmet?" Radu seslendi, sesi sanki Lada'nın başı hâlâ suyun altındaymış gibi boğuk ve anlaşılmaz gelmişti. O ve Mehmet dudak dudağa düellolarına bir son verdiler ve o esnada Lada bacaklarının Mehmet'in beline dolanmış olduğunu, Mehmet'in ellerinin de bacaklarının altından tuttuğunu, göğüslerinin birbirine temas ettiğini fark etti.

Radu ağaçların arasından belirip aralarına atladığı anda Lada onu itti, suyun altına daldı ve aksi yöne yüzdü. Radu su yüzüne çıktı, saçlarından akan sular bir yağmur gibi iniyor, damlalara hapsolan güneş ışıkları parıltıyordu. Neşeyle çınlayan gülüşü görüntüsüne çok iyi uyuyordu. Mehmet'in gülüşü o kadar içten

değildi. Bakışları adeta Lada'nın gözlerinin içinde yanıyordu. Kaşlarının aldığı şekil ya soru sorar ya da bir söz verir gibiydi, Lada hangisi olduğunu anlayamadı.

“Mehmet dönmüş!” Radu haykırdı.

“Sanırım fark etti,” dedi Mehmet.

“Lada.” Radu onun yanına yüzdü ve şakayla omzunu itti. “Su *o kadar* soğuk değil. Neden titriyorsun?”

Lada bakışlarını Mehmet'ten ayırdı. “Bir sebebi yok.”

Radu güldü, nefes nefeseydi, ahşap talim kılıcını yere attı. “Ben bittim.”

Lazar’ın miskin miskin gülümseyişi alnında ve dudağının üstünde biriken ter damlalarıyla çelişiyordu. “Oldukça ilerledin.” Uzun beyaz başlığını düzeltti, birkaç koyu renk saç teli başlığın altından kendini gösterdi.

Lazar’ın varlığı Radu’nun hayatının en mutlu eden yönlerinden biriydi, önceki ay Mehmet’in geri dönüşünden sonra ikinci sıradaydı. Her ne kadar Mehmet’in önerisiyle birkaç yıldır yeni-çerilerle talim yapıyor olsa da, onların aralarında tanıdık bir yüz haline gelmek, bunu sıkıcı bir günlük işten ziyade zevkli bir iş hale getirmişti. Radu ne zaman kışlaya gelip talim yapmak için birini arasa Lazar her seferinde gönüllü olmuştu. Kılıç kullanmada hızlı, kahkaha atmadaysa daha hızlı olan Lazar, Târgovişte’de ona karşı tek iyi davranan kişi olduğu günlerdeki tavrını sürdürüyordu. Radu’nun küçük bir çocuk olduğu zamanlara kıyasla şimdilerde aralarındaki on yaş fark daha da kapanmış gibi görünüyordu.

Lazar ahşap kılıcını Radu’nunkinin yanına attı. “Çok yakında ablanı bile çeçebilirsin.”

Radu duvara yaslanırken başını iki yana salladı. “Sakın bunu

duymasın yoksa her zamankinden çok daha fazla çalışır. O durumda onu bir daha hiç göremem herhalde.”

Lazar tek kaşını kaldırdı. “Ve bu kötü bir şey mi?”

“O benim ailem.”

“Evet, seni zavallı.”

Radu su kovasına uzanırken güldü. Bir tas su alıp içtikten sonra ıslattığı elini ensesine koydu. Lazar omzunu Radu’nunkine temas ettirerek eğilip kovayı aldı. Başlığını çıkardı ve kovadaki bütün suyu başından aşağıya döktü.

Radu geriye kaçtıysa da yan tarafı ıslandı. “Ziyankâr it!”

Lazar’ın gülüşü yüz ifadesini çocuksuluktan hınzırlığa dönüştürdü. Kovayı arkasında tuttu. “O halde gel de al.”

Sesinde Radu’yu durduran, ona kalbiyle kaburgaları arasında daha önce bilmediği bir yoksunluğun varlığını hissettiren bir şey vardı. Fakat sonra birinin ona seslendiğini duydu. Döndü ve etrafı duvarlarla çevrili küçük talimhanenin uzak köşesinde Mehmet’i gördü.

“Mehmet!” Radu ona gözleri ışıldayarak seslendi. Uzun süren yokluğunun ardından hâlâ onu her gördüğünde seviniyordu. Onun yüzünü görmek sanki henüz cevabını bulamadığı bir soru gibi Radu’yu her zaman şaşırtıyordu.

Mehmet neşeyle el kol hareketi yaptı, yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. “Bu akşam yemekte Hindistan’dan buralara kadar yolculuk etmiş bir dervişi ağırılıyoruz. Onun ayaklarını bir görsen inanamazsın! Ve yüzünü de, gerçekten mübarek bir insan. Üstünü başını değiştir ve daireme gel.”

Radu başıyla onayladı, Mehmet’in heyecanı ona da geçmişti. Evvelki sene Molla Gürani’nin ölümünden beri Mehmet inançta aykırı değerler arayışına girmişti: Dünyevi şeylerden elini eteğini çekmiş ve dünyayı dolaşan dervişler, Hz. Muhammed’in sözlerini

daha iyi anlamak üzerine çalışmalar yapmış bilgiler, hatta inanışa ters düşen fikirleri kabul etmiş hocalar. Hiçbir zaman İslam'ın basit, sorgulanmadan uygulanışıyla yetinmezdi. Radu'nun onda sevdiği şeylerden biri de buydu. Onunla birlikte çalışmak ve öğrenmek her zaman bir macera olmuştu onun için.

Radu, Mehmet'i kısa süreliğine uğurladıktan sonra, beklentiy-le neşeli adımlar atarak Lazar'a döndü. Lazar'ın gözleri kısıldı, gülümsemesi gerçek bir gülümseyişin tezgâh altı taklidi gibiydi. "Kendine dikkat et kardeşim."

Radu etrafa saçtıkları silahları toplarken durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"İstemenin kabul edilemez olduğu bazı şeyler vardır, ama başka şekilde çareleri bulunabilir ve kişiler başlarını diğer tarafa çevirir. Fakat istemenin mümkün olmadığı bazı şeyler de vardır. Hatta arzuya yönelik en ufak bir davranış yanlış kişiler tarafından fark edilirse öldürülmene sebep olur." Az evvel Mehmet'in durduğu yeri ağır, imalı bakışlarıyla işaret etti. "Daha dikkatli ol."

Radu'nun boğazı düğümlendi, kalbi öylesine deli gibi atmaya başladı ki öleceğini sandı. Lazar ne görmüştü? Şüphelendiği şey neydi? Sadece Radu'yu öylesine izleyerek onda çok yanlış bir şey olduğunu anlayabilir miydi? Hem de kendisi bile ne olduğunu anlamıyorken? Tek bildiği, Mehmet'in bir çeşit ışığı, çekimi olduğu ve sadece Mehmet yanındayken kendisini gerçekten yaşıyormuş gibi hissettiğiydi.

Bu yanlış mıydı?

Lazar uzun parmaklarını Radu'nun ensesine koydu, imkânsız şekilde uzun gelen birkaç saniye boyunca orada tuttu, zaman sanki Radu'nun korkunç nabız atışlarında akıyordu. "Eğer... Konuşmak istersen bana haber ver."

Radu onun gidişini izledi, ıslak gömleği geniş omuzlarına yapışmıştı ve Lazar'ı bir daha asla arayıp bulmayacağını biliyordu.

Çünkü bu sır, Radu'nun artık anlamadığının farkında olduğu bu soru her neyse, içindeki bu acı, bu izli boşluk onun için her ne anlama geliyorsa; bir cevap bulmak herhangi bir sorunun yol açabileceğinden çok daha korkutucu geldi ona.

İki gün sonra, Lazar'la aralarında geçen konuşma hâlâ ona güneşte yanmış cildin kuma sürtünmesi gibi iğneleyici bir rahatsızlık veriyordu, zaten Radu da en az bunun olmasını beklemişti. İç kalenin en uzak köşesindeki bir bahçede oturdu, aşırı büyümüş bir ağacın sarkan dallarının loş, serin gölgesinde saklanmış gibiydi. Belki Mehmet'e Lazar'ı ülkenin başka bir yerine göndermesini söylerdi. Mehmet'in bunu yapacağını biliyordu. Ama ya Mehmet nedenini sorarsa? Ona ne cevap verecekti? Ona daha önce eski yeniçeri koruyucusunu tekrar bulmaktan dolayı ne kadar mutlu olduğunu anlatmıştı.

Bu kadar çok endişelenmeye artık bir son vermeliydi. Mehmet dostuydu. En sevgili, tek dostu. Belki Lazar daha önce Mehmet gibi bir dosta sahip olmamıştı. Muhtemelen Radu'nun nasıl hissettiğini anlayamıyordu. Mehmet'i herkesten çok sevmesinde yanlış ve tehlikeli bir şeyler olduğunu ima etmek Lazar için akılsızca bir davranış olmuştu. Mehmet tahtın vârisiydi! *Hepsinin* onun için aynı duyguları beslemesi gerekirdi.

Mehmet ona emniyet ve umut sunmuştu, Radu'nun en çok ihtiyacı olduğu zamanda Allah'ın Kemal'in iyilikseverliği vasıtasıyla ektiği tohumun büyüyüp gelişmesine yardım etmişti. Radu elbette ki Mehmet'e herkesin üzerinde bir değer verecekti. Hatta onu Lada'dan bile daha çok seviyordu ki bu onun içinde bir suçluluk duygusunun doğmasına sebep oluyordu. Fakat Lada yıllar önce kendi çıkarı için Osmanlı lalalarından dayak yemesine göz yummuştu.

Radu onun sorulan soruya cevap vermeyi reddetmesi yüzünden kendisi dayak yerken nasıl da umursamazca yaslanıp oturduğunu hiçbir zaman unutmadı. Mehmet olsa bunun olmasına asla müsaade etmezdi.

Mehmet'e olan sevgisi aşikârdı.

O halde neden Lazar'ın bakışları onda hâlâ tuhaf ve yanlış bir şeyler olduğu hissi yaratıyordu?

Bahçenin çakıl döşeli yürüme yolunda kaba, sert ayak sesleri duyunca dikkati dağıldı. İyi gizlenmiş bir konumdaydı, ağacın yapraklarından oluşan perdeyi aralayarak kimin geldiğine baktı. Lada sinsice dolaşarak etrafı kolaçan ediyor, önce bir yöne gidiyor ve sonra aniden aksi yöne dönüyordu, sanki vücudu her iki tarafın da kazanamadığı bir tartışmanın arasında kalmış gibiydi. Birkaç dakika süren öfkeli kararsızlığın ardından tüm yeni nesil çiçeklerin merhametsizce koparıldığı esnada Lada aniden ve şaşırtıcı bir şekilde put gibi durdu. Bu onun olağan tetikte duruşu değildi, ama hayalperest, uysal bir duruş şekliydi. Normalde bükülmez gibi duran bacakları gözleri kapalı olarak elini kaldırıp parmağını dudaklarının üzerinde gezdirirken neredeyse gevşemişti.

Radu nefesini tuttu, ablasının kafasının içinde neler döndüğünü merak ederek izlemeye devam etti. Onun düşüncelerini anlamayı dilediği en son seferden beri epey uzun zaman geçmişti. Çoğu zaman onun neler düşündüğünü bilir ve bilmemeyi dilerdi. Fakat o anda Lada azimli, gaddar ablasından başka bir şeye dönüşmüştü...

Bir kıza.

İşte buydu. Lada bir *kıza* benziyordu.

Soluğunu sertçe dışarı verdi, içinde uyanan hayret duygularıyla atmak üzere olduğu kahkahayı son anda bastırdı. Ablası anında bir kızdan tekrar vahşi bir hayvana dönüştü. Gözleri sesin geldiği yeri tespit etti ve her iki elinde de birer hançer ışıldadı.

“Kim var orada?” Lada sorarken bacaklarını açtı, alçalarak kendini dengeledi.

“Lütfen beni öldürme.” Radu yapraklardan oluşan perdeyi iki yana çekti, teslim olmuş gibi ellerini dışarı uzatarak alayla yalvardı.

“Beni mi gözetliyordun?” Sanki üçkâğıtçılık yaparken yakalanmış gibi sesi panikten tizleşmişti.

Ama hayır, sebebi bu değildi. Çocukluk yılları boyunca Radu onu birçok kez çok kötü şeyler yaparken yakalamıştı. Bir keresinde onu ahırda rakip *boyarların* çekilmez oğlu olan Vlad Danesti’yi boğmaya çalışırken yakalamıştı. Şaşırان Radu bağırduğunda, Lada yalnızca başını kaldırıp bakmış ve soğukkanlılıkla Vlad’ın ona babasının evlilik dışı oğlundan bile daha değersiz olduğunu söylediğini iletmişti. Lada bunu söylediği için onu cezalandırıyor ve kendinden geçene dek ne kadar süreyle boğazını sıkması gerektiğini merak ediyordu.

Radu onu durdurunca Lada kıpkırmızı kesilmiş öksüren çocuğu bırakmış; çocuk da gözyaşları içinde koşarak kaçmış, bir daha da asla onlarla oynamamıştı. Fakat Lada’nın yüzündeki odaklanmış, düşüncelerle dolu ifadeyi düşününce, eğer oraya tam zamanında gitmemiş olsaydı Lada’nın çocuğun ölmesinin ne kadar süreceğini görmek için boğazını sıkmaya devam edip etmeyeceğini de merak ediyordu doğrusu.

O zamanki soğukkanlılığını şimdiki öfkesiyle kıyaslayınca Radu’nun merakı on misli arttı. Şaşkınlık ve korkuyla karışık bu merakını yatıştırıcı bakışlarıyla ondan saklamaya çalıştı. Radu, “Sen bağırıncaya kadar burada olduğundan haberim yoktu,” dedi. Kocaman açılmış gözler, yuvarlak şekil almış dudaklar, göğe açılmış eller. Bu tavrı onu şimdiye dek sayısız kez beladan kurtarmıştı. Zaten iri olan gözlerini bir de böylesine kocaman açınca kimse

onun suç işlemeye muktedir olduğuna inanmıyordu. Mutfaklardan yiyecek çalmak, birilerini gizlice dinlerken yakalanmak, yeniçeri protokollerini unutmak: Büyük gözler ve şaşkınlıkla af dileme her şeyde işe yaramıştı.

Lada buna kanmayacak kadar akıllıydı, ama omuzları rahatlamayla gevşedi ve bıçaklarını bilekliklerine yerleştirdi. “Burada pusuya yatmış ne yapıyorsun?”

Radu onun geçmesi için dalları tuttu. Lada bir an için tereddüt etti, sonra dalların arasından geçip oturdu. Yer daracıktı ama sırtlarını ağacın gövdesine dayayarak her ikisi de sığıştılar. Ağacın altı daha serindi, etrafta yeni büyüyen ve artık kurumuş olan yeşilliklerin kokusu hâkimdi. “Burası güzel bir yer,” dedi Radu.

Lada başını salladı, taviz vermiş olması sebebiyle yüzü asıktı. “Burası sanki... Gizli bir yermiş hissi veriyor. Güvenli bir yer.” Her zaman boynunda taşıdığı küçük deri keseyle oynarken Eflakça konuşmuştu. Radu onun Nicolae’yle Eflakça konuştuğunu duymuştu, ama onun Osmanlı lalaları tarafından dövülmesine müsaade ettiği ilk günden beri Lada’yla Eflakça konuşmayı neredeyse her seferinde reddetmişti. Birbirleriyle sadece diğer dillerde konuşuyorlardı. Birlikte geçirdikleri çocukluklarına ait bir dili şimdi ondan duymak garip ve sarsıcı bir yakınlıkmaydı.

Lada, “Daha önce hiç bu bahçelere gelmemiştim,” dedi.

Radu onun bilekliğine bağlı olan hançerin üzerine hafif hafif vurdu, aralarında oluşan bu değerli ve kırılgan anı bozmaktan kaçınarak hareketini özellikle hafif tuttu. “Evet, hazırlıklı gelmen iyi, çünkü bahçeler sıklıkla suikastçılar ve hırsızlarla dolu olur.”

Lada onun kaburgasına bir dirsek attı. Böyle bir hareket ondan geldiğinde sarılmakla eşdeğer bir anlam taşırdı. Mehmet’in yokluğunda gittikçe birbirlerine daha fazla yakınlamışlardı. Şimdi, yapraklarla sarmalanmış otururken ve çocukluklarının diliyle konuşurlarken Radu aralarının o kadar büyük derecede açılmasına

nasıl olup da izin verdiklerini ve sonunda telafi edebilmelerinin mümkün olup olmadığını merak etti.

Arkalarındaki yürüme yolundan bir ses duydular.

“Mehmet,” diye fısıldadı Radu.

Lada sinirli sinirli gözlerini dikip baktı, Türkçeye döndü, aralarındaki o özel an sona ermişti. “Elbette ki Mehmet. Ama nereye gidiyor? Bana bugün vilayet vergileriyle ilgili bir divana katılma çağını söylemişti.”

Radu kaşlarını çatı. “Bana da bütçeler üzerinde görüşmek için yeniçeri ağalarıyla bir araya geleceğini söylemişti.”

Beklediler, iki çift göz gizlice onu izlediler. Mehmet yanında Radu’nun tanımadığı bir adamla yürüyerek geçti. Ama adamın kıyafetlerinden, beyaz cübbesinden ve tıraşlı başından onun bir haremağası olduğunu anlamıştı. Tam saklandıkları ağacın önünden geçerken Mehmet güldü, bir an için nefesini tutan Radu, Mehmet’in onları gördüğünü ve saklanma yerlerinin garipliği karşısında güldüğünü sandı. Fakat haremağasıyla birlikte yürümeye devam etti, adımları birbiriyle uyumlu ve rahattı, aralarında samimiyetle konuşuyorlardı.

Bahçeden geçip gittiklerinde Lada ağacın altından çıktı ve onları takip etmeye başladı. Radu onu yakalamak için arkasından koştu. Radu bahçelerin bu en uzak tarafındaki kapıdan hiç çıkmamıştı. Lada durdu, dikkatlice gözetledi, sonra bahçe kapısını açtı. Kalenin arka kısmı boyunca etrafında dönen bir patika vardı, kale duvarlarının iç tarafındaydı ama daracık ve fevkalade özel bir yoldu.

Bir köşeyi döndüler ve Lada öylesine ani durdu ki Radu ona çarptı. Önlerinde Radu’nun daha önce hiç görmediği bir bina vardı. Lada’nın yüz ifadesinden anladığı kadarıyla o da bu binanın varlığıyla aynı şekilde şaşkınlığa uğramıştı. Binanın etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi, sarmaşıklar kaplamıştı ama iki büyük giriş

kapısı ardına kadar açık duruyordu. Duvarların iç tarafında oldukça görkemli olan bahçenin bir bölümünü gördüler. Şatafatlı denebilecek kadar coşkun olan bahçe, meyveleri dallarından sarkan ağaçlar ve renk karmaşası yaratan çiçeklerle doluydu.

Radu, Mehmet'in arazinin en güzel parçasını onlardan saklamış olmasına içerledi, ta ki bahçede bekleyen birçok kadının olduğunu fark edinceye kadar. Sanki hepsi de çiçekleri yansıtıyor, taçyapraklarına benzeyen kıyafetlerinin renkleri sanki girdap yapıyor, aynı güzellikte titreşiyordu. Ve içlerinden biri, ortada duran, kucağında yeni doğmuş bir bebek tutuyordu.

Radu özgüvenle ona doğru yaklaşan ve bebeği alanın Mehmet olduğunu, gülenin ve sanki pazaryerindeki bir domuz yavrusuymuş gibi havaya kaldıranın Mehmet olduğunu, bebeğin alnına merak dolu bir öpücük konduranın Mehmet olduğunu anladığı anda giriş kapıları kapandı ve içerisinde sakladığı parlak rüyadan onları tecrit etti. Radu büyük kapıların gerçekten de büyük bir gürültü çıkararak mı kapandığını, yoksa bu sesi yalnızca içinde mi hissettiğini kestiremedi.

“Sen biliyor muydun?” Lada'nın sesi çok uzaklardan, denizlerin altından, bir mağaranın asla ışığı göremeyecek olan derinliklerinden gelir gibiydi.

“Hayır.”

Radu güneşin batmakta olduğunu ve orada yalnız kaldığını fark edinceye kadar sanki bir asır geçmişti, hâlâ orada duruyor, büyük giriş kapılarına ve içeride gördüğü Mehmet'in sırtına bakıyordu. Onu ardında bırakan Mehmet'in.

O akşam Radu ve Lada tek başlarına Mehmet'in dairesinde oturdular, Mehmet'in normalde akşam yemeğinde onlara katılmak

için geldiği saat hayli geçmiş olmasına rağmen beklediler. İkisi de ne birbirlerine baktı ne de konuştu. Radu mutsuzluk ve kırgınlığın boğucu battaniyesine sarınmıştı. Mehmet bunu nasıl olur da yapardı? Nasıl olurdu da *baba* olurdu?

Radu incinmişti, çünkü Mehmet ona bu gelişmeden hiç bahsetmemişti. Bütün sebebi oydu. Bu korkunç, içini parçalayan duygunun sebebi oydu.

Lazar'ın imalı gülümseyişi.

Kapı açıldı ve Radu rahatlamayla beraber haykırdı. Mehmet oradaydı, açıklayacaktı, mantıklı gelecekti ve her şey eski haline dönecekti. Radu tekrar nasıl hissetmesi gerektiğini bilecekti.

Lada da öne eğilerek ayağa kalktı. Yüzü adeta bir maskeydi.

Bununla birlikte Mehmet'in yüzü fırtınalı bir çöl gibiydi. Çehresinde tanıdık gelen tüm ifadeler paramparça olmuş, yalnızca öfke saçıyordu. Ağır bir parça parşömeni yere, önlerine attı.

Lada eğilip yerden aldı. Öfkeyle kabarak kaşlarını çattı. "Nedir bu? Alay mı ediyorsun benimle?"

Mehmet başını iki yana salladı. "Seni temin ederim ki ben de herkes kadar şaşkınım." Sanki korkmuş bir atı sakinleştirmek ister gibi ona elini uzattı. Radu bir ona bir Lada'ya baktı. Belli ki kötü ve yeni bir şeyler vardı. Kendi duygu girdabı içinde kaybolduğu sırada gözden kaçırdığı bir şey. Ama neydi? Ne olmuştu?

Panikleyen Radu parşömeni Lada'nın elinden kapmaya çalıştı, ama Lada sıkıca tutuyordu.

Hafifçe gülümseyen Mehmet'in sözleri de dudaklarından aynı tavırla döküldü. "Mektup babamdan. Görünüşe bakılırsa kendi düğünüme davet edildim."

Edirne, Osmanlı İmparatorluğu

Her yerde altın vardı.

Kalm ve ince parmaklarda, uzun ve küt burunlarda, kulaklarda ve alınlarda, boyunlarda ve bileklerde, kollarda, ayak bileklerinde altın takılar vardı. En çok altın da sırma işlemeli ipek kumaşın altından görünen zarif ayak bileklerindeydi. Bir savaşta ya da yarışta asla sahibini taşıyamayacak olan zayıf ayak bilekleri.

Mehmet'in zevcesi olan Sitti Hatun'un nefret uyandıran ayak bilekleri vardı.

Üç ay sürecek olan düğünün daha ikinci günündeydiler, ama Lada'nın daha şimdiden parfüm kokularından, gösterişli yemeklerden ve aralıksız devam eden müzikten başı dönmüştü bile. Çalınan enstrümanlardan birini bir yay olarak kullanıp ok yerine de yanan tütsüleri oradaki herkesin altın kaplama kalplerine atmak istiyordu.

Daha Mehmet'le konuşmak için hiç fırsat yakalayamamıştı, gölette baş başa oldukları, öpüştikleri günden; her şeyin allak bullak olduğu ve çetrefilli bir hale geldiği günden beri onunla hiç yalnız kalamamıştı. Ve Mehmet gülümsüyor, gülüyor, ince ayak bilekleri olan acı verici bir güzelliğe sahip zevcesiyle oturuyor,

Lada'nın tutuşan yüreğinin derinliklerinde alazlanmış büyük bir boşluk bırakıyordu.

Eğik ve parlak yeniçeri kılıcı gibi kambur duran şık bir genç adam gelinle damadın yanındaki bir yükseltiye çıkmış şiir okuyordu. Adamın sesi sanki bir nehir gibiydi; Lada'yı beraberinde sürüklüyor, akıntının altına çekiyor, hızla döndürüyordu ta ki adamın dudaklarından dökülen kahramanlık, aşk ve zafer öyküleri ciğerlerine dolup onu nefessiz bırakıncaya kadar.

Lada ezik bakışlı bir hizmetkârın tepsisinden bir kadeh aldı ve şairin tutkusunun tadını silmeye çalışır gibi mayhoş şarabı elinden geldiğince hızlı içti. Mehmet'in dini prensipler çerçevesinde normalde içmeyi reddettiği şarabın düğünde ikram ediliyor oluşu Lada'yı şaşırtmıştı. Fakat içtiği için de çok memnundu.

Büyük salonun diğer tarafında Mehmet ve zevcesi pırıltılı kat kat ipek kumaşlarla yapılmış süslemenin altında, kadife minderlere arkalarını yaslamış oturuyorlardı. Herkes sanki bu çiftten gürül gürül akıp bir nehre dönüşüyor gibiydi. Sultanın çarpan kalbi salondaki nehir damarlarının sevgisi ve kulluğuyla besleniyordu.

Lada, Mehmet için mutlu olmuş gibi davranmaktansa kanlar içinde kalmayı tercih ederdi.

"Lada!" Radu'nun yüzü tavandan sarkan şamdanlar gibi parlıyordu. "Bu dansı bana lütfeder misin? Konuşmamız gerek."

Lada, "Bostancıbaşı'nın beni avluda yürüyüşe çıkarmasını tercih ederim," diye çıkıştı.

Radu'nun yüzü düştü. "Ama sana sormak istediğim bir şey vardı."

Genç bir kadın kasıtlı olarak çok yakınlarından geçerken kirpiklerinin arasından Radu'ya baktı ve neredeyse müstehcen denebilecek kadar cilveyle gülümsedi. Lada, Radu'yu neredeyse salondaki tüm kadınlarla dans ederken gördüğünü o anda fark etti.

Amasya'dayken Radu hiç kimsenin peşinden koşmamıştı, ama zaten orada böyle bir fırsatı da olmamıştı. Lada şarabın boş midesinde rahatsız edercesine çalkalandığını hissetti.

Radu Osmanlı hatunlarına nasıl kur yapılacağı konusunda tavsiye almak istiyorsa, ona gelmekten fazlasını akıl etmeliydi. "Eminim mükemmel şekilde kendi başına becerebilirsin," dedi küçümser bir tavırla.

Radu alınmış gibi göründü, ama sonra kendini topladı ve yanından uzaklaştı. Lada, Radu'dan ve kendinden yılmış bir halde kimseye görünmeden oradan uzaklaşmak için döndüğünde Hüma Hatun'la yüz yüze geldi. Dudaklarına elbisesiyle aynı renkte koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Işıl ışıl, göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Benimle yürü," dedi Hüma Hatun ona elini uzatarak.

Kaşlarını çatan Lada bileğini Hüma Hatun'un elinin altına koyarak tutmasına izin verdi ve ona salonun şamdanlarının ışığıyla çok fazla aydınlanmayan uzaktaki bir köşeye kadar eşlik etti. Şamdanlarda o kadar çok mum yanıyordu ki tavan mumlardan yükselen dumanlarla kaplanmıştı, tavan süslemeleri bazı yerlerde görünmüyor, bazı yerlerde de belli belirsiz seçilebiliyordu.

Ya da belki Lada çok içtiği için ona öyle geliyordu.

"Bir sıkıntın var gibi görünüyorsun ufaklık."

Lada elbisesini çekiştirirken acı acı güldü. Bu hafta boyunca her gün hizmetkârlar tarafından giydirilmişti. Yeniçerilerle aynı tarzda giyinmesi hususunda ısrar etmeyi denediyse de ona kat kat kumaştan oluşan elbiseler ve saten ayakkabılar giydirilmişti. O gece giydiği elbise neredeyse siyaha yakın tonda bordoydu, etek boyu istediğinden daha uzundu ve beyaz bir kuşağı vardı. Saçları ehlileştirmiş ve sıkı sıkıya örgüler yapılarak toplanmış, birkaç lülesi ensesinde bırakılmıştı. En azından elbisenin altına çizmelelerini giyebilmişti.

Hüma Hatun parmağını Lada'nın köprücük kemiği üzerinde dolaştırdı. “Burada bir kolyen olmalıydı, dikkati çekmek için.” Lada'ya göğüslerini işaret etti.

Lada tütsü okunu ilk önce Hüma Hatun'a atacaktı.

Fakat yaşlıca kadının yüzüne baktığında Lada onun da orada olmaktan hoşnut olmadığını fark etti. Oysaki Lada onun heyecan içerisinde olacağını, damadın annesi olması nedeniyle elde ettiği yeni gücü özenle parlatacağını ve gösteriş yapacağını sanmıştı. Lada'nın Mehmet'le evlenmesini istememişti ve işte şehzadesi başka bir hatunla evleniyordu.

Buna karşılık Hüma Hatun gözlerini kısarak tüm salonu süzdü.

Lada, “Henüz size tebriklerimi sunmadım,” dedi.

Hüma Hatun ofladı ve sertçe elini salladı. “Birbirimize numara yapmayalım. Bunların hiçbir aşamasında bana danışılmadı. Bu, Sultan Murat tarafından doğu sınırlarının güvenliği için seçilen siyasi bir ittifak. Yakın zamanda Mehmet artık büyüdüğü için, tekrar tahtı ona bırakmayı planlıyorsa, bu oldukça tuhaf bir hareket sayılır.”

Lada odaya farklı bir bakış açısıyla tekrar göz gezdirdi. Mehmet'in hiçbir lalası, sevdiği hiçbir derviş orada değildi. Hükümdar olarak geçirdiği o kısa süre içerisinde birlikte çalıştığı hiç kimse orada yoktu. Ama yeniçeri isyanının başı olan Kazancı Doğan *oradaydı*. Mehmet'in onu davet etmeyeceği kesindi. Lada'nın sandığı gibi, güç damarları yeni evli çiftin atan kalbinden yayılıyordu. Bu damarlar... Sultan Murat'tan yayılıyordu.

“Fakat ben sanmıştım ki bu evlilikle ve Mehmet'in bir şehzadesi olmasıyla...”

Hüma Hatun'un gülüşü kasvetliydi. “Köle cariyeden doğan bir şehzadenin garanti sağlama olasılığı düşüktür. Ve zaten evvelden ittifak kurduğumuz bir Türkmen beyliğiyle evlilik... Bu

sadece var olan bir bağı sağlamlaştırma hareketi, oluşturma değil. Mehmet açısından güç ve bağlantıları kuran veya genişleten bir durum yok. Bu olay sadece Sultan Murat'ın yerini sağlamlaştırıyor ve Mehmet'e hiçbir çıkar sağlamıyor. Doğan bebeğin ve bu zevcenin hiçbir anlamı yok. Hiçbir şeyi değiştiremezler.”

Lada'nın yüreğindeki sıkıntı biraz olsun teselli buldu, içini banyan bu ortamda biraz olsun nefes alabilmesini sağladı.

Hüma Hatun, Sitti Hatun'un babasına, o esnada olmayı tercih ettikleri başka bir yere bakan paşalarla kendinden geçmiş bir halde tutkuyla sohbet eden adama baktı.

“Sultan Murat'ın iki ay önce yeni bir şehzadesi olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Hüma Hatun. “Bir şehzadenin daha doğmuş olması Allah'ın bir lütfü.” Hüma Hatun susunca Lada korkunç bir gıcırdama sesi duydu ve bunun Hüma Hatun'un sıkıttığı dişlerinden gelmiş olabileceğini düşündü. “Böyle bir zamanlamayla, yani doğumun hemen ardından düzenlenen bu düğünle, herkes tahtın vârisinin kim olacağını Sultan Murat'ın kendi ağzından öğrenebilecek. Güvenilir Çandarlı Halil Paşa'nın büyük teşvikiyle Sultan Murat'ın daha uysal bir vâris adına on ya da yirmi yıl daha beklemeye karar vermediğini kim söyleyebilir?”

“Bunların hiçbiri Mehmet için değil.” Lada kutlamanın ne için yapıldığını görerek yavaşça duvara yaslandı. Bu durumdan midesinin bulanması, Mehmet için endişelenmesi ve onun adına öfkelenmesi gerektiğini biliyordu, fakat tek hissedebildiği ezici bir rahatlama hissiydi. Bu dünya, onun için hiçbir şey ifade etmese de gücü yansıtan bu pırıltılı şiir... Hiçbiri Mehmet'in değildi. Acaba bunun bilincinde miydi?

“Hayır. Sultan Murat hepimize güçlü kuvvetli olduğunu ve hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyor. Mehmet'in ona ait olduğunu ve...” Hüma Hatun'un sözleri öksürüğüyle kesildi, derinlerden

gelen son derece ciddi bir öksürüktü. Onları Amasya’da ziyaret ettiği zamankiyle aynı öksürüktü, ancak belli ki çok daha kötüleşmişti.

Hüma Hatun elbisesinin kolunun içinden çıkardığı bir mendille yüzünü kuruladı. Mendil yüzüne sürülmüş pudrayı aldı ve gözlerinin altındaki morlukları, bir zamanlar dolgun olan yanaklarının çöküklüğünü ortaya çıkardı. Dudaklarının kenarı gerildi, tüm o şehvetli dolgunluğu kayboldu ve acımasız düşmanlık ifadesi geri döndü. “Yarattığım ve bel bağladığım her şey, uğrunda çabaladığım her şey benden koparılıyor. Buna dayanamıyorum. Ben alabileceğim her şeyi ondan aldım ve yine de o benden çok daha fazlasını aldı.” Gözleri sanki öldürmek için çok uzakta olan avını izler gibi Sultan Murat’ı takip ediyordu.

Ve o dakikada Hüma Hatun artık Lada’yı tehdit etmiyordu. Lada onun kız kardeşiydi. Sultan Murat her ikisini de almış, istemedikleri bir ülkede istemedikleri bir hayatı sürmeye mecbur kılmişti. “Onu öldüreceğiz,” diye fısıldadı Lada.

“Ben denedim.”

“Ben yapabilirim.”

Hüma Hatun bu teklifi başını yana eğerek değerlendirdi, sonra iç geçirdi. “Hayır. Hançerinle onun kaburgalarının arasına derin bir yarık açabileceğinden hiç şüphem yok, ancak bu işten sağ kurtulamazsın. Bu senin için gerçek bir zafer olmaz. Mehmet’le kal, ona yardım et. O bizim en büyük umudumuz. Yatırımımızı koruma altına almalıyız.” Kuru, soğuk elini Lada’nın yanağına koydu. Yüzü hemen hemen mülayimdi. “Eğer istiyorsan onunla evlen de. Bunun aksini söyleyerek seni uyarmış olmakla hata yaptım. Nasıl yapabiliyorsan yap, kendine bir hayat kur. Bunu hiç kimse senin için yapmayacak.”

Hüma Hatun başıyla Mehmet’in yakınlarında duran bir grup

sarıklı ve harmaniyeli* genç adamı gösterdi. Radu ortalarında duruyordu, gülüyordu, tütüslerin yoğun dumanının arasında bile dikkat çekiyordu. “Erkek kardeşine rağmen. İnsanlar ona yer açabilmek için kendi kalplerini sökecekler. Onun hiçbir zaman ellerini kirletmesi gerekmeyecek.”

Hüma Hatun elini Lada’nınkinin yanına koyarak gülümsedi. “Fakat kırmızıya boyanan eller gerekeni yapan ellerdir.” Doğrudu, neşeli maskesine büründü, gerçi bu seferki Lada’nın onu en son gördüğü zamanki kadar güzel oturmadı. Sonra kıpkırmızı bir fısıltı gibi uzaklaştı.

Haftalar birbiri ardına geçerken Mehmet ulaşamaz bir konumdaydı. Artık düğünün son haftasındaydılar ve Lada nasıl olup da herkesin haddinden fazla sefadan ölmediğini merak etti. Hatta Radu bile bu noktada kabul gören bir oyalanma yolu olurdu, ama o sürekli olarak ya toplulukların arasındaydı ya da yoktu. Lada onun ortarlardan kaybolup nereye gittiğini bilmiyordu. Büyük ihtimalle düğün şölenindeki daha seçkin ve pırıltılı insanların ona yığıldığı kutlamalara katılıyordu.

Hüma Hatun’un sözleri onu derinden etkilemişti. Mehmet’in konumu şimdiye kadarkinden, hatta daha da fazla tehlike altındaydı. Ve Lada en son Edirne’de oldukları zaman neler yaşandığını unutamamıştı. Uykusundan hâlâ arada sırada ağzında kanın tadı, dişlerinin arasında tuttuğu kemiğin verdiği his ve olmayan bir hançeri sıkıca tutan elle uyanıyordu.

O aralar görevde olmayan Nicolae yanında yürürken iç geçirirdi. Kışla karanlıktı ve durup duvara yaslandılar. Çiçekli parfümün ağır kokusu gecenin havasında asılı kalmıştı, ama en azından

* Bütün vücudu örten, kolsuz ve kimileri kukuletalı bir çeşit üst giysisi.

Lada orada nefes alabilmisti. Gecenin karanligini dugun sacmaliginin tum o zorlama, sahte aydinligindan daha cok seviyordu.

Nicolae beyaz basligini cikardi ve terle ıslanmis saclarını karıstirdi. “Mehmet’in emniyeti hususunda neden endişelendiğini anlıyorum ve seninle aynı fikirdeyim. Ama daha önce Mehmet’in burada olduğu zamanla şimdiki zaman arasında bir fark var.”

“Peki, nedir o fark?”

“Daha öncesinde Mehmet eski yeniçeri müfrezesinin koruması altındaydı. Hep şehirde konuşlanmışlardı. Kendilerine ait politikaları, tabiiyetleri vardı ve bunlar Mehmet’i kapsamıyor, onu savunmasız bırakıyordu. Bu sefer bizim korumamız altında. Yıllar boyunca onunla birlikteydik. Ve artık saygı duyamayacağımız, hiçbir şekilde hoşlanmayacağımız katlanılmaz küçük yobaz, yaramaz bir velet değil. Onun önderliğinde savaştık ve onun için savaşacağız da. Bizim safımızda bir vatan haini bulmayacaksın. Bunu biliyorsun, Lada.” Nicolae onun omzuna hafifçe vurdu. “Bırak da Mehmet yeni zevcesini mutlu etme derdine düşsün. Bırak da onu güvende tutmak konusunda biz endişelenelim.”

“Peki, ben hangi konuda endişeleneceğim o zaman?”

“Hiçbir şey! Git biraz uyu, küçük ejderha. Bu bir emirdir.” Nicolae kışlaya girerek birliğinin askerlerine katıldı ve Lada’yı dışarıda, endişeleriyle baş başa bıraktı. Ama bu endişeler ona iyi arkadaşlık etmiyorlardı, dırdır edip duruyor, onunla uğraşıyor, saçlarını çekiyor ve kulağına fısıldıyorlardı.

Mehmet öldü. Mehmet âşık oldu. Mehmet onun varlığını unuttuyordu. Herkes onun varlığını unutuyordu. Ne yapıp yapmadığını en ufak bir şekilde önemsemeyen, bir daha asla öpülmeyeceği bir dünyada var olmaya devam ediyordu. Bir daha biriyle öpüşüp öpüşmeyeceğini, lanet olası Mehmet’i, onun dudaklarını, dilini ve ona yaşattığı her şeyi önemişiyordu!

Meşgul olacağı bir iş bulmalıydı, gerçek bir şey, tüm dikkatini verebileceği ve tüm enerjisini akıtabileceği bir şey. Nicolae, Mehmet'in tehlikede olduğunu düşünmemişti, çünkü Mehmet'in herhangi birine nasıl bir tehdit olabileceğini görmemişti. Sultan Murat tahta geri dönmüştü, ülke istikrarlıydı, herkes mutluydu. Fakat Mehmet hayatta olduğu müddetçe tahta çıkma vaadini vermeye devam edecekti. Bu durumda en çok kim kendini tehdit altında hissedirdi?

Çandarlı Halil Paşa.

Çandarlı Halil Paşa! Lada onu yeni hedefi olarak belirledi. Her zaman gözdağı veren biri olmuştu, büyük ihtimalle Mehmet'e suikast girişiminin arkasında da o vardı. Mehmet için hâlâ bir tehlike oluşturduğu kesindi. Lada onu takip edecek, gölgesi gibi olacak, daha Mehmet'e bile ulaşmadan her tehlikeyi tespit edecekti. Edindiği yeni amaçla enerjisi yerine gelen Lada'nın kaybedecek vakti yoktu. Harem binasının önünde durdu, gecenin karanlığında bir meşale gibi parladı ve kapıda nöbet tutan haremağasıyla Hüma Hatun'la konuşmak istediğini söyledi. Lada o günden sonra Hüma Hatun'u görmemişti ve gecenin bu geç saatinde çoğu davetli evlerine dönüp yataklarına yatmışlardı bile.

Haremağası onun talebini değerlendirirken kaşlarını çattı. "Hüma Hatun iyi değil."

"Beni görmek isteyecektir."

Ağa başını iki yana salladı, pencerelerden yansıyan ışıkla açık teni soluk bir şekilde aydınlandı. "Artık göremez. Ona mesaj götürebilirim."

Lada zaten gecikmişti, şimdi de hüznünlendi. Ama hayır. Hüma Hatun'un iznine ya da rehberliğine ihtiyacı yoktu. "Halil Paşa'nın nerede oturduğunu bana tarif edebilir misiniz?"

Haremağası yılların eğitimi ve tecrübesiyle hiçbir isteğe tepki

vermeyen pasif bir bakışla Çandarlı Halil Paşa'nın büyük konağını tarif etti.

Lada bir gölge gibi saraydan çıkıp en yakındaki, en zengin ve en güçlü paşaların, vezirlerin yaşadığı sokağa girdi. Çandarlı Halil Paşa'nın konağı büyük, nüfuzunun ve Sultan Murat'ın hükümdarlığındaki saygınlığının yüce ahdi gibiydi. Büyük giriş kapısından kaçındı, konakla yandaki binanın arasında dar bir sokak buldu ve duvara tırmanarak Çandarlı Halil Paşa'nın arazisine atladı. Çömelip hareketsiz kaldı, ayağının altındaki güneşle ısınmış kaldırım taşları hâlâ toz kokuyordu.

Binanın arka tarafından karmakarışık sesler geliyordu. Duvar dibinden sürünerek köşeyi döndü ve bir avlu olduğunu gördü. Boncuk gibi dizilmiş lambalar geç saate rağmen hâlâ enerjisinden bir şey kaybetmemiş topluluğun üzerinde asılı duruyordu. Düğün ziyafetlerinin ve danslarının küçük bir tasviriydi, çok daha yakın ilişkiler içerisinde olan bir grup olduğu açıktı. Lada'nın ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu yalnızca zamanının heba olmasıydı. Muhtemelen bomboş olan konağa doğru baktı.

Binanın yan tarafına geçtiğinde kenarında rastgele yerleştirilmiş sebze kabukları ve çöp yığınlarıyla dolu sepetler olan küçük bir kapı buldu. Kapının iç tarafındaki dar koridor sonunda aşırı yüklenilmiş ve artık dermansız kalmış büyük bir mutfağa çıkıyordu, gecenin geç saatine rağmen hâlâ tükenmiş halde çalışmaya devam ediyordu. Sağında dar bir merdiven aralığı vardı. Merdivenleri kullanarak üst kata çıktı ve bir kapıyı açtı. Karşısına çıkan koridor geniş ve yüksek tavanlıydı, kalm ve uzun halılar serilmişti. Lada halı boyunca ne aradığını bilmez fakat bir şeyler bulmak için yanıp tutuşur bir halde yavaşça yürüdü.

Alçak sesli gülüşmeler orada yalnız olmadığını bir saniye kadar geç haber verdi. Birinin yüzü Lada'ya dönük, diğlerininse di-

ğer tarafa dönük olan iki adamın odalardan birinden çıkmasıyla durdu.

Radu'yla göz göze geldi.

Radu'nun yüzü korkuyla donup kaldı, sonra yanındaki kişinin sırtına bir elini koyarken ve Lada'yla aksi tarafta duran bir tabloyu işaret ederken yumuşayarak gülümsedi. "Paşanın bu portresini hiç fark etmiş miydiniz? Sanki bir fil tarafından yapılmış gibi duruyor. Çok yaşlı ve hasta bir fil tarafından."

Öteki güldü, arkasını dönmedi; Radu paniklemiş ve acı çeken bakışlarıyla arkaya baktı, başıyla Lada'ya hizmetkârların kullandığı servis merdivenlerini işaret etti. Radu ve arkadaşı daha tabloya ulaşmadan, sonunda küçük düşme duygusu üzerine çökmeden önce Lada merdivenlerden inmiş, konaktan çıkmış ve Çandarlı Halil Paşa'nın arazisini terk etmişti. Hiçbir şey bulamamıştı. Daha kötüsü yakalanmıştı. Hem de *Radu'ya*. Radu orada ne yapıyordu? Neden sanki evi tanıyormuş gibi davranmıştı? Sanki oraya aitmiş gibi?

Saraya döndü. Kendi odasına gitmek yerine kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi hareket ettiği Radu'nun odasına gitti. Öfke ve utanç duygusuyla savaşıp durmaya devam etti, şüpheler yükseldi ve sonra bir kenara atıldı. Sonunda, artık aklını kaybedeceğini sandığı bir anda Radu içeri girdi. Arkasından kapattığı kapıya yaslanan Radu bıkkınlıkla kafasını ovuşturdu. Lada onu haşlamak için ağzını açıtıysa da Radu ona galip geldi.

"Ne düşünüyordun, Lada?"

"Ne demek ne düşünüyordun? Çandarlı Halil Paşa'nın Mehmet'i daha önce tehlikeye attığını ve bunu tekrar yapabileceğini düşünüyordum!"

"Evet! Ama gecenin bir yarısı onun evinde gizlice dolaşarak ne başarmaya çalışıyordun?"

“Ben... ben düşündüm ki, eğer onu harekete geçmeden önce yakalayabilirsem... Eğer bir şeyler keşfedebilirsem, o zaman bilecektik ki...” Lada durdu. Ne başarmayı umduğunu kendisi de bilmiyordu. Yalnızca harekete geçmek, *yapmak* istemişti. Göz alıcı yabancılarla dolu bir odada durmaktan, Mehmet’i başka bir kadınla birlikteyken izlemekten başka bir şey yapmak istemişti.

“Çandarlı Halil Paşa’nın yakın çevresine dikkat ettin mi?” Radu kaşlarını kaldırarak Lada’nın etrafında dolaştı. “Yakınındaki cemiyette kim vardı, kim kiminle konuştu, kim Halil Paşa’yla sohbetini uzattı?”

Lada alay edercesine güldü. “Hiç o kadarmı görüp, gizlenmiş olarak kalamazdım.”

“Hayır, kesinlikle kalamazdım. Bunun için davet edilmen gerekirdi. Tüm paşazadelerle, özellikle de Halil Paşa’nın oğlu Salih’le arkadaş olman gerekirdi. Halil Paşa’nın etrafında akan nüfuz nehirlerine kabul edilmen için yeterince beğenilmen ve güvenilmen gerekirdi.”

“O halde sen şimdi onun arkadaşısın, öyle mi? Ne yapmaya çalıştığını unuttun mu?”

Radu ellerini iki yana açtı ve kendini yatağının üzerine bıraktı. “Benimle hiç konuşmadı. Hatta benim kim olduğumu hatırladığından bile şüpheliyim. Ama oğlu sayesinde evinde ağırlandım. Cemiyetine davet edildim. Halil Paşa’nın etrafında dolanabilir, dinleyebilir, izleyebilir, doğrularını öğrenmek için sahte sırlar paylaşabilir, parmağımla o sefil adamın planlarının nabzını tutabilirim. Ben onun özel çalışma odasında sık sık varlığı unutulmuş ortanca oğlunun hayran olunan arkadaşı gibi otururken, sen adamın evinin koridorunda bir hırsız gibi sinsice dolaşıyordun.”

“Ama sen hiçbir şey söylemedin ki.”

“Söylemeye çalıştım. Bana izin vermedin.”

Bu doğruydı. Lada kendini hüznüne öylesine kaptırmış, Radu'nun o kadar mutlu görünmesini öylesine kıskanmıştı ki o gece dans etmek ve konuşmak istediğinde onu elinin tersiyle itmişti. Fakat bu çok önce olmuştu. Üstelik Lada onun böyle bir şeye kalkmış olduğunu nereden bilecekti? “Sen... Bu senin yapacağın türde bir şey gibi görünmüyor. Senin asla böyle bir şey yapabileceğini düşünmedim.”

Radu kaskatı kesildi. “Geçen sefer hançeri durduran kişi sen olmuş olabilirsin, ama bundan sonra hançer daha Mehmet’e yaklaşmaya bile başlamadan haberdar olacak kişi de benim.”

Lada uyuşmuş bir halde, inanamayarak başını iki yana salladı. Radu da onunla aynı sonuca –Halil Paşa’nın hâlâ Mehmet için tehlike arz ettiği sonucuna– varmıştı ve gecenin karanlığında etrafta koşturmak, duvarlara tırmanmak, bir evin içinde amaçsızca etrafı kolaçan etmek yerine Mehmet’i korumanın bir yolunu bulmuştu. Hem de Lada’nın aldığı tüm eğitime, yaptığı talimlere ve vahşiliğine rağmen asla üstesinden gelemeyeceği bir yolla. Radu’nun onu planlarına dahil etmemesine hiç şaşmamak gerekti.

“Ben ne yapabilirim?” diye fısıldayarak sordu Lada.

Radu’nun sesi bitkinlikten dolayı gergindi. “Yoluma çıkma.”

Lada sendeleyerek kapıya yöneldi, Radu’nun apar topar özür dileyişini duymazdan geldi. Neyse ki boş olan koridoru geçerek odasına girdi, kapısını kilitledi ve yatağına kıvrılıp yattı.

Eflak’ın hayalini kurmak istedi.

Onda bile başarısız oldu.

Radu dans etmeyi sevmişti. Mükemmel bir uyumluluk ile diğerk dansçılarla birlikte salonda dönerek dans ederken, tempoyu ve müziğı zihninin derinliklerinden ayak parmaklarına kadar hissetmeyi sevmişti. Birlikte hareket etmenin, melodiyle yönlendirilmenin, güzel bir şey yaratmak için herkesin bireyselliğı bir kenara bırakıp, çok daha büyük bir şeyin parçası rolünü üstlenmesinin insana son derece doğru gelen bir tarafı vardı. Düşünmek, hissetmek ya da hareket etmekten başka bir şeye dönüşmek zorunda değildi. Neredeyse ibadet etmek gibi bir şeydi.

Bir şarkıdan diğerkine geçerken Radu saraydaki neredeyse her kadınla dans etmişti. Pohpohlayıcı bir söz, çekici bir gülümseyiş, dans ettiğı en zarif hatun olduklarına dair bir güven. Ve elbette onları eşlerine tekrar teslim ederken, salondaki en göz alıcı mücevheri hak ettiğı için bir adamın ne kadar olağanüstü bir zevke ve talihe sahip olması gerektiğini itiraf etmek.

Beğenilmek çok kolay ve çok keyifli bir şeydi.

Ve aynı zamanda çok da faydalı, diye düşündü, Çandarlı Halil Paşa'nın oğluna gülümseyip özel bir akşam yemeğı davetini kabul ederken.

Dikkatini dağıtacak çok şey vardı ve kolayca bulabiliyordu.

Radu çoğu zaman bu şekilde Mehmet’le konuşmak, onun yakınında olmak, bir eş ve bir baba olarak kurduğu bu yeni hayatın içinde dostu olarak yer almaya devam edebilme güvencesi almak için duyduğu yoğun isteği azaltabiliyordu. Eğer yapacak yeterince şey bulursa Mehmet’le ilgili düşüncelerini en gürültülü şekilde çalan trompetten en yumuşak fısıldamaya sahip flüte dönüştürebilecekti.

Dolgun dudaklı ve yüzü ay kadar yumuşak, tatlı tatlı parıltıya sahip bir kadın salonun karşısından Radu’ya gülümsedi. Genç bir kadındı ve Radu hatırlayamadıysa da onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Radu genç kadının yanına geldi ve eğilerek selam verdi.

“Beni hatırlamazsın,” dedi kadın.

“Böyle bir yüzü unutmaktan dolayı kırbaçlanmalıyım.”

Kadın güldü. “Sözlerin baldan tatlı ve hakikatten yoksun. Ben Nazire, Kemal’in kız kardeşi.”

Radu doğruldu, heyecanla etrafına bakındı. “Kemal burada mı?”

“Hayır, o başkentten nefret eder. Ben sadece bu geceliğine amcamla geldim. Bu düğünü görmek istedim.” Nazire salonu ve pırıltılı rehaveti işaret etti.

“Ah.” Hayal kırıklığı Radu’nun moralini bozdu. Öylesine kötü bir dönem geçirirken yaptığı iyilik ve başka hiçbir şeyi yokken ona dua etmeyi öğrettiği için uzun zamandır Kemal’e teşekkür etmek istiyordu. Tekrar eğilerek ona elini uzattı. “Dans etmek ister misin?”

Nazire başını salladı ve dans eden insanların arasına katıldılar. Radu yan gözle Mehmet’i izliyordu, onu görüp görmediğini merak ederek etrafı çevrili alanı görüş alanında tuttu ve orada öylece oturmak yerine keşke gelip cümbüşe katılabilse diye içinden geçirdi.

Nazire tatlı bir şekilde dans etti ve bittiğinde yüzünde gizemli

bir gülümsemeyle Radu'ya teşekkür etti. Radu onun sonrasında başka kimseyle dans etmediğini ve yüzü kırışmış yaşlı bir adamın yanında oturduğunu gördü.

Tam Salih'e ve seçkin paşaların oğullarına katılmak üzereyken muazzam salonda hareketsiz duran tek bir nokta fark etti: Lada altın yaldızlı yüksek kapıların yanındaki duvara yaslanmış duruyordu. Radu onun elbisesinin altına yeniçeri çizimleri yerine bir çift çok güzel işlemleri olan saten ayakkabı giydiğini gördü.

Gizliden gizliye birini öldürmeyi umuyormuş gibi görünmüyordu. Hatta herhangi bir şey umuyormuş gibi değildi. Mehmet'in şehzadesini gördüğü an Radu ne hissettiyse, aynı duygular içindeymiş gibi bir hali vardı.

Merhamet duygusu Radu'nun yüreğine bir bıçak gibi saplandı. Bir hafta önce tartıştıkları, Lada'nın casusluk edeyim derken yakalanarak neredeyse her şeyi mahvettiği o gece, ağzından çıkan sözlerin etkisini yumuşatmaya çalışmış, ama Lada ona izin vermemiş ve çıkıp gitmişti. Şimdi bir parçası, yüreğinin derinliklerine gömülü, sıkıştırılmış, karanlık bir yumru olan alçaklık bu durumdan tatmin olmuştu. Bırak işe yaramaz hissetsin. Bırak muvaffakiyetsiz hissetsin. Bırak da onun asla yapamayacağı şeyleri senin yapabileceğini görsün.

Şimdi onu böyle görmek Radu'yu onun duygularını anlamaya ve onunla özdeşleşmeye itti. İnsanlarla selamlaşarak ve sonra dans etme sözü vererek salonu geçip onun yanına gitti. "Lada?"

Lada gözlerini kırıştırdı, gözleri yavaşça onun üzerinde odaklandı. "Ne?" diye sordu, ses tonu düz ve esneklikten yoksundu.

"Dans etmek ister misin?"

Alnı kıpırdandı, ifadesi eski Lada'nın ipucunu ortaya çıkarak sertleşti. "Benden o kadar mı nefret ediyorsun?"

Radu güldü. "Eğlenceli olabilir."

“Evet, yüzlerce tanımadığım insanın önünde kendimi küçük düşürmeye bayılırım.”

“Nebi Paşa’nın zevcesinden daha kötü olamazsın. Gebe bir dişi domuzun tüm zarafetine sahip.”

Lada kahkahasını tutmaya çalıştı. “Evet, ben de mızrakla vurulmuş, ölmek üzere olan bir erkek domuzun tüm zarafetine sahibim.”

“Mızrakla vurulmuş ve ölmekte olan bir erkek domuz bile hâlâ bir adamı öldürebilir.”

Bu sonunda onun yüzünde hafif bir gülümseme oluşmasını sağladıysa da Lada çabucak kendini tuttu.

“Haydi ama. Küçükken nasıl dans ettiğimizi hatırlıyor musun?”

“Seninle güreşerek yere yapıştırdığımı ve yüzünü şömine küllerine bastırdığımı hatırlıyorum.”

“Aynen öyle! Peki, yeniçerilerle talim yaparak geçirdiğin tüm zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet, dövüşmek için talim yapıyordum.”

“Dövüşmek de aynen dans etmek gibi! Tek farkı sonunda benim kayda degecek kadar az yaralanacak olmam.” Radu elini uzatınca Lada’nın onun elini tutmasına hem şaşırdı hem de sevindi.

Tuhaftır ki Lada hakikaten zarif dans etti. Hareketlerinde bir güzellik olmasa bile ahengi ve gücü vardı, bu da insanı seyretmeye itiyordu. Alanda vücudunu hareket ettirme algısı tamamen içgüdüsel, yılların verdiği dövüş talimleri bu algısını çok güzel şekillendirmiş ve kuvvetlendirmişti. Ve yüz ifadesi sanki dans ettiği kişiyi öldürmeyi planlıyormuş gibi görünse de zaten Radu buna alıştı.

Aslına bakılırsa özlemişti de.

Diğer dans eden çiftlerle birlikte yuvarlak pistte dönerlerken Nebi Paşa’nın zevcesinin önünden geçtiler. Radu ona anlamlı bir

bakış attı, sonra bir anda müzikle bastırıldığı pek söylenemeyecek, yüksek perdeden bir kahkaha patlatan Lada'ya kaşlarını kaldırarak baktı. Dansı bitirirlerken Radu kendi kahkahasını zorlukla bastırdı.

Hâlâ gülmeye devam eden Lada başını kardeşinin omzuna yasladı. “Haklıymışsın! Aynı gebe bir domuz gibi dans ediyor.”

Radu ciddiyetle başını salladı. “Burada çiftliklere layık bir sürü dans partneri var ve pistte hepsiyle tur attım.”

“Hüma Hatun’un hangi sınıfa girdiğini söyle bakalım.”

“Fare avlamak için fazla gururlu olan, bacakları takatsiz bir kedi.”

Lada kıs kıs gülererek yüzünü Radu’nun omzuna gömdü. “Peki, ya Çandarlı Halil Paşa’nın zevcesi?”

“Perdeli ayaklarını düz bir şekilde yere çarpan hırçın bir kaz.”

“Mehmet’in sevgili zevcesine ne dersin? O hangisi olur?”

“Evet,” diyerek araya girdi alçak bir ses. “Benim zevcem ne peki?”

Lada irkilip geriye doğru sıçradı. Her iki kardeş de Mehmet’e bakamadılar, gözlerini yere indirdiler. Şölenler süresince Radu ona ilk kez bu kadar yakın duruyordu. Mehmet sürekli ya kat kat kumaşların ardında ya da kodamanların etrafında oluşturduğu halkada ve sürekli Sitti Hatun’un yanında olarak onlardan ayrı durmuştu.

Radu, “Nikâhınla ilgili tebriklerimizi sunmalıyız,” dedi.

“Dur.”

Radu başını kaldırdı, Mehmet’in sert ses tonuna şaşırmıştı.

“Lütfen siz de yapmayın. Buna daha fazla katlanamam...”

Mehmet elini kaldırarak tüm salonu ve davetlileri gösterdi. “Bu kâbusun benden sahip olduğum iki dostumu da çaldığını söylemeyin.”

Lada birşey söylemedi, yalnızca kömür mangallarından bile daha korkutucu yanan gözleriyle ona baktı.

Radu hafifçe gülümsedi. “Belki de ötücü bir kuştur.”

Mehmet alaycı gülüşünü tutmaya çalışırken genzinden çıkan sese mâni olamadı. “Böyle düşünüyorsan, belli ki daha onun sesini duymamışsın. Hayır, benim nadide zevcem köşeye sıkışmış, titreyen, cırlayan ve tümüyle değersiz bir fare.”

Belki Radu’nun yüreğini yakan rezil olma duygusu tam olarak söndürülememişti, ama bunu duymak onu neşelendirmiş, içini rahatlatmıştı. Ya kendi kıskançlığıyla savaşmak için ya da Mehmet’in aksini söylemesini umduğu için; tam olarak nedenini bilemese de, “Gerçi sevimli bir kız,” diye bir yorumda bulundu.

“Solunan havanın boşa gitmesinden başka bir şey değil.” Mehmet başını çevirip yanlara esnetti, hareketlerinde kızgın bir enerji vardı sanki. “Dans etmek istiyorum.”

Radu, Mehmet’in zevcesinin üzgün ve yalnız bir halde oturduğu, gelin ve damat için hazırlanmış süslü yükseltiye baktı. Sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu. “Sitti Hatun’un bunu isteyeceğini pek...”

“Onunla değil,” diye tersledi Mehmet. Lada’ya elini uzattı. Radu dik dik baktı, birkaç saniye sonra Lada’nın da aynı şekilde baktığını fark etti. Ama o Radu gibi Mehmet’in sunduğu ele kafası karışmış gibi değil, öfkeyle bakıyordu.

“Şimdi mi?” Lada bağırmmamak için kendini zorladığından, sesi titredi. “Şimdi mi dans etmek istiyorsun? Şimdi mi benimle konuşmak istiyorsun?” Lada’nın kömür gözleri alev aldı. Bundan sonra olacakları sezinleyen Radu geriye doğru adım attı, ama Lada ona vurmak yerine arkasını döndü ve salondan koşarak çıktı.

“Ben ne yaptım şimdi?” Mehmet kaşlarını çatarak sordu.

Radu düşünceli bir şekilde ensesini ovuşturdu. Lada’nın neden böyle güçlü bir tepki verdiğiinden tam olarak emin değildi,

ama ilk kez Mehmet’le konuşma fırsatı yakalamıştı ve bunu heba etmeye niyeti yoktu. “Biz... Seni gördük. Buraya gelmeden önce. Haremde.”

Mehmet’in yüz ifadesi değişmedi.

“Bebeğinle...”

Mehmet’in gözleri kapandı ve derin bir iç çekti. “Ah evet. Oğlum.” Elini Radu’nun omzuna koydu. Tüm selamlaşmalar, tüm o danslar, sohbetler sırasında bir kişiden diğerine geçen dostça temaslar sanki bir rüyaydı. Fakat Mehmet’in dokunuşu uykudan uyanıştı. “Acayip bir şey, öyle değil mi?”

Radu’nun gözleri rahatlamayla beraber ışıldadı. Birliktelerken nasıl olduğunu Mehmet anlamıştı. Normaldi, müşterekti, onlar...

“Hâlâ baba olduğumu unutuyorum.”

Sahte tesellisini yansıtan hafif bir iç çekti. “Evet. Garip bir şey.”

“Bebeğe bakıyorum ve bana çok yabancı geliyor, sanki bana ait olmayan bir yatakta uyumak gibi.” Mehmet, Radu’nun omzuna koyduğu elini indirdi ve ellerini iki yana açtı. “Yine de, babamın da söyleyeceği gibi, bu benim *vazifem*.”

“Aynı Sitti Hatun gibi.”

“Evet, aynı Sitti Hatun gibi. Tüm bu kutlamalar sona erdiğinde mutlu olacağım, eve gidebilir ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edebiliriz.”

Radu başını salladı. Onun da istediği buydu. İçindeki acı veren, ihtiyaç duyduğu, istediği şey buydu. Eskisi gibi olmak.

Mehmet ona başıyla selam vererek uzaklaştı, dalgındı. Radu, Mehmet salonun neresinde olursa olsun, gökyüzündeki güneşten bir parça gibi olduğunun her zaman farkında olarak onu seyretti. Bu yüzden salondaki herkesin dikkati okunmaya başlanan bir şiire odaklandığında, Mehmet’in bir kapıdan çıkıp gittiğini fark eden bir tek o oldu.

Mehmet'in yalnız olmaması gerektiğini biliyordu. Hiçbir zaman. Radu da aynı kapıdan çıktığında, bir köşeyi dönen Mehmet'in mor pelerini bir an için gözüne ilişti. Radu çağrılmamıştı ve böylesine kimselere fark ettirmeden çıkıp gidiyorsa muhtemelen Mehmet'in biraz olsun yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. O yüzden Radu sessizce ve belli bir mesafeden takip etti. Mehmet'i gözden kaçırmamaya ve görünmez kalmaya o kadar dikkatini vermişti ki, bir köşeden gizlice bakıp Lada'nın odasının kapısını çaldığını görünceye kadar onun nereye gittiğini fark etmemişti.

"Aç kapıyı!"

"Git kendini şeytanın ellerine bırak!"

"Konuşmamız gerek!"

"Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok!"

Mehmet başını kapıya yasladı ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu daha yumuşaktı. Radu duya-bilmek için epey gayret etmek zorunda kaldı, Lada'nın da o ağır ahşap kapının ardında aynı şekilde gayret gösterdiğine hiç şüphe yoktu. "Amasya'ya dönene, seninle gölette bir araya gelene kadar bebekten haberim yoktu. Ve sonrasında da sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Hâlâ bilemiyorum, bu konuda nasıl hissetmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bu... bir vazife. Sonu gelmeyen divanlarda bulunmak, paşaların şikâyetlerini, yeniçerilerin ve sipahilerin küçük anlaşmazlıklarını dinlemekle aynı şey."

Mehmet sanki bir sese kulak kabartmış gibi sustu, bir süre dinledikten sonra başını iki yana salladı. "O iğrenç biri. Ve harem, ben... bana gerçekmiş gibi gelmiyor, Lada. Ziyaret ediyorum ve onlar da sanki birer hayalet, yağlıboya tablo gibi etrafımda geziyorlar. Hiçbiri bana sahici gelmiyor." Tekrar sustu, elini kapının üzerine koydu. "Hayatımda benim için aslolan tek şey sensin."

Duyduğu sözlerin yarattığı, bütünüyle fiziksel bir acıyla Radu'nun nefesi kesildi. Oda kapısının açılması, çektiği ıstırabın se-

sini bastırđı. Mehmet içeri uzandı, Lada'yı dışarı çekti ve sonra dudakları dudaklarında, elleri saçlarında gezdi. Ona o kadar sıkı sarılıyordu ki Lada'nın odasına girerlerken sendelediler ve kapıyı kapattılar.

Radu ayaklarını sürüyerek sessizce ilerledi, Lada'nın kapısının önünde durdu. İçeride olmak istedi. Mehmet için aslolan tek şey olmak istedi, aynı Mehmet'in de onun için olduğu gibi.

İstedi ki...

Hayır, lütfen, *hayır*.

Evet.

Mehmet'in ona Lada'ya baktığı gözle bakmasını istedi.

Mehmet'in onu Lada'yı öptüğü gibi öpmesini istedi.

Lada olmak istedi.

Hayır, bu değildi. Radu *kendisi* olmak istedi ve Mehmet'in de onu kendisi olduğu için sevmesini. O soru, Mehmet'le ilgili olan soru sonunda cevap bulmuş, onu delip geçmiş ve sessiz, titreyen bir halde yerde bırakmıştı.

İstediğı cevap bu değildi.

Mehmet yokluğu fark edilmesin diye çabucak dönmek zorunda kalmış olsa da Lada onun ellerinin ve dudaklarının dokunuşunu hatırlıyordu.

Bunun anlamının ne olduğunu ya da neyi harekete geçirdiklerini bilmiyordu. Ama sonuç olarak Hüma Hatun haklıydı. Çünkü Mehmet'in giderken ona dönüp bakışıyla kendini o ana dek hissetmediği kadar güçlü hissetmişti.

Akşam düzenlenecek bir eğlencede birbirlerini tekrar göreceklerdi. O zamana dek erkekler hamama gidecek, kadınlar da daha yakın çevrenin dahil olduğu bir yemekte buluşacaklardı.

Lada gitmeyi planlamamıştı, ama odasındaki hava da teni de iyice gerilmiş durumdaydı. Bir şeyler yapmalıydı, yoksa patlayacaktı. Gitmek isteyeceği en son yer yeniçerilerin ve Nicolae'nin yanıydı. Radu da dairesinde değildi. O sebeple yemek için toplanmış kadınlar cemiyetini buldu, sırrını bir zırh gibi kuşanarak salona girdi.

Masanın başında oturan Sitti Hatun'u gördüğünde –minyon ve mükemmel, ayrıca fevkalade üzgün– Lada neredeyse güldü. Rakibi aşağılanmaya layık olmayacak kadar ufak tefekti.

Lada tanıdık bir yüz gördü ve Mara'nın yanındaki mindere oturdu. Mara önce düşünceli düşünceli kaşlarını çattı, sonra gülmüseddi.

“Ladislav. Büyümüştün.”

Yalnız geçirdiği o günün öğleden sonrasında Lada fersah fersah büyüdüğünü hissetmişti. Yaşadığı güzel anları hatırlayarak gülümsedi. “Evet. İyi görünüyorsunuz. Halime Hatun nerede?” Etrafa bakınan Lada onu göremedi. Kapıları haremağaları tarafından korunan salonda Sultan Murat’ın eşleri ve cariyeleri vardı.

Yüreğinde cereyan eden bir burkulma Lada’ya orada bulunan hatunlardan en az birkaçının Mehmet’e ait olduğunu hatırlattı.

Hayır. Bunu düşünmeyecekti. Eğer oradaysalar, o halde Sitti Hatun gibiydiler: Mehmet’e dayatılan vazifeler. Bir tercih, bir arzu değil. Lada gibi değildiler.

Mara neşesiz bir halde gülümsedi. “Duymadın mı? Halime Hatun doğum yaptı, daha iki ay bile olmadı. Hâlâ loğusa.”

Lada’nın birdenbire nefesi kesildi ve tepkisine mâni olamadı. “Sultan Murat’ın yeni doğan şehzadesi Halime Hatun’dan mı?”

“Ah, evet. Hamileliğini çok ağır geçirdi, sürekli rahatsızdı ve doğum yaparken de neredeyse ölüyordu. Hayatımda gördüğüm en çirkin bebek. Sürekli ağlıyor. Halime Hatun bundan daha mutlu olamazdı.”

Lada kahkahasını tutmaya çalışırken genzinden çıkan sese mâni olamadı. “Zavallı mutlu Halime Hatun. Peki, siz? Siz mutlu musunuz?”

Mara şarabından bir yudum aldı. Etraflarındaki hatunların çoğu içmiyordu, ama Mara içtiğini saklama gereği duymuyordu. “Sırbistan barış içinde. Kocam varlığımı ne talep ediyor ne de istiyor. Oldukça iyiyim. Sen de öylesin.”

Lada kıpkırmızı oldu, bakışlarını indirdi ve tabağındaki yemekle oynadı. Mehmet’in tenine dokunuşu başkalarının görebileceği kadar bariz miydi? “Ne demek istiyorsunuz?”

“En son görüştüğümüzdeki o üzgün, korkmuş yaratık değilsin artık. Kavgana bir son vermişsin.”

Mara'nın sözlerinden derinden etkilenen Lada inkâr etmek için mücadele verdi. Fakat söyledikleri doğrudu. Lada, Sitti Hatun'un etrafını saran boşluğa baktı, etrafındaki hatunların onunla konuşmalarına rağmen hiçbir şey söylememesini izledi. Yanında birçok kişi olmasına rağmen Sitti Hatun yalnızdı. Babası tarafından takas edilmişti. Lada içine dolan acıma duygusunu çabucak bastırdı. Babaların yaptığı buydu işte. Mümkün olan her şekilde hayatta kalmanın bir yolunu bulmak hep kızlara kalıyordu.

Mara'ya döndü ve gerçeği söyledi. "Neye karşı savaşmam gerektiğini ezberlemeyi bıraktım."

Mara kadehini kaldırdı. "Feragatinde bir ölçüde mutluluğu bulmanı umarım." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Hepimizin bulmasını umarım."

Sırtlarına mum yerleştirilen ve eridikçe kabuklarına akan kara kaplumbağaları bahçede dolaşıyorlardı. Yavaş yavaş hareket eden ışık huzmeleri, insanları sanki laf taşıyormuş gibi bir gruptan diğerine gezerek aydınlatıyordu. Etraflarını saran ve geceyle birlikte karanlıkta kalan çiçekler sanki aniden parlak renklerde açıyor ve tekrar gölgelerin arasına saklanıyordu.

Kaplumbağalardan biri yavaş yavaş yürüyerek yanından geçerken, Lada kendini sanki karanlığın içinden yükselen yanan bir meşale gibi hissetti. Aslına bakılırsa içten içe daha parlak yanıyordu ve bunun sebebi Mehmet'in yakınında olduğunu bilmekti. Yemekte çok şarap içmiş, Mara'nın soruları onu sıkıntıya sokmuştu. O gece sorular istemiyordu. Basit bir şey istiyordu. Fiziksel bir şey. Hakiki bir şey.

Bir şarkı başladı, şarkıcı Ferhat'la Şirin'in hikâyesini seslendiriyordu.

Dağ kadar hareketsiz, yalnız başına duran Lada mumun onun bulunduğu yeri taciz etmesine izin verdi. Artık onu göremese de Mehmet'in onu izlediğini hissedeceği noktaya gözlerini dikip bakmaya devam etti. Sonra Mehmet'in dudaklarının dokunuşunu hatırlayarak gülümsedi ve gölgelerin arasına, bahçenin kaplum-bağaların henüz aylak aylak gezmeye başlamadıkları gizli köşelerine doğru yürüdü.

Karanlık müziği bile sessizleştirmişti, parça parça duyuluyordu, rüzgârla dağılmış, gerçek anlamını kaybetmiş ve yalnızca nağme tevatürleri haline gelmişti. Lada kendini yalnız hissetti. Bu artık onun için bir umutsuzluk değil, daha çok bir beklenti hissiydi. Mehmet, Sitti Hatun'la beraber oturduğu süslü kameriyeden ayrılacak ve onu bulacaktı. Bunu tepeden tırnağa içinde hissedebiliyordu. Ahmakça ve pervasızcaydı ama bu buluşmalarını daha iyi yapıyordu. Lada geleceğe yönelik tedbirli düşünceler taşımak istemiyordu. O gece gelecek sadece Mehmet'in onu takip etmeye devam ettiği süreden ibaret olacaktı.

Korunaklı bir yer buldu, ağacın yemyeşil dalları başının üzerinden sarkarken sundurma vazifesi görüyordu. Ağacın altına girdi, sırtını gövdesine yasladı, ağaç kabuklarını teninde hissetmek hoşuna gitti. Vücudunu ne kadar bir araç olarak kullanmışsa da tenini daha önce hiç gerçek anlamda değerlendirmemişti.

Mehmet, "Lada," diye seslendi, sesi arkasından gecenin ağır havasını ve ezilmiş çiçeklerin kokusunu taşıyan pürüzlü bir fısıldayıştan ibaretti.

Lada uzaktaki eğlencenin ışıkları arkasından yansıdığı için onu görebiliyordu. Mehmet bir o yana döndü bir bu yana. Mehmet'in onu bulamadığı için umutsuzluğa kapıldığını görünce ele avuca sığmayan bir heyecan kapladı içini.

Geçen birkaç hafta ağzında aynı Mehmet'in öpücüğü gibi keskin bir tat bırakmıştı ve bu yüzden ona seslenmedi. Beklemesine,

aramasına, yalnız olmasma izin verdi. Lada ancak kendi *istediği* zaman ona gidecekti, birkaç saat önce odasındaiken Mehmet'in ona sadece izin verdiği yerlere dokunmasını sağladığı gibi.

Fakat Mehmet'in yüzü onun bulunduğu tarafa döndü ve emin olmayan adımlarla, etrafına bakınarak ona doğru yürüdü. Ağacın altına baktı ve elbette Lada'yı gördü.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" Lada hem düş kırıklığına uğramış hem de heyecanlanmış bir halde sordu.

Mehmet sessizce güldü. "Tebir bakımından burası bahçenin en iyi yeri. Arkan korunmuş ve neler olduğunu göreceğin geniş bir açığa sahipken saklı kalabileceğin bir yer. Elbette burada olacaktın."

Lada'nın tahmin edilebilir olan sert bakışları Mehmet'in doyumsuz dudaklarıyla bir araya geldiğinde yüzünden silinip gitti. Mehmet ağırlığını Lada'nın üzerine vererek sırtını ağaç gövdesine bastırdı. Lada onun omuzlarını sıkıca tuttu ve çevirerek onun sırtını ağaca yasladı. Mehmet dudaklarının temasını kesmeden gülümsedi ve Lada onun altdudağını onu yerinden sıçratacak kadar sertçe ısırdı. Mehmet parmaklarını onun saçlarına doladı ve kendine daha çok çektikten sonra dudaklarını onun boynuna indirdi. Mehmet'in dokunduğu her yer alev alev yanıyor, arzuyla kendini sunuyordu. Ellerini onun bileklerine koydu, sonra durdu. "Bunlar da ne böyle?" Dudaklarını boynundan ayırmadan mırıldanarak sorarken, Lada'nın elbisesinin manşetlerinin altında kalan deri bileklikleri hissetti.

Lada'nın kalp atışları neredeyse nefes alış verişleri kadar duyuluyordu, nefesini tutmak ve odaklanmak için gözlerini kapattı...

Arkasında bir ses duydu. Ani bir hareketle elini Mehmet'in ağzına koydu, onun sık nefes alış verişlerini durdurdu. Arkasını

döndü, sırtını Mehmet'e yasladı ve gecenin karanlığına gözlerini kısarak baktı.

Gecenin karanlığında belli belirsiz biri sessizce onlara yaklaşıyordu. Yeniçeri başlığı yoktu. Avına yaklaşan yırtıcı bir hayvan gibi eğik duran vücudu da hizmetkâr olma olasılığını eledi çünkü hizmetkârlar itaatkârca elleriyle başları aşağıda yürürlerdi. Bu adam ellerini hazır bir pozisyonda tutarak sinsice yürüyordu. Ser-seri bir ışık demeti, sanki bir işaret ışığı gibi o ellerden birindeki metal bir şeyin üzerine düştü.

Lada bilekliklerindeki hançerleri çıkarıp eline aldı. Avcı tam olarak önlerinde durdu, ağacın altındaki derin karanlığa bakma girişiminde bulunarak öne eğildi.

Lada fırlayarak birden ortaya çıktı, bir kolu silah tutan elin önünü keserken diğer elindeki hançer de başarının ıslak fısıltısıyla hedefini buldu. Avcı kısa bir an için hareketsiz durdu, sonra acı bir çığlık dudaklarından geceye karışırken yere yığıldı. Adamın canı boynunda telaş içinde atarken Lada başında durdu. Bir zamanlar bir adamın can bulduğu yerde iki seğirme daha oldu ve sonra durdu.

İşte o zaman Lada kurbanının kanının koyu kırmızı rengini çok iyi görebildiğini fark etti. Açık göz bir kaplumbağa sonunda bahçenin derinliklerine kadar gelmişti. Kaplumbağanın kabuğundaki mum onu tamamen aydınlatıyordu, elindeki hançer ışıktan parlıyordu, eli kana bulanmıştı, Mehmet tam arkasında duruyordu.

“Lada?” Mehmet’in gözleri yerde yatan cesede kilitlenmişti.

Fakat bahçedeki eğlenceye katılanlar, Sultan Murat da dahil olmak üzere korku içinde gözlerini dikmiş doğrudan Lada'ya bakıyorlardı.

“Kendini iyi hissettiğine emin misin?” Salih dikkatle ona doğru eğildi. Aşağıya doğru olan göz kenarları onu da ima kederli ve endişeli gösteriyordu. On sekiz yaşındaydı, Radu’dan sadece birkaç yaş büyüktü. Nazik, telaşlı ve her zaman Radu’nun yanında olmaya can atan biriydi.

Radu başını evet anlamında salladı, şaşkınlığını üzerinden bir türlü atamıyordu.

Mehmet’in dudakları.

Mehmet’in elleri.

Mehmet’in kalbi.

Lada’yla bütünleşmişti, onunla değil. Hayatı ona bağlı olsa da kimseyi sevmeyecek olan Lada. Babalarının tüm dikkatini üzerinde toplamış, öz kardeşi yerine Bogdan’ı tercih etmiş olan Lada. Tüm hayatı boyunca onu dayaklara ve yalnızlığa terk etmiş olan Lada. Soğuk, saldırgan ve sadece kendine karşı vefalı olan Lada.

Hatta güzel bile olmayan Lada.

“Ben yakışıklı değil miyim?” Radu birdenbire soruverdi, sözcükler ağzından gözyaşları gibi döküldü.

Salih kaşlarını kaldırarak baktı, hem üzüntü hem de şaşkınlık içinde olan yüz ifadesi neredeyse komikti. “Sen... öylesin tabii.”

“Ben aşkı hak etmiyor muyum?”

Salih'in yüzündeki şaşkınlık müstehcen ve dehşete düşmüş bir ifadeye büründü. "Ediyorsun."

Radu başını öne eğdi. Aşktan ne anlardı ki? Bu duydukları gibi bir aşk değildi, şiirlere konu olan bir aşk değildi, hikâyelere konu olmuş türden bir aşk değildi. Bu... başka bir şeydi, kelimelerle ifade edemeyeceği bir şey. Ve kiminle konuşabilirdi? Başka bir adamın hangi anlamda sevillebileceğini ona kim anlatabilirdi?

Ya da buna nasıl son verilebileceğini?

Salih titreyen elini hafifçe onun omzuna koydu. "Radu, ben..."

Bir hizmetkâr kapının pervazına vurarak onun sözünü kesti. Radu bitkin bir halde başını kaldırıp baktı, önceki gün para verdiği zayıf, yağcı çocuğu gördü. Hâlâ entrika çevirmeyi umursadığı, kendini hâlâ Mehmet'in koruyucusu olarak gördüğü gün...

Önceki gün, dünyanın sonu gelmeden evvel.

"Salih, seni görmek isteyen biri var." Hizmetkâr başını eğip selam vererek bekledi.

Hayret eden Salih'in yüzü asıldı. "Özür dilerim, ben..."

"Git haydi," dedi Radu bakışlarını yerden kaldırmadan. Neredeyse hiç dokunmadıkları yemek tabakları artık soğumuş ve bir kenara bırakılmıştı. "Seni babanın çalışma odasında bekleyeceğim. Hz. Muhammed, sallallahü aleyhi ve sellem hakkında bir kitabı var ve ben bir göz atmak istiyordum."

"Acele edeceğim."

Salih odadan çıkar çıkmaz Radu kalp atışları kadar ağır ve kasvetli adımlarla koridorda yürüdü. Kendini gözü pek ve zeki hissetmiyordu. Oradaki çabaları beyhude olacaktı, aynı Mehmet'e duyduğu aşk gibi. Aynı hayatı gibi.

Kapıyı arkasından kapatmadı bile. Üst kısmı daha açık tonlarda ağaçlarla desen oluşturulmuş, yuvarlak şekillerde sedef kakmalı bir masasının sandalyesini yavaşça çekti. Ne bulacağını

sanmıştı ki? Hiçbirinin bir önemi yoktu. Gerçekten de Hz. Muhammed, sallallahü aleyhi ve sellem hakkında bir kitap aramalıydı. Ona kalan bir tek Allah'tı. Bir tek Allah'ı kaybetmezdi.

Lada ondan bir tek Allah'ı alamazdı.

Ayağa kalkmaya çalışırken aniden çektiği dizi masanın altına çarptı. Tam küfredecekti ki birdenbire durdu. Bir şey kımıldadı. Başını eğip masa yüzeyinin alt tarafına baktı. Sonradan monte edilmiş hileli bir tabla vardı ve Radu'nun dizinin çarpmasıyla gevşemişti, içinde bir şey olduğunun ipucunu veriyordu.

Radu tablayı çıkardı ve içindeki bir demet parşömeni eline aldı. Latince yazılmışlardı, kalın elyazısı titiz ve düzenli bir şekilde tüm sayfaları dolduruyordu. Elinden geldiğince hızlıca gözden geçirdi, umutsuzluğunu çoktan unutmuştu bile. En üstteki mektupların çoğu Orhan adında biriyle alakalıydı, bir hak talebi, bir ödenek. Bunların hiçbirisi Radu'ya bir şey ifade etmediyse de bu bilgiyi aklının bir kenarına yazdı. Sayfaları karıştırdı, kısa bir tezkerenin son sayfasını gördüğünde şaşkınlıkla durdu. XI. Konstantin adına imzalanmıştı.

Konstantiniye'nin imparatoru.

Koridorun aşağısından duyulan ayak sesleri Radu'yu telaşlandırdı. Tüm mektupları aceleyle gizli tablaya yerleştirdi ve sonra masanın altındaki yerine taktı. Pek iyi hizalanamadı, ama Radu'nun bunu düzeltmek için zamanı yoktu. Kendini hemen odanın karşı tarafına attı ve çehresinden suçluluk ifadesini silmeye çalışarak kitaplıklardan birinin önünde durdu.

Ağır kapı gürültüyle kapanınca Radu arkasını dönme cesareti ni gösteremedi. Eğer hiç dönmezse, birilerinin onu bulduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Omzuna dokunan el ağır ve sert değil, nazikti.

"Radu," dedi Salih, dokunuşu kadar çekingen bir sesle.

Radu titreyen bir nefesle döndü ve yüzüne hemen sahte gülümsemesini kondurdu. Salih yakınında duruyordu, çok yakınında, sadece o titreşen nefeslerden biri mesafesinde.

Radu'nun zihninde daha bir soru oluşmadan, Salih'in dudakları onun dudaklarını sardı.

Bu hücum karşısında Radu gerildi, şaşkınlığa uğradı ve aklı karıştı. Salih'in elleri onun belini kavradı ve daha yakına çekti, her şeyi göze almış dudakları son derece istekliydi. Radu'nun yaşadığı şaşkınlıkla sarhoş olmuş zihni neler olduğunu sonunda kavradı. Ne yapacağını bilemeyerek ellerini kaldırdı. Salih'in omuzlarına koydu ve onu geri itti.

Salih'in gözü dönmüş bakışlarını iliklerinde hissetti. O bakışlardaki arzu müstehcendi ve o kadar barizdi ki insanın canını acıttıyordu.

Mehmet'e baktığında Lazar'ın onda gördüğü şey tam olarak buydu demek ki. Kendini aşağılama ve umutlarını kaybetme duygularına kapıldı. Herkes biliyor olmalıydı. Eğer Radu'da da bu kadar barizse, o zaman kesin Mehmet onun nasıl hissettiğinin, ne olduğunun farkındaydı, hatta Radu'nun kendi kendisini keşfetmesinden bile önce.

Lada da biliyor olmalıydı.

İçinde bir öfke alevlendi, kendini aşağılama ve utanç duygusu onu yiyip bitirdi. Tam karşısında duran Salih'e gözlerini kısarak tekrar odaklandı. Üzgün, yapayalnız Salih. Onu arzulayan Salih.

Radu ona yaklaştı ve Salih'in dişleri tarafından berelenecek bir vahşilikle dudaklarını öptü. Nefesi kesilen Salih dudaklarını aralarken Radu elini onun ensesine koydu, sarığının altına soktuğu parmaklarını saçlarına doladı. Salih onun gömleğini yırtmak istercesine tırmalarken belindeki kuşağı çekiştirdi. Radu'nun gömleğini yukarı çekti ve altına soktuğu elini göbeğinden göğüslerine kadar dolaştırdı.

Radu hissettiği şeyin arzu mu, kızgınlık mı, iğrenme mi yoksa tüm bunların karışımı mı olduğunu bilemiyordu. Onu arzuladığı için Salih'ten nefret ediyor, bundan hoşlandığı için kendinden nefret ediyor, Mehmet'ten ve en çok da Lada'dan nefret ediyordu.

Salih'i daha sert öptü.

Çalışma odasının çevrilen kapı kolunun sesi duyuldu ve Salih aniden sıçrayarak Radu'dan uzaklaştı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. Radu arkasındaki kitaplığa döndü, rastgele bir kitap çekti ve ortasını açtı. Arap elyazısıyla kaleme alınmış, sayfa kenarları yaprak altınla süslenmiş ısıll ısıll sayfalar gözlerinin önünde adeta silikleşmişti.

“Salih?” Derin bir ses ayıplar gibi sordu. “Burada ne yapıyorsun?”

Radu arkasına bir bakış attı ve Çandarlı Halil Paşa'yı gördü. Yaşlıca adam nefes nefese kalmıştı, ter içindeydi. Refleks olarak masasına baktı, sonra bakışlarını tekrar oğluna çevirdi.

“Bir kitap arıyorduk,” diye cevap verdi Salih.

Çandarlı Halil Paşa nihayet Radu'yu fark etti. Her şeyi dikkatlice süzdü, neler olup bittiğinin farkına varırken dudakları tikslenmeyle büzüldü. Radu'nun kuşağından yukarıya sıyrılmış gömleği. Salih'in nemli ve kıpkırmızı dudakları. Radu'ya kendini hiç olmadığı kadar kirli hissettirdi. Salih'in onu suistimal edişinin kanıtı her yanlarından okunuyordu.

Çandarlı Halil Paşa, “Burası benim özel çalışma odam,” diye gürledi.

“Biliyorum! Özür dilerim. Sizin... bahçedeki eğlenceye katıldığınızı düşünmüştüm. Erken mi bitti?”

Çandarlı Halil Paşa ilgisizce elini salladı ama sesi gergindi. “Bir cinayet işlendi. Mehmet'in kevaşelerinden biri davetlilerden birini öldürdü.”

Radu kitabı elinden düşürdü. Çandarlı Halil Paşa ona dik dik baktı, ama Radu nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi. Orada birini öldürecek başka bir kadın olamazdı. Lada'dan başka.

“Bir dakika. Seni tanıyorum.” Çandarlı Halil Paşa yalnızca onun suçunu siciline işlemek yerine gözlerini kısarak sonunda Radu'nun yüzüne dikkatle baktı. “Büyümüşsün. Sultan olduğunda Mehmet'in arkadaşıydın.” Bunun farkına varmasıyla beraber tüm taşlar yerine oturdu. “Ablan. Şimdi onu da hatırlıyorum.”

Radu yutkundu. “Gitmeliyim. Geceniz yarıda kesildiği için özürlerimi kabul edin.” Radu başını eğdi, Salih'e bakmadan aceleyle odadan çıktı.

İlk önce Lada'nın odasına gitti ama oda boştu. Sarayın geniş koridorları da her zamanki gibi boştu, hiç hareket olmaması hayra yorulamayacak bir durumdu. Radu, Mehmet'in dairesine giden bir köşeyi dönerken neredeyse Lazar'a çarpıyordu.

Yeniçerinin omuzlarını sıkıca kavradı. “Lada nerede? Ne oldu?”

Lazar kaşlarını çatı. “Başı büyük dertte. Sen bu meselenin dışında durmalısın.”

“Nerede dedim!”

Lazar iç çekti. “Benimle gel.”

Aceleyle koridorlardan geçtiler ve iki gün öncesine kadar ısıll ısıll, yiyecek ve içeceklerle dolup taşan salona girdiler.

Şimdiyse bir duruşma yapıyordu.

Lada, bir köşede meydan okurcasına dimdik ve taş gibi duruyordu. Sultan Murat'ın etrafı muhafızlarla çevriliydi, salonun en dip köşesinde duruyordu, İtalyanca konuşan ve Lada'nın durduğu tarafı göstererek bağırıp çağıran öfkeli bir adamı kafasını sallayarak dinliyordu.

Mehmet ortada duruyor, üstü kapalı bir korku ve içten içe kaynaklı bir öfke karışımıyla babasını izliyordu. Onu tanımayan herkese yalnızca sıkılmış gibi gelirdi. Ama Radu onun her yüz ifadesini, her mimiğini tanıyordu.

Radu'nun midesi bulandı ve sanki yüreğinin onu acı ve tiksintiyle yiyip bitirmesine engel olabilecekmiş gibi kollarıyla kendini sardı. Lazar elini onun omzuna koydu. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Şu an dikkatleri üzerine çekmenin tehlikeli olduğu bir zaman."

"Henüz değil." Kendilerinden çok emin olan ve aralarında fısıldaşan kalabalığa karışarak duvarın dibinden ilerledi. Düğün eğlencesine katılan çoğu kişi oradaymış, gecenin beklenmedik ve heyecan verici olayının nasıl son bulacağını görmek için bekliyorlarmış gibi göründü.

Lada yalnızdı. Eteklerinin ucunda kızıl kahverengi lekeler vardı. Bir elinin üzerinde de aynı şekilde işlediği suçun kanıtını taşıyordu. Lada elini saklamaya ya da kurumuş kanı silmeye çalışmadı. Onun yerine tüm salona durmadan göz gezdiriyor, sanki öldürme işine mümkün olan en kısa sürede devam etmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Radu onun yerinde olsa, kendisinin gözyaşlarına boğulmuş bir adam olarak orada duracağını biliyordu. Ve ilk kez birini öldürdüğünde onu görmüştü, onun ne kadar titrediğine ve boşluğa düştüğüne şahit olmuştu. Radu onun gözlerini hiçbir yere odaklamadan sürekli olarak gezdirişinin aynı duyguların yerini aldığının farkındaydı, ama aynı Mehmet'te olduğu gibi, Lada'yı tanımayan biri onun aslında ne kadar üzgün olduğunu fark edemezdi.

Radu onu tanıyordu, anlamıştı.

Yine de ondan nefret etti.

"Yeter." Sultan Murat elini kaldırarak İtalyan'ın gittikçe tırmanan söylemlerini kesti. "Mehmet, bana neler olduğunu anlat."

Mehmet sıktığı dişlerinin arasından cevap verdi. “Bilmiyorum, hünkârım.”

“Neden bahçenin o kısmındaydın?”

“Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Sitti Hatun’un parfümü midemi kaldırıyor.”

Dinleyen kalabalıkta bir kıpırtı oluştu, birçok kişi Mehmet’in zevcesine yönelik kaba sözlerine tepki gösterdi. Sultan Murat’ın biraz daha ciddileşen yüz ifadesiyle beraber kaşları aşağıya indi. “Peki *bu kız* neden bahçenin o kısmındaydı?”

Mehmet dudaklarını sıktı ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Salondaki herkes bu soruyla beraber sultanla aynı sonuca varırken, hayretle iç çektiler.

Sultan Murat’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Salonu adımlayarak Lada’nın önüne gelip durdu. Lada’dan uzun olan sultan onun üzerine bir kâbus gibi çöktü. Lada kıpırdamadı bile. “Bahçenin o kadar kuytu bir yerinde *ne* yapıyordun?”

Radu onu utandıran asıl kişi şehzadesi olduğu halde sultanın öfkesini neden Mehmet’e değil de Lada’ya yönelttiğini merak etti.

Radu umutsuzca başka bir şey olmasını umduğu halde acı gerçeği duymak istiyordu. Bununla birlikte Lada sadece, “Mehmet’i takip ediyordum,” dedi.

“Pekâlâ, bunu neden yapıyordun?”

“Onu korumak için.”

“Kendi düğün eğlencesinde mi? Onun başına nasıl bir fenalık geleceğini düşündün?”

Lada sonunda taş gibi duruşunu değiştirdi, yüzünde bir iğrenme ifadesiyle tek kaşını kaldırdı. “Karanlıkta parlayan bir bıçak. Önüne geçtiğim kötülük tam olarak buydu.”

“Öldürdüğün adamın üzerinde bıçak bulmadık.”

Mehmet söze girdi. “Yeniçeri muhafızlar gelene kadar cesedin başına toplanan çok kişi oldu. Herhangi biri silahı oradan uzaklaştırmış olabilir hünkârım.”

Sultan Murat, Mehmet’e döndü. “Adam sana saldırdı mı?”

“Beni arıyordu hünkârım.”

“Ve seni düğün eğlencende cinayet işleme amacı olmayan biri arayamaz, öyle mi?”

“O kadar gözde değilim,” diye kuru bir sesle cevap verdi Mehmet.

Sultan Murat’ın yüzü daha da kızardı. Lada’ya parmağını uzattı. “O adamı neden öldürdün?”

“O adamın sinsice Mehmet’i izlediğini ve karanlıkta bir metalin ışıldadığını gördüm. Mehmet’i korumak için hiç düşünmeden harekete geçtim, tıpkı daha önce de yaptığım gibi.”

Sultan Murat başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

Radu ablasının yaptığı gafla korkarak iki büklüm oldu ve Lada’nın renginin attığını gördü. Mehmet’in sultan olduğu dönemde canına kast edilmesi bir sırdı. Ablası bunu şimdi ortaya dökemezdi. Lada başını iki yana salladı, kekeleyerek, “Ben... ben demek istedim ki, aynı daha önce talim yaptırıldığım gibi.”

“*Talim yaptırılmak mı?*”

“Ben bir yeni...” Lada söylemek üzere olduğu şeye herkes kadar şaşırarak durdu. Bu dünyadaki tüm talimleri yapsa da asla bir yeniçeri olmayacaktı. Ve bir adamı öldürmeyi üstlenme konusunda bu durum onu bariz bir şekilde gereksiz bırakıyordu.

“Sen yeniçeri değilsin. Kimsin sen?”

Lada, Sultan Murat’a soğuk bir öfkeyle baktı, sesi acıyla titredti. “Hatırlamıyor musunuz?”

Radu kendini yığılırcasına arkasındaki duvara bıraktı, içinden yükselen acı bir gülüş boğazında hapsoldü. Onları çalan adam,

ondan sebep tüm o yıllar boyunca korku içinde yaşadıkları adam, hayatlarını yok eden adam *onları hatırlamamıştı bile*. Hayatta kalmış olmalarının sırrı böylece açığa çıkmıştı: Mehmet'ten, Allah'ın lütfundan ziyade onların izini sürme zahmetine katlanmayan bir adamın unutkanlığı idi.

“Ben onun kim olduğunu biliyorum.” Kalabalık kenara çekilince bunu söyleyen Çandarlı Halil Paşa ortaya çıktı. Etrafına bakındı ve Radu onun gözlerinin kimi aradığını çok iyi biliyordu. Radu yer değiştirdi ve Çandarlı Halil Paşa'nın görmemesi için Lazar onun önüne geçti. “O Ladislav Dragwlya, Eflak'ın hain voyvodasının kızı. Antlaşmayı bozan voyvoda'nın. Size olan siyasi sadakatini idame ettireceği prensliğinin anlaşma şartlarının bir parçası da çocuklarının canının bunun bedelini oluşturduğu değil miydi?”

Mehmet öne doğru bir adım attı. “Burada üzerinde tartışılan şey o mesele değil! Biz burada bana karşı yapılan teşebbüsü...”

Çandarlı Halil Paşa umursamazca elini sallayarak onu susturdu ve konuşmasına devam etti. “Şimdiye kadar Eflak kaç kez çıkarlarımıza karşı koydu? Sadakatsizliğinin sonuçlarını Vlad'a hatırlatmak için bu fırsatı değerlendirmemiz gerekmez mi?”

Sonbaharın ilk donu gibi Radu'nun zihnine soğuk bir fark etme anı zuhur etti. Aynı gelecek kışın habercisi gibi, Radu neler döndüğünü görebildi. Çandarlı Halil Paşa bahçedeki cinayetle ilgili daha fazla tahkikat yapılmasını istemiyordu. Çok daha büyük bir meseleye, babalarının ihanetine parmak basarak Sultan Murat'ın dikkatini dağıtıyordu. Ve böyle yaparak, Mehmet'in asla hüküm sürmemesini garanti altına almak için Radu'nun bizzat Çandarlı Halil Paşa'nın kendisine ait olduğuna inandığı teşebbüsleri iki kere bertaraf eden kızı saf dışı bırakıyordu.

Lada bu gece ölecekti.

Sultan Murat, Lada'yı gözlerini kısarak inceliyor, savaştıkları

Karatavuk Sahrası* hafızasında tekrar canlanıyordu. Hayır, şüphe yoktu ki o savaşa dair zihninde canlananlar, kendisine karşı koyan Eflaklı askerlerden ibaretti. Ve işte şimdi Lada karşısında duruyor, tüm ülkeyi temsil ediyordu.

Radu kapıya doğru bir adım attı. Mehmet'ten ve diğer kişilerden aldığı hediyeler, satabileceği şeyler ve bir atı ve seyahat için gereken kıyafetleri vardı. Gecenin karanlığına karışabilir, gözden kaybolabilirdi. Lada'ya bakan Mehmet'e baktı.

Yalnızca durmaksızın Lada'ya bakan Mehmet'e.

İçinde dolup taşan acı o kadar yoğundu ki Radu neredeyse tadını alabiliyordu, gitmek üzere döndü. Fakat o esnada bir an için Lada'yı gördü. Mehmet'in seçtiği kızı, asla ihtiyaç duyduğu gibi bir abla olmayarak zaman içinde tekrar tekrar onu yüzüstü bırakan kızı görmek yerine, Radu çok uzun zaman önce onu kurtarmak için nehrin buz tutmuş sularının üzerinde sürüldüğü zamanki ifadeyi gördü. O zamanlar Radu bunun öfke olduğunu düşünmüştü. Ama şimdiyse bunun dehşete kapılmak ve kendi içindeki yegâne korkusuna karşı bir başkaldırı olduğunu gördü.

Radu başını önüne eğdi. Lada onu kurtarmak için ölüme inat buzun üzerinde sürünmeyi göze almıştı. Ve onun bunu hiç düşünmeden bir daha yapacağından da emindi.

“Ben sizi nasıl oldu da unuttum?” Sultan Murat, Lada'ya sordu. Sesi kin ve temaşa arasında bıçak sırtı bir dengede idi.

Radu, Lazar'ın onu sıkıca tutmasına rağmen kendini kurtardı ve öne çıktı, sanki tüm bu olan bitenler arkadaşlar arasında yapılan eğlenceli bir oyunmuş gibi güldü. Tam o anda herkes dönüp ona baktı ve Lada'nın homurdanışının takındığı yüz ifadesini bozmasını, gittikçe artan öldürücü öfkesini ifşa etmesini kaçırılar.

Radu gösterişli bir hareketle yerlere kadar eğildi. “Sultanım,

* Kosova. (ç.n.)

Anadolu'nun kıymetli mücevheri, kudret timsali, seçilmiş ve Allah'ın en sevgili kulu, bu bir şereftir! Sizi temin ederim ki *biz* bir kez bile *sizi* unutmadık hünkârım.” Doğruldu, müşfik bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “Nitekim münasebetsizlik olmayacaksa, yeniçeri âdetini benimsedim ve sizi ceddım olarak kabul ettim. Size teşekkür etmek için yıllardır bu fırsatı bekliyordum.”

Sultan Murat'ın kalkan kaşları sarığının altında kayboldu. “Bana teşekkür etmek mi?”

“Bizi kurtardığınız için. Bizim tahsil görmemizi sağladığınız, karanlıktan çekip çıkardığınız ve en önemlisi de Allah'ın yoluna döndürdüğünüz için.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Çandarlı Halil Paşa onu tersledi.

“Ablam ve ben yıllar evvel İslamı benimsedik. Bu benim hayatımdaki en büyük haz ve ışık kaynağı oldu, eğer ceddimizin, sultanımızın cömertliği olmasaydı karanlığa terk edilmiş olarak kalacaktım. Elbette her ikimiz adına da konuşuyorum efendim.”

Lada'nın yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Radu ona gülümserken çok kısa bir anlığına hafifçe gözlerini kıstı. Eğer Lada bunu batırırsa her ikisi de ölecekti.

Sultan Murat, Lada'ya döndü ve insanın soluğunu kesecek kadar korkutucu gelen o birkaç saniye boyunca Lada hiçbir şey yapmadı. Sonra tüm kasları kaskatı kesilerek Radu'nun sözlerini onaylamak için başını eğdi.

“Fakat babaları ne âlemde?” Çandarlı Halil Paşa'nın sesi öfkeli bir çocuğun ayağını yere vurarak konuşması gibiydi.

Radu sırtıttı. “Üç yıl önceki ihanetinden beri onunla hiç iletişim kurmadınız mı?”

Sultan Murat başını iki yana sallarken temkini elden bırakmıyordu.

Bu sefer Radu kahkahasını tüm salonda cınlatarak sevincini

dinleyen herkesin üzerine saçtı. “O halde tüm bu süre boyunca bizi ölü sayacaktır! Yerlerde sürünen bir kâfir için ne büyük bir cezalandırma. Umarım her bir günü ıstırap, her bir gecesi de azap olmuştur onun için! Ona şimdi yaşadığımızı, evimizde mutlu mesut bir hayat sürdürdüğümüzü söyleyecek misiniz? Göğsünün ne kadar kabarcacağını bir düşünün. Ve sonra ona dinimizden döndüğümüz bilgisini vererek neşe dolan kalbini deşersiniz.” Radu neşeyle ellerini çırpı. “Özür dilerim. Haddimi aştım. Pek tabii ki o adamın üstesinden gelmek için gerekenin nasıl yapılacağını kararı tamamıyla Sizin Azametinize aittir. Ben yalnızca bize tüm sunduklarınız için nihayetinde teşekkür etme fırsatını bulabildiğim için kendi adıma çok memnunum. Sizin lütfunuz ve cömertliğiniz tüm hayatımı şekillendirdi hünkârım.” Tekrar yerlere kadar eğildi, hatta daha da fazla, sonra başını kaldırıp son derece saygılı bir şekilde baktı.

Sultan Murat gülümsüyordu. Mehmet’le göz göze geldiklerinde rahatlamış ve minnettar görünüyordu. Radu herkesin dikkatini tekrar onun üzerine çekmemek için Lada’ya bakma riskine girmedi. Herkesin tüm dikkatinin kendisinin ve muhteşem performansının üzerinde olmasına ihtiyacı vardı.

Fakat bu kolay bir rol olmuştu onun için. Çünkü her ne kadar Sultan Murat’tan nefret etse de burayı evi gibi benimsemişti. Ve Molla Gürani’nin şahitliğinde dininden dönmüştü. İslam ona bir ev, ait olduğunu hissettiği bir yer, elinde hiçbir şeyi kalmamışken ona huzur sunmuştu.

Pekâlâ, *neredeyse hiçbir şeyi*. Bakışlarını Mehmet’ten ayırdı. Allah hâlâ yanındaydı.

Sultan Murat’ın gülümseyişi düşünceliydi, acımasızca değil. “Seni bir daha unutmayacağım.”

“Sizin tarafınızdan hatırlanacak olmak benim için hayal edi-

lebilecek en büyük onurdur hünkârim.” Sultan Murat yanından geçerken Radu tekrar eğildi. Sultan Murat elini onun başının üzerine koydu, sonra salondan çıktı. Radu doğrulduğu esnada Çandarlı Halil Paşa’nın çıkarıcı bakışlarıyla karşılaştı.

Çandarlı Halil Paşa sadece Radu’nun duyabileceği bir sesle, “Sultan eğlencede ablanın birini öldürdüğü konusunu tamamen unutmuş gibi görünüyor,” dedi.

Radu anlamlı anlamlı gülümsedi, sanki Çandarlı Halil Paşa’yla aynı endişeleri taşıyormuş gibiydi. Çandarlı Halil Paşa hakkında çok az şey biliyordu ve ne biliyorsa hepsini kullanmaya başlayacaktı. “Belki de kimsenin neler olduğunu mercek altına almaması açısından en iyisi budur.”

Çandarlı Halil Paşa’nın sesi bu sefer ürkekti. “Ne demek istiyorsun?”

“Basitçe, bunun bir düğün bir kutlama olduğunu. Bu talihsiz hadiseyi geçmemiz, zavallı adamın ruhu için dua etmemiz ve şehzade Mehmet’in çok uzaklarda olan unutulmuş topraklara bir kez daha döneceği günü sabırsızlıkla beklememiz gerek.”

Çandarlı Halil Paşa rıza gösterdiğinin ifadesi olabilecek bir homurdanmayla salondan çıktı, artık ilgi çekici bir şey olmayacağı kanaatine varan geride kalmış izleyiciler de onun arkasından çıktılar. İçlerinden biri öldürülen adam konusunun bir çözüme ulaşmadığıyla ilgili kaygı duymuşsa da, kimse lafını etmedi.

Lada kardeşine seslendi, kollarını çatmış, kollarını ona uzatmıştı. Mehmet onun yanlarına gelmesi ve neler olduğunu tartışmayı bekleyerek bakışlarını Radu’ya yöneltti.

Radu döndü ve salondan çıktı.

Lada rahatlayarak iç çekip çizmelerini giydi. Oradaki görev süreleri bir türlü bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Evvelki hafta meydana gelen felaketten sonra dikkatleri üzerine çekmemeye çalışmıştı. Mehmet sürekli olarak muhafızlarla çevrelenmiş vaziyetteydi. Belki de Sultan Murat birinin Mehmet'i öldürmeye çalıştığını tamamen unutmuş değildi.

Tabii eğer gerçekte olan buysa.

Lada bir silahın parıltısını gördüğüne emindi, ama kimse ölen adamın kimliğini tespit edememişti ve davetli listesi uygun bir şekilde ortadan kaybedilmişti. Olayın geride bırakılmasının sebeplerinden biri buydu. Öldürülen adama kimse sahip çıkmamış ve bu da amacı her ne olursa olsun orada olmaması gerektiği gerçeğini işaret etmişti.

Fakat geriye, adamın gerçekten Mehmet'in peşinde olduğuna emin olmadan Lada'nın onu öldürmüş olması kalmıştı.

Kuşağını beline bağlarken kaşlarını çattı. Eğer adam masumsa, bunun için üzülürdü ama bir daha olsa aynı şeyi yapacağını da biliyordu. Bu Lada hakkında nasıl bir ipucu verirdi?

Hizmetkârların toplaması için geri kalan eşyalarını bırakarak koridora çıkıp Radu'nun odasına gitti. Erkek kardeşi dikkat çekmemeye çalışmanın tam tersi bir davranış içerisine girmiş, bir-

denbire sarayın gözdesi haline gelmişti. Lada tüm hafta boyunca onunla konuşabilmek için pek fırsat bulamamıştı. Radu artık ikinci oğullarla ve önemsiz memurlarla arkadaşlık kurmuyordu. Evvelki akşam düzenlenen ziyafette akşamın çoğunu Sultan Murat'ın yanında geçirmiş, etrafta uzun zamandır kayıp olan şehzade gibi dolanmıştı. O sırada Lada bir köşede durmuş, Mehmet de lüks hapishanesinde solmakta olan Sitti Hatun'un yanında sürgünde gibi oturmuştu.

Radu'nun kapısını çaldı. Radu kapıyı açtı, üzerinde hâlâ gece entarisi vardı.

"Acele et! Bir saat içinde yola çıkıyoruz. En sonunda Amasya'ya dönüyoruz." Onun yanından geçti ve dağınık yatağına oturdu. "Bu kâbusu geride bırakacağımız için çok mutluyum."

Radu ona görmeye alışık olmadığı bir yoğunlukta bakıyordu. Genellikle gülümser ya da onun moralini düzeltmek için komik bir şeyler söylardı. Ama o esnada ona beklenti içinde ve sertçe bakıyordu.

Lada yatağın üzerinde kımıldandı ve kaşlarını çatı. "Şimdiye kadar benden uzak duran sensin. Oysaki ben sana *teşekkür* edecektim. Sultan Murat'ı çok güzel idare ettin. Ama ne cesaretle benim İslam'ı seçtiğimi söylersin! Seni öldürebilirdim." Bir tek bunları söyleyebilmişti çünkü gerçekte Radu'nun parlak zekâ içeren müdahalesi olmasaydı ölmüş olacağının farkındaydı. Biraz minnettarlık sunabilirdi ama daha ziyade rahatsız olmuş, kızmış ve hatta kıskanmıştı. Radu bu insanlar arasında kendini rahat hissediyor ve hemen ortamını buluyorken; Lada bunu yapamıyordu.

Radu'nun yüz ifadesi aynı kaldı. Lada ayağa kalktı, ellerini iki yana açtı. "Ne istiyorsun?"

"Biliyorum," dedi Radu.

"Neyi biliyorsun?"

“Mehmet’le aranda ne olduğunu.” Mehmet’in adını her zamanki gibi, bir dua gibi zikretti. Fakat bu sefer çaresizlik ve özlemle süslenmişti. Savunmaya geçen Lada başını çevirdi, sehpanın üzerinden bir mum aldı ve aleviyle oynadı.

“Ne bildiğini sanıyorsun?”

“Onu hak etmiyorsun.”

Mumu aldığı yere çarparak koyan Lada şiddetle Radu’ya döndü. “Belki de o beni hak etmiyordur! Tüm bunları isteyen ben değilim. Sen beni nasıl olur da yargılayabilirsin, sırf bir parça mutluluk...” Kardeşinin yüzünü inceleyen Lada bir anda sustu. Oradaydı, bulutsuz bir gecede parıldayan yıldızlar kadar barizdi. Belki de hep orada olmuştu. Tüm kavgası son bulmuş ve tüm alevi sönmüş bir halde tekrar yatağa oturdu.

Daha önce böyle bir şeyin söylentileri kulağına gelmişti. Hemcinslerini kadınlar gibi seven erkekler hakkında Nicolae ve yeniçerilerin esprilerini, açık saçık hikâyelerini duymuştu. Bu o zamanlar Lada’ya hiç mantıklı gelmemişti, fakat öte yandan birini hiçbir zaman kardeşinin Mehmet’i sevdiği gibi sevmemişti.

Radu onu *her zaman* sevmişti.

Eflak’tan koparıldığından beri hissettiği güçsüzlük ve yalnızlık hissi depreşti. O halde onun bir *şeyi* istediği kadar çok *birini* istemek ve o kişinin seni asla istemeyeceğini bilmek insana kendini nasıl hissettiriyor olabilirdi?

Lada, “Özür dilerim,” dedi, bunu hareketsiz ve duygusuzca söylemişti, çünkü anladığı şeyi nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Radu’nun çektiği ıstırap ortadaydı, odanın karşısından bile Lada’yı boğuyordu. “Onu sevmiyorsun,” dedi Radu.

Lada başını iki yana salladı. Mehmet’le aralarında olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, çaresizliğe karşı bir tampon görevi görüyor olması dışında. Ve Lada bunu elinden bırakmayacaktı. “Onu önemsiyorum.”

“Sen yalnızca onun seni nasıl hissettirdiğini önemsiyorsun. Onu sevemezsin.”

Radu yumruklarını sıkılmış titriyordu, duyguları onu tüketmişti. Bu aşk onu yıkacaktı. Tabii eğer Lada onu şimdi yıkmazsa. Korumak yerine dayak yemesine göz yummak Lada’nın ilk kez yaptığı bir şey olmayacaktı.

Acı olmasına rağmen gerçeği söyledi, ağzından çıkan her söz Radu’nun kalbine inen bir kamçıydı. “Seni asla sevmeyecek. Sana hiçbir zaman bana baktığı gözle bakmayacak. Buna sahip olamazsın, Radu.”

Gözleri birbirlerine kenetlendi, bir süre hareket etmediler. Sonunda Radu yere yığıldı, uzun bacaklarını göğsüne çekti, ellerini yüzüne kapattı. “Ona verecek bir aşka sahip değilsin ve ben de onun kabul edeceği türden bir aşka sahip değilim. Ne yapmamız gerekiyor?”

Lada eğildi, ona elini uzattı. Sonra uzanan elini yumruk yaptı. Onu rahatlatamazdı, bu sorunu çözemezdi. Radu’nun daha güçlü olmaya ihtiyacı vardı. Tek çözüm buydu. “Ayağa kalk. Kendine acımayı bırak. Gidiyoruz, her şey eski haline dönecek.”

“Asla geri dönemeyiz.” Radu başını kaldırıp ona boş gözlerle baktı ve sözlerindeki doğruluk payı Lada’nın zihninde yankılandı. Bu doğrudu. Artık Radu’nun hislerinden, Lada’nın Mehmet’le aralarında olanlara müsaade etmiş olmasından geriye dönüş yoktu. Belki bu tamamen bir hataydı.

“Giyin!” Lada tükenmiş ve kızmış bir şekilde çıktı.

“Hayır.” Radu’nun köşeli çenesi gerilirken yüzünde soğuk, mesafeli bir ifade belirdi.

“Seni beklemeyeceğiz.”

“Gelmiyorum.”

Çileden çıkan Lada geniş gardıroptan rasgele kıyafetler çek-

meye başladı. “Sen beş para etmezsin. Ne yapacaksın? Burada mı kalacaksın?”

“Evet.” Radu ayağa kalktı –ondan uzundu, dimdik karşısında durdu– sonra ona o kadar çok yaklaştı ki Lada onun gözlerine bakabilmek için başını arkaya atmak zorunda kaldı. Radu ona dik dik baktı ve Lada’nın karşısında artık hayatı boyunca arkasında sürüklediği o küçük erkek kardeş yoktu. “Her ikiniz de savaş tak-tiklerini öğrenmek ve eski savaşlar üzerinde çalışmakla o kadar meşguldünüz ki tahtların nerede kazanıldığı ve nerede kaybedildiği gerçeğini görmekten aciz kaldınız. Bu işler dedikodularla, karanlık köşelerde aktarılan sözler ve mektuplarla, karanlık it-tifaklarla ve gizli ödemelerle yapılıyor. Benim beş para etmez olduğumu düşünüyorsun, öyle mi? Ben senin asla hayalini dahi kuramayacağın şeyleri yapabilirim.”

Lada geriye doğru sendeledi. Radu’nun sözleri onun dokun-maktan kaçındığı, tamamen hassas olan bir noktayı vurmuştu. “Ama... bir arada kalmamız gerek. Bu imparatorluğa karşı iki-miz varız.”

Radu onun başının üzerinden bakmayı sürdürürken kapıyı açtı. “Senin hatan, her ikimizin de onları düşman olarak gördü-ğümüzü farz etmen.”

Lada’nın duyduğu öfke ve tiksinti dudaklarından döküldü. “Bunu kastediyor olamazsın. Sen Eflaklısın.”

“Sen Eflaklısın. Ben memleketimdeyim. Çık dışarı.”

Lada söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Çocukluklarındaki gibi merhamet dilenene kadar ona vurmak ve yerde kıpırdayamaz hale getirmek istedi. Fakat karşısında artık o tanıdığı çocuk yoktu. Lada bu adamı tanıımıyordu. Zaman içerisinde bir yerlerde Ra-du’yu kaybetmişti ve onu nasıl geri getireceğini bilmiyordu.

Lada uyuşarak onun yanından geçti, Radu kapıyı sertçe kapatınca neredeyse kapıya çarpıyordu.

Sersemlemiş bir halde bir saat sonra kendini ata binerken buldu. İhtişamlı atlı arabasına binmekten kaçman Mehmet onun yanında at sürdü. Sanki üstünden ağır bir yük kalkmış gibi rahat ve mutlu görünüyordu.

Kırsal bölgelere vardktan sonra şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Erkek kardeşin nerede?”

Lada, dünyadaki her şeyden çok değer verdiği insanın bu kadar uzun süre geçtikten sonra ancak onun yokluğunu fark ettiğini öğrense Radu’nun kalbi ne kadar kırılırdı diye düşündü.

Lada, Radu’nun onun kalbini ne kadar kırdığını düşündü.

“Benim erkek kardeşim yok,” diyerek atını mahmuzladı ve dörtlü sürerek kafilenin önüne geçti.

Amasya, ona büyüdüğü için ayağına artık küçük gelen bir çift çizme gibi hissettirdi. Ayağını vurmuş, derisi soyulmuş, canını acıtırıyordu. Daha önce onu rahatlatan, güvende hissettiren her şey yok olup gitmişti.

“Dikkat!” Lada yeni tayin edilmiş yeniçerilerden birinin yan tarafına ahşap talim kılıcını saplarken Nicolae bağırdı. Lada’yla aynı yaşlarda olan bir Sırp’tı. Ama çok daha küçüktü. Lada onun küçük, mutlu ve her şeye gülen biri olmasından nefret etmişti. Hepsinden nefret etmişti. Döndü ve yeniçeriye bir kez daha vurdu. Genç yeniçeri bağırdı, kılıcını elinden düşürdü ve geriye çekildi.

“Sakin ol.” Nicolae ellerini kaldırdı. Lada kılıcını ona fırlattı. Nicolae havada yakalarken güldü. “Tüm pataklamalarını Ivan için saklaman konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Diğer askerler güldüler. Ivan bir köşede idman dövüşü yaptığı yeniçeriye acımasızca tekmelerken ters ters baktı.

Herkesi görmezden gelen Lada dışarı çıktı. Yeniçerilerle daha çok talim yapıyor, kendini onların her günkü işlerine adıyordu

ama artık bitmişti. Her zaman bitiyordu. Onlar her gece kışlarına gidiyor, o da boş dairesine çekiliyordu.

Mehmet onunla olmadığı zamanlarda nereye gidiyorsa oraya gitmişti ve her şeyin yoluna girmesi, kendini daha iyi hissetmesi için ona yeterince zaman ayırıyordu.

Ve Radu hiçbir yerde yoktu.

İç kaleyi çevreleyen taş duvarlara tırmanıp çıktı ve diğer tarafa atladı, sonra dağ yamacına çıkıp ağaçların arasına girdi. Burası hâlâ ona en çok memleketinde gibi hissettiren yerd, ayağının altındaki çam iğnelerinin ağır kokusu, güneşle ısınmış toprak, serin gölgelikler. Derin derin nefes aldı, sonra içine dolan ani bir korkuyla öksürdü: Ya bu memleket kokusu gibi bir şey değilse? Ya kendi topraklarına dair hatıralarının yerini bu almışsa?

Tökezleyerek bir ağacın altına oturdu, dizlerini göğsüne çekti, boynundaki keseye sıkıca yapıştı. Lada keseyi açmaktan ve içinde yalnızca toz bulmaktan, memleketinin kokusunu duyamayacak olmaktan korkuyordu. Ya da daha kötüsü, tanıyamayacağı bir koku duyacak olmaktan.

Belki Radu haklıydı. Belki Amasya artık memleketiydi ve Lada'nın artık bunu kabul etmeye ihtiyacı vardı.

Bir ayak sesi duymasıyla, tekmeyi başının yan tarafında bulması bir oldu. Baş dönerek yere serildi, yüzü keskin kenarları olan bir kayaya ve haşin çam iğnelerine bastırıldı. Karnına aldığı bir tekme nefesini kesti, acıyla kıvrandı. Lada panikledi, akciğerlerine gözünün önünde tembel tembel uçuşan parlak ışık noktaları gibi çalışmalarını için yalvardı.

Bilekliğine ulaşmaya çalıştı ve bir çizme onun eline basarak yere sabitledi. "Senin numaralarını biliyorum, küçük fahişe."

Halsiz, ağrıyan başı sesi tanıdı. Zorlukla soludu, karın kasları tekrar çalıştığı için minnettardı. "İvan?" Başında duran İvan arka-

sından yansıyan güneşle kara bir leke gibiydi. Ivan dizlerinin üzerine çömeldi, bacaklarını iki yana açarak Lada'nın üzerine oturdu ve her iki bileğini tutarak başının üzerinde yere bastırdı. Ivan'ın yüzü o kadar yakındaydı ki yüzündeki çiçekbozuğu çukurluklarını, kafa derisinin altında kalan siyah saç köklerini görebiliyordu.

“Özel olduğunu mu düşünüyorsun? Sen bir hiçsin.” Ivan onun yüzüne tükürdü, sıcak ve yapışkan tükürük şakağından saçlarına aktı. “Sen bir fahişesin ve fahişeler sadece tek bir konuda iyidirler. Yerini bilmeliydin.” Ivan onun yüzüne elinin tersiyle vurdu, büyük eliyle onun her iki bileğini birden sıkıca bastırdı, sonra diğer eliyle pantolonuna uzandı.

Lada dönerek kurtulmaya çalıştı, ama Ivan'm vücut ağırlığı bacaklarını resmen yere çivilemişti. Olanlara inanamama ve başına aldığı darbelerin zaman ve yer kavramı kaybı birbiriyle savaştı. Orada öylece duruyor olamazdı. Böyle bir şey gerçekleşiyor olamazdı. *Ivan* ona vuruyor olamazdı.

“Sen asla bizden biri olmayacaksın,” dedi Ivan yüzünü tam olarak onun yüzünün üstünde tutarken, bu sebeple Ivan gömleğini yukarıya sıyırdığı ve onun iç çamaşırlarına el attığı esnada Lada başka hiçbir yere bakamadı.

Ivan'ın burnuna kafa attı. Onun bir anlık geri çekilmesini fırsat bilerek kendini yukarı itip ona vurdu ve bir bacağına kurtarmaya yetecek kadar onun dengesini bozdu. Dizini Ivan'ın bacaklarının arasına sertçe vurdu ve Ivan acıyla kıvranarak yuvarlandı. Yeniçeri ayağa kalkmak için kendini zorladı ve Lada onun sırtına atlayarak bacaklarını onun beline, kolunu da boynuna sıkıca doladı. Lada kolunu daha sıkı sararak çekerken diğer eliyle kendi bileğini tuttu. Ivan arkaya doğru sendeleyerek Lada'nın sırtını bir ağaca vurdu ama Lada sıkıca tutmaya devam etti. Ivan onun kolunu birdenbire çekip kurtulmak için tutunmaya çalışırken kolunu

tırmaladı. Lada topuklarıyla onun karnına ve kasıklarına üç sert vuruş yaptı.

Sonunda Ivan öne doğru sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü.

“Ben sizden biri değilim,” dedi Lada, dudaklarını onun kulağının hizasında tutarak. “Ben daha *üstünüm*.”

Ivan yüzüstü düştü ve Lada da onunla birlikte yuvarlandı, kasları bırakması için çığlık çığlığa bağırırsa da koluyla sıkmaya devam etti. Ivan hareketsiz kaldıktan uzun bir müddet sonra bile o şekilde kaldı. Ve sonra ayağa kalktı, yürüyerek uzaklaştı.

Bu öldürdüğü üçüncü adamdı.

Bu sefer elleri temizdi.

Dairesine geldiğinde Mehmet’in içeride olduğunu gördü, onu bekliyordu. Mehmet’in yanından geçti, uzun ceketini çıkarıp şömineye attı. Usul usul yanan alevler kıyafeti sardı, kumaş yavaş yavaş karardı ve alev aldı. “İç kalenin arkasındaki ağaçlık alanda bir ceset var,” dedi Lada, Ivan’ın elleriyle kirlenmiş olan kıyafetinin küle dönüşüşünü izlerken.

“Ne?” Lada’nın kalçalarının iki yanında açık duran Mehmet’in elleri havada asılı kaldı.

Lada gözlerine yansıyan ateşi baktığı her şeye karşı bir zırh gibi kuşanarak, onun yüzüne bakmak için döndü. “Ayrıca, kendi yeniçeri birliğimin başına geçmek istiyorum.”

Radu çok beğenilmenin bu kadar derin bir yalnızlık olacağını hiç zannetmemişti.

O akşamki ziyafet masasında Sultan Murat’la arasında sadece üç kişi vardı. Katılan tüm paşalar, paşazadeler, ziyarete gelmiş valiler, rakip yeniçeri ağalarına karşı bir pozisyon elde etmeye çalışan yerel sipahi alay beyleri, hatta birçok güç sahibi bey önünde onu yüksek derecede görülür –ve arzu edilir– kılan şerefli bir makamdaydı. O memlekette doğmuş olmaları sebebiyle bu insanların tümü Radu’dan çok daha kıymetliydi.

Ama o konumda oturan onlar değil, Radu’ydü ve hepsi de sebebini öğrenmek istiyorlardı.

Radu gülümsedi, kocaman açtığı gözleri art niyetli olmadığını, sanki masumca etrafındaki her şeyle hoşnut olduğunu ifade ediyordu. Gerçi Çandarlı Halil Paşa gelip hemen sol tarafına oturdu ve o andan sonra başka herhangi bir şeye dikkatini yöneltmek onun için zor oldu.

Kızartılmış av kuşları ve beraberinde servis edilen lezzetli, yumuşak kıvamlı bir sostan oluşan ana yemeğin ortasına doğru Çandarlı Halil Paşa konuştu: “Geçen hafta sevgili dostun şehzade Mehmet gittiğinden beri oğlum Salih’i ziyarete gelmedin.”

Radu’nun ağzındaki lokma boğazında kaldı, güçlkle yutkundu.

Bu cümlede birçok tuzak, uzak durulması gereken ya da doğru istikamete çevrilmesi gereken birçok şey vardı. Çandarlı Halil Paşa'nın onu kuşkuyla izlediğine hiç şüphesi yoktu ve kendisi Edirne'nin en ölümcül adamıydı. Radu omzunu silkti, mahcup ve merhametli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Salih'le... Alakadar olduğumuz şeylerin ortak bir noktada buluşmadığını fark ettim."

Çandarlı Halil Paşa'nın gözleri Salih'in oturduğu tarafa yönelirken oğluna bakışı Radu'nun neyi kastettiğini bilir bir ifadeyle sertleşti. Salih masanın uzak bir köşesine oturmuştu, neredeyse fark edilmiyordu bile. Her etkinliğe birlikte katılmışlardı, Salih onun dikkatini çekmeye çalışmış ve ona ziyaret etmesi için birçok kez davetiye göndermişti, ama Radu bu şekilde davranmanın onu ziyaret etmekten daha iyi olduğu sonucuna varmıştı, böylece Salih aralarında gerçek bir şeyler olabileceği fikrine kapılmayacaktı.

"Evet, Salih'in alakadar olduğu şeyler daha çok şahsına münhasırdır." Çandarlı Halil Paşa yemeğe devam etti, sonra karanlıktaki bir bıçak kadar gelişigüzel bir sesle sordu. "Peki, ya dostun şehzade Mehmet ne âlemde? Ondan sık sık haber alıyor musun?"

Radu iç geçirdi, Sultan Murat'ın olduğu tarafa yüzünde kasten bir suçluluk duygusuyla baktı. "Benim Şehzade Mehmet'le olan uyumum karakterime pek iyi yansımıyor. Bu benim için bir utanç kaynağı."

Çandarlı Halil Paşa ilgiyle ona doğru eğildi. "Öyle mi?"

"Gittiğinde beni babasına yaklaşmak için onunla olan arkadaşlığımı kullanmakla suçladı ve... ben de onun haklı olmasından korkuyorum. Bana gösterdiği iyi muameleden dolayı ziyadesiyle memnunum, fakat onun ne İslam hakkında aşırıya kaçan bakış açılarına müsamaha göstermesine ne de yanlış yola sapmış askeri fikirlerine hiçbir zaman katılmadım. Gerçi..." Radu düşünceli

düşünceli başını yana eğdi, “o konularda bir hayli yumuşadı. Sanıyorum ki Amasya’da geçirdiği süre onun mizacını çok daha geliştirdi. Fakat sultanımız en yüksek mertebeden bir âlim ve bir filozof. Onun bilgeliğinden bir parça da olsa istifade edebilmek için onun yakınında olmak uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey.”

Çandarlı Halil Paşa, Radu’nun sözlerini sindirirken boğazının derinliklerinden onu anladığını belirten ancak düşünceli olduğunu da ifade eden derin bir sesle karşılık verdi. Radu biraz evvel Çandarlı Halil Paşa’ya verdiği bilgiler sanki dikkatlice ölçülüp hazırlanmış ve tümüyle sahte olan ifadeler değilmiş gibi rahatça yemeğine devam etti.

Masanın karşısında süregelen tartışma alevlendi ve Radu’nun birkaç kelimesini duyabileceği kadar yükseldi. Bu duyduğu kelimelerden biri *Skanderberg*’di ve sürekli tekrarlanıyordu. Radu, Çandarlı Halil Paşa’ya eğilerek, “O bahsettikleri Skanderberg kim,” diye sordu.

“Hiç duymadın mı? Bir zamanlar Sultan Murat’ın gözdesiydi, gerçi o zamanlar İskender Bey olarak anılıyordu. Hızla yükselip rütbeler alan Arnavut bir yeniçeriydi, ama sahte fermanla kendini Akçahisar beyi tayin etti. Ve Skanderberg, Sultan Murat’ın cömertliğinin karşılığını ona ihanet ederek, Arnavutluk’un o bölgesinin üzerinde hak iddia ederek verdi. Şimdiye kadar ikinci kez orayı geri almak için girişimde bulunduk ve geri püskürtüldük.” Çandarlı Halil Paşa durdu ve Radu’ya zehir gibi bir gülümsemeyle baktı. “Gözdeleler uzak düşebilir.”

Sultan Murat oturduğu yerde kıpırdanırken yüzü kıpkırmızıydı. Radu, Skanderberg’le ilgili konuşulanları duyabiliyorsa, muhakkak ki sultan da duyabiliyordu. Bu onun için çok büyük bir utanç kaynağı olmalıydı.

Sultan Murat’ın merhametine biraz daha sinsice sızma fırsatı yakalayan Radu ayağa kalktı.

Tüm gözler ona çevrildi, fakat Radu, Sultan Murat'a dönüp eğildi. "Eğer gönlünüzü hoş ederse hünkârım, saltanatınızın şânıyla ilgili bir şiir yazdım."

Bu aslında cephaneliğindeki silahlardan biriydi ve bir süre daha kınında tutmayı ummuştı. Fakat o esnada, Radu'nun onun üzerinde bir izlenim bırakabilmesi için Sultan Murat müsait durumdaydı. Sultanın yüzü sevinçle ışıldadı, Radu'ya salonun köşesinde duran bir yükseltiye çıkarak okumasını işaret etti.

Radu şiir üzerinde o kadar çok prova yapmıştı ki artık uykusunda bile okuyabiliyordu. Ünlü Arap şiirlerinden güzel dizeler seçmiş, hepsini bir araya getirmiş ve yuvasını yapan bir kuzgun gibi kendi dizeleriymişçesine işlemişti. Şiirin dili ağır ve süslüydü, en uç noktada mübalağalıydı. Sultan Murat, saltanatının okyanusa benzetildiği ve gelecek kuşakların da onun kudretli bir nehri olduğu dile getirilen dizeleri dinlerken mest oldu.

Radu birçok uzun kıtayı okurken bir yandan da biten yemeğin ardından etrafta dolanan adamları izledi. Sultan Murat dokunulmaz bir şekilde yalnız otururken, neredeyse her önem derecesindeki insan Çandarlı Halil Paşa'nın çekimine kapılarak saygılarını sunmak üzere yanına gittiler. Nüfuzuyla ördüğü etki ağının tam ortasında oturuyordu.

Radu düşmanını yani ağını örmüş o örümceği izlerken hissettiği çaresizliği ve nasıl olup da onu yenebileceğini düşündüğüne hayret etmesini gizlemek için gülümsedi, dizeleri daha canlı seslendirdi.

Son zamanlarda namaz kılmak Radu'yu fazla teselli etmiyordu. Baş döndürücü güzellikteki camiye günde beş kez geldiği, etrafı din kardeşleriyle sarmalandığı halde Radu kendini yalnız

hissediordu. Kalbindeki bir ağırlıkla ve başı önünde zorlukla caminin merdiven basamaklarını inerken, akşam karanlığı çoktan çökmeye başlamıştı. Eğer inancını kaybetseyse ona ne kalıyordu?

“Radu?”

Başını kaldırdığında ona dikkatle bakan, kollarını iki yana açmış, yüzünde bir hayret ifadesi taşıyan adamla karşılaştı. “Acaba sen çok uzun zaman önce birlikte namaz kıldığım kayıp küçük oğlan olabilir misin?”

Onu birdenbire hatırlamak yüreğini güneş gibi ısıttı. “Kemal?”

Adam gülerek Radu’ya sarıldı. Bu Radu’nun Salih’le geçirdiği o korkunç geceden sonra yaşadığı ilk samimi fiziksel yakınlıktı. Yüreğinde hapsolmuş olan bir şey serbest kaldı ve Kemal’e sıkı sıkıya sarıldı.

Kemal’in sesi Radu’nun sırtına dokunuşu kadar nazikti. “O halde hâlâ kayıpsın, öyle mi?”

“Sanırım öyleyim.”

“Gel, birlikte yemek yiyelim.” Kemal, Radu çok daha küçük yaştaiken yaptığı gibi kolunu onun omzuna atarak ona refakat etti. Akşam yemeği servisi yapan bir han buldular. Önlerine dumanı tüten, mis gibi kokan baharatlı et tabakları kondu.

“Nerelerdeydin?” Radu sordu. “Seni sarayda hiç görmedim.”

“Çok sık ziyaret etmiyorum. Valiliğimde yapacak çok işim oluyor ve ben de her zaman burada vakit geçirmektense oradaki vazifelerimi yerine getirmeyi tercih ediyorum.”

Radu başını salladı. Valilerin ve beylerin çabaları kadar, yerel yöneticilerin daha da fazlasını almak umuduyla vazifelerini terk ettiklerini veya ihmal ettiklerini de görmüştü.

Kemal’in insanı şad eden gülümseyişi oturdukları loş köşeyi adeta aydınlattı. “Ve umreden daha yeni döndüm, Mekke’deydim.”

Kemal’in gülümsemesinin harikuladeliğine kapılan Radu öne

eğildi. “Hacca değil, umreye gittin öyle mi? O halde daha önce de gittin!” Hac, yani Hz. Muhammed’in, sallallahü aleyhi ve sellem, doğduğu yer olan Mekke’ye gitmek İslam’ın beş şartından biriydi. Namaz kılmak, Ramazan ayı boyunca oruç tutmak, zekât vermek, kelime-i şehadet getirmek –Allah’tan başka ilah olmadığına, Muhammed aleyhisselamın onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet etmek– Müslüman olmanın en temel şartlarını oluşturuyordu. Hacca gitmek, Radu’nun hakkında pek bir şey bilmediği ve yerine getirebileceğinden şüphe duyduğu bir şarttı. Fakat orada, tam karşısında, İslam’da kendini bulması için içtenlikle yardımcı olan adam duruyordu ve hac görevini tamamlamış, daha fazla ibadet etmek için geri dönmüştü. “Umre hakkında yeterince bilgiye sahip değilim. Bana her şeyi anlat.”

Kemal ona uzun seyahati tarif edip anlatırken hem tükenmişlik hem de yaşanan heyecan adeta birbiriyle savaşıyordu. Mekke şehri Hz. Muhammed’in sallallahü aleyhi ve sellem, ayak bastığı, hac görevini yerine getirmek için gelen hacıların Kâbe’yi tavaf ettikleri şehirdi. Tüm dua edenlerin vücutlarını Kâbe’ye karşı döndürdükleri, dünyanın en kutsal yeriydi. Ve Kemal oradaydı! Umre sırasında Hz. İbrahim, eşi Hz. Hacer ve oğulları Hz. İsmail’e hürmet etmek için de dualar etmişti.

Kemal anlatmayı bitirdiğinde Radu bir kez daha bezginliğinin üstesinden gelmeyi başarmıştı. “Belki de ihtiyacım olan şey budur. Belki Mekke’ye gidersem, eğer oraları görürsem...”

Kemal nazıkçe gülümsedi. “Bir gün gideceksin ve günahlarından arınacak, mübarek bir insan olacaksın. Ama bu seni düzeltmeyecek, döndüğünde tüm sorunların aynı yerde seni bekliyor olacak. İlk önce olduğun yerde huzuru bulmak için çaba göstermelisin, ondan sonra bu huzuru göklere çıkarmak için hacca gidebilirsin.”

Radu başını iki yana salladı. “Bu şehirde huzurun nerede bulunacağını bilmiyorum.”

“Sorunun bu o zaman. Huzur bu şehirde ya da herhangi bir şehirde bulunmaz. Mekke’de bile. Huzurun bulunduğu yer tam da burasıdır,” diyerek Radu’nun kalbini işaret etti.

Radu bir elini göğsüne koydu, yaşamının nabzını elinin altında hissetti. Çok uzun zamandır Mehmet adına atan nabzını. “Sanırım sorun kalbim.”

Kemal yemeğin parasını ödedi, sonra kalktı. “Valiliğimi ziyaret etmeni istiyorum. Belki orada kalbine bir çare bulabiliriz.”

Radu dairesine döndüğünde bir haremağasının Hüma Hatun’dan bir mesajla birlikte onu beklediğini gördü. Onu ziyaret etmesini istiyordu. Haremağası mesajı ilettikten sonra sessiz ve ifadesizce bekledi, anlaşılan çok yorgun olmak ne Hüma Hatun ne de bu haremağası için bir bahane teşkil etmezdi. O sebeple haremağasının peşinden hareme gitti.

Hüma Hatun’un dairesi daha önceki gibi lüks ve şatafatlı değildi. Dairesi yan kanattaydı, dar pencereleri ve sadece iki kişinin oturabileceği kadar yer vardı. Radu duvar kenarındaki minderli divana oturdu. Hüma Hatun’un yüzü sağlıksızdı, sararmıştı. Onun karşısında, daha yüksek bir koltukta oturuyordu, dar alan yüzünden dizleri neredeyse birbirine değiyordu.

“İyi misiniz, sultanım?”

“Çandarlı Halil Paşa’yı öldürmeni istiyorum.”

Radu şaşkınlığa uğramanın etkisiyle öksürdü. “Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Hüma Hatun oturduğu yerde kıpırdandı, masum gülümseyişle ters düşen kısılmış gözler doğrudan ona baktı. “Şehzadem hakkında neler hissettiğini biliyorum.”

Radu bakışlarını kaçırma ve kendini savunurcasına vücudunu kasma dürtülerine karşı koydu. Hüma Hatun'un en ufak bir hareketten bile anlam çıkarabilecek kabiliyette olduğuna hiç şüphesi yoktu. "O benim arkadaşım sultanım."

"Bana yalan söyleme. Sen onu bir çiçeğin güneşi sevdiği gibi seviyorsun."

"Ben sizin ne demek..."

Hüma Hatun elini havada savurarak Radu'nun karşı çıkışını durdurdu. "Böyle şeyler olur. Evvelce vuku bulmamış bir şey değildir. Bazı sultanların sadece oğlanlardan oluşan bir haremeleri olduğunu biliyor muydun?"

Gözlerinin her şeyi ifşa ettiğinin farkına varmak Radu için çok geç olmuştu.

Hüma Hatun kendinden memnun olarak arkasına yaslandı. "Sana yardım edebilirim. Aşkın imkânsız diye ümidini yitirmene gerek yok."

Radu başını iki yana salladı, itirazlar ve Hüma Hatun'un ona sunduğu karanlık umut birbiriyle savaşıırken ne diyeceğini bilemedi. Acaba Mehmet'le fazlasını *yaşayabilir* miydi?

Hüma Hatun beyaz, seramik bir fincandaki sudan bir yudum alırken fincanın içine küçümser gibi baktı. "Sana yardım edeceğim," dedi gözlerini fincandan ayırmadan. "Çandarlı Halil Paşa öldüğünde."

Lada'nın imtihana tabi tutulacağını haberi tüm şehirde yayıldı. Lüzleyiciler sahanın uzak bir kenarında sıra halinde ağaçların gölgesinde kalan yerlerde hizmetkârlarının getirdiği sandalyelere ya da çoğunluğu oluşturan ve yanında hizmetkârını getirmemiş olanlar da yerlere oturdular.

“Bu çok saçma.” Lada kollarını zırhlı göğsünde kavuşturdu. Uzun ceketinin altına bir zırh giymişti; hareket ettikçe zırhın minik halkaları teninde dalgalanıyordu. Arkasındaki adamların hepsi yeniçeri başlığı taksalar da Lada bir şey takmamıştı.

Mehmet toplanan kalabalığa el sallayarak gülümserken Lada'yla dudağının yan tarafıyla konuştu. “Lütfen bunu olması gerekenden daha zor bir hale sokma. Benim nihai yetkiye sahip olmadığımı biliyorsun. Eğer İlyas bu konu için babama gitmeye karar verirse, elim kolum bağlı kalır. Ki hatta o İlyas'ın liyakat kazanman için seninle imtihan kabilinden savaş yapmayı kabul etmiş olması da yerel garnizonlar arasında namının yayılmış olmasını ayan beyan ortaya koyar.”

Lada geniş alanın karşısına, Mehmet'in özel garnizonunun başında olan İlyas Bey'in durduğu yere baktı. Onun buradaki askeri güçlere katılması çok iyi olmuştu ve yeniçerilerle talim yapması için ona müsaade de etmişti. Lada ona saygı duyuyordu, hatta ona karşı hayranlık besliyordu.

Fakat görünüşe bakılırsa Lada'nın erkeklere *emredip emre-demeyeceğini* sorguluyordu. Çarpışmaya gireceği alay için yirmi kişi seçmesine izin vermişti, o da yirmi adamlık bir ekiple ona karşı çarpışacaktı. Her iki tarafta da kör kılıçlar ve iz bırakarak nereden vurduğunu ispatlaması için kör uçları beze sarılıp unla kaplanmış oklar vardı. Bununla birlikte İlyas'ın tarafında hafif bir süvari vardı, yeniçerilerin sık sık karşı çıkıp mücadele ettiği meydan okumayı temsil etmek için at binmişti.

Mehmet onlara doğru yürürken, Lada izleyicilerden ona kadar ulaşan kahkahaları birdenbire fark etti. Mehmet'in oradan uzaklaşması çarpışmanın başlama işaretiydi. İlyas ilk hamlenin Lada'dan gelmesini bekleyerek olduğu yerde hareket etmeden durdu.

"Zamanı geldi," dedi Lada.

Nicolae bezginlikle kollarını iki yana açtı. "Bu delilik Lada! Bunun için itibarımı tehlikeye atacak değilim."

"Söz vermiştin!" Lada onun omuzlarını sıkıca kavrayarak bağırdı.

Nicolae kendini onun ellerinden kurtardı, kılıcını yere attı. Arkasını döndü ve iç kaleye doğru yürümeye başladı. Lada'nın adamlarının yarısı Nicolae'nin peşinden giderek ağaçların gölge-leri arasında gözden kayboldular.

"Korkaklar!" Lada, Nicolae'nin kılıcını yerden aldı ve onların arkalarından fırlattı. "Köpekler! Kendi kusmuğunuzun arkasından yerlerde sürünün!"

Hırsla nefes alıp verirken boşalan yerleri doldurarak yayılan, omuzlarının üzerinden geriye doğru bakan adamlarına döndü. Acımasız bir ifadeyle sıkıdığı dudaklarının arasından, "Siper al," dedi. Yeniçeriler kalkanlarını kaldırdılar, omuz omuza durdular ve yavaş yavaş ileriye doğru topluca yürümeye başladılar. Acemi-ce oklar atıldılar ve oklar yeri vurunca izleyiciler alaycı bir şekilde güldüler.

İlyas başını iki yana salladı, gönülsüzce bir kolunu kaldırarak adamlarına hücum emri verdi.

Fakat tam o sırada izleyenlerin arkasından atılan oklar bir yağmur gibi neredeyse bütün atların yan tarafını vurdu. Daha İlyas neler olduğunu anlamaya veya oyun dışı kalan adamlarını sahadan çıkarmaya zaman bulamadan bir ok yağmuruna daha tutuldular ve İlyas tam göğsünden vuruldu, geriye kalan atlar da saf dışı kaldı ve sonunda geriye sadece bir avuç adamı kaldı. Onlar izleyicilerin başlarının üzerinden saklanmış saldırganlara doğru ateş açıp açmamayı tartışırken, Lada'mın askerleri kalkanlarını indirdiler ve kendi yaylarını gererek "hayatta kalmış askerlere" isabet almayan tek bir kişi kalmayınca kadar oklarını attılar.

İzleyiciler artık gülmüyordu.

İlyas yürüdü ve sahanın ortasında Lada'yla buluştu, yüzü ifadesiz olsa da gözlerinin aldığı şekilden gurura benzer bir duygu yaşadığı görülebiliyordu. Bıyıkları kıpırdandı. "Bu... Şaşırtıcıydı. Beklentilerimiz üzerine oynadın."

Nicolae ağaçların arasından sırtarak çıktı. Döndü ve yerlere kadar eğilerek izleyicileri selamladı. "Yardımanız için çok teşekkürler!"

"Kalabalık izleyici üzerinden bir plan yapmamıştık." Lada başıyla izleyicileri işaret etti.

"Ve yine de onları bir kalkan olarak kullanmayı başardın. Hayranlık uyandırıcı. Ve aynı zamanda tartışmaya açık. Ya masum seyircilere ateş açma konusunda herhangi bir vicdan rahatsızlığı taşımasaydım ne olacaktı?"

Lada omzunu silkti. "Bunun sorumluluğu sizin omuzlarınızda olacaktı, benim değil. Yanı sıra, sizi tanıyorum İlyas Bey. Şerefli bir adamsınız."

İlyas güldü. "Peki, sen?"

“Ben erkek değilim.”

Mehmet yanlarına geldi, gözleri sevinçle ışıldıyordu. “Bu muhteşemdi!”

İlyas başıyla selam verirken kaşlarını çattı. “Fakat şimdi daha büyük soruya geçelim: Bu adamlara emir verebilirsin. Ama seni tanıyorlar. Sana güveniyorlar. Peki, bir garnizon eğer sana güvenmiyorsa savaş esnasında gönüllü olarak senin ardından geleceğini gerçekten de düşünüyor musun? Ya da daha yeni mezun olmuş bir grup acemi harbiyeli senin ardından gelir mi? Bunu sana hakaret etmek için değil, yalnızca sana bir komutanlık vermenin uygulanabilirliğini sorgulamak için söylüyorum. Bunun senin başarısızlığa uğramana sebep olacağından ve yeniçerileri mahcup edeceğinden korkuyorum.”

“Size katılıyorum.” Lada onun gösterdiği işbirlikçi davranışa hayret eden Mehmet’e gergince gülümsedi. “Beni hudut yeniçerileri grubunda görevlendirin. Benim emirlerimi sorgulamayacak, bir kadının ardından gitmekten korkmayan adamlar seçmeme izin verin. Mehmet’in özel muhafızları olabilmeleri için nasıl olmaları gerektiğini düşünüyorsam, o şekilde eğitmeme izin verin. Şimdiye kadar iki kez Mehmet’in hayatının tehdit edildiğini gördüm. Farklı düşünen ve normal yeniçeri hareketlerinin dışında bir tarzda vazifesini yerine getiren bir gruba sahip olmak avantaj sağlayacaktır. Biz her şeyi kimsenin görmediği bir gözle göreceğiz ve eğer insanlar benim askerlerimi bir kadın tarafından komuta ediliyorlar diye görevden alırlarsa, o zaman...” Lada atlarının üzerinden un lekelerini temizleyen adamları işaret etti, “...bunu kendi avantajıma kullanabilirim.”

Lada’nın teklifinin ağırlığı karşısında İlyas’ın gözleri kısıldı. Bunu kabul etmek zorundaydı. Lada hak etmişti. Buna *ihtiyacı* vardı. Sonunda, tam da Lada onu konuşturmak için kılıcını çekip

kafasının üstüne vurmak zorunda kalacağını düşündüğü anda İlyas başını salladı.

“Pekâlâ. Yeniçeriler arasından seçim yapabilirsin. Onları toplamak için acele etme, ihtiyacın olan süreyi kullan. Üç ayda bir bana rapor vereceksin, ama adamlarını her nerede ve her nasıl uygun görüyorsan barındırabilir, eğitebilirsin.”

İlyas neye onay verdiğine kendi bile inanamaz bir şekilde bir yandan gülüp bir yandan başını iki yana sallayarak döndü ve adamlarının yanına gitti.

“Bana hiç böyle gülümsememiştin,” dedi Mehmet, Lada’yı izlerken.

Lada ona döndü, elini içinden taşan mutluluğun etkisiyle ona ihanet eden ağzına kapattı. Mehmet’in arkasına baktığında izleyicilerden oluşan kalabalığa, haremağaları tarafından korunan, haremnden gelmiş birkaç narin çiçeğin de dahil olduğunu fark etti. Elini ağzından indirdiğinde yüzünde artık o mutlu gülümseme yoktu. “Sen hiç hak edecek bir şey yapmıyorsun ki.”

Mehmet elini yüreğine koydu, sanki yaralanmış gibi iki adım geriye doğru sendeledi. Sonra doğruldu ve bakışlarında yoğun bir vaatle, “Daireme gel,” dedi.

Lada etrafta olan herkesin dikkatli bakışlarının tüm ağırlığının onların üzerinde olduğunun son derece bilincinde olarak, yakışık almayacak kadar yakınlaşıp ona doğru eğildi. “Yapacak işim var.”

Dönerek elini kaldırdı ve adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti. Nicolae ona yetiştirdi ve yanında yürüdü. “Başardık,” diye fısıldadı Lada gülümseyişi tekrar yüzüne yayılırken.

“Sen başardın.” Lada’nın zırlı yan tarafını dirseğiyle dürttü. “Nereden başlıyoruz?”

“Eflaklıları istiyorum. *Sadece* Eflaklıları.”

Nicolae kaşlarını kaldırdı. “Peki, neden öyle olacak?”

“Eğer İlyas sorarsa, böylece saldırıya geçenlerin anlamayacağı bir dilde emir verebilmem için olduğunu açıklarsın.”

“Peki, ya soran *bensem*?”

“Çünkü bu devlette doğmadıklarını hatırlamayı beceremeyen adamlara güvenmem.”

Nicolae başını çevirip onların gidişini izlemekte olan Mehmet’e baktı. Sesi bir yaz esintisi gibi sakın ve rahattı, fakat kontrol edilemeyen bir yangının dumanının izini taşıyordu. “Peki, tüm bu devlet için doğmuş olan adam ne olacak?”

Lada geriye dönüp bakmadı. Çünkü bir yanı Mehmet’e güveniyordu, hem de herkesten çok. Bir yanı Nicolae’yi bırakıp, Mehmet’le onun dairesinde buluşmak istiyordu. Her ikisine de ıstırap çektiren bu arada kalma yerine onu bir âşık olarak kabul etmek. Ona ait olmanın getireceği basit hayatı benimsemek.

Ve bir yanı da bunun için onu bıçaklamak istiyordu.

“Buna verecek bir cevabım yok,” dedi Lada, gerçeği söyleyerek.

Radu şehirden kaçtı.

Kemal'in evine gitmek yarım günü alan bir seyahatti ve Edirne'den ne kadar uzaklaşırsa, nefes almak o kadar kolaylaşıyordu. Fakat Kemal'in bir yerlere gitmenin bir çözüm getirmeyeceğini söylerken haklı olduğunu biliyordu. Edirne'ye döndüğünde her şey onu bekliyor olacaktı. Bulacağı en ufak hüzur bir rüyadan ibaret, fani ve geçici olacaktı.

Yine de denizdeki dalgalar gibi görünen tarlaların ve temiz, düzenli kulübelerin önünden geçerken sanki Hüma Hatun ona imkânsız vaat etmemiş, Çandarlı Halil Paşa'yı öldürmek için bir yol bulmak zorunda değilmiş, Lada bir kez daha kalbini kırmamış, Mehmet asla Radu'nun arzu ettiği şekilde ona ait olmayacakmış gibi davranmak kolaydı.

Veya düşünmesi çok daha acı verici olan bir şey varsa, o da bir gün Mehmet'in Radu'ya ait *olabileceği* ihtimaliydi.

Radu aceleyle Edirne'den yola çıkacağını önceden haber vermeyi unutmuşsa da, Kemal onu evinin bahçe kapısında bekliyordu. Kemal onu erkek kardeşiymiş gibi samimiyetle, yanaklarından öperek karşıladı ve Radu inip yorgun bacaklarını esnetirken onun atını tutarak götürdü.

Kemal'in evi güzeldi, ortasında fıskiye havuzu olan bir avlunun etrafına inşa edilmişti. Edirne'deki her şey göze daha çok

hitap etmek, dikkat çekmek için yarışırken; Kemal'in evi basit ve tertemizdi. Duvarlar ahşapla kaplanmış, karo taş döşemenin üzerine dokuma halılar serilmişti ve uzun salondaki tek süslü dekorasyon; duvarların üst tarafında boydan boya altın Arap harfleriyle yazılmış Kuran'dan bir ayetti.

Namaz vaktiydi. Kemal iki tane seccade serdi ve beraber namaz kıldılar. Radu sonrasında o hissi taşımaya devam etmek için dizlerinin üzerinde oturmayı sürdürdü.

“Önemli birkaç konuyla ilgilenmem gerek,” dedi Kemal. “Etrafı istediğin gibi keşfedebilirsin. Akşam karanlığı çöktükten sonra yemekte tekrar bir araya geliriz.” Radu'nun omzunu dostça sıktıktan sonra evden ayrıldı.

Radu tek katlı evde kapalı kapılara saygı göstererek dolaştı. Bir süre avluda oturdu, akşam güneşinin havada asılı gibi duran zayıf ışıklarının beyaza boyanmış taş duvarlardan yansımasının keyfini çıkardı. Sonra evin arka tarafındaki bahçeye doğru gezinerek yürüdü. Her şey gibi bahçenin de titizlikle bakımı yapılmıştı ama evin geriye kalanının sadeliğinin aksine, bahçe özenle tanzim edilmişti. Yüksek, budanmış çalılar ilkbaharı karşılayan rengarenk çiçeklerle örülerek bir labirent oluşturuyordu. Ortada, her şeyden yüksek, geniş bir ağaç vardı.

Radu ağaca ulaşan yolu bulmaya çalışarak çalıların oluşturduğu kıvrımlar boyunca yürüdü. Mırıldanmalar duydu, sonra gülüşen ve birbirlerine tutunan iki kız birdenbire önüne çıktı. Saçları karmakarışık, gözleri parıltıyordu.

“Ah!” Nazire güldü. Doğrularak yamndaki kızı bıraktı. Diğer kız gözlerini yerden kaldırmadan, saçlarını çabucak tamamen arkaya düşmüş olan başörtüsünün içine sokarak bir adım uzaklaştı. “Selamünaleyküm! Orada bir...” Nazire nefes nefese kalmıştı, kocaman gülümsemesi dolgun dudaklarını birbirinden ayırdı. “Bir arı vardı. Biz de ondan kaçıyorduk.”

“Sizi soktu mu?”

“Evet! Habire soktu! Harikaydı!” Nazire ağzını kapatıp ciddi durmaya çalıştı, sonra etrafı kahkahalarıyla cınlattı. Yanındaki kız yan tarafını dirseğiyle sertçe dürttü, sonra başını eğerek selam verdi ve aceleyle oradan uzaklaştı.

Radu, Nazire’nin bu kadar tuhaf olduğunu hatırlamıyordu, ama mutluluğu bulaşıcıydı.

“O benim hizmetçim Fatma’ydı.” Nazire eğilerek Radu’nun arkasına baktı, diğer kız giderken arkasından izledi. “Gel, seni bahçede gezdireyim.” Radu’nun kolunu tuttu ve neşeyle konuşup dururken ona etrafı gösterdi. Bahçenin ortasında, ağacın önünde bir ahşap sedir vardı. Ağacın iki büyük dalma salıncak kurulmuştu, ahşap oturma yeri bir yetişkinin binmesi için çok küçüktü.

Radu birdenbire Kemal’in evli olup olmadığı ya da çocuk sahibi olup olmadığı konusunda bir şey bilmediğini fark etti. Bu soruları Nazire’ye sordu.

Nazire’nin aralık dudakları aşağıya büküldü, başını iki yana salladı ve durup salıncığın ipini tuttu. “Evlidi. Oğlu İbrahim bu salıncığı çok severdi. Dört yıl önce öldü. Sadece üç yaşındaydı. Ve sonraki yıl karısı İne doğum yaparken öldü. Küçük bir kızdı. Annesinin ardından gitmeden önce onu sadece üç gün hayatta tutabildik.”

Radu onun halini anlarken içine dolan acıyla gözlerini yumdu. Kemal çok şey kaybetmişti. Fakat ilk kez tanışmalarının üzerinden üç yıl geçmişti. “Beni Edirne’de bulduğu yıl...”

“İne’nin ailesine taziyelerimizi sunmak üzere oradaydık.”

“O halde o zamanlarda derin bir yastaydı.” Ve yine de Kemal kaybolmuş küçük bir çocuğa merhamet gösterecek, iyilik yapacak zamanı bulmuştu. “Ağabeyin çok iyi bir adam.”

“Tanıdığım en iyi insan.”

Eve dönmeden önce samimi bir sessizlikle oturdular, Kemal’in kaybına saygı gösterdiler. Nazire’nin Radu’yu olduğundan da bü-

yük hissettiren takılma huyu vardı, Lada'nın insanı aşağılayan takılmalarına hiç benzemiyordu.

Çok uzun zamandır yediği en güzel yemektir. Yiyecekler sadeydi, ama siyaset yoktu, korku yoktu, yalanlar veya bir avantajı emniyet altında tutmak için olmadığı biri gibi görünmeye çalışmak yoktu.

“Geldiğin için memnun oldum, Radu,” dedi Nazire, sesi alışılmadık bir biçimde ciddiydi. “Zavallı ağabeyime hangi kıyafetlerin nasıl olması gerektiğini gösterecek birinin burada olması ne kadar iyi. Ben ona her zaman yardımcı olmaya çalışıyorum, ama yeterli değil tabii.”

Kemal gözlerini tavana dikti. “Allah’ım beni böylesine yardımsever olan kız kardeşten kurtar.”

“Ben onu memnuniyetle senden alırım,” dedi Radu, sonra söylediği şeyin hangi anlama çekilebileceğini fark edip kıpkırmızı kesildi. “Demek istediğim, kız kardeş olarak. Benimkiyle kıyaslarsak çok daha tercih edilir bir kız kardeş. Bir kez bile benimle boğuşup yere indirmedir, kolumu bükmedi veya bir güç gösterisiyle beni dövmedi.”

Nazire elini havada savurdu. “Ah, biz tüm güç gösterilerini yemek *sonrasına* saklıyoruz.”

Fakat Lada’dan bahsetmek Radu’yu o an oradan uzaklaştırdı ve sonrasında yemeğe sadece bir dinleyici olarak katıldı, tatlı tabağındaki meyvenin tadı bile buruklaştı.

Yemekten sonra Fatma kapı eşiğinde belirdi. Nazire müsaade isteyerek çıktı, Kemal’le Radu da Kemal’in oturma odasına geçtiler.

“Edirne’ye neden hiç gelmediğini artık anlıyorum.”

Kemal gülümsedi. “Burada çok mutluyum. Gerçi Nazire hakkında endişeleniyorum. Yaşı ilerliyor. Ona bir eş bulmak için daha çok çaba sarf etmeliyim ama o bu konuyla hiç ilgilenmediğini ifade ediyor ve ben de bencilce onu mümkün olduğunca burada,

yanımda tutmayı diliyorum. Yine de mutlu bir evlilik yapmasının ve kendisine ait bir aileye sahip olmasının çok daha iyi olacağını biliyorum. Eğer ölecek olursam arazim devlete kalacağından, Nazire ortada kalmış olacak. Ama yine de beni asla bırakmak istemediğinde ısrar ediyor.”

Radu başını salladı. “Onu suçlayamam. Senin nasihatlerini ilelebet alabiliyor olsaydım ben de asla bırakıp gitmek istemezdim.”

“Hangi konuda nasihat isterdin?”

Radu üzerindeki tüm ağırlıkları ve onu nasıl felce uğrattığını düşünerek iç geçirdi. “İyi bir çözümü olmayan bir problemle karşılaşsan ne yapardın?”

Kemal kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, bazı durumlarda kolay bir tercih söz konusu değildir. Öyle bir durumda doğru karar ne olur? İyi bir son için suç işlemek mi, sonucun kötü olacağını bile bile suçtan uzak durmak mı?” Radu hangi suça isnaden bunları söylediğini bile bilmiyordu. Kesinlikle Çandarlı Halil Paşa’yı öldürmekti. Mehmet’e yardım etme çabalarıyla başkentte, onun pozisyonunda yalan söylemek ve göz boyamak. Hatta Mehmet hakkında hissettikleri ve düşündükleri suçmuş gibi *gelmese* de, —bunun hiç kimsenin bu konudan bahsetmemiş olmasından kaynaklandığından kuşku-lanmıştı— Hüma Hatun da sanki bu durum onun üzerinde kontrol ve güç sahibi olmasını sağlamış gibi davranmıştı.

“Öyle sanıyorum ki hayatın oldukça karmaşıklaşmış.”

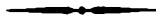
Radu başını eğdi, ellerini yüzüne kapattı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Vilayetimdiki birçok insandan sorumluyum. Bazen vereceğim bir karar bir başkasını kötü etkileyebiliyor. Belki bir çiftçi daha fazla su kaynağına erişim talebinde bulunuyor, ama ona istediğini vermem, başka üç aileyi ekinleri için ihtiyaç duydukları sudan mahrum bırakacaktır. Ekin alanını genişletme ve daha fazla

para kazanma fırsatı isteyen ilk adamı reddediyorum, ama diğer üç aileyi açlıktan kurtarmış oluyorum. Bazı yıllar kışa karşı depolara stok yapılması için vergileri yükseltiyorum. Bu halkıma ağır geliyor. Fakat böylece soğuk bir mevsim boyunca bizi ayakta tutmaya yetecek kaynağa sahip oluyoruz. Suç işledikleri için babaları ailelerinden çekip almak zorunda kalıyorum. Bir aileyi onları geçindirecek kişiden mahrum bırakıyorum, ama geriye kalan halkımı güvende tutuyorum.” Kemal iç çekti. “Hiçbir zaman kolay değil. Halkın büyük çoğunluğunu en iyi şekilde etkileyecek daha iyi bir gelecek kurmak adına elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Bazen zor tercihler yapmak zorundayım, ama bunu dua ederek yapmaya çalışıyorum, halkımın refah ve mutluluğunu her daim yüreğimde taşıyorum. Hatalar yaptım ama tüm ticari işlerimde daha düşünceli olmaya, daha dikkatli değerlendirmeye, daha nazik ve daha cömert olmaya teşvik etmesi için pişmanlık duygusunu kullanmaya çalışıyorum.”

Radu ona teşekkür etti, ancak kendi problemlerine gelince, hâlâ karanlığın içine terk edilmiş haldeydi. Onun için iyi olanın mı yoksa diğerleri için iyi olanın mı peşinden gitmeliydi? Ya Çandarlı Halil Paşa, Mehmet’in tahta geçmesine engel olmakla iyi bir şey yaptığını düşünüyorsa? Mehmet’in geleceğe yönelik fikri, Konstantiniye halkının iyi bir gelecek fikirlerinin tam tersi. Kiminki daha değerliydi? Kiminki doğrudu?

Ve Radu acaba hiç ablasına karşı, ikisinin de sevdiği adamla mutluluk dileyecek kadar cömert olabilecek miydi?

Radu’nun Kemal’in evindeki misafirliliği çok kısa sürmüştü, fakat birkaç gün huzurla dinlenmenin ardından herhangi bir problemini çözme aşamasına bile gelememişti. Edirne onu geri çağırıyordu.

Kısa zaman içinde tekrar ziyarete geleceğinin sözünü vererek

şehre döndü ve Sultan Murat'ın hâlâ şiiriyle mest olduğunu, birdenbire cömertleştiğini ve Radu'ya küçük bir hudut yeniçerileri grubunun kumandanlığını verdiğini öğrendi. Şaşkına dönerek adamlarıyla tanışmak için yeniçeri kışlasına gitti. Radu çok iyi at biniyordu, ok atmada gayet başarılıydı ve kılıç kullanmada da yeterince beceri kazanmıştı, ama hiçbir zaman adamları komuta etme hevesinde olmamıştı. Sultan Murat'ın bir şiirle Radu'nun –çok genç olduğu halde– askerlere kumandanlık edecek vasfa sahip olduğu kanaatine varmasının tuhaf olduğunu düşündü.

Tanıdık bir yüz onu karşıladı.

“Lazar,” dedi Radu. Yüreğindeki en derin sırta vâkıf olduğunu bildiği adama karşı nasıl hissetmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

Lazar çevik bir resmiyetle saygıyla selamladı, sonra yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle doğruldu. “Edirne’de kalarak doğru bir karar verdiğimi biliyordum. Hudut grubuna atanmayı ben talep ettim.”

Radu, “Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti.

“Ben de bu sebeple buradayım.” Lazar onu komutasındaki elli adamla tanıştırdı ve Radu'nun Lazar'la ilgili korkuları yok olup gitti. Lazar'ın normalde Radu'yla olduğu zamanki samimi tavrının yerini canlı, amirane bir ses tonu aldı ve Radu'ya hitap ederken uygun şekilde hürmet etti. Radu dimdik durdu, ciddi bir yüz ifadesiyle başını sallayarak dinledi, tüm isimleri zihnine işlemeye çalıştı.

Tanışma ve etrafı dolaşma faslı sona erdiğinde adamları dağıldı, Lazar onunla beraber daha büyük olan yeniçeri ocağına, oradan da saraya doğru yürüdü. “Altından başarıyla kalkacaksınız. Günlük işlerin organizasyonu ve talimle ben ilgilenebilirim. Bu pozisyonlar her şeyden daha resmidir, ama sevildin. Adamlar kumandanları olduğun için mutlular.”

Radu başını salladı. “Memnun oldum.”

Yürürlerken Lazar ona yaklaşarak eğildi. “Ben de yanımda olduğun için mutluyum.”

Radu hafifçe öksürerek boğazını temizledi, bunun bir ima barındırıp barındırmadığını merak ederken ilerideki bir köşede gözden kaybolan bir harmaniye dikkatini çekti. Hızlandı, tam zamanında köşeyi dönerek Çandarlı Halil Paşa’nın bir adamla el sıkıştığını ve birlikte bir odaya girdiklerini gördü.

“Çandarlı Halil Paşa’yla birlikte olan adam kim,” diye sordu Lazar.

“Kazancı Doğan, tüm yeniçeri müfrezesinin kumandanı, yeniçeri ağası. Bir şekilde onunla tanışacaksın, buna eminim.”

“Çandarlı Halil Paşa sık sık buraya gelir mi?”

Lazar omzunu silkti. “Onu ara sıra gördüm.” Durdu, düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Ne sıklıkta geldiğini takip etmemi ister misin?”

“Evet. Ve yeniçeriler dışında Kazancı Doğan’ın görüştüğü herkesi.”

Lazar elini göğsüne bastırdı ve sonra gitti.

Radu derin düşünceler içerisinde saraya yürüdü. Halil’in ağının uzantıları her yere uzanıyordu. Vezirler, paşalar, beyler, ordunun her iki başlıca sınıfı olan ve sadece Türklerden oluşan sipahiler, yerel güçler, Kazancı Doğan emrindeki yeniçeriler... Ve hepsinin ortasında, şişman ve ölümcül örümcek Çandarlı Halil Paşa oturuyordu.

Eğer Hüma Hatun’un istediği gibi onu öldürseler bile ağı yaşamaya devam edecekti. Tüm bu güç uzantıları çekilip merkezde toplanmış ve Mehmet’e karşı hizalanmıştı. Ve Çandarlı Halil Paşa’nın yerine daha tehlikeli bir başka örümceğin gelmeyeceğini kim bilebilirdi?

Hayır. Hüma Hatun yanılıyordu. İlk önce ağı parçalamaları gerekiyordu. Sonra örümcek güçsüz kalacaktı.

Lada ve Nicolae şehre tepeden bakan kayalıkların üzerinde yüzüstü yatmış, altlarında uzanan şehre dikkatle bakıyorlardı. Nehrin kenarlarına dizili ahşap evler, kalabalıklaşan şehir sebebiyle yukarılara kadar uzanıyordu. Amasya Osmanlı İmparatorluğu'na katılan son şehirlerden biriydi. Şehrin çok eskilere uzanan, rivayet olunan tarihi Lada'nın bacaklarına gölgesini düşüren eski Roma kral mezarlarına kanıt teşkil ediyordu. Orada en son bulunduğu Mehmet ve Radu ile birlikteydi, gökyüzünü seyretmiş ve yıldızların hayalini kurmuşlardı.

Şimdiyse aşağıya bakıyor, komplo teorileri üretiyordu.

“Nehri kullanabiliriz,” dedi Nicolae derin düşünceler içerisinde. Lada'nın isteği üzerine Eflakça konuşmuştu. “Gecenin ortasında bir kayıkla ilerler, nehir kenarındaki evleri ateşe veririz. Bu halkı ve birçok askeri epey meşgul eder.”

“Buradaki sipahi güçlerinden kim sorumlu?”

Lada'nın arkasında duran, harbiyeden yeni mezun olmuş genç bir Eflaklı olan Petru alay edercesine pat diye cevap verdi. “Sipahiler! Tembel, şişko domuzlar. Onlar bizi neden endişelendirsin ki?”

Lada onu seçmişti, çünkü Petru nispeten büyük bir yaşta devşirilmişti, Osmanlı topraklarına getirildiğinde zaten on dört ya-

şındaydı. Fakat kibirli ve kalın kafalı olmasının yanı sıra haşin bir karakteri vardı, bu da Lada'ya ağabeyi Mircea'yı anımsatıyordu. Bazen sırf bu yüzden Petru'yu daha çok seviyordu.

Çoğu zaman da bu yönü onu uçurumlardan aşağıya atmak istemesine yol açıyordu.

“Sipahilerin tembel, şişko domuzlar olduğunu sana kim söyledi? Onlarla hiç savaştın mı?”

“Onlarla neden savaşıyım ki? Hepimiz aynı taraftayız.”

Lada ve Nicolae birbirlerine baktılar. Belki Petru'nun alaydan çıkarılması gerekecekti. “Sipahilere sakal bırakmaları yasaklanıyor mu?”

Petru küçümseyerek dudak büktü. “Hayır.”

“Ve yine de senin sadece bıyık bırakmaya iznin var.”

“Tabii bunu bir gün becerebilirse,” dedi Matei. Daima aç bakişları olan, sıırım gibi bir adamdı ve Lada onu Mehmet'in Edirne'deki müfrezesinden getirtip alayına almıştı. Petru ona bir taş attı. Lada'nın tam olarak on adamı vardı, yaşları on sekiz ile yirmili arasında değişiyordu. Aralarından seçim yapabileceği çok az sayıda Eflaklı vardı, Osmanlılar, daha akıllı ve daha iyi asker oldukları için diğer milletlerden devşirme almayı tercih ediyordu.

Aptallar. Lada dikkatli ve kısık gözlerle hangi evler yeniçerilerin barutlarıyla havaya uçurulursa, iç kaleye çıkan yolları kapatmada en büyük etkiyi yaratır diye bakındı. “Peki, sipahilerin evlenip çoluk çocuk sahibi olmaları yasak mı?”

“Hayır.”

Nicolae, “Petru'muzun asla başaramayacağı bir şey daha,” diye keyifle yorum yaptı.

Lada kopan kahkahaların son bulmasını bekledi. “Peki, sipahiler bir başka adamın efendisine, inandığı tanrıya hizmet etmek için memleketlerinden koparılmış köleler mi?”

Sözleri sessizlikle karşılık buldu. “Sipahiler bizim gittikçe büyüyen gücümüze içerliyor. Bizim örgütlenişimize, savaş becerilerimize, sultana ve şehzadelerine daha yakın bir pozisyonda oluşumuza içerliyorlar. Sakın ola ki onlarla aynı safta olduğunuzu düşünmeyin, çünkü onlar bizim safımızda değil. Onlar toprak, saygınlık ve ganimet elde etmek için çarpışıyorlar. Biz çarpışıyoruz, çünkü bize sunulan tek şey bu.”

Birkaç saniye bekleyen Lada konuşmaya devam etti. “Bir şehrin müdafaasını kim tertipler?”

“Sipahi sorumludur.” Petru emekleyerek onun yanına gelip şehre bakarken, dikkatini toparlamış gibiydi.

Lada nehrin şeklini bir yılan gibi çizdi. “İlk darbede kafasını keseceksin ki, vücudu güçsüz kalarak önünde uzansın.”

Düşmüş bir mezar taşının üzerinde oturan Matei bir hançeri bileyle taşıyla keskinleştirmeye devam etti. “Birkaç sipahinin kafasını uçurmaktan zevk alacak olsam da, bu gece şehri ateşe vermeye vaktim olduğuna emin değilim.”

“Hayali harp planlama benim en sevdiğim öğrenme metodu.” Nicolae gerindi, dönüp sırtüstü uzandı. “Çok rahatlatıcı bir etkisi var.”

Lada doğrulup kalktı, ceketindeki tozları silkeleyip artık giymeye başladığı yeniçeri başlığını düzeltti. “İlyas Bey vazifede mi?”

Bulutsuz bir gökyüzü gibi olan yüzüyle, duygulardan yoksun ve çözülemez bir yüz ifadesiyle sessiz bir adam olan Stefan başını salladı. Çok az konuşuyordu, ama Lada onun karınca kolonisi gibi bir anlayışı olduğunu çözmüştü, kendini beslemek için daima bir parça bilgi kapıp getiriyordu.

Lada ona başını sallayarak karşılık verdi. “İyi. Mehmet’e suikast düzenleme vakti.”

Nicolae sızlandı. “İşte bu o kadar rahatlatıcı değil.” Ama diğer adamlar çoktan heyecanla parlayan yüzleriyle toparlanmaya baş-

lamışlardı bile. Dağ yamacından inip iç kaleye giderlerken yolda planlarını yaptılar. Stefan, Mehmet'in içeride mi, yoksa dışarıda mı olduğunu gizlice gözetlemek için önden koştu. Çoğu zaman yalnızca Mehmet'in muhafızlarının belli bir bölgedeki varlığıyla dahi onun yerini tam tespit ederdi.

Mehmet dışarıdaysa duvarın üzerinden sinsi bir saldırı yaparak mümkün olan en hızlı şekilde oklarıyla vuracaklardı. Mehmet içerideyse, Nicolae onun bulunduğu yeri keşfedip küçük kuleden işaret verirken, Matei yanında üç kişiyle beraber kimsenin onların gizli vazifede olduklarını fark etmemeleri için dua ederek mümkün olduğunca yaklaşacaktı. Bu Lada, Petru ve diğer beş askerin, kalenin dış duvarlarına tırmanmaları için gereken çevikliği ve gücü onlara verecekti.

Emellerine ulaşabilmeleri için ona yeterince yaklaşabilecek tek bir kişi yeterliydi. Şehzadenin canını almak için tek bir vuruş, tek bir hançer, tek bir şans yeterli olacaktı.

Stefan onlarla kayalıkların arasından eğri büğrü, yanlamasına büyümüş çam ağacında buluştu. Artık çok uzaklarda olan ve zamanın zehirlediği o mutlu anıları tekrar tekrar hatırlamak yüreğini sızlatıyor olsa da Lada toplanma noktası olarak her zaman bu ağacı seçerdi.

Stefan'ın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Fakat duruşu sanki müdafaa eder gibiydi ve bu Lada'yı sinirlendirmişti. Daha Stefan konuşmadan, onun ne söyleyeceğini biliyordu, aynı zamanda bunu öğrenmenin onu altüst edeceğini Stefan'ın bildiğinin de farkındaydı ki bu da en az o kadar kötü bir şeydi.

“Haremin bahçe kapısının girişinde yeniçeriler var, iki haremağası kapıları korumakla vazifeli.”

Adamları hep birlikte iç çekip ofladı, Lada onların rahatlamayla mı yoksa hayal kırıklığıyla mı bu tepkiyi verdiklerini tam

kavrayamadı. Nicolae'nin sesi sanki inadına capcanlıydı. "İyi, bu da bugünkü oyunun son bulduğunun işareti. Haremden başarılı bir suikast girişiminde bulunamayız."

"Neden olmasın?" Lada dişlerini sıkığı için çenesi ağrıdı. O somutlaşmış, apaçık olan acıya odaklandı. Adamlarını eğitmeye başladığından beri Mehmet'i çok az görmüştü. Ve onu ne zaman görse bir araya gelişleri her zaman karanlık köşelerde, kaçamak öpüşmeler ve gözü dönmüş ellerden ibaret olmuştu.

"Çünkü..." Nicolae, Lada sanki bir balıkmış ve bu yemi yutarak onu lafin sonunu getirmekten kurtaracakmış gibi oyalandı. Lada yemi yutmadı. "Çünkü," dedi iç geçirerek, "duvarlar çok yüksek, pencereler kafesli, kapılar sıkı korunuyor. Bunun üzerinde daha önce de strateji geliştirdik, Lada. Ve her seferinde Mehmet çıkana kadar beklememiz gerektiği sonucuna vardık. İçeri giremeyiz."

"Sen giremezsin," dedi Lada. "Stefan, vazifeli muhafızları tanıyabildin mi?"

Stefan başını iki yana salladı.

"İyi. O halde seni tanımayacaklar. Eteğe, entariye ve bir peçeye ihtiyacım var, o kadar."

Hayretler içinde kalan Petru'nun ağzı, Nicolae'nin yakalamayı umduğu balık gibi açık kaldı. "Etek mi? Ama neden?"

Lada onu takip etmeleri için işaret etti. "Çünkü eteklerin altına çok çeşitli silahlar saklanabilir ve çünkü Stefan sultandan bir hediyeye bırakmaya gidecek."

Lada süratle garnizonu için tahsis edilen dış taraftaki binaya doğru giderken, Nicolae ona yetişti. Mehmet'in onunla buluşmasını engelleyen sebeplerden biri de buydu, adamlarıyla birlikte derme çatma kışlada kalıyordu. Artık hiçbir şekilde yalnız değildi. Çünkü yalnız olursa arada hiçbir engel, onları durduracak

herhangi bir şey kalmayacaktı ve böylece bir araya gelip yalnız kaldıklarında...

Mehmet haremdeydi.

“Lada,” Nicolae’nin sesi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı. “Bu gerçekten de iyi bir fikir mi? Beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Dışarı çıkar çıkmaz onu yakalayabiliriz. Bunun için planlarımız var.”

“Ve gerçekten güzel planlar, bu da gayet bariz planlar oldukları anlamına gelir, yani İlyas bunu önceden tahmin edebilir, hazırlıklı olabilir. Bu daha iyi bir plan.”

Nicolae onun kolunu yakaladı. “Lada, dur.”

Lada durup ona döndü, ateş püskürüyordu. Bu ona kendini daha uzun, daha güçlü hissettirdi. “Bana ne yapacağımı söyleme.”

Nicolae ellerini kaldırdı. “Ben yalnızca senin hareme girmenin doğru bir şey olup olmayacağını düşünüyorum, o kadar.”

Onun endişeli ifadesini görünce Lada kendi saçını başını yolmak istedi. Sonra da yolduğu saçlarıyla onu boğmak. Alay edencesine dudaklarını büzdü. “Orada neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hassas duygularım incinecek diye mi tasalanıyorsun?”

“Hayır! Seni hiçbir şekilde hassas biri olarak düşünmem, söz veriyorum.” Nicolae sırtınca yüzündeki yara izi buruştu. “Fakat ben senin... itibarın ne olur diye düşünüyorum. Hareme giren kadınlar bir daha çıkamaz. Bu daimi bir durumdur.”

Lada bu hatırlatmayı bir el hareketiyle savuşturdu. Onun daha önemli bir şey söylemeye çalıştığını biliyordu zaten ve bu gerçeği kabul etmeyecekti. “Oraya bir kadın olarak girmiyorum. Bir suikastçı olarak giriyorum. O yüzden korkacak bir şeyimiz yok.”

Birkaç dakika sonra tepeden tırnağa Mehmet’in düğününden kalan süslü kıyafetlere bürünmüştü bile. Onun için dikilen kıyafetlerin yarısını bile giymemişti, fakat yine de çalışan bir

hizmetkâr hepsini onunla birlikte göndermek üzere valize koy-
muştı. Bir hizmetkârın dayak yemesine sebep olacak o kırış kırış
giysilere rağmen bir kadın gibi görünüyordu. Peçesini taktığında
tanınmaz hale geldi.

Yalnızca Stefan'ın ona eşlik etmesine karar verilmişti. Sayıları
daha fazla olursa muhafızlar şüphelenirdi. O yüzden Stefan hiç
tantana yapmadan Lada'yı haremın bahçe kapısına getirdi ve en
yakınında duran haremağasına teslim etti.

“Şehzade Mehmet'in validesinden bir hediye,” dedi.

Haremağası ilgisizce başını sallayıp Lada'yı iki muhafızın
arasından geçirerek hareme soktu.

Binanın kapısı kapanır kapanmaz, kendine rağmen yerinden
sıçrayıverdi. Bu çok usule uygun, çok nihai hissettiren bir durum-
du. Birçok koridordan kıvrıla kıvrıla geçerek haremağasını takip
eder, geçtiği yerleri ezberlemeye çalışırken kalbi deli gibi çarpı-
yor, dengesizce ve sık sık nefes alıyordu. Gördüğü her şey parlak
ve temizdi. Ayrıntılı desenler oluşturarak döşenmiş ve parlayan
çini yer kaplaması onları binanın derinliklerine çağırıyordu adeta.

Haremağası bir kapıyı açtı ve onu küçük bir bekleme odasına
aldı. “Bir saat içinde yerini belirlemek ve seni yerleştirmek için biri
yanında olacak.” Başka bir şey söylemeden çıktı ve kapıyı kapattı.

Kapıyı kilitlemedi.

Kilitlemiş olsaydı da bir önemi olmazdı, fakat bu prensip La-
da'nın öfkeyle yanıp tutuşmasına neden oldu. *Bu öfkenin sebebi
yalnızca kapı*, diye geçirdi içinden. Haremağasının bir kadını teh-
ditten bile saymaması ile ilgiliydi.

Hançerlerinden birini çıkarıp kanepeye sapladı. Kanepenin ge-
nişliği boyunca hançeri çekti ve boydan boya yardı. Sonra hançe-
rini tekrar bilekliğine yerleştirip peçesini düzeltti. Koridora adım
attı. Mehmet'in haremında bulunduğu gerçeğinin onun dikkatini

dağıtmasına müsaade etmeyecek ve bu vazifeyi yerine getirecek yeterliliğe sahipti.

Tek tahmini binanın daha da içlerine gitmekti, bu sebeple içinde mis kokulu çiçeklerin olduğu geniş bir vazoyu eline aldı, sanki bir amaç doğrultusunda taşıyormuş gibi dikkatlice önünde tutarak yürüdü. Bir buket çiçek taşımak bu altın kafeste mantıklı bir işmiş gibi gelmişti.

Kapalı duran birçok kapının önünden geçtikten ve üç ayrı koridoru döndükten sonra Lada umutsuzluğa kapıldı. Muhtemelen Mehmet buradaki işini bitirecek ve Lada onu bulmadan çıkıp gidecekti. Peki, o zaman adamlarına ne diyecekti?

Kulağına bir bebek ağlaması çalındı. Birdenbire diğer tarafa döndü. Tiz, eşek gibi anırma sesini takip ederek oymalı kapıları ardına kadar açık olan bir odanın önüne geldi.

Yavaşça içeri süzüldü ve çabucak geniş, açık bir pencerenin önünde duran, ihtiyatla boyanmış tahta paravanın olduğu sol tarafa geçti. Pencereyle paravan arasına girerek saklanmayı başardı, yeni doğmuş bebeğin ağlaması Lada'nın hareketlerinin seslerini bastırmıştı.

Mehmet'in tüm odada yankılanan kahkahası, Lada'nın omuzlarına sanki bir yumruk gibi indi.

"Onu yanlış mı tutuyorum? Beni sevmedi."

"Elbette sevdi sizi şehzadem!" Kadının sesinde yapış yapış bir tatlılık vardı. Lada bu sesin kulaklarında yer edindiğini hissedebiliyor, ne kadar sabunlarsa sabunlasın kalıntılarını kulaklarından temizleyemeyeceğini biliyordu. "Güçlü bir bebek, gördün mü?"

"Benim küçük Bayezit'im. Ben yokken güçlü ol. Yakında döneğim."

Mehmet'in sözleri şefkat doluydu ve Lada, *keşke başka bir senaryo olsaydı*, diye düşündü. Olabilecek en kötü şeyin onu bir kadınla beraberken bulmak olduğunu düşünmüştü, ama bu...

Böyle bir şeye karşı nasıl öfke duyabileceğini bilemedi.

Ama yine de bir şekilde başardı.

“Ne kadar süre burada olmayacaksınız, şehzadem,” diye sordu kadın.

“Skanderberg’i yenmek ne kadar sürerse, o kadar. Bir şeye ihtiyacınız olacak mı?”

“Hayır, hayır, her ikimizle de çok güzel ilgileniliyor. Emin ellerdeyiz, şehzadem.”

“Hoşça kal oğlum!”

Lada, Mehmet’in cariyesiyle konuşurkenki ses tonunun herhangi bir hizmetkâra seslendiği zamankiyle aynı olduğunu fark ederek bundan zalimce tatmin oldu. Fakat çocuk için bir şeyler hissettiği çok açıktı. Ve bunu ona cariyeye vermişti.

Bebek artık ağlamıyordu. Lada birinin ayağa kalktığını duydu. Hâlâ elinde tuttuğu vazoyla paravanın arkasından çıktı.

Mehmet kapıya yönelirken ona yalnızca kısa bir bakış attı. Lada vazoyu onun kafasının sağ tarafına doğru fırlattı. Vazo duvara çarpıp içindeki sular ve çiçekler sırlı vazonun keskin parçalarıyla beraber etrafa saçılırken Mehmet başını eğerek yara almaktan kurtuldu.

Mehmet dönüp ona baktı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Allah aşkına sen ne...”

Lada peçesini açtı. Bir anlığına Mehmet’in öfkesinin ifadesi yüzünde donup kaldı, sonra bir gülümsemeye dönüştü. Başını iki yana sallayarak güldü. “Burada ne yapıyorsun, Lada?”

Lada kapıyı kapattı. Gözleri umutla parlayan Mehmet ona yaklaştı.

Lada ondan uzaklaşmak için döndü. “Seni öldürebilirdim.”

“Hayhay, öldür beni.” Mehmet ona yaklaşıırken gülümsemesi hiç de endişeli değildi. Herkesten gizli özel bir anı en son yakalayışlarının üzerinden günler geçmişti.

Burada değil, diye düşündü Lada. Ancak buranın dışında olan herhangi bir yerde. “Skanderberg mi?” Lada sohbetin yönünü değiştirdi. İskender Bey bir zamanlar Sultan Murat’ın en gözde yeniçerilerinden biriydi ve şimdi de Lada’nın gözdelerinden biri olmuştu. Onları korkutup, zarar vermelerinin önüne geçmek için onlardan öğrendiklerini onlara karşı kullanan, yıllardır Osmanlı İmparatorluğu’nun başına dert olmuş biriydi.

Lada, Mehmet’in İslam’a karşı gösterdiği aynı takva duygusuyla İskender Bey’in her çarpışmasını büyük bir özenle incelemişti.

Mehmet’in ifadesi değişti. “Evet, babam yeni bir sefer ilan etti. Onunla birlikte gideceğim ve kuşatmada bir yan taarruzu komuta edeceğim.”

Lada’nın yüreği heyecanla doldu. Kendini, adamlarını ispatlayabilir ve... Oralardan *gidebilir*, sonunda farklı yerler görebilirdi, gideceği yer kendi memleketi olmasa bile. “Ne zaman yola çıkıyoruz?”

Mehmet onun gözlerine bakmadı. Eğildi ve kırık vazo parçalarından dikkatlice sakınarak yerdeki çiçekleri topladı. “Bugün öğleden sonra yola çıkıyorum.”

Lada aceleyle kapıya yöneldi. “Bir saat içinde hazır olabilirim, ben...”

Mehmet onun kolunu yakalayarak geriye çekti. “Sen gelmiyorsun.”

“Ben... Ne? Biz bunun için hazırız. Adamlarım hazır. Benim alayım sayıca az olabilir, ama keşif yapabilir, gözcülük edebiliriz ve ben de...”

“Burada kalıyorsun!”

Lada kolunu çekip kurtardı ve geriye doğru adım attı. “Neden?”

Mehmet aniden elinde tuttuğu ezilmiş çiçeklere hayranlık duyuyormuş gibi baktı. “Şehrin sorumluluğu açısından güvendiğim birini ardımda bırakmam gerek.”

“Bunu herkes yapabilir! Burada değerli bir şey kalmamış olacak!”

Mehmet’in gözleri sonunda ona yöneldiğinde bakışları yoğundu. “Değeri olan hiçbir şey yok mu?”

Lada bir anda anladı. Çiçekleri onun elinden kapıp yere fırlattı. “Senin veledine bakmak için burada kalmayacağım! Ben dadı değilim!”

Mehmet şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve başını iki yana salladı. “Lada, ben oğlumdan bahsetmiyordum. Burada tek değer verdiğim şeyin o olduğunu mu düşünüyorsun?”

“O halde ne?”

“Sen! Seni savaşa götürmeyeceğim! Şartların nasıl olduğuna, kaç türlü ölüm nedeni olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

“Ben kendimi idare edebilirim.”

“Peki, ben ne olacağım? Sana bir şey olursa ben ne yaparım? Seni güvende tutmak zorundayım!”

Lada onu göğsünden itti, Mehmet sendeleyerek geri giderken kırık parçalar çizmelerinin altında çatırdadı. “Ben tutulacak bir şey değilim! Sonra da bana, beni duvarların ardında, pamuklara sararak, parfüm kokulu odalarda, *burada* tutmak istediğini söyleyeceksin. Ben senin cariyen değilim, Mehmet!”

“Talep ettiğim şey bu değil!” Mehmet ellerini havaya kaldırarak onun etrafında dönmeye başladı. “Sen benim için kıymetlisin. Seni gözetmek, her türlü zarardan sakınmak istemenin neresi bu kadar kötü, söyler misin bana?”

“Sakınılmak isteseydim, buradaki kadınların hiçbirinden daha iyi olmazdım! Ben onlar gibi değilim.”

“Evet, onlar gibi değilsin! *Seni* seviyorum, Lada.” Mehmet kendini tekrar kontrol altına alabilmek için gözlerini yumdu ve sesini alçalttı. “Lütfen seni sevmeme müsaade et. Sen benim ha-

yatımdaki en önemli insansın. Beni gerçek anlamda tanıyan birileri varsa o da sen ve erkek kardeşin.”

Lada geri çekildi, verdiği tepkiyi fark eden Mehmet kaşlarını kaldırarak baktı. Gerçi sebebini anlamamıştı. Lada ona ne Radu’yla ettiği son kavgayı ne de ayrıldıklarından beri ondan hiç haber almadığını anlatmamıştı. Mehmet, Radu’nun aşkının gerçek derinliğine –ve Lada’nın erkek kardeşini ne kadar çok özlediğine– karşı kördü.

“Lütfen,” dedi Mehmet. “Zaten Radu’yu babama kaptırdım. Nadiren yazıyor ve mektuplarında sanki bir yabancıya hitap eder gibi. Seni de kaybetmeye katlanamam.”

“Sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin. Beni yanında götür.”

Hayal kırıklığıyla sızlanan Mehmet onun peçesini başından çekti ve yere fırlattı. “Gülünç görünüyorsun. Zırh sana ipekten daha çok yakışıyor.”

Lada elini onun yanağına koydu. Mehmet’in teni yumuşak ve sıcaktı, her zaman sıcaktı, sanki normal bir insandan daha çok, içten içe yanıyormuş gibi. Lada’nın alçak sesi bir mırıltı gibi çıktı, o kadar çok Hüma Hatun’unkine benzemişti ki Lada birdenbire kendinden ürktü. “Beni yanında götür, böylece ben de sürekli zırh giyeyim.” Lada onun yüzünü aşağıya indirdi, onu öptü, onun içinde yanan ateşin kendi içindeki bir şeyleri tutuşturmasına müsaade etti.

Mehmet onun belini tuttu, sert mizacına uyacak şekilde onu kendine çekti. Lada kalçasını onun önceden oluşmuş sertliğine dayadı. Bu onu hem çok korkuttu hem de böyle bir şeyi gerçekleştirebilecek gücü olduğu için heyecanlandırdı. Mehmet onun dudaklarındayken inledi, öpücük daha da derinleşmeye, daha da cıldırıltıcı olmaya başladı.

“Lada,” dedi onun boynunu, kulağını, saçını öperken. “Lada, Lada.”

“Beni yanında götür,” diye fısıldadı onun kulağına.

Mehmet yüzünü onun saçlarına gömdü, kolları onu o kadar sıkı sardı ki Lada kazandığını anladı. Sonra Mehmet başını salladı. “Hayır.”

Lada bağırarak onu itti. Mehmet yere düştü, çizmeleri vazodan dökülen sular yüzünden sıırsıklam oldu. Lada hançerlerinden birini çıkardı, eğildi ve Mehmet’in kuşağını kesti. Yumruk yaptığı elinde ipek kuşağı buruşturan Lada ona dik dik baktı. “Benim güvende olmamı mı istiyorsun? *Senin* güvenliğini kim sağlayacak? Muhafızlarının burunlarının dibinde seni bir daha öldürdüm.”

Mehmet yere uzanıp gülme cüretini gösterdi. “Lada, bu dünyada hiç kimse kendini *senin* kadar defaatle beni öldürmeye adanmayacak ya da bu kadar yaratıcı olmayacak.” Kollarını yana açtı, kara gözleri ona yakarıyordu. “Gel, bu birkaç saati benimle geçir. Seni özlüyorum.”

Lada öne eğildi, sadece onun uzanamayacağı bir mesafeye. “Bu hisse alışmalısın.”

Genellikle eşikten dışarı adımını atan kadınlar için işlediğinin aksine haremnden çıkış yolu girişten daha kolay olmuştu. Çıktığı esnada şaşkına dönmüş olan İlyas’la karşı karşıya geldi. Mehmet’in kuşağını onun ayaklarının dibine fırlattı. “Onu tekrar öldürdük. Kaybettiniz. Onu Arnavutluk’tan canlı getirmek için gayret edin.”

Orada bekleyen Stefan’a son oyunlarının başarıyla sonuçlandığını haber vermek için başını sallarken, Mehmet’e sarf ettiği o zalim sözler şimdi ona batıyordu. Eğer Mehmet ölürse, Mehmet ona olan aşkını ilan etmiş ve Lada da karşılığında acımasız sözler sarf etmiş olarak ayrılacaklardı. Mehmet hiçbir zaman onun nasıl hissettiğini, yani ona ıstırap çektiğini, kara kâbusa dönen hayatında parlak bir yıldız olduğunu bilmeyecekti.

Bu tam da Mehmet’in hak ettiği şey olacaktı, onu ardında bıraktığı için tüm bunları bilmeden ölmek.

Ve Lada hiçbir zaman kendini affetmeyecekti.

1451: Akçahisar, Arnavutluk

Radu yeni zırhı ve silahlarının yanında, özel bir hizmetkâr, bir Rçadır, erzak ve muhteşem bir atla hiçbir şeye sahip olmadan geçirdiği yılların ardından, hiç olmadığı kadar zengin olduğunu düşündü. Bu yeni bulduğu refahın, savaşmak için Sultan Murat'ın yanında uygun adımla yürümenin dışında kalan bir şeyin sonucu olmasını tercih ederdi.

Etrafındaki onbinlerce adamın içerisinde Mehmet'in de aynı amaç doğrultusunda hareket ettiğini biliyordu.

Skanderberg'in Arnavutluk'ta ele geçirdiği arazileri geri almak için düzenlenen sefere katılan tüm paşalar, paşazadeler, yeniciler ve edindiği birçok arkadaş olmadan Edirne'de kalmak çok sıkıcı olacak, yapayalnız hissettirecek idi. Günlük entrikalarından, casusluklarından ve sosyalleşmeden mahrum kalmak ona düşünmek için çok fazla zaman verecekti. Mehmet'ten başka bir şey düşünmeyecekti.

Bu tercih edilen bir senaryo değildi. Birdenbire kendini ucu bucağı belli olmayan simalar denizini ikide bir araştırırken buldu; bir an bile olsa arkadaşını görebilmek için merakla, hasretle, ümitle bakınıyordu.

Fakat Sultan Murat'ın ve Mehmet'in askeri güçleri alayın iki farklı ucundaydı, bir günlük yürüyüş mesafesi Radu ve Mehmet'i birbirlerinden ayırıyordu. Bu kadar adamı ve bu kadar malzemeyi taşımak, bu seyir lojistiği gerçekten şaşırtıcıydı. Tedarik arabaları ve hayvan kervanları askerleri takip ediyordu, aynı adamlarla birlikte seyahat eden yüzlerce kadın ve sundukları çeşitli... hizmetler gibi.

Sultan Murat ona kadınların hizmetinden istifade etmesini teklif ettiğinde Radu'nun renginin bembeyaz kesilişini görünce memnun olmuş bir ifadeyle karşılık vermişti. "Sen gerçekten de dini bütün bir kulsun."

Bu övgü karşısında Radu gülsün mü, ağlasın mı bilememiştii.

Akçahisar'a üç günlük mesafedelerken Radu alayın en önünde, Lazar ve emri altındaki keşif erleriyle birlikte at biniyordu. Engebeli, yemyeşil arazi medeniyet belirtileri göstermeye başlamıştı. Radu dizginleri çekip atını durdurdu, Lazar'ın ona yetişmesini beklerken atının uzun, siyah boynunu okşadı.

"Ne oldu burada? Burası daha önce savaştıkları yer mi?" Radu yakılarak kullanılamayacak hale gelmiş engin, engebeli tarlalara dikkatle baktı.

Lazar başını iki yana salladı. "Allah kahretsin. Skanderberg'in bize hoş geldin sürprizi. Buradan şehre kadar tedarik sağlayacağımız başka hiçbir yer yok."

"Kendi topraklarını mı yakmış?" Radu yok edilen ürünlerin muazzamlığını algılamakta zorlandı. Ürünlerin tam büyüme mevsimiydi ve bu Skanderberg'in mevsimin tüm ürünlerini yok etmek zorunda kalıp halkına hasat edecek bir şey bırakmadığı anlamına geliyordu.

"Muhtemelen garantiye almak için tüm kuyuları ve göletleri de zehirlemiştir."

“Peki, bu insanlar ne olacak? Sefer sona erdiğinde ne yapacaklar?”

Lazar omzunu silkti. “Bizim endişeleneceğimiz bir şey değil.” Bulduklarına dair rapor vermek üzere atını arkada kalan alaya sürdü. Radu yavaş bir yürüyüş temposunda atıyla ilerledi, tahrip edilmiş kırsal bölgeyi süzdü. Bu durum kesinlikle işlerini çok daha zorlaştıracaktı. Eksilen stoklarını tamamlamak için çiftlik hayvanı ve erzak almayı hesap etmişlerdi. Bu durum işleri daha sıkı ve daha zor bir hale sokacak, artık çok mühim olan ikmal kervanlarını korumaları için adamlarını küçük gruplara bölerek dağıtmak zorundalardı. Ayrıca sefer masraflarını da daha astronomik rakamlara yükseltti.

Fakat gördüklerine dair Radu’nun zihninde yer edecek olan şey; bir zamanlar bir ev olan taş bir yapının yanan ahşap duvar dikmelerinin isten simsiyah görüntüsüydü. Onların askeri güçleri sivillerin evlerini yakıp kül etmeyeceklerdi. Ve şehri aldıktan sonra Skanderberg’in beylik arazisinde bulunan herkese, yaşamlarını daha önce olduğu gibi sürdürmelerine müsaade verecekler, onlara emniyet ve refah sunacaklardı.

Radu, Skanderberg’in halkını koruma namına ne kadar kıyım yapmaya ve yok etmeye razı olduğunu merak etti.

Akçahisar surlarına vardıklarında Radu eyer üzerinde durmaktan bedenen ve ruhen çoktan bitap düşmüştü. Yerleşmek ve kamp düzenini sağlamak neredeyse bir hafta aldı. Şehrin görüş alanındaydılar, ama top menzillerinin de dışındaydılar. Radu’nun adamları, kampın merkezini teşkil eden, onbinlerce insanın etrafında tampon görevi gördüğü Sultan Murat’ın geniş otağının en dış çemberinde çadır kurdular. Birkaç gün süren yürüyüş sırasında Osmanlılar, Akçahisar da dahil olmak üzere bütün şehirlerden daha büyük bir nüfus oranına sahipti.

Radu bir hudut birliğini komuta etti. Onların rolü kuşatma için yerleşmek değil, aralıksız saldırılarla taciz ve tedirgin etmektir. Yapabildiği durumlarda doğrudan yardım etti, yapamadığı anlarda da yoldan çekildi ve üstün nitelikli birlikleri hain Skanderberg'i kuşatma altına almak için bastırırken Radu onları büyük bir korku ve gurur karışımı duygularla izledi.

Ve günde beş vakit Radu seccadesini serip namaz kıldı, bu kuşatmanın çabucak zaferle sonuçlanması için Allah'a dua etti.

Radu kampın çevresini dolaştı. Geldiklerinden beri üç hafta geçmişti, pek kayda değer bir şey yapılmamıştı. Şehrin su kaynağını bulmaları ve kesmeleri için keşif grupları göndermişlerdi, ama bu çabalar boşa gitmişti. Şehrin kumandanına rüşvet teklif etmeyi denemişler ve geri çevrilmişlerdi. Surlar uzaktan sebatlı ve onlarla alay eder gibi görünüyordu.

"Bu bir kuşatma," dedi Lazar omzunu silkerek. "Oyun beklemeye."

Radu oyunu umursamıyordu. Adamları o ana dek çok az çalışmışlardı, yalnızca bir ikmal kervanına refakat ediyor ve koruma vazifesini her yedi günde bir iki gece nöbetiyle yerine getiriyorlardı. Bir kuşatmada yer almaktan çok korkmuştu, ama şimdi sıkılıyordu. Tüm bu bekleyiş adamı delirtebilirdi.

Yakılan ateşlerin karanlıkta görme yeteneğine engel teşkil etmeyeceği bir mesafeye kadar kamptan uzaklaşarak yürüdü. Çadırında da kalabilirdi, ama eğer adamları dışarıdaysa o da onların yanında olacaktı. Adil olan buydu.

Yakınında olan Yezid adında genç bir yeniçeri yürürken kulağına fısıldadı. "Bir adamın kasığından sarkan ve daha önce sıklıkla sokulmuş bir deliğe girmek isteyen şey nedir?"

Birisi sıkıntıyla inledi. Lazar dişlerinin arasından sinirle konuşarak Yezid'e susmasını söyledi. Radu, kıpkırmızı suratı karanlıkta fark edilmediği için minnettardı. Zaten bu tür konular için fazla kibar olmakla ünlenmişti ve adamların onun arkasından neler söylediğini de merak ediyordu.

Dikkatini tuhaf bir çıtırtı sesi çekti. Gözlerini kısarak karanlığın derinliklerine baktı.

“Yere yat!” Lazar onun üzerine atılarak yere düşürdü. Tam üzerlerinden bir şey geçti, aslında bir şeyden ziyade, daha çok bir sesin yayılışıydı.

Radu, Lazar'ın altından sürünerek çıktı, sersemlemiş ve şok olmuştu. Eğer hedef alınan Lazar olmasaydı, şimdi ölmüş olacaktı. İçinde uyanan ilk ve en güçlü dürtü koşmaktı. Bu tip şeyler için yaratılmamıştı. Eğer Lada burada olsaydı, o ne yapılacağını...

Hayır. Sorumlu olan kişi kendisiydi. Adamlarına önderlik edecekti.

“Bana yaklaşın!” Radu bağırdı. “Okçular! Tek sıra halinde siper alın!”

Radu kalkanını önünde tuttu, yaşamına son verecek bir okun gelip onu bulmasını gergin ve korkudan sinerek bekledi. Lazar onun yanında durdu, kalkanını Radu'nun kalkanına bitişik tuttu. Radu'nun adamları onu gururlandıran bir hızla arkadan yetişip onlara katıldılar. Tek bir vücut hâlinde istikrarlı ve emin adımlarla onlara saldıranların hâlâ ok atmaya devam ettikleri tarafa doğru ilerlediler.

Kimseyle karşılaşmadılar.

Skanderberg'in adamları karanlığın içinde çoktan gözden kaybolmuşlardı, peşinde oldukları maksat her neyse, önlenmişti. Radu'nun adamları tedbirli bir şekilde tek sıra hallerini bozdular, gözleri ve kulakları son derece dikkat kesilmeye devam etti.

“Anahtar,” diye mırıldandı Yezid, kalkanına saplanan bir tatar yayı okunu kırarken. “Cevap, anahtardı. Gerçi *ok* da iyi bir cevap olurmuş.”

Lazar, Radu’nun yanında kaldı ve hiçbir şekilde rehavet göstermedi. Herkes çok sakın, savaşın gerçekliğinin aşinalığına boyun eğmiş göründü. Radu soğuk terler dökmüştü, kalbi hâlâ çılgınca atmaya devam ediyordu. Saldırıya uğrayabileceklerinin her zaman farkındaydı, ama bu onun için teorik bir bilgiydi. Nasıl bir şey olduğunu ancak şimdi *anlamıştı*.

Yürüdü, sanki çırlçıplakmış gibi vücudunun her zerresini yeni fark ediyordu. Bir kez daha kendini çok küçük, çok zayıf, Mircea’nın önceden tahmin edilemez şiddetine maruz kalmaktan ödü kopan o çocuk gibi hissetti. Tek fark; artık ne saklanacağı bir şato, ne de arkasına geçeceği kalın perdeler vardı.

Ve kendisinden ziyade çok daha fazla sayıda candan mesuldü.

Diğer tüm yeniçerilerin gidişinin üzerinden üç ay geçtikten sonra, sonunda Lada'nın adamlarının bir an evvel gerçekleşmesini istedikleri bir şey olmuştu. Bir barut sevkiyatının gelişini bekliyorlardı. Normalde barutla hiçbir alakaları yoktu. Fakat diğer tüm yeniçeriler Akçahisar kuşatmasında olduğu için, bunun nasıl kullanılacağına karar vermek onlara kalmıştı. En sorumluluk sahibi karar, gelen barutu depoya koymak ve İlyas Bey gelene kadar beklemek olurdu. Hiç şüphe yok ki onun kafasında barut kullanımı ve stratejileri konusunda eğitim verilecek birkaç isim vardı.

Ama İlyas Bey orada değildi.

Ve siyasi becerilerini mükemmelleştiren Radu'nun çok uzaklarda olması, Mehmet'in tek satır bile yazmaması yüzünden Lada önüne çıkan her şeyi yakmak istiyordu.

İç kalenin büyük kapısında beklerken, bir at arabası gelip Lada'nın önünde durdu. Arabadan bir kadın indi, öne eğilmiş duruşuna uyacak şekilde kaşları da aşağıya düştü ve ciddiyetle baktı. “Kumandan nerede?”

“Kumandan benim.”

Gerçi sırtı bir daha dikleşemeyecek kadar şaşırsa da, kadın kaşlarını kaldırarak baktı. “Sen.” Kadının bakışları Lada'nın üzerindeki üniformada gezindi, ama göğüslere geldiğinde şaşkınlıkla sabitlendi.

Lada kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma dürtüsüne karşı koydu. “Evet.”

“Hiç beklediğim gibi biri değilsin.”

Bir omzunu silken Lada, “Ben de aynı şeyi söyleyecektim,” dedi.

Kadın eksik dişlerini ortaya çıkaracak şekilde güldü. “Savaş-tayız. Yine. Tımarımızın sahibi olan sipahi her zaman kocamı ve oğullarımı göreve çağırır. Yegâne becerilere sahibiz.”

“Biz derken?”

“Barut konusunda bir erkek kadar bilgiye sahibim.”

“Ama yine de geride bırakıldın.” Lada kaşlarını çatarak at arabasındaki varillere baktı. “Bu seni kızdırıyor mu?”

“Elbette kızdırıyor. Kocam ve üç oğlumun yaptıkları tüm işler bir tek benim üzerime kalıyor.”

“Hayır, demek istiyorum ki, savaşta en az onlar kadar yerin var. Seni sanki işe yaramazmışsın gibi arkalarında bırakmamaları gerekirdi.”

“Hah. Biz de aynı erkekler gibi imparatorluğun sorumluluğunun ağır yükünü üzerimizde taşıyoruz. Askerler birbirleriyle sidik yarışına girmek için uygun adım yürürlerken, buradaki işleri kim yürütecek?”

Lada öfkeli haline rağmen kahkahayla güldü. “Eğer bir erkek olsaydım bunu benim yanımda söylemezdin.”

“Barut sevkiyatı yapıyorum ve aptallara birbirlerini öldürmekten nasıl kaçınacaklarını öğretiyorum. Kimseden korkum yok, istediğim kişiye istediğimi söylerim.”

Nicolae yanlarına geldi, heyecanından yerinde duramıyordu. “İlk önce neyi patlatsak acaba?” Gözlerindeki ışıltı barutu ateş kullanmadan patlatmaya yeterdi.

Kadın iç çekti. “Adım Tohin. Bir an evvel başlasak iyi olur,

görünüşe göre senin aptalların, birbirlerini öldürmelerini engellemek için normalden daha fazla zaman harcamam gerekecek.”

“Tohin, seninle tanıştığıma memnun oldum.” Lada sözlerindeki samimiyete kendisi bile şaşırdı.

Tohin ona sütannesini hatırlatıyordu, tabii yanan parmak uçları artık kalın bir nasır tabakasıyla kaplanmış ve cenk sırasında barutun nasıl kullanılacağı konusunda uzmanlaşmış halini. Bir kalitesi vardı, kör bir husumetle dosdoğru olmak arasında çok ince bir çizgideydi, bu da akla sütannesinin kimsenin onu duymadığını düşündüğü anlarda kendi kendine söylenmesini akla getiriyordu. Ayrıca Lada’nın adamları üzerinde kurduğu hâkimiyeti izlerken Tohin’in bakışlarında tasvip ettiğini, beğendiğini ifade eden bir ışıltı vardı ve bu da Lada’ya şömine başında oturduğu, saçlarının tarandığı günleri anımsattı.

Keşke bu kadın yanında bir Bogdan’la gelmiş olsaydı.

Ya da bir Radu’yla.

Çok az miktarlarda barutla –barutun nasıl paketleneyeceği, patlamadan önce geriye kaçabilecek zaman olabilmesi için fûnyenin nasıl ayarlanacağı, buna nasıl itina edileceği hususunda– eğitim aldıkları birkaç günün ardından Lada’nın adamları gerçek bir ders için hazırды. Dağın yan tarafından yukarıya tırmandılar, sonra yamaçtan aşağıya, etrafta hiçbir çiftlik evinin olmadığı dar bir kanyona indiler. Her adam yanına bir miktar barut aldı ve son derece ağır olan küçük topu sırayla çektiler. Terle kayganlaşan ve küfürlerle noktalanan bir işti.

Lada, Mehmet’in safına, onun yanında savaşmak için tırmandığı hayalini kurdu. Ve sonra tam tersine, topu onun tam kabine nişan aldığını hayal etti.

Hangi hayalin onu daha iyi hissettirdiğini söylemek zordu.

Sonunda gidecekleri yere vardıklarında topu yerleştirdiler. “Tatar yaylarını daha çok seviyorum,” dedi Petru asık suratla acıyan ellerini ovuştururken.

Tohin onun ensesine patlattı. “Büyük düşün, seni küçük ahmak.”

Senaryo basitti. Kanyondan onlara bir ordu geliyor olacaktı. Hayali askerlerin toplu gelişini engellemek ve onları dağıtmak için ellerinden geldiğince çok sayıda top atışı yapacaklardı.

Lada topun etkisinin daha çok psikolojik olduğunu biliyordu. Kolayca taşınabilecek kadar hafif olan ağır silahlar Petru’nun çok sevdiği tatar yayından daha fazla bir hasara yol açmayacaktı, ama çıkardığı ses ve topun yeni olması, safları kırmak ve geri çekilmeyi tetiklemek için bir korkutup sindirme taktiği olarak kullanılabilirdi.

Yine de harcanan o korkunç emeğin karşılığında bu nispeten küçük bir ödüldü. Matei ve Stefan, Tohin’in rehberliğinde topu hizalarken Lada geride durdu. Kanyon duvarları dar ve dikti, saklanacak yer yok denecek kadar azdı. Eğer oradan bir ordu gelse ilerlemekten başka –yani dosdoğru onların üzerine– gidebilecekleri bir yön yoktu ya da tekrar denemek üzere geri çekileceklerdi.

Lada kanyonun her iki tarafında boydan boya yükselen kayalık duvarların en üstüne baktı, ağır ve büyük kayalıkların çıkıntı yaptıklarını gördü. Ya gidecek hiçbir yer olmasaydı?

“Durun,” dedi Lada. “Sadece iki patlamayla tüm orduyu imha edebilirim.”

Tohin kızarak iç çekti. “Askerler her zaman hasarı abartırlar. Yeterli barutun yok ve yaklaşan bir orduya aşağıdan top ateşlemek için çok yakınında bulunursan, ölürsün.”

“Aşağıdan değil.” Yukarıdaki kayaların arasından süzülen güneş ışıkları Lada’nın gözlerini kamaştırdı. “Yukarıdan.”

Tohin ve Lada darmadağınık olarak aşağıya yuvarlanmış, kanyonun tüm zeminine geçit vermeyecek şekilde engel oluşturmuş kayaların üzerine oturdu.

Gerçek bir savaşta bu çok daha zor olurdu. Zamanlama mükemmel olmalıydı. Karşı ordunun bütünüyle kanyona girmesini beklemek gerekirdi. Gizlilik esas olmalıydı. Eldeki barut hakkını ateşlemesi için bırakılmış askerlerden birinin tek bir atışı, her şeyi bir anda mahvederdi.

Ama işe yaramıştı. Barutu vadinin iki tarafındaki kayalıkların zirvesini patlatarak her iki taraftan da kayalardan oluşan bir çığır düşmesini, ordunun hem ilerleyeceği hem de geri çekileceği yolu kapatmasını sağlamak için kullanmak... Her iki taraftaki dik kanyon duvarları ve saklanacak yer olmamasıyla, Lada'nın ki kadar sınırlı sayıda bir askeri gücün kapana kısılmış yüzlerce askeri öldürmesi, teker teker vurması mümkündü.

“İnanılmaz bir zekân var,” dedi Tohin. Lada'nın yeniçerileri, topları dağın üzerinden kullanma ve diğer tarafta bulunan kaleye taşıma konusunda asla dert çıkarmayarak; uzun, meşakkatli yolculuğa başlamışlardı bile.

“Etkili olabilmesi için belli şartların oluşması gerekir.”

“Mamafih etrafındaki araziye bir silah olarak kullanman herkesin akıl edeceği bir şey değildir. Şu kayadan bile daha kalın kafalı olan o küçük ahmağı duydun. Düşünebildiği tek şey elinde taşıyabileceği bir silahtı.”

“Gel gör ki, tüm harikuladeliğime rağmen, hiç kimsenin saldırmaya bile kalkışmayacağı bir kalenin arkasındaki kanyonda, hayali düşmanlarla savaşıyorum.”

“Akçahisar muharebe alanında mı olmayı tercih ederdin?”

Adamları yerinden bile kıpırdamayan surların önüne fırlatıp atmayı mı? Onların hastalıktan çürüyüp ölmelerini seyretmek mi?”

Lada birdenbire büyük bir üzüntüye kapıldı. Kuşatmayla ilgili hiçbir haber almamışlardı. Lada da bunun her şeyin yolunda olduğu anlamına geldiğini farz etmişti. “Hastalık mı var?”

“O büyüklükte bir kampta mı? Her zaman hastalık olur.”

“Onlardan hiç haber aldın mı?”

Tohin başını salladı. “Kocam ve oğullarımdan biri mektup yazdı. Bir gelişme yokmuş. Ve hastalık kampta beklediklerinden çok daha hızlı bir şekilde yıkıcı etki yaratıyormuş.”

“Peki ya...” Lada kendini durdurdu. Mehmet’i bir döşegin üzerinde yatarken, eriyip giderken ve hastalığın gitgide daha fazla pençesine düşerken hayal etmekten kendini alamıyordu. Ondan ayrı kaldığı tüm bu zaman boyunca onu elinde kılıç, adamlarına emir verirken, harika başarılar elde ederken ve bir kez bile olsun onu yanında istemezken ya da ihtiyaç duymazken hayal etmişti. Fakat hastalık düşmanını önceden tahmin etmemiştir.

Lada hafifçe öksürerek gerginliğin kök salmaya başladığı boğazını rahatlatmaya çalıştı. “Başka haberler var mı?”

“Başka haber yok. Surları geçene ya da kış gelene kadar hücumla devam edecekler ve sonra da eve dönecekler. Kazansalar da kaybetseler de, sonuç hep aynıdır. Erkekler eve gelir ve benim yapacak daha az işim, doyuracak daha çok boğazım olur.”

“Neden böyle bir sıkıntıya katlanıyorlar? Akçahisar’ın ne özelliği var? İmparatorluk için gerçekten de böyle bir tehlikeyi göze alacak kadar değerli mi?” Lada kalktı, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Mehmet için duyduğu korku, öfkesini ateşleyen bir fitil vazifesi gördü. “Lanet olası aptallar!”

“Asıl mesele Akçahisar değil,” dedi Tohin.

“Elbette değil. Asıl mesele, Sultan Murat’ın gururu! Kayırdığı kişinin ona olan ihanetini hazmedemiyor ve bu yüzden de şehzade

Mehmet'i tehlikeye atıyor..." Lada durdu, derin bir nefes aldı. "Sırf birinden intikamını almak için binlerce adamın hayatını tehlikeye atıyor."

"Asıl mesele Skanderberg de değil." Tohin elini kaldırarak Lada'nın dilinin ucuna gelen kelimeleri sarf etmesine müsaade etmeyerek tartışmaya son verdi. "Evet, Skanderberg'i ibret olsun diye cezalandırmak istiyor. Ama Sultan Murat bu konuyu ele almazsa diğer hudut şehirlerinde neler olur sence?"

"Gerçek hükümdarları kimse, ona dönerler! Sultan Murat elini çok ileriye uzatıyor. Orada hiçbir işi yok."

"Peki, ya Akçahisar'a devlet-i aliyyeden ayrılması için müsaade etseydi, tüm ona tabi olan memleketlere bağımsızlık izni verseydi, Osmanlı İmparatorluğu'nun hudutlarını Avrupa'yı henüz kemirmeye başlamadığımız zamanki haline geri çekseydi ne olurdu?"

"Soruyu anlamadım."

"Bu iş nerede neticelenecekti? *Bütün* şehirleri terk edip, doğu çöllerine geri mi dönmemiz gerekecekti? Atların üzerinde aylak aylak gezerek?"

"Elbette ki hayır."

"O sebeple burada kalıyoruz. Sen bize fethimizin ilk topraklarını sağlayacaksın, aman ne kadar da cömertsin. Hunyadi'nin bundan tatmin olacağını mı sanıyorsun? Bizans'ın bize teşekkür edeceğini ve bir parça toprağında mutlu mesut yaşayıp gideceğini mi sanıyorsun? Papa'nın haçlı seferi ilan etmekten vazgeçeceğini mi sanıyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum..."

"Hudutlar ne zaman olduğu gibi kalmış ki? Bizim kendi insanlarımız yıkımdan kaçarak doğudan göç ettiler. Şehirleri, surları gördüler ve oralarda yaşamak istediler. Bu sebeple de aldılar. Eğer almasalardı, ölüp gideceklerdi. Sonra da başka biri gelecek, bizim insanlarımızın almadığı şehri o alacaktı."

“O halde senin olan ne varsa savunursun! Bu iş neden fethedilmek zorunda?”

“Akçahisar bizim. Skanderberg bizim. Biz hücum ediyor, savaşıyor, zaten bizim olanı talep ediyor ve henüz bizim olmayanlara da meydan okumasaydık, bunu bize başkaları yapıyor olurdu. Dünyanın düzeni böyle. İstersen mütecaviz olan sen olabilirsin, onların topraklarında haclılara karşı savaşabilirsin ya da istersen sarayında kalır ve onların sana gelmesini beklersin. Ve emin ol *gelirler*. Geldiklerinde de yanlarında yangınlar, hastalıklar, kılıçlar, kan ve ölüm getirirler. Zayıflık karşı konulamayacak kadar cazip gelir.”

Lada, babasının sarayına elini kolunu sallaya sallaya, sanki oranın sahibi oymuş gibi giren Hunyadi’yi hatırladı. Babası zayıftı ve zayıf olduğu için –yalnızca sahip olduğunu muhafaza etmeye çalıştığı ve bir savaştan kaçındığı için– Eflak acı çekmişti.

Tohin devam etti. “Sultan Murat başka ülkelere giderek savaşıyor, böylece burada, devlet-i aliyyede hayatımızı idame ettirmek için işimize gücümüze bakmaya devam edebiliyoruz. Topraklarımızı genişletiyoruz, çünkü eğer bunu yapmazsak, ölürüz. Bizim yaşamamızın bir yolunu bulmaya çalışmak, Sultan Murat’ın sorumluluğudur.”

Lada harabeye dönen kanyona dikkatle baktı. “Yaşamamanın bedeli hep ölüm gibi görünüyor.”

Tohin ayağa kalkarken eklemelerinden işitilebilecek kadar ses çıktı. “Ve bu yüzden ölüm taciri olursun. Ölümü mümkün olduğunca çok insanla doyurup sürekli tok tutarsın ki, gözleri sana kapalı dursun.”

Bir ölüm taciri. Lada iç kaleye döndüğünde bile dilinde sürekli bu söz vardı, tekrar edip duruyordu. Hudutlar ve saldırganlık, kuşatmalar ve hastalıklar. Ölüm tacirleri.

Ölümü Osmanlı İmparatorluğu’nun kalbinden uzak tutmak için Mehmet’in ona yem edilenlerden biri olmaması için dua etti.

Yezid'in vücuduna bir anda bir ok saplanması Radu'dan daha çok şaşıran olmadı.

Yezid başını kaldırıp Radu'ya baktı, sanki ok anlattığı bir fıkranın sonuymuş gibi yüzünde yarım bir gülümseme oluştu. Ve sonra atından düştü, yuvarlanarak arkalarındaki ikmal arabasının tekerleklerinin altına girdi.

“Pusu!” Lazar bağırdı.

Bunu söyleyen Radu olmalıydı. Fakat az evvel Yezid'in olduğu eyere bakmayı sürdürdü. Artık boştu.

Yüzünün çok yakınından geçen bir okun rüzgârının acısını hissetti. Onu çabucak izleyen iki ok daha geçti, gerçi bu seferkilerin ucu yanıyordu ve hedef alman Radu değildi. Yanan oklar ikmal arabasının ahşap ve bezlerine isabet etti.

Yirmi arabalık kervandan yükselen ve alçalan bağrıışmalar Radu'ya tamamen saldırı altında olduklarının haberini verdi. Ağaçlık alan yakındaydı, ağaçlar sanki onları ormanın derinliklerine çekmeye hazır devasa parmaklar gibi duruyordu. Ne olduğu belirsiz, kasvetli ormanda, kuş cıvıltılarının arasında ta ki her şey tekrar sessizliğe bürünene kadar onları boğacak ve öldürecekti.

Herkes çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Su Radu'yu sıırıslıkılam etti. Biri arabaya bir kova su atmış ve

arabadan ziyade onu ıslatmıştı. Ağaçların arasındaki bir hareket bir anlığına Radu'nun dikkatini çekti ve atından atladığı gibi kılıcını çekip, bağırarak düşmanın arkasından koştu.

Bir kol, bir çığlık, koskocaman açılmış bir göz ve sonra...

Ve sonra ayaklarının dibinde yatan bir ceset, kana bulanmış bir kılıçla beraber korkunç bir farkındalık. Radu zaferle bağırırken başını arkaya attı. Tek gördüğü ağaçların arasından kaçan, ondan ve kervandan koşarak uzaklaşan adamlardı. Kazanmışlardı.

O kazanmıştı.

Bu sefer yanında onu koruyacak kimse yoktu ve Radu...

Yerde yatan cesede baktı.

Düşman, o tek elle yok ettiği korkunç tehdit, sadece genç bir çocuktü. El bilekleri ve dirsekleri kemikli, zayıf bir gençti. Ölüm haliyle kocaman açılan şaşkın gözleri, çekilen açlığı ve çaresizliği bir deri bir kemik kalmış yüzünde ifade eden iki büyük küreydi adeta. Ve çok, çok kısa bir ömrü.

Radu dizlerinin üzerine çöktü ve ona elini uzattı. Elini havada, bu çocuğu yaşamdan koparan, kendisinin açtığı kılıç yarasının üzerinde dolaştırdı. Daha önce düşman askerlerine ok atmıştı, muhtemelen birilerini de öldürmüştü, ama bu asla kıyaslanacak bir şey değildi. Hiçbir yüz tam oracıkta hareketsiz kalıp buz kesilirken, bakışlarıyla ona *neden* diye sormamıştı.

“Radu?”

Omzuna bir el kondu, bir ses, “Radu, yaralandın mı?” diye sordu.

Radu bir ürpertiyle aniden çekildi. “Keşfe çıkıp ileriye araştıracağım.” Sendeleyerek atına döndü. Kervanın, hattın, ölülerinden birinin başında dizlerinin üzerine çökerek toplanmış son keşif erlerinin daha ilerisine doğru dörtlüyle sürdü. Herkesi ve her şeyi geride bıraktığında derin bir iç çekerek nefes almaya çalıştı, ama işe yaramadı.

İlk kez hayatı tehlikeye girmişti ve o esnada onu kurtaracak kimse yoktu. Kendi canını kendi kurtarmıştı.

Fakat o çocuğu da ormanda kimse kurtarmamıştı ve Radu keş-ke birileri bunu başarsaydı diye düşünerek onun için ağladı.

Radu bıkkınlıkla yüzünü ovuştururken, haritalarını yere fırlattı. “Ağaçları yakabiliriz.”

“Hangi ağaçları?” Lazar arkasına yaslandı, yüzünde haylaz bir gülümsemeyle uzun bacaklarını öne uzattı. Kuşatma sonsuza dek sürecekmış gibi uzayıp gittiği ve saflar arası hizalar bozulduğundan beri Radu’nun çadırında daha çok zaman geçiriyordu. Beş aydır oradaydılar. Tam beş aydır.

“Hepsini. Buradan İtalya’ya kadar bütün ağaçları. Baktığın her yerdeki ağaçları. Skanderberg’i ve ikmal arabalarımızın kullandığı yol boyunca kahrolası adamlarını gizleyen tüm ağaçları.”

“Duydun mu? Venedikliler artık bize malzeme satmayacaklarını duyurmuşlar.”

Radu iç çekti, çadırının ortasında duran kalın direğe sırtını yasladı. “Peki, bu en azından ikmal arabalarını nasıl koruyacağımızla ilgili sorunu ortadan kaldırmış oluyor. Eğer malzemelerimiz, erzağımız olmazsa Skanderberg’in adamları da saldırıp çalamaz, ne de olsa.”

“Kış neredeyse geldi. Eğer teselli edecekse, açlıktan önce donarak öleceğiz.”

Radu ayağa kalktı. “Kampın kadınlarını ziyaret etmekte geç kaldın.” Lazar boş zamanının çoğunu askerlere eşlik eden fahişelerle geçiriyordu. Önceleri Radu fark etmemiş gibi davrandı, ama şimdi her şeyi olduğu gibi artık bunu da umursamıyordu.

“Bazen kendimi özletmeyi de seviyorum. Sevгим söz konusu olduğunda son derece cömerdim. Kalbimde *herkese* yetecek ka-

dar yer var.” Söзде masum bakışlarla Radu’nun döşёğine uzandı. Gittikçe daha cesur tavırlar takınıyordu, yalnız kaldıklarında kasten sataşıyordu ve Radu onu nasıl idare edeceğini bilemiyordu. Lazar’ı önemsiyordu, arkadaşlığına ve nasihatlerine değеr veriyordu, fakat...

O esnada bu soruya cevap verecek halde değildi. Lazar’a dayanmaktansa gecenin karanlığına çıkmayı tercih etti. Duman havada asılı kalmıştı. Radu kokusunu içine çekti, kendine kattı. Dumanın burun deliklerine kalıcı bir şekilde yerleştiğine emin oldu, böylece başka hiçbir kokuyu bir daha alamayacaktı.

Beş ay önce oluşturdıkları düzenli ve dikkatli sıralar bozulmuş, çadırlardan oluşan düzensiz bir kalabalık, pis çamurlu, çöp yığınları olan mahalleye dönüşmüştü. Radu en kötü taraflardan uzak durdu, kamp ateşi etrafında toplanmış daimi olarak gözlerini kısıan, yumruklarını sıkıan adamların etrafından dolaştı.

Kemal’in kampın ortasındaki çadırı, sanki hastalıklı bir mantar gibi yükseliyordu. Radu içeri girdi, nemrut suratlı hizmetkârlara başıyla selam verdi. Çadırın içindeki hava çok sıkıntılıydı, hastalığın o nahoş, hafif kokusunu hissetmek kaçınılmazdı. Anlaşılan dumandan başka bir şeyin kokusunu duyabilmişti.

Sessizce Kemal’in döşёğinin yanına gitti, sonra yanındaki halının üzerine oturdu. Kemal’in yüzü çökmüştü, kapalı duran gözkapakları öylesine incelmışti ki Radu cildinin altındaki kılcal damarları görebiliyordu. Kampta hasta olan çok insan vardı, çok uzun süre bu kadar birbirine yakın konaklamak hastalığın hızla yayılmasına sebep olmuştu. En azından Kemal kendisine özel olan bir yerde ölme itibarına sahipti.

Kemal alev alev yanan kuru elini kaldırdı, Radu onun elini tuttu.

“Dostum, bugün nasılsın?”

Kemal'in gülümsemek için araladığı dudakları çatladı. "İyi-yim," dedi pürüzlü bir sesle.

Radu da ona elinden geldiğince gülümseyerek karşılık verdi. "Bir şey ister misin? Su?"

Kemal başını iki yana salladı. "Bir söz istiyorum."

Radu dilini damağında şaklatarak bundan hoşlanmadığını ifade etti. "Üzgünüm, sözleri taşıyan ikmal arabası geçen hafta Skanderberg tarafından pusuya düşürüldü. Maalesef elimizde hiç kalmadı."

Kemal'in göğsü gülerken titredi. "Ben ciddiylim. Senden bir söz almaya ihtiyacım var."

"Ne istersen."

"Nazire'ye iyi bak."

Radu ona göz kırptı ve başını kaldırıp çadırın tavanını örten ve artık her şey gibi dumanla kapkara olmuş, pislenmiş, harap olmuş kumaşa baktı. "Döndüğümüzde ondan kurtulmaya çalıştığını görünce çok üzülecek."

Kemal onun elini Radu'yu şaşırtacak kadar güçlü sıktı.

"Söz veriyorum," dedi Radu. "Ona iyi bakacağım."

Duyduklarıyla rahatlayan Kemal iç geçirirken verdiği nefesle beraber vücudu yorganın altında kayboldu, sanki yetişkin bir adam o yorganın altında yatıyor olamazmış gibi göründü. Radu onun yanında bir saat daha kaldı, ama bir daha konuşmadılar.

Radu oradan çıktıktan sonra etrafta dolaştı. Düşüncelerinin içinde kaybolarak kampın sınırına doğru gitti. Son dağınık çadır sırasının dışında durarak tam karşısında, karanlık bir çizgi olarak görünen şehir surlarına baktı. Kahrolası surlar.

Tam üç kez doğrudan saldırıya geçmişler ve geri püskürtülmüşlerdi.

Şehrin su kaynağını bulmayı hiçbir şekilde başaramamışlardı.

Şehrin kumandanlarına rüşvet teklif etmeyi tekrar denemişler ve yine geri çevrilmişlerdi.

Büyük bir gümbürdeme duyuldu ve yer ayaklarının altında sarsıldı. Gökyüzüne bir toz bulutu yükseldi, yıldızlar görünmez oldu. Adamlar bağırırmaya başladı, ama etrafta aniden baskın yapan bir birliğin tipik işaretleri olan birbirine vuran kılıçların çınlaması ve korkuya kapılan atların kişnemeleri yoktu. Bu yeni bir şeydi, kötü bir şey.

Radu kılıcını çekerek ileri atıldı. Zifiri karanlıkta sendeledi, herkesi toplamak için gelmiş bir mezar gibi yerden fırlayarak gökyüzüne yayılan toz ve toprağı solumamak için bir kolunu kaldırıp ağzına kapattı.

Sol taraftan yanma bir adam geldi. “Hayır, hayır, hayır!” Adam çığlık çığlığa bağırdı.

Birdenbire dizlerinin bağı çözülen Radu takıldı ve soğuk toprağa sertçe düştü, kılıcı neredeyse ona saplanacaktı. Çünkü bu sesi tanıyordu. Ve onu yerden kaldırmak için ona uzanan eli de.

“Gel haydi, yardım etmemiz gerek! Tüneller çöktü!”

Zifiri karanlıkta Mehmet onu tanımadı. Fakat nerede olursa olsun Radu onu mutlaka tanırdı. Radu onun elini yakaladı, bu dünyadaki tek bağı o elmiş gibi tutundu. Ve sonra birdenbire el yok oldu, önündeki zifiri karanlıkta bir yerde Mehmet gözden kayboldu.

Radu tereddütte kaldı. Eğer şimdi kampa geri dönerse, Mehmet onun varlığından haberdar olmayacaktı. Konuşmayacaklardı. Kan bulaşmış monotonluğuna geri dönmüş olacaktı. Fakat bu bir yalandan ibaretti. Çünkü Mehmet hayatında olmasa da, her şeyin ortasındaki yitik güneşti. Mehmet gitmiş olsa da Radu hâlâ onun yörüngesinde dönmeye devam ediyordu.

Radu ileriye, karanlığın içine doğru koştu. Toprakta uzun bir hat halinde açılmış çukurun kenarında duran Mehmet’e yetişti.

Durdukları yerden başlayıp, surların birkaç kol boyu mesafesinde bitiyordu.

Mehmet dizlerinin üzerine çöktü, başını çaresizlikle öne eğdi. Birkaç kişi açılan çukur hattına inip çıkıyor, çılgına dönmüş halde aşağıya sesleniyorlardı fakat o esnada tünelde olan hiç kimsenin bir daha dışarı çıkamayacağı çok açıktı.

Radu, Mehmet'in yanında diz çöktü ve elini onun omzuna koydu. Mehmet şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı, ama söylemek üzere olduğu şey her neyse, gözlerini kısarak Radu'ya bakarken dudaklarında yok olup gitti. Tek kelime etmeden Radu'ya atıldı, kollarım onun bedenine sardı ve yüzünü onun omzuna gömdü. Yer Radu'nun altında tekrar sarsıldı ya da bu sarsıntı Radu'nun yüreğindeydi, kendine verdiği tüm o sözlerin yok olup gidişinin gümbürdeyen ve cesaretini kaybeden figanı.

Mehmet.

Onun Mehmet'i.

Radu sarılırken elini onun ensesine koydu.

“Başarısızlığa uğradım,” dedi Mehmet. “Hepsi öldü ve ben başaramadım.”

Radu başını iki yana sallarken yanağı Mehmet'in başına hafifçe değdi. “Hepimiz başarısızlığa uğradık. Bu senin hatan değil.”

“Bu benim planımdı. Kuşatmayı kurtarabilmek için.”

“Bu kuşatmayı kimse kurtaramaz. Babanın akılsızlığından kendini sorumlu tutma. Bundan ders çıkar.”

Mehmet yüzünü kaldırmadan başını salladı, sonra yavaşça geri çekildi. Radu'nun omuzlarını o kadar sıkı tuttu ki, sanki onunla ayrı düşmekten korkuyormuş gibiydi. Bu nasıl olabilirdi ki? Mehmet onun güneşiydi. Her zaman ona dönecekti.

“Nasıl oldu da buradasın?”

“Babanla birlikte geldim. Başından beri buradaydım zaten.”

Mehmet hem şaşırdı hem de alındı. İyi görünmüyordu, solgunluğu ve bitkinliği karanlıkta bile belli oluyordu. Ya hastaydı ya da hastalanmak üzereydi. Radu parmaklarını onun yüzünde gezdirmek, ona dokunmak, onu iyi etmek istedi.

“O zaman neden beni daha önce bulmadın,” diye sordu Mehmet.

“Ben...” *Çünkü sana âşığıım. Çünkü sonunda bir gün kalbimin üzerinde ne yazdığını göreceksin diye korktuğum için yanında olamam. Çünkü seni kaybetmenin acısına dayanamam.* “Yapamadım, babanın yakın çevresiyle ilgili asıl amaçlarımı ifşa etmeden bunu yapamazdım.”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Senin için casusluk yapıyorum, Mehmet. Sarayda bütün her şeyin nasıl yürüdüğünü öğreniyorum; rüşvet, yolsuzluk, gizli ittifak bağlantılarının izini takip ediyorum. Bu sayede sen tekrar tahta geçtiğinde, sana daha önce hiç bilmediğin bilgileri sunabileceğim. Müttefikler. İstihbarat. Planlar.”

Mehmet’in elleri aşağıya düştü. “Bunun için mi orada kaldın?”

Radu başını salladı, Mehmet’in ellerinin sıcaklığından yoksun kalan omuzlarına çöken acı soğukla ürperdi.

“Bana yardım etmek için beni terk ettin. Nefret ettiğin için değil.”

Radu’nun sesi titredi, söyleyeceği cümleyi Mehmet’in duymasını, gerçekten anlamasını çok istedi. “Senden asla nefret edemem.”

Mehmet onu kendine çekti, alınlarını birbirlerine yasladılar. Mehmet’in ateşi yüksekti. “Seni özleyen kalbimi kırdın, Radu.”

Gözler kapalı halde, titrete bir nefes çekti. “Benimki de kırıldı.”

“Sen benim en iyi, en gerçek dostumsun. Benimle birlikte dönecek misin? Evine gel!”

Radu tam neredeyse evet diyecekti —ona hayır diyemezdi— ki Mehmet sözlerine devam etti. “Lada’nın da sana ihtiyacı var.”

Radu başını eğdi, Mehmet’in alınına daha çok bastırdı, sonra doğrulup geriye çekildi. “Ablam nasıl?”

“Ağzından alev saçıyor ve suratı sirke satıyor.”

“Yani aynı.”

Mehmet kasvetle güldü. “Evet, aynı. Onu bırakıp geldiğim için beni asla affetmeyeceğinden korkuyorum, ama burası bir kadın için hiç de uygun bir yer değil.”

“Lada hiçbir şekilde kadın değil.”

“Öyle olsa bile onu bu kadar tehlikenin bulunduğu bir yere getiremezdim. Ama sen! Bu kadar zamandır sen yanımda olabiliirdin.”

Radu topuklarının üzerine oturarak aralarına biraz daha mesafe koydu. Mehmet’in oraya gelirken Lada yerine onu yanında götürmeyi tercih ettiğine sevinmekle, Radu’nun eşlik etmesini memnuniyetle karşılarken Lada’yı tehlikeye atamayacak kadar değerli bulmasına üzülmek arasında gidip geldi. Yaşadığı onca şeyden, seferde olduğu süre içerisinde yaptığı şeylerden sonra artık eski Radu olamazdı. Çok fazla şey kaybetmişti. Fakat Mehmet bunu göremiyordu.

“Babanla beraber kalmak zorundayım.” Radu ayağa kalktı, dizleri neredeyse ona ihanet edecek ve onu tekrar yere, Mehmet’in yanına indirecekti. Radu kendine güç verdi, arkalarındaki ele geçirilemez şehir kadar dik durdu. “Yoksa...” Yoksa bu gecenin yüreğinin etrafını çevreleyen surlarda açtığı zararı, o korkunç enkazı onaramayacaktı. “Yoksa tüm emeklerim boşa gider ve ben sana daha faydalı bir Dragwlya olmaya kararlıyım.” Gülümsemek ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorladı. “Lada zaten benden iki suikast girişimi önde. Arayı kapatmam lazım.”

Mehmet ayağa kalktı. “Sen bunları yapman gerektiğini söylüyorsun da, peki aslında yapmak *istediklerin* nedir?”

Radu’nun parmakları gerildi, Mehmet’e uzandı, yalnızca uzun ceketinin kenarına değdi. Bir grup yeniçerinin Mehmet’in arkasından onlara doğru koştuğunu gördü.

Radu en iyi, en masum gülümsemesini takındı. Hilekârlık taşımayan bir gülümseme, *Bana bütün sırlarını anlat, benden sana hiçbir zarar gelmez*, diyen gülümseme, *Gördüğünden başka bir şey yok, bana güven, bana güven*, diyen gülümseme. “Ne istediğimin bir önemi yok. Önemli olan tek şey, her ikimizin de şüphesinin olmadığı gibi bir sultan olmanın yolunu hazırlamaktır. Sen Allah’ın bu dünyadaki eli olacaksın ve ben de bunun gerçekleştiğini görmek için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

Radu kampa yalnız döndü, bir yandan da tüm yaşananlara rağmen belki de Skanderberg’i anlamış olabileceğini düşündü. Çünkü Mehmet için feda etmeyeceği bir şey yoktu.

Kendisi de dahil.

Radu çadırına girdiğinde Lazar bir anda panikle ayağa kalktı. Radu o gece bir daha onu görmeyi beklememişti.

“Ne oldu? Şeytan görmüş gibi bir halin var.”

Radu otururken başını iki yana salladı, Lazar’ın orada olmasını ve bu sayede kendi kendine kalıp Mehmet’i düşünmek, acısını yaşamak isterdi. “Şeytanı değil. Mehmet’i gördüm.”

Lazar acıyla gülümsedi. “Pek farklı değilmiş. Nasıldı?”

“Hasta görünüyordu. Bu kuşatma ona yaramamış.”

“Olması gerektiği gibi.”

Radu dizlerini göğsüne çekip arkasını döndüğünde Lazar elini nazikçe onun omzuna koydu. Mehmet’inki gibi yakmadı, dokunduğu yeri dağlamadı. “Onun için hâlâ aynı mı hissediyorsun?”

“Her zaman hissedeceğim.”

“Peki, ya ablan?”

Radu, Mehmet’in Lada’yı dikkatle koruyuşunu hatırlayarak kendini çekti. Ve Mehmet’le Lada arasında olan şeye sahip olmayı ne kadar çok istediğini Lazar’a itiraf ettiği için pişman oldu. “Lütfen Lazar, konuşmayalım.”

Lazar elini çekti ve Radu onun küçük yazı masasının yanındaki sandığını karıştırdığını duydu. “Senin için rapor yazıyorum. Biraz sürer. Sakıncası var mı?”

Radu oflayarak elini salladı. Yalnız olmak istiyordu, ama raporları da kendi yazmak zorunda kalmak istemiyordu. Lazar sıklıkla bu işi onun yerine yapıyor, bilgileri toparlıyordu. Tek ihtiyacı olan şey, Radu’nun imzasıydı. Birkaç dakika sonra Lazar gelip önünde diz çöktü, elindeki bir tomar parşömenin son sayfasını, yani Radu’nun imzalayacağı sayfayı uzattı. Radu hiç tereddüt etmeden imzaladı. Ve sonra nihayet Lazar gitti. Radu yüzünü yorganına gömdü, kalbi keder ve neşeyle çarpı. Mehmet, Mehmet, Mehmet.

“S u anda bir Hun çetesi için nelerimi vermezdim.” Talimhanenin ortasında sırtüstü yatan Nicolae iç geçirdi. Altındaki toprak zemin yıllarca ayak basılmaktan taş gibi sertleşmişti. Talimhaneyi çevreleyen alçak tahta duvarlar boyunca orada talim yapan adamların malzemelerini asabilmeleri için kancalar çakılıydı.

Son altı ay boyunca her gün olduğu gibi, kancalar o gün de boştu.

Kanyonu patlattıktan kısa bir süre sonra Tohin gitmişti. Gideceği ileri karakollar, eğiteceği başka askerler vardı. Lada onu özlemişti. Özellikle de patlamalar yaratmayı özlemişti. Barutla çalışmaya bile devam edememişlerdi, çünkü zaten fazla miktarda yoktu.

Yapacak çok az şey vardı. O gün Petru ve Matei, Stefan’la birlikte nöbetteydi. Lada diğer adamlarının nerede olduğunu bilmiyordu ve bunu umursamaması neredeyse imkânsızdı. Sipahilerin ve valilik idarecilerinin yokluğunu telafi etmek için bazı küçük vazifeler onlara havale edilmişti. Önceki hafta bir çiftlikte gerçekleşen domuz hırsızlığı vakasını araştırmışlardı. İş başında yakaladıkları hırsız, çitteki bir delik ve ormanda yer mantarı dolu olan bir alandı.

Hatta onu bırakıp gittiği için Mehmet’e duyduğu nefret bile

ateşini kaybetmiş, Tohin'in kuşatmayla ilgili verdiği haberler neticesinde içinde uyanan korku, alevleri ısılatmıştı. Gittikçe artan bir pişmanlıkla onu düşünürken buldu kendini. Hatta bir düşkünlükle. Eğer Mehmet orada olsaydı, ne yapacağını hayal ederek. Ve sonra en keskin hançeriyle bu düşünceleri zihninden kesip attı. Mehmet onsuz yapabiliirdi, aynı zamanda Lada da onsuz yapabiliirdi. Mehmet iyi olacaktı. Lada'sız.

Nicolae'nin başına dikilip ona baktı.

"Beni öpmek ister misin?"

Nicolae sanki tıkanmış gibi boğazından garip bir ses çıkardı. "Ne?"

"Beni öpmek ister misin?" Nicolae'ye baktığında ona karşı bir şeyler hissetmiyordu, ama zaten Mehmet'i öpmeden önce de ona karşı fazla bir şey hissettiği yoktu. Belki de Mehmet'i damarlarından başarıyla çıkarıp atmanın sırrı, onun yerine başka birini koymaktı. Nicolae'yi genel olarak tahammül edilebilir olmaktan hallice buluyordu ve bu adam emir alma konusunda oldukça iyiydi.

"Lütfen yanlış anlama ama," dedi Nicolae, o esnada ayağa kalktı ve geri geri yürüyerek aralarındaki mesafeyi açtı, gözlerini Lada'nın elinde oynayıp durduğu bıçaktan ayırmadı. "Ama atımı baştan çıkarmayı tercih ederim. Ve atımın bundan, senden daha çok hoşlanacağını zannediyorum."

Lada kibirle başını kaldırıp ona baktı. "Atın daha iyisini hak ediyor."

"Bunda ikimiz de hemfikir olabiliriz." Artık bıçaklanmaya-
cağına nispeten daha emin olan Nicolae, onun yanına, duvarın üzerine oturdu. Lada'nın reddedilmeye üzülmeyişi, onu öpmenin derdine çare olmayacağını gösteriydi.

"Ben seni kardeşim gibi görüyorum," dedi Nicolae. "Dünyanın sonuna kadar peşinden gideceğim keskin zekâlı, hiddetli, ara

sıra korkutucu olan bir kardeş gibi. Kısmen ona çok saygı duyduğum için ve kısmen de eğer reddedersem bana yapacaklarından korktuğum için.”

Lada başını salladı. “Çok kötü şeyler *yapardım*.”

Nicolae güldü. “Hatta en kötüsünü.”

“Ve sonra senden hıncımı almak için at sevgilini çalardım.”

“Gaddarlığın sınır tanımıyor.”

Lada ayağa kalktı, vücudunu esnetirken, *Keşke gidecek bir yerim olsa*, diye düşündü. Eskiden olduğu gibi artık ormana kaçamıyordu. Onu orada hâlâ bir hayalet ses kovalıyor, kulağına *fa-hişe* diye fısıldıyor, toprağın kokusu gömülü halde tutmayı tercih ettiği anıları bir sihirle ortaya çıkarıyordu.

“Sahada devriyeye çıkıyorum,” dedi Lada.

Nicolae başını salladı, sonra neşeli yüzü ciddileşti. “Söylediklerimde samimiydim, biliyorsun. Seninle dünyanın sonuna bile giderim.”

Yüreğine alışık olmadığı bir sıcaklık doldu. Başını çevirdi, yüzünde beliren tebessümü silip atmaya çalıştı. “Tabii ki gelirsin.”

İç kalenin büyük ana kapısına gitti, haftalardır olduğundan daha canlı hissetti kendini. Ne olursa olsun, adamları vardı. Hâkimiyet ondaydı. Ve en azından bu da bir şeydi. Üstü başı toz içinde kalmış bir ulak, bitap düşmüş atıyla kalenin ön kapısına geldi. Omzundaki çantayı indirdi ve Lada’ya uzattı. “Arnavutluk’tan mektuplar getirdim.”

“Ben alayım.” Lada çantayı alıp bir hizmetkâr çağırdı. Gelen mektupları tasniflediler. Çoğu mektup hizmetkârlara yeniçerilere katılan akrabalarından gelmişti, birkaç tanesi kuşatmadaki arkadaşlarından Lada’nın emrindeki adamlara gelen mektuplardı. Bir haber almayalı bir aydan fazla olmuştu ve o mektupları açmadan yapabileceği tek şey buydu; tasniflemek.

Sonra üzerinde kendi adı yazan bir mektup geçti eline. Yüreği burkuldu, boğazı düğümlendi, nefes alamayacak gibi oldu. Sonunda Mehmet ona yazmış mıydı?

Bir şey söylemeden hizmetkârı bırakıp kışladaki odasına gitti. Mektubu masasının üzerine koydu, etrafında dolaştı, sanki bir anda gözden kaybolup gidecekmiş gibi mektubu şüpheyle süzdü. Mektup ona ne söyleyecekti? Lada onun ne söylemesini *istiyordu*? Geçen bu kadar zamandan sonra kendini affettirebilmek için Mehmet ona ne söyleyebilirdi?

Hiçbir şey. Mehmet hiçbir şey söyleyemezdi.

Lada kâğıdın kenarını kanırtarak mührü kırdı ve katlı olan mektubu açıp, içinde yazanlara hızlıca göz gezdirdi. Mehmet'ten değildi.

Elyazısı tanıdık değildi, ama en alttaki imza Radu'ya aitti.

Ağır bir şekilde kendini bırakarak oturdu, yaşadığı şok kelimelere odaklanmasını zorlaştırıyordu. Radu kuşatmaya mı katılmıştı? Nasıl? Neden? Mehmet'le birlikte miydi?

İçinde garip bir his oluştu, Radu'nun orada, kendisine yasak olan yerde, *Mehmet*'le birlikte olmasına karşı kıvrandıran bir kiskançlık. Mehmet onu yanına almış, Edirne'den kurtarmış olmalıydı. Lada dişlerini sıkarak en baştan okumaya başladı. Mektup kısaydı, sadece birkaç satır uzunluğundaydı. Bir girizgâh ya da bilgilendirme olmadan ona selam ederek başlıyordu, yalnızca kuşatmanın bir felaket olduğunu ve yakında son bulacağını bildiriyordu. Sonra...

Lada durdu, mektubu elinden düşürdü. Sonra yerden aldı, sanki yazılanları değiştirebilecekmiş gibi her kelimeyi büyük bir dikkatle okudu.

“Hastalık her tarafa yayılmış durumda. Bu aramızda kalsın, ama Mehmet hasta düştü. Onun iyileşeceği veya dönüş yoluna

dayanabileceğini düşünmüyorum. O öldüğünde hâlâ senin ölmeni isteyen Sultan Murat'ın insafına kalmış olacaksın. Mehmet'in koruması olmadığı bir durumda hayatından endişe ederim. Aramızda her ne olmuş olursa olsun, seni uyarmadan kendi hayatımı sürdürmeye içim elvermez. Bu meseleyle ilgilenmek için hâlâ orada birileri yokken, ne alabiliyorsan al ve kaç.' ”

O öldüğünde.

Ölürse değil.

Öldüğünde.

Lada mektubun tarihine baktı, bir aydan uzun bir zaman önce yazılmıştı. Bu Mehmet'in zaten ölmüş olabileceği, hatta tüm bu süre boyunca ölü olabileceği anlamına gelirdi. Beslediği tüm o zehir, hiddet, karamsarlık... Ona söylediği son sözler... Eğer oradan dönmezse bile onun hakkında neler hissettiğini asla öğrenmeden ölmeyi hak ettiğini düşünmesi... Karnını tutarak iki büküm oldu, acı bir feryat boğazında düğümlenen yaşları serbest bırakmakla tehdit ediyordu adeta.

Mehmet'i kendi ölümüne gaddarlıktan başka bir şeyle göndermemiştii ve daha kötüsü, bu Lada'nın engel olamayacağı bir ölümdü. Ne kadar zeki ve seri olursa olsun salgın hastalığa karşı elinde bir kılıçla savaşılamazdı, suikastçı illeti hançeriyle durduramazdı.

Döşeginin üzerine yığıldı, dizlerini göğsüne çekti, Mehmet'in olmadığı bir dünyayı hayal etmekten acizdi. Radu haklıydı, o dünyada Lada'ya yer olmayacaktı. Ve Radu onun gibi tehdit altında değildi, çünkü o kendine bir şekilde yer edinmişti.

Radu bulunduğı yeri hak etmişti. Lada'nın o anda sahip olduğu her şeye –evi, adamları, tümüyle hayatı– Mehmet onu sevdiği, değer verdiği için kavuşmuştu. Bütün ipleri Mehmet'e bağlıydı ve onun ölümüyle hepsi kopacaktı.

Dönerek döşeginden kalktı, mektubu aldı ve bir sonraki seferinde değiştirebilmeyi umarak tekrar tekrar okudu. Sonra çılgılık atarak mektubu masaya çarptı, hançerini mektuba öyle bir sapladı ki, ahşap masaya kabzasına kadar girip sıkıştı.

Bir hafta sonra Lada neredeyse çekip gitmeye hazırdı. Bir at çalacaktı. Bir yeniçeri olarak kendine ait bir atı yoktu, ama kale-nin ahırlarında bırakılmış birkaç at vardı. Sadece iki güne daha ihtiyacı vardı. Keşke Mehmet'in lüks hediyelerini kabul etseydi ya da rağbet gösterseydi. Yeniçeri maaşından başka neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Maaşını erken almak için veznedara gitmişti, ama sinir bozucu aptal yaşlı adam zamanından önce ödeme yapmaya yanaşmamıştı. Lazım olandan fazlasını aşımak dikkat çekerdı, o yüzden beklemeye mecburdu.

Bu insanı kıvrandıran bir durumdu.

Bütün adamları onun hal ve tavırlarındaki değişikliği fark etmişlerdi, ama hiçbiri sebebini soramamıştı. Bilhassa Nicolae tedirgindi ve Lada onun kendisine gelen mektupta Mehmet'in vefatına dair bir bilgi almış ya da onun kaçacağından şüphelenmiş olmasından korktu.

Gözlerini dikmiş güneşe bakar ve kaçabilmesi için bir an önce batmasını sabırsızlıkla beklerken, Nicolae çekingen bir şekilde elini onun omzuna koydu. Diğer yeniçeriler yemeğe çıkmışlardı. Lada onun kaldığını fark etmemişti. "Seni rahatsız eden şey her neyse," dedi Nicolae gergin bir ses tonuyla. "Konuşabiliriz."

Lada şüpheyle kısılmış gözlerini ona yöneltti. "Beni rahatsız eden bir şey olduğunu da nereden çıkardın?"

"Bu son hafta sen biraz..."

"Ne?" Nicolae neyi fark etmişti? Diğerlerine de anlatmış mıydı?

Lada kime güveneceğini bilmiyordu ve planlarını ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyiydi.

Nicolae omzunu silkti. “Talim yaparken Petru’nun kolunu neredeyse kırıyordun. Ayrıca dünkü talime hiç gelmedin. Bizim söylediklerimize ya cevap vermiyorsun ya da öyle kötü tersliyorsun ki insan kırılıyor. Özür dilerim. Ben d   nm   t m ki... Ben senin ciddi olduğunu fark edemedim.” Nicolae yakasını  eki tiren ek döndü. “Eğer istersen, yani demek istiyorum ki, bu senin için önemliyse, ben...  p   meyi deneyebiliriz.”

Lada duyduklarına inanamayan gözlerle ona baktı. Sonra tüm haftanın gerginli inin etkisiyle başını arkaya atarak kahkahayı bastı. Kahkahası kurak kayalardan  a layan yabani bir dere gibi dudaklarından soğuk, durdurulamaz bir şiddetle  a lıyordu. O kadar çok güldü ki artık a rımaya ba layan karnını tutarak yere yuvarlandı.

Ka larını  atan Nicolae onu aya ıyla dürttü. “Bu şimdiye kadar romantik bir teklife karşı aldığım en çirkin ret. Ve *birçok* kez reddedildi im göz önüne alınacak olursa, bu sanıyorum ki bir şey ifade ediyor.”

“Seni salak,” dedi Lada nefes nefese. “Seni kocaman, kendini be enmi  dangalak. *Senden* dolayı çılgına d nd   m  m  sandın?”

Nicolae onun yanına oturdu. “Evet, doğru. Hâlâ bir parça  erefim kalmı ken, gerçekte ters giden şeyin ne olduğunu bana anlatır mısın?”

Lada i  çekti, gülmekten akan gözyaşlarını sildi ve do rulup omzu onunkine de ecek şekilde yanına oturdu. Nicolae’yi tanıyordu. Ona güvenebilirdi. “Gidiyorum.” Yüzünü e  iterek ekledi. “Yani kaçıyorum.”

“Neden?”

“Radu kuşatmadan yazmış. Mehmet hastaymış ya da hastaydı.” Lada boğazında bir kanser gibi büyüyen acıyı bastırmaya çalıştı, ama bir türlü başaramadı. Mektup katlı bir şekilde iç gömleğinde, boynundaki kesenin hemen altında, kalbinin üzerinde duruyordu. “Ölüyor. Ya da çoktan öldü. Herhangi bir özgürlüğe ya da güce sahip olmamın tek sebebi o. Eğer öldüyse bunları kaybedeceğim.” Lada eliyle talimhaneyi, özel kışla olarak kullanmasına izin verilen küçük binayı gösterdi. “Sultan Murat, Radu’yu seviyor, ama yine de benim ölmemi istiyor ve onu kimse durdurmayacak. Kimse önemsemeyecek. O yüzden gidiyorum buralardan.”

“Vay canına, şimdi yani.”

Lada ona şaşırarak baktı. “Nasıl yani?”

“Ben sadece kaçıp gitme kararının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım! Ben her zaman senin yıllar öncesinde kaçıp gitmeye yetecek akla ve yeteneğe açıkça sahip olduğun halde seni bundan alıkoyanın ne olduğunu merak ettim.”

“Ben... Yapamazdım. Yapabilseydim, mutlaka yapardım!”

Nicolae kaşlarını kaldırdı, alnındaki yara izi kırıştı. “Paraya ve atlara ulaşım imkânın vardı. Avlanabilirsin, iz sürebilirsin, savaşabilirsin. Küçük bir planla istediğin zaman hududun diğer tarafına geçebilir ve memleketine dönebilirdin.”

Lada allak bullak olarak sırtını duvara yasladı. Nicolae haklıydı. Son iki ya da üç yıl içinde herhangi bir zaman dilimiyle o gün arasında hiçbir fark yoktu. Tabii bir tek şey hariç...

Mehmet.

Lada kalmıştı, çünkü Mehmet ona bir sebep sunmuştu.

“Gidecek bir memleketim yok,” dedi Lada, Nicolae’nin bakışları gerçeğin yansımasını gözlerinde yakalamasın diye ondan kaçınarak. “Babam bana ve Radu’ya iki kez ihanet etti ve yüzüstü bıraktı. Bir kere bizi bu imparatorluğa bıraktığında, bir kere de

anlaşmayı bozarak ölüm emrimizi imzaladığında. O...” Bir zamanlar babasına nasıl baktığını, onun gözüne girmek için ne kadar yarıp tutuştuğunu hatırlamanın verdiği iğrenme duygusuyla gözlerini yumdu. “Hiçbir zaman müthiş bir adam olmadı ve ben artık bunun bilincindeyim. Eğer ona dönersem, çarçur edilecek bölük pörçük güç kırıntıları için beni takas etmenin başka yollarını bulacak.” Bu doğrudur. Eğer Eflak’taki evine dönerse, daha babasına onun hayal bile edemeyeceği bir şekilde büyüdüğünü, yetenekleri olduğunu kanıtlamaya fırsat kalmadan evlendirilecekti.

“O zaman biz de başka yere gideriz.”

Lada gözlerini açtı ve Nicolae’ye baktı. “Biz mi?”

“Sen gelmeden önce burası eğlenceli bir yer değildi ve sen gittikten sonra çok daha sıkıcı olacak. Sana ciddi olduğumu daha önce de söylemiştim, seninle dünyanın sonuna kadar gelirim. Gerçi o sonun yakınlarda bir yerde olmasını tercih ederim, çünkü at binmek benim çok kıymetli bölümde sızıya sebep oluyor.”

“Senden gelmeni isteyemem.”

“Benden kalmamı isteyemezsin.”

“Burada bir itibarın var. Para. Değer.”

“Ben maaşlı bir köleyim, bunu her ikimiz de çok iyi biliyoruz.”

Lada başını salladı, içinin rahatlaması onu kış ayındaki şömine gibi ısıttı. Yanında Nicolae olması çok iyi olacaktı.

“Diğer adamlardan da gelmelerini istemelisin,” dedi Nicolae.

Lada başını iki yana salladı. “Sayımız ne kadar fazla olursa, bulunma olasılığımız da o kadar artar. Diğerlerinin hayatını tehlikeye atamam. Ve geleceklerinden de şüpheliyim.”

“Bence çok şaşıracaksın. İyi seçim yapmışsın.”

“Bunu bir düşüneceğim. İki günümüz var. İhtiyaç duyacağın şeyleri hazırla.”

Nicolae kalktı, Lada’nın da kalkmasına yardımcı olmak için

elini uzattı, sonra sıkıca tutmaya devam etti. “Dünyanın sonuna kadar,” dedi.

“Dünyanın sonuna kadar,” diye karşılık verdi Lada, gergin bir gülümseyişle ve gitmek üzere döndü.

“Ve Lada, Mehmet için üzıldüm. Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum.”

Lada bocaladı, neredeyse sendeleyecekti. “Bu ne kadar garip,” dedi, gözleri yanıyordu. “Çünkü ben bildiğimi hiç sanmıyorum.” Elindeki tek şey nasıl hissettiği idi ve o da kızgınlık, karamsarlık, kıskançlık, arzu ve duygusal yakınlık karışımıydı; tam ortada neyin durduğunu görmek için bu düğümü asla çözmeyi başaramayacağını da biliyordu.

Almaya değer bir şey var mı diye bakmak için kaledeki eski odasına gitti. Bıraktığı gibi duruyordu, dokunulmamıştı, her şeyin üzerini toz kaplamıştı. Boş. Boş bir geçmiş, boş bir gelecek ve her ikisinde de onu önemseyen kimse kalmamıştı.

“Şeytan alsın götürsün seni Mehmet!” Öfkeyle zehirlenen bir ıstırapla dolup taşan Lada bağırdı. Bu Mehmet’in hatasıydı. Lada onun için kalmıştı; onun emniyette ve güvende olduğu, bir gelecek olduğu duygusu vermesine müsaade etmişti. Fakat her zamanki gibi Lada bir şekilde hayatına dahil olan erkeklerin insafına kalmıştı. Ve tıpkı babası gibi, Mehmet de onu bırakıp gitmişti.

“Peki, beni alıp götürecek şeytan neredeymiş?”

Lada kalbi deli gibi çarparak, hışımına döndü. Mehmet kapı eşiğinde yaslanmış duruyordu, kuşatmanın bitkin yüzüne kazındığı yeni ifade neşeyle doluydu. Bir deri bir kemik kalmıştı, sakalı uzamıştı, gözlerinin altındaki morluklar haftalarca süren uykusuzluğuna işaret ediyordu. Mehmet kollarını açarak ona doğru yürümeye başladı.

“Sen öldün!” Lada onu iterken yüzüne dikkatle baktı. Değişmişti, ama oydu. Kanlı canlı. Sağlıklı.

“Öyle mi? Ne büyük hayal kırıklığı. Tekrar bir araya geldimizde canlı olmayı dört gözle bekliyordum. Gerçi beni *senin* öldürmenden korkuyordum.”

Lada bu mucizeye inanamıyor, titriyordu; Mehmet’in ona sarılmasına müsaade ederek onu kendine çekti. “Bir mektup aldım. Diyordu ki... Senin öldüğünü düşündüm.” Mektubu göğsünden çıkarıp Mehmet’e uzattı. Mehmet kaşlarını çatarak mektubu aldı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

Lada bu çizgiyi seviyordu. Sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü. Rahatlama ve neşe, öfkeyle savaşıyordu adeta. Çünkü Mehmet gittikten sonra yapayalnız kalmış, sanki her şeyini yitirmişti. Orada daha fazla kendine ait bir hayatı varmış gibi davranmaya devam edemeyecekti. Ama artık Mehmet dönmüştü. Bu durum Lada’nın... Kafasını oldukça karıştırmıştı.

“Bu Radu’nun elyazısı değil, ama imza onun. Bunu yazan başka biri, Radu değil. Biri senin gitmeni istemiş.” Mehmet mektuba sanki içindeki bütün sırlar ortaya çıkacakmış gibi kaşlarını çatarak baktı. “Bunu kim isteyebilir?”

Birkaç korkutucu dakika boyunca –hayatının en korkutucu dakikaları, hatta Mehmet’in öldüğünü düşündüğü zamankinden bile kötü– Lada bütün olan bitenden sonra bu mektubun arkasında Radu’nun olduğundan şüphelendi. Lada istediğine sahipti. Onu öldürmeden ondan kurtulmanın en kusursuz yolu bu olurdu.

Ama hayır. Lada bunu yapanın o olduğunu düşünemezdi. Aralarında her ne olursa olsun, Radu ona bu kadar büyük bir kötülük yapmazdı. Çünkü bunu ona Lada bile yapmazdı ve Radu ablasından daha zalim biri değildi.

Mehmet devam etti. “Onun yakın çevresinden biri olmalı. Onun imzasını alabilme şansı olan biri.” Başını kaldırıp Lada’ya beklentiyle baktı.

“Bunu sen benden daha iyi bilirsin.” Aylar süren bekleyiş ve kederle geçen bir haftanın etkisiyle Lada’nın dilinden zehir damlıyordu. “Radu senin yanı başındayken; ben burada, tam bıraktığın yerdeydim.”

Mehmet başını iki yana salladı. “O babamla beraber. Radu’yu sadece bir kez gördüm. Sultanın altındaki küçük bir alayı komuta ediyor.”

“O halde herkes olabilir. Ben ne babanın, ne Çandarlı Halil Paşa’nın ne de herhangi birinin sevdiği biri değilim. Benim yokluğumun yası tutulmazdı.”

“Ben tutardım. Her gün ve her dakika.”

“Yasımı tuttun mu?”

Mehmet’in bakışlarında büyük bir hasret vardı. “Tuttum.”

Lada arkasını döndü. “Ben burayı terk edip gidecektim.”

Mehmet onu kendine çekti, yüzünü onun saçlarına gömdü. “Bunu sana yasaklıyorum.”

“Sen bana hiçbir şeyi yasaklayamazsın.” Fakat bu zorla söylenmiş, boş bir laf gibi geldi kulağa. Lada önceki haftayı onsuz nelere sahip olduğunu görerek geçirmişti. Çalıntı bir at, tek bir memleketli arkadaş, kasvetli ve meşakkatli bir gelecek.

Mehmet dudaklarını saçından kulağına yavaşça gezdirerek, dudaklarına kadar geldi. Kızgın olmaya ve onu cezalandırmaya kararlı olmasına rağmen Lada’nın vücudu ona karşılık verdi.

Mehmet onu hâlâ istiyordu. Ve Lada bir kadın için, onu ehemmiyetli yapacak olan arzu edilmenin ne kadar kıymetli ve fani bir şey olduğunu şimdi anlıyordu. Bunu kaybettiğinde kaçıp gitmeye hazır olmuştu, ama şimdi...

Bunu hiçbir zaman Nicolae’ye itiraf etmeyecekti, kendine bile zor itiraf ediyordu, ama Mehmet için kalacaktı. Mehmet’in gözleri ve dudakları onun üzerinde olduğu zaman, içinde kopan duygular için kalacaktı. Ve bunun ona sunduğu güç için kalacaktı.

Mehmet'in dudakları onun dudaklarını bulduğunda Lada onu kararlı bir vahşilikle öptü. Onun her yerine, yüzüne, saçlarına, omuzlarına, ellerine dokundu, çünkü Mehmet yanındaydı, hayat-taydı ve hayatında ilk kez sevdiği bir adam onun için geri gelmiş-ti. Burada kurduğu yaşamı, emniyet iplerini ve sahip olduğu gücü kaybetmek zorunda değildi. Çünkü Mehmet'i kaybetmemişti.

"Benim olduğunu söyle." Mehmet dudaklarını onun boynuna kaydırıldı. Lada tırnaklarını sırtına geçirirken kendini ona bıraktı.

"Seninim," diye fısıldadı Lada. Bıçak gibi keskin sözcükler zorlukla dudaklarından dökülürken Mehmet onları ondan çalıp kendi dudaklarıyla mühürledi.

At arabası ordunun geri kalanından daha yavaş gidiyor, yüzbinlerce başarısız insanın geri dönüş yolunda toprakta bıraktığı izleri takip ediyordu.

Radu onları yakalamak için acele etmiyordu.

Kemal'in evine dönene kadar hayatta kalmasını sağlamaya çalışırlarken onun askeri birliğiyle dönmek için Sultan Murat'tan istemeye istemeye de olsa verdiği izni koparmıştı. Radu bunun Mehmet'in yükselişine yardım etme hedefine yönelik hiçbir katkı sağlamayacağını biliyor olsa da Kemal'i öylece ardında bırakıp gidememişti. Böyle olmazdı. Kemal iyileşmeye başlamıştı, ama durumu hâlâ ciddiyetini koruyordu ve Radu onun yolculuğu sağ atlatamayacağından korkuyordu.

Kemal onun kendi ruhunu tanımasına, anlamasına yardım etmişti ve Radu da onu ilgisizce bırakıp gitmeyecekti.

Atının dizginlerini çekip durdurdu, yumruğunu kaldırıp arkasındaki adamlara durmalarını işaret etti. Kendi emrindeki yeniçerilere, dört zavallı ruha ve Kemal'in sipahilerine rehberlik ediyordu. Kemal'in adamlarında ne kadar kayıp olduğunu bilmiyordu, ama karşılaştıkları kabul edilemez kayıptan korku ve endişe duymanın sırası değildi.

İleride kendileriyle aynı sayıda olan bir grup atlı yolu kesmişti.

Radu bir eli kılıcının kabzasının topuzunda, atını ileri sürdü. Lazar onu takip etmek üzere harekete geçti, ama başını iki yana salladı. İlerideki gruptan ayrılan bir atlı ortada Radu'yla buluşmak üzere atını sürdü. Uzak bir mesafeden baktığında Radu onun çok genç bir adam olduğunu düşündü, sonra yakınlıktı ve yüzünün aslında tamamen tıraşlı olduğunu fark etti. Göz kenarlarındaki derin çizgiler yaşını ele veriyordu, Radu onun kim olduğunu ve yetkisini belirtecek şekilde neden âdet olduğu üzere bıyık ya da sakal uzatmadığını merak etti.

Adam sevimsizce gülümsedi ve selamlamak için elini kaldırdı. Orada bulundukları bölgeye özgü kıyafetleri olsa da mükemmel Türkçe konuşuyordu. “Selamünaleyküm, sultanın köpeği. Sahibini mi kaybettin?”

Radu gözlerini kıstı. Adamın yüzünde ona tanıdık gelen bir şey vardı. Ve sonra birdenbire fark etti, bu adamın portresini görmüştü, şimdikiyse yaş almış haliydi.

Skanderberg.

Radu başını çevirip geriye doğru baktı. Kemal'i taşıyan at arabası beceriksiz ve korunmasız, şişman bir böcek gibi duruyordu. Karşılıklı olarak askeri güçleri birbirine denk olsa da, avantajın her zaman saldıran tarafta olduğundan bir an bile şüphe duymayacak kadar çok at arabası saldırısı görmüştü. Radu'nun koruması gereken bir şey vardı ve karşı tarafın da kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Derin bir iç geçirerek tekrar Skanderberg'e döndü. “Arkadaşım hasta.”

Skanderberg uzaklara baktı, bakışları yumuşak ve belli bir noktada toplanmıyordu. “Benim bütün şehrim hasta.” Sonra bakışlarını Radu'ya kilitledi. Kıyafetini, başlığını, atını inceledi. “Adın ne senin?”

“Radu.”

“Sadece Radu mu? Ailen yok mu?”

Radu kasvetli bir şekilde gülümsedi. Babam Eflak Prenslığı tahtına karşılık, teminat olarak beni sattı. Onun ismini zikretmeyerek neden hak sahibi olmasına izin vermediğimi anlayacağından eminim.”

Skanderberg başını salladı. “Anlıyorum. Bazen kendi üzerimizde hak sahibi olmalıyız. Yeni bir isim seçmelisin.” Skanderberg’in adı, Osmanlıların ona verdiği isimden –İskender– ve *bey* unvanından oluşturulmuştu.

Skanderberg dudağını muzipçe büzdü. “Belki Güzel Radu iyi olur.”

“Ben ise, Aşırı Yorgun Radu koymayı düşünüyordum.”

“Hımm. Evet.” Skanderberg düşünceli bir şekilde yanaklarını ovuştururken Radu’nun arkasındaki adamlara dikkatle baktı. “Kime refakat ediyorsun?”

“Adı Kemal. Edirne’ye yarım günlük mesafedeki bir vilayetin valisi. Çok az toprağı var, sultanın özellikle değer verdiği kişilerden biri de değil ve o öldüğünde hiçbir şeyi kalmayacak kız kardeşinden başka kimsesi de yok. Muhtemelen daha bir fidye talep edilemeden ölmüş olacak.”

Skanderberg güldü. “Anlıyorum. O halde hiçbir değeri olmayan bir mevtaya refakat ederek neden canını tehlikeye atıyorsun?”

“Hiçbir menfaati olmadığı halde bana büyük iyilikler yaptı.”

Skanderberg homurdanarak heybesinden çekiçlenmiş, metal bir cep şişesi çıkardı. İçkisinden bir yudum aldı, sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Duruşunda herhangi bir gerginlik, eli kulağında bir saldırının işaretini verecek bir tavır yoktu. Skanderberg’in adamlarına baktığında, Radu omuzlarının düşük olduğunu, potansiyel çarpışmadan uzak olduklarını gördü. Daha ziyade yanı-mış, harabeye dönmüş tarlalara bakıyorlardı. Radu onların ateşli okları atanlar olup olmadıklarını merak etti.

“Zaferinden pek zevk alıyormuş gibi görünmüyorsun,” dedi Radu.

“Ah evet, zaferim.” Skanderberg dişlerini açığa çıkaracak acı bir ifade takındı, kollarını iki yana açtı. “Çökmüş ve yanmış bir toprağın sahibi olmayı sürdürüyorum, hazinem boş, halkım hasta, tarlalarım yok edilmiş durumda. Ama gururum ayakta! Benim kahrolası gururum ve halkımın özgürlüğü onların gelecek kış boyunca karınlarını doyurmayacak. Bazı zaferler yalnızca kılık değiştirmiş yenilgilerdir.” Yere tükürdü. “Eğer gururum sultanımıza olan muhalefetime karşı son bir hareket yapmayı talep ederse, sence tahminen kaç adam kaybederiz?”

“Benim at arabasını kaybedeceğim kesin. Kemal’i almasanız bile gecikme ve cefa çekme onun ölümü demek olur. Adamlarım yorgun, ama küçük düştükleri için de kızgınlar. Seninkiler de onlara çok şeye mal olan güçlere karşı barut gibi. Her zaman başardığın gibi senin buradan atını sürerek gideceğini düşünüyorum, ama kendi adamlarının kanı yeniçerilerin kanıyla karışıp ölü topraklarını sulamasının dışında bir şey elde etmiş olmayacaksın. Ben hayatta kalacağımı sanmıyorum ki bu da moral bozucu.”

Skanderberg düşünceyle başını salladı. “Onun için iyi bir adam dedin, değil mi?”

“Şimdiye kadar tanıdığım en iyi yürekli insan.”

“Pekâlâ, o zaman. İkinci kahvaltısına geç kalıyoruz. Sultan Murat’a selamlarımı ilet Güzel Radu.”

Radu içine dolan rahatlama hissini yüzünde belli etmemek için çaba sarf etti. Yalnızca başını eğerek onu selamladı ve Skanderberg yana çekilip adamlarına da çekilmeleri için işaret ederken, Radu atını aceleyle ileri sürdü.

Sonraki iki kilometre boyunca Radu sırtının ortasına isabet edecek bir ok beklerken gergindi, ama bir saldırı gelmedi. Onun

bir kez daha hayatını kurtaran Kemal'in iyi yürekliliği için içinden şükür duaları etti.

Sultan Murat içmeye devam ediyordu. Herkes sürekli olarak buna dikkat çekmemeye çalışmaktan o kadar tükenmişti ki artık başka bir şey hakkında konuşmaktan bile acizlerdi.

Radu bir akşam Edirne sokaklarında dolaştı. Kışın soğuğu şehrin taş döşemelerine öylesine derinden işlemiştir ki yürüdükçe soğukluğunu yayıyor, Radu'nun kemiklerindeki ısıyı tüketiyordu. Soğuktan büzüşmüş insanlar binaları andırıyor, kısık gözlerinin ardından şüpheli ve keskin bakışlarıyla etrafı süzüyorlardı.

Kalabalığın olduğu her yere girdi: Camiler, hanlar, pazarlar. Her yerde hava aynıydı. Normalde yemek saatinde çok gürültülü olan yeniçeri kışlası buz tutmuş ağaçlar kadar sessizdi. Radu bir yeniçeri başlığı takarak içeri girdi ve masanın sonuna oturarak başını yemek tabağına eğdi.

“...Toprağını ve gelirini koruyabilecek mi? Kuşatma sırasında tüm sipahiler başarısız olduktan sonra mı? Ve maaşlarımız da aynı kaldı. Onun maaşı haczedilmeli ve bize bir parça...”

“...Hasta, kızım diyor ki çok dayanmazmış. Biz neredeyiz o zaman? Daha Skanderberg'in şehrini alamıyorsak, Konstantiniye kuşatmasının erlerimize ne yapacağını bir düşünsene. O küçük yobazın emri altına girmeden önce çıkıp gideceğim ben...”

Radu yeni bir şey öğrenmemiştir. İç çekerek yemeğini itti ve dışarı çıktı, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Aşağılarda seyreden bulutlar Edirne'nin üzerine baskı yapıyor, üzerini örterek yıldızlardan ayırıyordu. Belki de aynen böyleydi. Radu o gece yıldızlardan gelecek alametin iyi yönde olacağını hiç sanmıyordu.

Saraya döndüğünde içerideki hava aynı bir türbedeki gibi tat-

sız ve sıkıntılıydı. Varlığının arzu edildiği kapıların önünden sessizce geçti ve sonunda hedefine ulaştı: Kendi odasına.

Çizmelerini çıkarıp şöminenin önüne attı. Alev güçlü değildi, ama odayı ısıtmaya yetiyordu.

Çok yorgundu.

Sultan Murat günün ve gecenin her saati onun varlığını talep etmişti, sıklıkla da şafak sökene kadar uyanık kalmışlardı. Radu pek çok kez şiirini okuyarak baş ağrısıyla, kuruyan ağzıyla uyandı, bir zamanlar esprisini yaptığı gibi artık uykusunda da okuyordu.

Eğer bu dünyada bir parça da olsa merhamet kalmışsa, Sultan Murat o gece onun varlığını unuturdu.

Yatağının yanındaki komodinin üzerine bir deste mektup bırakılmıştı. Radu mektuplara şöyle bir baktı, onun seferden dönüşü hâlâ kutlanması gereken bir olaymış gibi davranan eşin dostun davetiyelerini atmak üzere bir kenara koydu. Akçahisar'dan sonra cemiyet içerisinde çok keyif alıyormuş gibi davranma isteğini kaybetmişti. İnsanların öldüklerini görmüştü.

Birçok kişiyi öldürmüştü.

Ve şimdi de başladığı yerdeydi, Mehmet'e yardım etmeye bir adım bile yaklaşmamıştı. Ve Mehmet şimdiye kadarkinden çok daha uzaktaydı.

Radu üzeri titrek bir elyazısıyla yazılmış mektubu görünce durdu, mührü kırarak açtı.

Kemal'den geliyordu. Radu arkasına yaslandı, iç rahatlığıyla gülümsedi. Kemal iyileşiyordu, yavaş yavaş gücünü toplamaya başlıyordu. Fakat mektubun son cümlesi Radu'yu hem şaşırttı hem de canını sıktı.

Ümit ediyorum ki ilkbahar gibi, beklenti içinde olmanın tadını çıkardığımız çok sevinçli bir olayın, yani senin ve Nazire'nin düğününe katılacak kadar iyileşebilirim. O vakte kadar, sevgili kardeşim, kendine iyi bak.

Radu gözlerine inanamayarak güldü. Belli ki Kemal hayatta kalmış olmasının, ölüm döşeğinde yaptıkları anlaşmanın iptali olarak görmemişti. Kemal'e bunun imkânsız olduğunu anlatmak için beklemesi gerekecekti. Hayal kırıklığının dostunun nekahet dönemini kötü etkilemesini istemezdi.

Aslında Radu konumu gereği evlenmeye izni olup olmadığını da bilmiyordu. Yeniçeriler evli değildi, ama o kumandanlığına rağmen kesinlikle bir yeniçeri değildi. Bunun sultanın aklına esen bir şey olduğunu düşündü. Nazire'nin siyasi bir değeri yoktu ve bununla beraber Kemal'in konumu başkentin lütfuna bağlıydı, ailelerine akan kayda değer bir para yoktu. Radu, Nazire'nin ondan daha yüksek mertebede biriyle evlenebileceğini biliyordu, bir paşazade ya da bir başka vali gibi. Kemal kız kardeşi için neden böyle bir şey istiyordu ki?

Bir anda buruk bir şekilde kavradı. Kemal kız kardeşi için en iyisi neyse onu istiyordu ki bunun da anlamı, onu en çok mutlu edeceğine inandığı şeyin olmasını istemektir. Nazire'nin tüm o nazik ilgisi, kıpkırmızı kesilerek utangaç gülümseyişleri, Radu onları ziyaret ettiğinde etrafa neşe saçışı... Radu, Kemal'in seçimi değildi. Nazire'nin seçimiydi.

Fakat Mehmet'inkiyle birbirine karışmış, onunla dopdolu olmuş kalbini nasıl olurdu da Nazire'ye verebilirdi? Nazire'nin kalbi saflıkla parlıyordu, gönlünün kapıları ardına kadar açıktı. Kemal'i Nazire'nin onun verebileceğinden fazlasını hak ettiğine ikna etmesi gerekiyordu.

Kapısının hafifçe vurulmasıyla irkildi. İri gözlü ve bitkin görünen bir hizmetkâr çocuk eğilerek onu selamladı. "Sultanımız sizin teşekkürünüzü talep ediyor."

Radu iç geçirdi. "Elbette öyle." Radu çocuğa tatsız bir şekilde gülümsedi. Onun halinden anlayan çocuğun yüzü aynı duyguları

paylaşmanın verdiği heyecanla ışıldadı. “Bugünlerde hiç uyuyabiliyor musun?”

Çocuk başını iki yana salladı. “Hiçbirimiz uyuyamıyoruz. Sultan her mumun yanmasını, mütemadiyen şarkı söylenmesini, her saat yemek ve şarap servisi yapılmasını istiyor.” Çocuk arkasına baktı, sultan hakkında heyecan ve kurnazlık arasındaki bu tavrıyla konuşurken yakalanmaktan korktu.

Radu korkmadığını göstermek için çocuğa gülümsedi. “Sanırım karanlıktan korkuyor. Ben orada olmadığımda ona kim eşlik ediyor?”

Çocuk nahoş bir mimik yaptı. “Sıklıkla Çandarlı Halil Paşa. Geçen hafta ayakkabısının üzerine bir damla çorba döktüm diye bana vurdu.”

“Ah, ondan nefret ediyorum. Korkunç bir adam.” Radu komodininin üzerindeki para kesesinden bir sikke aldı ve çocuğa uzattı. “Adın ne senin?”

Çocuk eğilerek selam verdi, cırtlak bir sesle, “Amal,” diye cevap verdi.

“Amal, çok az bir karşılık için çok fazla çalışmak zorunda olmana üzıldüm. Çandarlı Halil Paşa ne zaman burada olursa, gelip beni bul ve ben de sana onun varlığına katlanmanın verdiği acıyı hafifletmek için bir sikke vereyim.”

Amal kafasını o kadar hızlı ve hevesle sallıyordu ki, Radu onun koca kafasının incecik boynundan kopup yere yuvarlanacağını sandı.

Lada başı kenardan aşağıya sarkacak şekilde Mehmet'in yatağına boylu boyunca yayılarak uzandı. "Hayır, hayır, hayır." Konstantiniye'yi ve civar bölgeleri gösteren haritanın üzerindeki bir yeri işaret eden Mehmet'in elini itti. "Baban sadece surları görebildi ve yanıldığı yer de orası oldu."

"Ama suru yıkamazsak şehri alamayız!"

"Boş ver suru. Sur senin bir sonraki adımın. Eğer şehri istiyorsan, ilk önce neye ihtiyacın olur?"

Mehmet haritaya kaşlarını çatarak baktı, parmakları şüursuzca şehrin etrafını çeviren surların üzerinde gezdi. Fakat sonra bakışları değişti, düşüncelere daldı. Parmağını surlardan, boğazın üzerine getirdi. Avrupa'dan gelecek erzak, malzeme, askerler ve yardım taşıyan gemilerin geçmek zorunda olduğu nokta orasıydı. "Boğazı kesmemiz gerek," dedi. Yataktan fırladı, mürekkep hokkası ve bir tüy kalem aldı. Boğazın en dar yerine büyük büyükbabası olan Yıldırım Bayezit'in Konstantiniye tarafına inşa ettiği bir hisar vardı, Osmanlı topraklarının Bizans toprakları önünde en son geldiği nokta orasıydı. Boğazın diğer tarafına da aynı şekilde bir hisar çizdi, o bölge de şimdi Bizans toprakları içinde kalıyordu. Ve sonra kalemin ucuyla suyun üzerinden iki hisar arasını yırtarak çizdi.

Lada'nın ellerini çırpışının sesi tüm odada yankılandı. “Onları gelecek yardımlardan mahrum bırak. Onlarla denizde ve karada buluş. Seninle tüm ön cephelerde savaşmalarını sağla –onları zayıflatmak için çekebileceğin kadar çek– ve bir yerlerde mutlaka kopacaklar. Her kapıyı çal, sadece biri açılsa sana yeter.”

Mehmet'in eli havada, haritanın üzerinde saygılı bir şekilde gezinirken yüzündeki gülümsemesi söndü. Bazen Lada'ya da o şekilde dokunuyordu, onun bir şehre aynı şekilde saygı dolu ve arzuyla bakması, Lada'nın yüreğinde garip bir kıskançlığa dönüştü.

“Eğer başarısız olursam,” dedi Mehmet, “bu benim sonum olacak.”

Lada güldü. “O halde deneme bile, küçük kuzu. Sürünün bakımıyla meşgul ol. Sınırlarını gözle. Kimse sana Konstantiniye'yi almak zorunda olduğunu söylemedi. Bu sadece bir hayal.”

Mehmet bakışlarını kaldırıp ona baktığında gözleri ateş saçıyordu. “Bu yalnızca benim hayalimden ibaret değil.”

Lada gözlerini devirdi. “Evet, senin kıymetli peygamberinin tüm hayallerini biliyorum.”

“Bahsettiğim şey o değil.” Benim tüm *ülkem* bir rüya üzerine kuruldu. İki yüz yıldan az bir zaman önce biz Moğollardan kaçan, kendimize ait topraklara sahip olmayan bir kabileden ibarettik. Fakat beyimiz –benim ceddim– Osman Gazi daha fazlasına sahip olabileceğimizin düşünüyordu. Büyük bir şeyhin göğsünden bir hilal doğdu, yükseldikten sonra büyüdü ve dolunay haline gelince kendisinin göğsüne girdi. Daha sonra göğsünden bir ağaç bitip büyümeye, yükselmeye başladı. Çınar ağacı yeşerdi, dallarının gölgesiyle bütün dünyayı kapladı. O günden sonra zürriyetinin, göçebe yaşayan halkının tüm dünyaya hükmedeceğini biliyordu. Şu anda geldiğimiz nokta, onun gördüğü rüyanın gerçekliğine delil değil mi? Ben bunu miras olarak aldım, Lada. Bu inkâr edeme-

yeceğim bir çağrı ve bir rüya. O yayılacak olan ağaç benimki ve ben bunu yapmak *zorundayım*.”

Lada onunla alay etmek, tartışmak istedi ama ruhu buna izin vermedi. İnsanın kendisinden çok daha büyük, etrafını tamamen kuşatan ve gerçek anlamda geride bırakmanın imkânsız olduğu bir düşünceyi çok iyi anlıyordu. Fethini talep eden şehir olmadan Mehmet’in tıpkı kendisi gibi her zaman yarım kalmış hissedeceğini biliyordu, çünkü aynı duyguları kendisi de memleketi için hissediyordu.

Mehmet eğilerek ona yaklaştı. “Bunu yapabilirim. *Biz* yapabiliriz. Birlikte.”

“Ne kadar istersek isteyelim, her zaman arzu ettiğimiz şeye sahip olamayız,” diye fısıldadı Lada.

Onun içinde bulunduğu ruh halini yanlış yorumlayan Mehmet yatağın üzerine atladı, onun göğsüne sokuldu ve elini gizlice karnından aşağıya indirmeye çalıştı. Her zamanki gibi Lada onun parmaklarını yakaladı, onu acıdan bağirtacak ve girişiminden vazgeçirecek kadar bükte.

“Çok zalimsin,” dedi Mehmet onun saçını kendi yüzüne örtüp ardına saklanırken.

“Bunu gerçekten de şimdi mi tartışmak istiyorsun?” Harem konusunda aralarında bir çeşit barış yapmışlardı: Lada harem diye bir şey yokmuş gibi davranıyordu, Mehmet de asla böyle bir şeyi onaylamıyormuş gibi. Fakat Lada hâlâ ona istediğini vermeyi reddediyordu. Bakireliğini korumak; kendini korumak, kalbinin tamamen ona ait olmasma engel olma konusunda bildiği tek yoldu.

Ve ayrıca bir kez ona izin verirse, tamamen ona ait olursa Mehmet’in onu Lada olarak görmekten vazgeçeceği ve oğlunun annesine yaptığı gibi onu bir kenara atacağı korkusunu yaşıyordu. Bundan daha çok korktuğu bir şey de bir çocuk sahibi olmak,

içten yıkılmaktı. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Bu çetin kış günlerinde, akşamın soğukluğuna karşı birbirlerine sarılmak, kendilerine ait iki kişilik, gizli bir ortam oluşturmak istiyordu. Fakat ondan durmasını istemenin her geçen gün daha da zorlaştığını da inkâr edemezdi.

Ani bir panikle fırlayarak onun sıcacık kucağından, yatağından kalktı. Sanki o anda serbest kalmazsa farklılaşacak, kendini tanıyamaz hale gelecekti.

“Nereye gidiyorsun?” Mehmet onu yakalamak için uzandı, ama Lada kendini onun ellerinden kurtardı.

“Talim yapmaya.”

“Tüm yeniçeri safları arasında en ölümcül asker gücüne sahipsin. Bugün daha fazla ne yapman gerekiyor ki?”

Lada cevap vermedi ve aceleyle onun odasından çıkarak kışlaya gitti. Nicolae yere çömelmiş, yüz ifadesinden yenildiği belli olan Petru’yla zar atıyordu. “Ah,” dedi Nicolae başını kaldırarak. “Lada bizi varlığıyla şereflendiriyor! Bu şerefi neye borçluyuz acaba?”

“Önderinize bu şekilde mi tavır alıyorsunuz?” Lada’nın sözleri Petru’nun dikkatini çekti. Hemen ayağa kalktı, dimdik durdu, başını eğip selam verdi.

Nicolae hiç acele etmedi, uzun vücudunu esnetti ve sonunda ayağa kalktı. “Arkasından gitmek isteyeceğim bir yere önderlik ettiğini hiç fark etmemiştim.” Ses tonu rahattı, ama anlamı onu her yönüyle taşıyordu. Nicolae onunla kaçıp gitmeye hazırdı. Ve Lada onu hiç düşünmeden kalmaya karar vermişti. O günden beri araları eskisi gibi değildi, ama Lada tüm vaktini Mehmet’le geçir-di ve bu durumu önemsemiyormuş gibi davrandı.

“Gidecek bir yerim olduğunda,” dedi Lada bakışlarını kaçır-madan ve başını dik tutarak, “yanımda olmasını isteyeceğim ilk kişi sensin.”

Nicolae iç geçirerek yara izi olan kaşını kaldırdı. “Öyle umarım.”

“Şimdi, biz...”

Mehmet bir hışımla kışlaya daldı, göğsü inip kalkıyordu, çok korkmuş bir çocuk da onun arkasından geldi. Mehmet çocuğa, “Anlat ona,” diye emir verdi.

Kocaman bir kafası ve incecik boynu olan çocuk ezberlediği mesajı ilettili. “Sultan Murat bu haftayı sağ atlatamayacak. Çandarlı Halil Paşa sen tahta oturmaya gelmeden önce tüm şehri sana karşı kışkırtmaya niyetli. Hemen şimdi yola çık, yanında sadece kesinlikle güvendiklerini getir. Gizlice gir. Halil Paşa tüm kapıları gözetliyor. Ben çocuğun haberle birlikte geri dönmesini bekleyeceğim. Kollarım gül ağaçları tarafından yaralandı. Saygılarımla, Radu.”

Mehmet gözlerini dikip ona baktı. “Son cümle ne anlama geliyor?”

“Daha önce bir mesajın Radu’dan geldiği konusunda kandırılmışımdım. Fakat bunu Radu ve benden başka kimse bilemez. Mesaj kesinlikle Radu’dan, ona şüphe yok.” Lada durdu, yüreğinde kardeşi için beklenmedik bir acı duydu. “Adamları topla. Hemen yola çıkıyoruz. Değiştirmek için fazladan atlar getir.”

“İlyas’a ne dersin,” diye sordu Mehmet.

“Ona güveniyor musun?”

“Evet, güveniyorum.”

Lada başını salladı. “Ama onun birliği çok büyük. Seni saraya fark ettirmeden sokmamız lazım. Ben onun birliğiyle birlikte bizi iki gün sonra takip etmesini sağlarım. Şimdilik çok hızlı bir şekilde at süreceğiz ve sadece benim adamlarım gelecek.”

Petru gözleri ışıldayarak, “Edirne’ye karşı ‘Şehre Saldır’ mı oynuyoruz?” diye sordu.

Lada onun beklentisine her bir küçük, sivri dişini ortaya çık-

ran samimi bir gülümseyişle katılmadan edemedi. “Evet. Başken-
te gizlice sızıyoruz.”

Stefan’ın yakaladığı tavşanların piştiği ateşin başında diz çökmüş olan Matei, “Ama eğer birbirimizden ayrılırsak, saldırıya daha açık durumda kalırız. Mehmet tanınmayan biri değil. Sahip olduğumuz tüm gözlere ve silahlara ihtiyacımız var.”

Petru, Nicolae, Stefan ve Matei, Lada’nın ilk yeniçerileri olarak konseye oturdular. Diğer adamlar yakındaki ormanda yayılmış, öğleden sonra ışığında uyumaya çalışıyorlardı. Yolu hızlı kat etmişlerdi, özellikle de geceleri at sürerek, yolların üzerindeki kasaba ve şehirlerden kaçınarak.

“Şehre yeniçeri olarak giremeyiz.” Nicolae başlığını çıkardı. “Bizi durdururlar, sorguya çekerler. Üstelik bir kadın tarafmdan yönetilen yeniçeri birliği hiç kimsenin gözünden kaçmaz.”

Lada hırsla inledi, toprağı tekmeledi. “Neden kadın olmak zorundayım ki?”

“Evet, neden?” Mehmet’in sesinde bir alay sezinleniyordu.

“Ben hiç seni öyle düşünmemiştim,” dedi Petru, onun bu samimiyetiyle Mehmet gülmek için kendini tutarken burnundan bir ses çıkardı.

“Stefan, bana göğüslüğünü ver.”

Her zamanki ifadesiz haliyle Stefan üzerindeki zırhı yavaşça çözdü. Gerçi çoğu hareket kolaylığı sağladığı için zincir zırh giyiyordu, ama Stefan her zaman bütün halde göğüslük takmayı tercih ediyordu.

Lada zırhı aldı ve kendi göğsüne taktı. Zırh göğüslerini bastırdı ama o kadar da dar değildi. Ateşin kenarından bir çıta aldı, soğumasını bekledi, sonra kömürleşmiş ucunu dudağının üzerine ve çenesine sürdü. “Eğer şehre gece karanlığında girersek, bir erkek gibi görünebilirim.”

“Gerçi yine de bir yeniçeri olarak,” dedi Nicolae.

Ufak tefek ve her zamanki gibi onların grubuna kenarından köşesinden sıkıca tutunan Amal o kadar yumuşak bir sesle konuştu ki Lada zorlukla duyabildi. “Kimse hizmetkârlara bakmaz.”

Lada tartışmak için ağzını açtı, ama tüm seyahat boyunca ona neredeyse bakmamıştı bile. Hatta Amal’ın atı yaşlı ve sıradan olduğu halde. Radu’nun güçlü ya da hızlı biri yerine onu seçmesi boşuna değildi. Amal bir ulağa göre en az tehditkâr, en fazla görünmez olabilen bir çocuktur.

Mehmet kaşlarını çatı. “O zaman ben kendi şehrimde bir hizmetkâr gibi mi gireceğim?”

Nicolae’nin gülümsemesi her zamankinden daha rahattı, fakat Lada onu bu gülümsemenin ardında alışlagelmiş sıcaklığından eser olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. “Bir sultan halkının hizmetkârı değildir de nedir?”

Lada göğüslüğünü Stefan’a iade etti, sonra Amal’a döndü. “Benim için doğru kıyafetleri hangi hızda çalabilirsin?”

Amal utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra yolun olduğu tarafa doğru koşup ağaçların arasında kayboldu.

Yemeklerini yedikten sonra adamlar üniformalarını çıkardılar. Yeniçeri başlıklarını bir yığın halinde bıraktılar, alacakaranlıkta parlayan, yuvarlanarak yığın haline getirilmiş kurukafalar gibiydiler. Yanlarında saflarını belli etmeyecek yedek kıyafetler getirmişlerdi. Başlarına basit sarıklar taktılar, karanlıkta hizmetkâr gibi görüneceklerdi. Kimse onlara çok dikkatli bakıp soruşturmadığı ya da dokunmadığı sürece, dış görünüşleriyle bağdaşmayan zırhları keşfedilmeyecekti.

Ancak Lada’nın üniformasından ve aylar öncesinde haremın içine sızmak için giydiği o aptal elbisesinden başka bir giysisi yoktu. Elbiseyi Amasya’da bırakmıştı. Mehmet’i korumak için olsa bile, o bir daha oynamak istemediği bir roldü.

Amal nefes nefese ve elinde soluk kahverengi kıyafetlerle geldiğinde Lada neredeyse vazgeçmek ve şehrin etrafını çeviren duvarların yüksekliğini hesaplama planı yapmak üzereydi.

“Aferin sana,” dedi Lada, basit elbiseyi giyip kuşağı beline sararak zırhını sakladı. Saçlarını topladı ve kaşlarına kadar indirdiği bir başörtüsü bağladı.

Nicolae kahkahasını saklayabilmek için öksürdü. “Tıraş olmak da isteyebilirsin.”

Lada kaşlarını çattı, sonra çizdiği sakalla bıyığı silmeyi ihmal ettiğini hatırladı. Yüzünü silerken, “Sanırım sakallı bir kadın dik-kat çeker,” dedi isteksizce.

Herkesin gitmeye hazır olduğu vakitte hava kararmıştı. Şehre yarım fersah kala durdular, üçerli ya da dörderli gruplar halinde hepsinin bildiği bir handa buluşacaklardı. Lada geriye bir tek o, Stefan, Nicolae ve Mehmet kalana kadar adamlarının gruplar halinde giderek gözden kayboluşlarını izledi. Radu’ya iletilecek şifreli mesaj, “ancak bir eşek kızağa karşı kalkan kaldırır,”dı.

“Kendimi bir hırsız gibi hissediyorum,” dedi Mehmet yola paralel şekilde ağaçların arasından sessizce ilerleyip ortaya çıkmak için son dakikaya kadar beklerlerken.

“Hırsızız zaten,” diye cevap verdi Lada. Durdu, şehrin duvarları görüş alanlarına girmişti. “Şimdi senin şehrinin çalışıyoruz.”

Bir adam hanın arkasındaki duvardan birdenbire ortaya çıktı. Uzun boyluydu, yüz ifadesi o kadar boş ve gözleri o kadar cansızdı ki Radu'nun içi ürperdi.

“Radu,” dedi adam, sorudan ziyade komut verir gibiydi.

Radu başını salladı. Başına bir şey gelmesin diye Amal'ı yanına almamıştı. “Sanırım takip ediliyorum.” Oraya kadar dolana dolana gelmişti ve elinden geldiğince dikkat çekmeden, amaçsız gibi yürümüş olsa da bir ayak sesi –kendini hissettiren bir pelerin– tüm yol boyunca onu gölge gibi izlemişti.

Adam Radu'nun üzerindeki ince ince dokunmuş, akşamın serinliğiyle kapüşonu örtülmüş pelerini işaret etti. Radu üzerinden çıkardı ve uzattı. Adam göze çarpmayan bir kapıya iki kez hızlıca vurduktan sonra pelerini üzerine geçirip bağladı, duruşunu ve yürüyüş şeklini Radu'nunkine benzeterek sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Kapı açıldı, Radu başını içeriye uzattı. Nicolae onu çekti ve hızlıca sarıldı, yüzündeki gülümseme her zamankinden gergindi, ama yine de yolculuğun gerginliğinin ardından biraz rahatlamış görünüyordu.

“Gel, bir odamız var.” Radu'yu eğri büğrü merdivenlerden yukarı çıkararak binanın arka tarafına götürdü, yanan ateşin ve pişen yemeğin sesi mutfağın arkasından geçtikten sonra gittikçe kayboldu. “Ana koridorda giriş kapısını gözetleyen bir adamımız var.”

“Epey süratli gelmişsiniz.” Radu boğazında gittikçe büyüyen acı verici yumruya, yüreğinde onu nefessiz bırakan çırpınışlara engel olmak için bir şeyler daha söylemeye çalıştıysa da başaramadı.

Birazdan Mehmet’i görecekti.

Ve Lada’yı.

Nicolae ikinci kattaki bir oturma odasının kapısını açtı, oda sanki birbirine çok yakın büyümüş ağaçlar gibi bir sürü adamla doluydu. Hepsi birden elleri silahlarında döndüler, Nicolae’yi gördüklerinde ve kapı kapandığında rahatladılar. Radu’nun gözü hiçbirini görmedi, aradığı tek bir kişi vardı...

Mehmet. Derme çatma bir masanın üzerine eğilmişti, masadaki lambanın yüzüne vuran ışığıyla gözleri sanki yumuşak ve sıcak bir şekilde parıltıyor gibiydi. Masanın üzerine yayılmış bir parşömenin üzerine işaret ediyordu, ayrıca üzerinde birçok silah vardı, Mehmet’in havada duran uzun parmakları haritanın üzerinde dolaşıyor, gizli planlar yapıyordu.

Ve yanında Lada vardı, kaşları çatıktı, odadaki en kısa boy-luydu ve yine de bir şekilde en fazla yeri işgal ediyordu. Onunla bağdaşmayan kadın kıyafetleri giymişti.

Başını kaldırıp bakan ilk o oldu. Yüzünde oluşan ifade Radu’nun gelecek bir darbeye karşı kendini koruyormuş misali içgüdüsel olarak omuzlarını içe doğru çevirmesine sebep oldu. Ancak bakışlarını tekrar masaya çevirdikten sonra Radu onun yüzündeki ifadenin önce öfkeden, sonra da üzüntüden kaynaklandığını anladı.

Fakat Mehmet doğrulup ona baktığı andan itibaren her şeyi unutup gitti. Yüzünde rahatlamış olduğunu ifade eden bir gülümsemeyle kalktı ve gelip ona sarıldı. Radu gözlerini kapatarak bu sarılmaya kısa bir anlığına karşılık verdi. Bunu daha fazla sürdürürse kendine ihanet edecekmiş gibi geldi. Mehmet’in omuzlarını tutarak geri çekildi. “İyi misin?”

Mehmet başını sallayarak duvar boyunca duran alçak sediri işaret etti. Kendisi oturdu, Radu da ardından yanına oturarak ona döndü.

“Ya babam?”

“Yarın akşama hâlâ hayatta olursa şaşırırım doğrusu. Üç gündür bilinci yerinde değil.”

“Neyle savaşıyoruz?” Lada yanlarına gelerek sordu. Kollarını göğsünde sıkıca kenetlemiş, Radu’ya hitap ederken ona şöyle bir göz gezdirmişti.

“Çandarlı Halil Paşa’nın askeri güçleri şehre dağılmış durumda, şehrin tüm girişlerini gözlüyorlar. Saray her zamanki gibi korunuyor. Mehmet’i fark ettirmeden içeri sokmak problem olacak.”

Lada’nın yüzü daha da ciddileşti. “Halil ne yapabileceğini sanıyor? Talep edebileceği hiçbir şey yok. Buradaki insanlar Mehmet’in hüküm sürmesinden sakınıyor olsalar da, tahtı bir paşaya bırakacak değiller ya.”

Radu, “Erkek kardeşi var,” dedi.

“O daha bir bebek!”

“Eğer bana bir şey olursa,” dedi Mehmet, “Halil Paşa kendini sadrazam ilan edebilir ve devleti yönetecek yaşa gelene kadar saltanat vekili olarak hükümdarlık edebilir. Muhtemelen o sultan olacak yaşa geldikten sonra bile. Çocuğun validesini pek tanımıyorum, ama kendisi saltanat vekili olacak kadar güç sahibi biri değil.”

“Ama Halil Paşa seni öldüremezse, o zaman elinde bir koz kalmamış olur,” dedi Lada.

Radu başını iki yana salladı. “Hayır. Başka bir yol izleyecek.” Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı, Çandarlı Halil Paşa’nın daha büyük olan planının ne olabileceğine dair bir ipucu bulabilmek için hafızasını zorladı. Ve sonra hatırladı... Salih’le geçen o kor-

kunç gece. Konstantiniye’den bir mektup vardı. Özellikle üstünde durduğu isim neydi? Radu bir elini alnına koydu, çok isteyip de alamadığı, hiç istemediği halde yine de aldığı öpücükten başka hiçbir şey düşünemediği halde, mektuptaki satırları kelime kelime gözünde canlandırmaya çalıştı.

Sonra aklına geldi. “Orhan! Bu isim senin için bir anlam ifade ediyor mu? Konstantin’den Halil Paşa’ya yazılmış bir mektupta adının geçtiğini gördüm.”

Mehmet bir anda gerilmişti. “Taht üzerinde hak iddia eden biri. Akrabalık bağıyla benim tahtımın vârisi olduğu ileri sürülüyor. Onunla kan bağıımız olduğundan bile şüpheliyiz, ama Konstantin bize karşı onu yıllardır elinde tutuyor. Babam Konstantin’in onu buraya yollamaması ve belaya yol açmaması için her yıl para gönderiyor. Halil Paşa tüm şehri bana karşı kışkırtmaya ve Orhan’ı sultan olarak getirmeye niyetli o halde. İşleri yeterince dengesiz tutabilirse Edirne’yi zapt edebilir, bir iç savaş çıkarabilir ve bu şekilde Konstantiniye’yi zarar görmekten koruyabilir. O yılana ne kadar para ödediklerini merak ediyorum.”

Radu’nun rengi attı. “O zaman çok sayıda Osmanlı ölür. Bir iç savaşın nelere mal olacağını nasıl olur da umursamaz?”

Lada masadan bir hançer aldı. “Çözüm basit. Bu gece Halil’i öldürüyoruz, İlyas yeniçerileriyle beraber iki ya da üç gün içinde gelir ve şehir bizim olur.”

“Bu iş o kadar basit *değil*,” dedi Radu.

Lada ukala, alaycı bir tavırla ofladı, ama Mehmet yüzünü çevirip tüm dikkatini Radu’ya verdi. Lada yüzü kararırken sanki çarpılmış gibi irkildi.

“Anlat o zaman,” dedi Mehmet. “Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?”

Radu keyiflendi. “Bir fikrim var.”

“Ben zaten her zaman kırmızının bana maviden daha çok yakıştığını düşünürdüm,” dedi Nicolae ve dökümlü elbisesini çekiptirip durdu, yüzüne peçesini de takmıştı.

“Bundan kimseye bahsetmeyelim,” dedi Mehmet homurdanarak. Biri yeni cariyelere çok yakından bakacak olsa, onların yüzünde göreceği katletme ifadesinden ödü kopacağı kesindi.

Lada bir şey söylemedi, yalnızca en sona kalan adamlarının da duvara tırmanıp kışla birlikte soğuyan harem bahçesine atlamalarını bekledi. Sadece dört adamını getirmişti: Matei, Nicolae, Stefan ve Petru. Radu daha fazla sayıda kadın kıyafeti getirememişti ve grup ne kadar az kişiden oluşursa o kadar az dikkat çekerlerdi. Diğerleri İlyas’ı gözlemek ve onu plandan haberdar etmek için şehirden ayrılmışlardı.

Herkes duvardan geçtikten sonra Lada sarkıttığı ipi çekti, sardı ve kuşağının içine sakladı. Radu her ne kadar istemese de Mehmet’in sürekli olarak Lada’nın her hareketini inceleyişini görmezden gelemiyordu.

“Hüma Hatun’u gözlüyor olacaklar,” dedi Radu. Hareme girmek için hasta olan Hüma Hatun’la görüşeceklerine dair yalan söylemişti, ama gerçekte bu işe onu dahil etmiyorlardı. Hüma Hatun çok dengesiz, ne yapacağı hiç belli olmayan ve çok göz önünde bir tercihti. “Buradan saraya en kısa mesafe, sultanın daireleri. Bu bizim en iyi giriş noktamız olabilir.” Radu çenesini ovuşturdu, sonra gülümsedi. “Ben Sultan Murat’ın çok sevdiği kişilerden biri olarak tanınıyorum. Beni takip edin. Ve kadın gibi görünmeye çalışın.”

“Bunu nasıl yapacağım?” Petru homurdandı.

“Lada’yı örnek almaya ne dersin?” diye bir öneride bulundu Matei. Tutulan kahkahaların burundan çıkan sesi peçeler sayesinde

boğuklaşıyordu, Lada duymamış gibi davrandı. Gergin bakışları, Radu'ya belki de ablasının aslında buna içerlemiş olduğunu düşündürdü.

“Kısa adımlar,” dedi Lada. “Vücudunuzun neresini kıvrılabiliyorsanız kıvrın. Omuzlar hafifçe öne arkaya hareket edecek, kalça salınacak. Sanki bacaklarınızın arasında bir şey yokmuş gibi yürüyün, bu zaten Nicolae ve Petru için hiç de zor olmayacaktır.”

Bastırılmış boğuk kahkaha sesleri bir daha yükseldi.

“Ayrıca gülmeye ve konuşmaya son verseniz belki daha iyi olur,” dedi Radu başını iki yana sallayarak. Grubun önünden kendine güvenerek yürüdü. Büyük giriş kapısına geldiklerinde Radu muhafızları başıyla selamladı.

Haremağası kaşlarını kaldırarak Radu'nun arkasına baktı.

“Doktorlar Sultan Murat'ın bilincini yerine getirmek için algılarını harekete geçirmeyi denememizi tavsiye etti. Ben de düşündüm ki, şey...” Radu utangaç bir şekilde gülümseyerek arkasındaki kadınları işaret etti.

Haremağası kapıyı açtı ve hepsi içeri girdi. O esnada Radu haremağasının “kadınlara” ya da ayaklarına dikkatle bakmaması için dua etti. Onlar için ayakkabı bulamamıştı ve deri çizmeleri, tüm hayatlarını dört duvar arasında geçiren kadınlara göre çok alakasızdı.

Bir sonraki kapı Sultan Murat'ın özel dairelerine açılıyordu ve kapı önünde birçok yeniçeri nöbet tutuyordu. Radu heyecandan kan ter içinde kaldığını hissetti, aynı açıklamayı yapıp aynı imalı ve utangaç gülümseyişle baktı. Yeniçeriler umursamazca omuz silktiler, belli ki neredeyse ölmüş bir adam için nöbet tutmaktan sıkılmışlardı.

Ve artık içerdeydiler.

Radu, Sultan Murat'ın istirahat ettiği dairenin önünde durarak

Mehmet'e, "Onu görmek ister misin?" diye sordu. Gergin bir şekilde koridora doğru baktı, her an yeniçerilerin hatalarını anlayıp bir hışımla kılıçlarını çekerek gelebileceklerinden emindi. Ya da tehlikeyi bildiren bir doktor. Ya da belki Çandarlı Halil Paşa bekliyor olacaktı.

Fakat şimdilik yalnızdılar.

Mehmet babasının dairesine girip girmemeyi bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Bunun için bir sebebim yok."

Radu tuhaf bir şekilde içeri girmek ve saygılarını sunmak istiyordu. Nasıl bir adam olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, orada olmalarının tek sebebi Sultan Murat'tı. Ve Radu bunu değiştirmeyecekti. Sultan Murat ondan çok şey almıştı, ama ona Mehmet'i ve İslam'ı kazandırmıştı.

Radu elini Mehmet'in omzuna koydu ve bir kez sıktı. Sonra onları görkemli, muhteşem odalardan geçirdi ve çok az kullanılan bir odaya götürdü. Misafir ağırlamak için çok küçük bir odaydı ve Sultan Murat'ın ölüm döşeğinde olması sebebiyle ziyaretçilerin sayısı azdı, baştaki dairelere alınmışlardı.

Güvende olduklarına emin olup kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, adamlar kıyafetlerini çıkardı, bazıları bu konuda diğerlerine göre daha aceleci davrandı. "Senin yüzünün peçeli halini tercih ederim," dedi Nicolae, üzerindekiyi çıkaran Petru'ya.

"Ben de senin ağzının kapalı halini tercih ederim," diye sert bir cevap verdi Petru.

Birbirlerine karşı bir rahatlık, bir güven duygusu vardı ve bu da birbirlerini çok iyi tanımalarından kaynaklanıyordu. Belki birbirlerini sevmiyorlardı ama canları söz konusu olduğunda birbirlerini koruyacaklarından emin olmalarından ileri geliyordu.

Radu bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti. Korkuların ve karmakarışık, istenmeyen duyguların olmadığı bir arkadaşlık.

Kemal arkadaştan ziyade onun için bir akıl hocasıydı, akran de-
ğillerdi. Lazar’a güveniyordu, ama onu bu arkadaşlıkta rahatsız
eden bir şey vardı, Lazar’ın ona karşı beslediği arzuyu ima etmesi
Radu’yu ona karşı sürekli savunmaya geçiriyordu. Diğer adamlar-
ını kendisine her daim belli bir mesafede tutuyordu, bazılarının
bildiği şeyi onların da anlamasından korkuyordu. Lazar’m, Hüma
Hatun’un, Lada’nın bildiği şeyi. Mehmet’in bilmediği şeyi.

Radu, Mehmet’in yalnızca ona bakarak bile ona karşı neler
hissettiğini görememesinin kendisi için bir rahatlık mı yoksa kal-
bine saplanan başka bir hançer mi olduğunu bilmiyordu.

Mehmet, Radu’ya dönüp, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Radu göğsünün kabardığını, sırtının dikleştiğini fark etti. “Ye-
niçeri ağasını buraya getireceğim.”

Lada itiraz ederek başını iki yana salladı. “Çok tehlikeli.”

“Evet, tehlikeli ama şehrin yeniçerilerini Çandarlı Halil Paşa’nın
ellerine bırakmak çok daha tehlikeli. Yeniçeri ağası bizi bugün
görürse belki bize ihanet edebilir. Fakat onu Mehmet’i destekle-
mesi için ikna etmezsek, onunla sokaklarda savaşağız.”

“Katılıyorum,” dedi Mehmet.

Yeniçeri ağasını Sultan Murat’ın dairelerine getirmek kolay
bir işti. Radu onu kimin çağrttığını soran hizmetkâra bir şey söy-
lemedi. Kazancı Doğan, Radu’yu görme konusunda rahattı, ku-
şatma sırasında iletişim kurmuşlar ve arkadaş olacak kadar sohbet
etmişlerdi. Radu gülümseyip onu takip etmesi için elini salladı.

Kapı açılıp Mehmet’i altın varaklı, gösterişli bir koltukta üze-
rinde koyu mor kaftan ve başında da bordo renk sarıkla oturur-
ken gördüğü anda, Kazancı Doğan hafif bir şok ifadesiyle kendi
saygınlığına ihanet etti. Mehmet elinde bir nefes kadar rahat bir
şekilde kılıç tutuyordu.

“İçeri gel,” dedi Mehmet.

Kazancı Doğan başını eğerek içeri girdi, pek belli etmeden hızlıca her iki tarafta duvar dibinde duran nemrut suratlı adamlara göz gezdirdi. Lada hâlâ köşede oturuyordu, bir ayağını sedirin üzerine kaldırmıştı, diğer ayağını da tembel tembel sallıyordu. Kalın darağacı ipine sıkı bir düğüm attı, sonra sanki tavana asılı olduğunu unutmuş gibi ilmeği yana attı, ilmek yere doğru sallanmaya başladı.

Radu ona olan tüm kızgınlığına rağmen içinde bir sevgi hissetti. Lada bazen gerçekten de olağanüstüydü.

“Şehre geldiğinizden haberdar değildim şehzadem,” dedi Kazancı Doğan.

“Evet, ne gariptir ki kimse bana hünkârımızın vefat etmekte olduğunu söylemeyi münasip görmedi. Fakat birtakım şeylerin değişme eşiğinde olması itibariyle, sizinle anlaşma yoluna gitmemiz gerektiği kanaatine vardım.”

Kazancı Doğan bir şey söylemedi.

“Bir önceki hükümdarlığım sırasında senin adamlarınla disiplin problemleri yaşadık. O zamandan sonra yeniçerilerini kontrolün altına almayı başarabildin mi?”

Kazancı Doğan’ın yüzü kızardı. “Benim yeniçerilerim devletimiz için diğer askerlerden çok daha fazlasını yapmaktadırlar, şehzadem. Onları muhafaza etmek ve sorumluluğunu üstlenmek benim vazifemdir.”

“Elbette. Bana teşkilat yapısını tekrar hatırlat.”

Şaşırarak kaşlarını çatan Kazancı Doğan, yeniçeri ocağının kumandanı olduğunu, yeniçeri ocağı ve acemi ocağı işlerinden sorumlu olduğunu, her bölüğün ve garnizonun kendisine rapor verdiğini anlattı. Mehmet düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Ve sadece sultana biat edersin, başka kimseye değil, öyle mi?”

Kazancı Doğan kolayca cevap verdi. “Evet şehzadem.”

“Fakat sultan kumandan değil. Sensin.”

“Evet şehzadem.”

Mehmet başını salladı. “Sipahilerden ve onların sonu gelmez politikalarından ayrı olman iyi. Ben yeniçerilerime her şeyin üzerinde değer veriyorum. O halde söyle bana, adamlarını idare etmekte sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?”

Kazancı Doğan’ın yüzü kurnaz bir ifade aldı. “Takatsiz kaldık şehzadem. Skanderberg’e karşı çıkılan kuşatma seferi uzun ve moral bozucu oldu. Adamlarımın çoğu hasta döndüler ve daha yeni sıhhatlerine kavuştular. Birtakım kaygılar var...” Sonrasında söyleyeceği kelimeleri titizlikle seçiyormuş gibi durdu. “...O da şudur ki şehzadem, siz tahta çıktığınız *zaman* bir başka uzun süreli ve hastalıklarla dolu olacağı muhakkak olan bir sefere gönderilecek olmaları.”

Mehmet şaşırarak başını yana eğdi. “Skanderberg’e karşı sefere çıkma arzusunda değilim. Bu hünkârımızın münakaşasıdır, benim değil.”

“Skanderberg değil.”

Mehmet’in zeki yüzünde akli karışmış gibi bir ifade oluşması neredeyse Radu’yu güldürecekti. “Kimi kuşatma altına alacağım? Benim zaten meşgul olmam gereken bir imparatorluğum var, en iyi şekilde hükmedebilmek için yardıma ve zamana ihtiyacım var. Bu konuda benim elim ayağım olmaları için yeniçerilerime bel bağlayacağım. Onların istikballeri için tek tasavvurum budur.”

Kazancı Doğan çekimser bir şekilde anladığını belli eden bir ses çıkardı.

“Söyle bana, hünkârımızın devleti iyi yönettiğini düşünüyor musun?” Mehmet, Kazancı Doğan’ın yüzündeki telaşlı ifadeye

gölümseyerek karşılık verdi. “Çekinme. Hünkârımız artık can veriyor. Neyi daha iyi yapabileceğimizi mütalaa etmek vatan hainliği değildir. Misal, adamların mükâfatları hakkında ne düşünüyorlar?”

Kazancı Doğan hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Birtakım şikâyetler mevcut. Biz devletimiz için büyük bir yükü omuzluyoruz, ancak diğerlerinin daha büyük miktarlarda mükâfatlandırıldıklarını görüyoruz.”

“Katılıyorum. İlk icraatım mali durumu incelemek, vergilerin nerelerde hatalı kullanıldığını tespit etmek ve tüm müsait ödenekleri yeniçeri maaşlarını artırmak için kullanmak olacak. Senin adil fakat cömert bir ödenek miktarı düşünmeni istiyorum. Yeniçerilerin –ve senin– size benim kadar değer verebilecek ya da ihtiyaçlarını karşılayabilecek kimsenin olmayacağını bilmeniz benim için çok önemli.” Mehmet’in gülümsemesi kayboldu, sesi kadar bakışları da sertleşti. “Benim size sunabileceklerimi başka *hiç kimse* sunamaz ve her kim buna kalkışırsa, *vatan hainliği* yapmış olur.”

Kazancı Doğan büyük bir saygı gösterisiyle daha çok eğildi. “Sultanımız olmanızı ve size hizmet etmeyi iştiaikle beklemekteyim şehzadem.”

“*Ceddiniz.*”

“Evet şehzadem. Ceddimiz.”

Mehmet başını salladı. “Görüşmemizin gizliliğine gereken ehemmiyeti göstereceğine güveniyorum. Henüz burada bulunduğumu ilan etmeye hazır değilim. Hünkârımın eli kulağında vefatı için bir miktar da olsa yas tutabilmek için mahremiyet arzu ederim. Benim mevcudiyetimden başka biri haberdar olduğu vakit kimin bana ihanet ettiğini iyi bileceğim.”

Kazancı Doğan’ın boğazındaki âdemelması, sertçe yutkunmasıyla hareket etti. “Evet, şehzadem.”

Mehmet gülümsedi, cömertçe kollarını iki yana açtı. “Yeniçeri ocağının başında olduğunu görmeyi umuyorum. Hünkârımız vefat ettiğinde ilk iş maaşları artırma şartları üzerinde mutabık kalacağız ve adamlarına ilan edebileceksin.”

Matei yerlere kadar eğilen Kazancı Doğan’a çıkarken eşlik etti.

“Sence işe yaramış mıdır?” Mehmet endişeli bakışlarla sordu.

Radu kendini bir koltuğa bıraktı, yeniçeri ağası geldiğinden beri iyice tırmanan gerginliği artık yok olmuştu. “Aptal değil. Ona Çandarlı Halil Paşa’dan daha çok şey sunabileceğinin farkında. Ayrıca adamlarının takatsiz olduklarını söylerken de samimiydi. Sokaklarda çatışmaktan ve uzun sürecek bir iç savaştan kaçınmak isteyecektir. Seninle ittifak kurmakla artık kazandığı çok daha fazla şey var.”

“Katılıyorum.” Mehmet gerinerek kalktı. “Güvenli bir şekilde tahta geçer geçmez onu öldüreceğiz.”

Radu şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ama Lada ilmeğin düğümünü biraz daha sıkarak, sadece başını salladı.

“Şimdi ne yapacağız,” diye sordu Petru.

“Şimdi babamın ölmesini ve İlyas’ın gelmesini bekleyeceğiz.”

Her iki olay da ertesi gün gerçekleşti. Amal şehir kapılarından haber getirdi, onlara İlyas’ın yeniçerileriyle birlikte geldiğini ve muhafızlar onların girmesini engellemeye çalışırken askeri bir disiplin ve kararlılıkla kapıdan geçtiklerini söyledi. Mehmet babasının yattığı dairenin üzerindeki kuleden izledi, beyaz başlıklardan oluşan geçit töreni sokaklarda mahşeri bir gösteri yaratmıştı.

“Halloldu mu?” diye sordu Mehmet.

Radu onun neden bahsettiğini anlamadı, ama Petru başını sallayarak yanıt verdi. “Baban öldü.”

“O halde halkımla selamlaşmaya gidiyorum.” Pencereden döndü, kavuğuna işlenmiş sirmalar parılıyordu. Kıyafeti Romalı imparatorların kıyafetlerinin geleneksel rengi olan koyu mor renkteydi. Omuzlarının üzerine yakutlarla süslü ağır, geniş bir altın gerdanlık asmıştı. Arkada kat kat duran bir pelerin giymişti.

At üzerinde dışarı çıktılar. Kazancı Doğan’ın yeniçerileri onları karşıladı, şehrin merkezindeki meydana varana ve İlyas’a katılana kadar daha çok sayıda toplandılar. Mehmet atını önde sürdü, elindeki kılıcı havaya kaldırdı, sultanın ölümü camilerden salalar okunarak duyuruldu. Bütün şehrin etrafında dolaştıktan sonra Mehmet saraya döndü.

Çandarlı Halil Paşa taht odasında onu bekliyordu, yüzünde öldürecekmiş gibi bir ifade vardı. Mehmet doğrudan ona yürüdü ve omuzlarını sıkıca tuttu. Lada kılıcını çekmiş, tam Mehmet’in arkasında durmuştu. Çandarlı Halil Paşa’nın yüzündeki şiddetli ifade bir anda yerini mutlak korkuya bıraktı. Bu fikir Radu’nundu, tüm gizli tedbirlerinin ardındaki asıl büyük plan...

“Halil Paşa, merhum hünkârımızın en çok güvendiği danışmanı, büyük imparatorluğumuzun en akıllı adamı.” Mehmet hâlâ aceleyle şık kıyafetlerini düzeltmeye çalışan, bir araya gelmiş asilzadelere döndü. “Çandarlı Halil Paşa bundan böyle benim sadrazamım olarak hizmet verecek, Osmanlıların zaferi için yeni bir refah ve sulh çağıma girerken bana rehberlik edecek!”

Kalabalık alkışladı. Halil Paşa’nın korkusu yerini şüpheciliğe, sonra da başka hayvanın avını çalan bir tilkinin zafer dolu sinisi gülümsemesine bıraktı. Fakat tilki, Radu’nun tazılarının onun etrafını çevirdiğini, onu tam olarak olmasını istedikleri noktaya sürdüklerini fark etmede başarısız oldu.

Zavallı tilki, diye düşündü Radu.

Mehmet'e cediti Osman Gazi'nin kılıcı verildi. İki eliyle büyük bir saygıyla tuttu, kınına geçirdi ve kuşandı. Artık tüm ülkesinin tarihini, kurduğu hayalleri üzerinde taşıyordu.

Cülus sırasında Lada nasıl hissetmesi gerektiğini bilemedi. Karşısındaki, baş başa kaldıklarında hayalini haddinden fazla tutkuyla dile getiren Mehmet değildi. Bu Mehmet ipekler giymiş, kılıç kuşanmış, gösterişli bir sarık takmıştı; yüz ifadesi ciddi, sert ve dokunulmazdı. Bir yükseltinin üzerinde duruyordu, diğer herkesten ayrı bir konumdaydı. Tek vazifesi –ve bu vazifeyi bütünüyle ortaya koyan bir unvanı olan– adam ihtiyacı olursa diye Mehmet'in ayağının altına koymak üzere bir tabure taşıyordu. Mehmet'in sarıklarının kâhyalığını yapan bir adam vardı. Mehmet'in solunda duran adam elinde bir parfüm ve yelpazeyle hazır duruyordu, olur da ulaşılamaz olana ulaşma cesaretini gösterecek pis bir koku olursa diye.

Çünkü artık Mehmet öyleydi.

Sonu gelmez törenler, vezir atamaları, hediyelerin kabulü sırasında Mehmet aynı yerde durdu, ama sanki gittikçe daha çok uzaklaşıyordu.

Lada durup onu korur ve Mehmet'in hayalinin kök salısını seyrederken, çeşnicibaşların acaba damarlarında içten içe kaynayan kıskançlığının da tadını alıp alamayacaklarını merak etti.

Lada bir türlü bitmek bilmeyen cülusu seyretmekten daha tiksindirici ve sinir bozucu bir vazife daha düşünemiyordu. Sultan Murat'ın dairelerinin dış tarafındaki bir dairede olan Mehmet, babasının tüm eşleri ve cariyeleriyle tek tek görüştü. Lada'nın talebi doğrultusunda her kapıda iki muhafız vazifelendirilmişti ve Lada'nın adamlarından biri de daima Mehmet'in bulunduğu odada bulunacaktı.

O gün, bu vazife sırası ondaydı. Kadınlar en düşük seviyeden başlamak üzere ki, sıra hizmetkârlardan daha yeni tüm harem mevcuduna gelmişti, birbiri ardına onun huzuruna çıkarlarken Lada hükümdarlığın bu yanının gerçekliğini kabullenmek zorunda kaldı. İki bir kılıcının kabzasını yakalıyordu. Tam olarak kimi öldürmek istediğine bir türlü emin olamıyordu.

Korkudan titreyen bir cariye gitti, ardından Lada'nın tanıdığı bir kadın geldi. Mara hâlâ Osmanlı saraylarına uygun tarzda giyinmiyordu. Üzeri nakışlı güzel bir elbise giymiş, peçe takmamıştı. Saçları arkaya toplanmış, özenle kıvrılıp bukleler yapılmıştı. Genel görüntüsünde Osmanlı tarzını yansıtan bir şey yoktu. Mehmet'in önünde eğilmedi, yalnızca bir kaşını kaldırdı. "Günaydın." Türkçe yerine Latince konuşmuştu.

Mehmet şaşırarak gülümsedi. "Mara Brankovic."

"Şöhretim benden önce geliyor," Mara onun önünde büzülecek durmaktansa, Mehmet'in oturduğu koltuğa paralel duran bir kanepeye geçip oturdu.

"Seni iyi gördüğüme sevindim."

"Dulluk bana yakıştı."

Lada gülmemek için kendini tutmaya çalıştıysa da burnundan çıkan sese mani olamadı. Mara ona kısa bir bakış attığında hemen tanıdı ve soğuk bir şekilde gülümsedi.

Mehmet hafifçe öksürerek Mara'nın dikkatini tekrar kendine çekmeye çalıştı. "Seninle ilgili ne yapacağım konusunda henüz kesin bir karar vermiş değilim." Diğer kadınların büyük bir çoğunluğu haremdeki konumları ve kimlerle münasebetleri oldukları göz önüne alınarak çeşitli eyaletlere gönderilmişlerdi. Önemli ailelerin kızları geri gönderildi, bazıları Mehmet ve kızların babaları tarafından önceden ayarlanmış evlilikler vasıtasıyla gittiler. Hatta o an bile Radu, Mehmet adına önemli bir paşaya bir eş ayarlama konusunu konuşuyordu. Elden ele geçen sikkeler gibi kadınlar da bir elden diğerine aktarılıyordu.

Lada kılıcın kabzasını daha sıkı tuttu.

"Konstantin'den bir evlenme teklifi aldım," dedi Mara.

Mehmet şaşkınlığını gizleyemedi. "*Konstantin mi?*"

"Bunun, senin babamla ve Sırbistan'la olan ittifakını zayıflatacağını düşündüğünden şüphe ediyorum, çünkü benim etkim sebebiyle babamın Varna Savaşı'nın dışında kalmasının bunda büyük payı var. Tabii Sırbistan'ın tabiliğini kaybetmek, imparatorluğun için büyük bir yıkım olur ve tahta geçer geçmez böyle bir şeyin yaşanması utanç verici olur. Avrupa'nın senden pek bir beklentisi yok."

Mehmet başını salladı, yüzü artık duygularını açığa vurmayan, dikkatli bir ifade almıştı. "Onun küstahlığına şaşırdım. Bu kadar hızlı olmasına da. Bunu bana anlatmakla gösterdiğin akıllılığa de hayret ettim doğrusu."

Lada bunu sorgulamadı. Muhakkak ki Mara'nın bunu anlatmakla amaçladığı bir şey vardı. O, eline geçen bir fırsatın boşa gitmesine razı olmayacak kadar zeki bir kadındı.

Mara hafifçe omzunu silkti, başını yana eğdi. "Tanrı beni hür kıldı. Bir daha asla evlenmeyeceğim. Ben zaten Konstantin'e memleketim Sırbistan'a dönmek üzere yola çıkar çıkmaz imzalayıp göndereceğim bir mektup yazdım."

Mara'mn elinde kılıç yoktu, fakat kendisini etkili bir silah olarak kullanmıştı. Mehmet'in Mara'ya zarar vermesi, babasıyla olan ittifakı tehlikeye attığı anlamına gelirdi ki Mehmet bunu yapamazdı. Ve eğer onu kızdırırsa, Konstantiniye'nin daha fazla ittifak kurma şansını güçlendirmiş olurdu. Mara'yı kendisinin seçtiğinden başka bir amaç için kullanamazdı.

Aniden, Lada ona çok imrendi. Mara'nın tüm sabrı sonunda meyvesini vermişti. Kendi kaderini kendi tayin etmiş, onun adına plan yapmaya çalışan herkesten sonunda kurtulmuştu.

Mehmet ayağa kalktı ve başını saygıyla eğdi. "Hemen tüm ayarlamaları yapmalıyım. Sana ve babana sunacağımız hediyelerle ve yenilenmiş bir barış anlaşmasıyla birlikte sabah seni memnuniyetle yolcu edeceğiz."

Mara ayağa kalktı, zarif bir şekilde reverans yaptı. Lada'ya gülümseyişi bu sefer içtendi. Sonra, kendi tırnaklarıyla kazdığı bu kaçış için şükranlarını sunmadan dışarı çıktı.

"Onu özleyeceğim," dedi Lada.

Mehmet güldü. "Bu beni hiç şaşırtmadı. Mara her zaman babamın eşleri arasında en korkulan olmuştur."

"Hazır korkulan eşlerden bahsetmişken..." Lada kapıya doğru başıyla işaret etti, Hüma Hatun kabul edilmek için bekliyordu, yanında ona eşlik eden bir haremağası vardı.

"Cariye. Asla bir eş değildir." Hüma Hatun şimdiye dek olmadığı kadar titrek bir sesle konuştu. Cildi o kadar sapsarı olmuştu ki Lada başka yöne bakmak istedi, önceleri epey gurur duyduğu vücudu şimdi artık bol cübbenin altında kayboluyordu.

"Validem." Mehmet onun oturmasına yardımcı olmak için ayağa kalktı. "Gelmenize gerek yoktu."

"Elbette geleceğim. Sen benim şehzademsin. Sultansın."

Lada bu sözlerin gururla, hatta sevinçle söylenmesini beklerdi, ancak sanki bu sözler Hüma Hatun'un ağzında acı bir tat bırakmıştı.

“Fakat sizin istikbalinizle ilgili herhangi bir sual söz konusu değil,” dedi Mehmet. “Burada, sarayda kalacaksınız.”

“Beni endişelendiren istikbalim değil. Bazı şeyler üzerinde konuşmamız gerekiyor. Seni tahta çıkardık, şimdi tahtta kalmanı temin etmemiz gerek.”

Mehmet onun elini kendi elleri arasına alarak başını iki yana salladı. “Bu sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil. Ben sizin sadece iyileşmeyi düşünmenizi arzu ediyorum.”

Sanki Mehmet ona bunları söylememiş gibi Hüma Hatun konuşmaya devam etti. “Artık Orhan konusunda hiçbir şey yapamayız, ama üvey kardeşin Küçük Ahmet meselesi var. İşte asıl üzerinde durulması gereken tehdit o.”

Mehmet kendini geriye çekti. “Onun güvende olacağı bir yere gönderilmesi için gerekeni yapacağım.”

Hüma Hatun hırıltılı, şiddetli bir şekilde öksürdü. “Güvende mi? Taht için karşına çıkacak en yakın rakibini güvende tutmak mı istiyorsun?”

“O daha bir bebek.”

“Her zaman bebek kalmayacak. Babanı düşün, erkek kardeşleriyle sürdürdüğü taht kavgaları sebebiyle boşa harcadığı yılları düşün. Neredeyse imparatorluğu parçalara ayıracaktı. Senin ve Ahmet’in arasında aynı olayların cereyan etmesine müsaade edemeyiz!”

Mehmet ellerini çekti, ayağa kalktı ve öfkeyle baktı. “Burada biz diye bir şey yok validem. İlerideki tehlikelere gayet vâkıfım. Ahmet’i emniyette... emniyetli bir şekilde buradan uzakta, onu bana karşı kullanabilecek insanların ulaşamayacağı bir yerde, validesi olan zavallı Halime Hatun’dan veya onun ilgisini benim üzerime çekecek insanlardan ayrı tutacağım. Bir mahpushanede büyüyecek. Bu meselenin üzerinde daha fazla durmak istemezsem beni bağışlayın.”

Hüma Hatun'un yüzündeki gaddarlık ifadesi Mehmet'inkine o kadar yakındı ki, onların birbirlerine olan benzerliklerini görmek bir anda Lada'yı hayrete düşürdü. Yüzlerinde bir şiddet ifadesi vardı, sanki kafalarına koydukları bir şey gözlerine işlenmiş gibiydi.

Sonra Hüma Hatun kendini topladı, hastalığına ve bitkinliğine teslim oldu. "En azından Halime Hatun için bir tasarrufun olduğunu söyle bana. Onu iyi değerlendir."

Mehmet düşünceli bir şekilde iki kaşının ortasını ovuşturdu. "Evet, evet. Birazdan onunla görüşeceğim. Onu İshak Paşa'yla evlendirmeyi düşünüyorum. Yeni beylerbeyi olarak İshak Paşa'yı Anadolu'ya gönderiyorum. İshak Paşa'nın Çandarlı Halil Paşa'dan uzak olmasını istiyorum. İkisi beraberken çok güçlüler."

"Evet, bu akıllıca. Gerçi ben hâlâ Halil'in sana bir kazığın tepesinde hizmet vermesinin daha olacağını düşünüyorum." Hüma Hatun kolunu uzatarak ayağa kalktı. Ona eşlik eden haremağası hemen yanına koştu. "Ve Küçük Ahmet'le nasıl baş edeceğin konusunda yanılıyorsun. Fakat elbette ki sana en doğru gelen şey neyse, onu yapmalısın."

"Öyle yapacağım validem."

Hüma Hatun gittikten sonra Mehmet iç çekti. "Onu bu kadar zayıf görmek çok zor."

"Bence o hiçbir zaman zayıf olmadı. Beni her zamanki gibi korkutmaya devam ediyor. Ve... bir konuda haklı." Lada'nın suratı asıldı, Hüma Hatun'la aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu. Hatta Halime Hatun için bile üzüldü. "Eğer Konstantiniye uzak bir kuzenini sana karşı koz olarak kullanıyorsa, Sultan Murat'ın en küçük oğluna ulaştıklarında neler yapabileceklerini bir düşün. Halil Paşa onu kullanmaya çalışacak."

"Onu Halil Paşa'dan uzak tutacağım. Zaten Ahmet zaten yeterince büyüdüğünde, o rezil paşayla işimiz bitmiş olacak."

“Sadrazam,” diye düzeltti onu Lada, Mehmet de ona dil çıkardı. “Hatırlarsan bu Radu’nun fikriydi. Eğer beni dinleseydin Halil şimdi ölmüş olacaktı.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama daha uzun boylu düşünmeliyiz. Bir temel inşa ediyoruz. Her taş dikkatle ve gözden geçirilerek yerleştirilmeli. Halil’i ortadan kaldırmadan önce, inşa ettiği duvarı tek tek parçalara ayırmalıyız. Yoksa daha çok taş boşlukları doldurur ve duvar yolumun üzerinde kalmaya devam eder. Radu bu konuda haklı.”

“Peki ya bilge, zeki Radu kardeşin Ahmet hakkında ne düşünüyor? O bir taş mı, yoksa tüm binayı tehdit eden bir zayıflık mı?”

Mehmet cevap vermedi.

Saray defterdarının mürekkep lekeli parmakları bacağının yan tarafına heyecanlı bir şekilde vurup duruyordu. Sanki konuşmaya alışık değilmiş gibi kekeliyor ve hata yapıyordu. “Vergi kayıtlarını mı görmek istiyorsunuz, hünkârım?”

Mehmet’in yüzünde bir sabır maskesi vardı. “Evet. Vergi gelirleri için hesapları görmek istiyorum.”

Radu alnı boncuk boncuk terleyen defterdara acıdı. Onun daha önce hiç sultan huzuruna çağrılmadığını düşündü.

“Hangi vergiler, hünkârım?”

Mehmet gülümsemedi bile. “Hepsi.”

“Hep... Hepsi mi?”

“*Hepsi*. Hazineye giren ve çıkan her sikkeyi görmek istiyorum. Her eyaletin ve şehrin ne kadar vergi ödediklerini, idarecilerin kimler olduğunu, benim altınlarımı nasıl kullandıklarını ve tüm bunları gösterecek her ne varsa bakmak istiyorum. Maaşlar. Ödenekler. Ecnebi memleketlere yapılan ödemeler. Bağlı memleketlerden alınan vergiler.”

“Fakat... üzerinde çalışabilmemiz için tüm bilgileri hazırlamam haftalar alır hünkârım ve bu çok büyük bir iş olacaktır.”

“O halde başlasan iyi olur. Şimdi.”

Adam sanki Mehmet’in sözleri topuklarını kamçılarmış gibi

odadan apar topar çıktı. Mehmet alnını ovuşturarak iç çekti. “Çok vakit kaybettik. Her şeyi yoluna sokmak aylarımı, belki de yıllarımı alacak. Babam tahtı elimden almamış olsaydı ve tekrar Amasya’ya sürgüne gönderilmeseydim acaba şimdiye dek ne kadar yol almış olurduym diye ne zaman düşünsem...”

Radu, Mehmet’in öfkesinin tadını aldı ve dili ağzında kupkuru oldu. Bu konuda hiç konuşmamış olsalar da, Radu sıklıkla Lada’nın da acaba yaptıkları yüzünden pişman olup olmadığını merak ediyordu. Belki başka bir yol bulunabilirdi. Mehmet’in ilk kez başa geçtiğinde tahtta kalmasını sağlayacak bir yol. Korkmuşlardı. Daha *çocuklardı*. Ve kendisine danışmadan, Mehmet’in hayatını etkileyecek bir karar vermişlerdi.

“İyi misin?” diye sordu Mehmet.

“Evet! Evet. Ben sadece biraz gerginim. Bugün Kemal ve Nazire’yle görüşeceğim.”

“Bu seni neden geriyor?”

Radu fark etti ki Mehmet’le neredeyse her gün birlikte olsalar da, birbirlerine her şeylerini anlattıkları o rahat günlere dönemişlerdi. Radu’nun ortaya çıkmasını göze alamayacağı çok sırrı vardı ve bu sebeple mümkün olduğunca az konuşmaya çalışıyordu. Bu kolaydı. Mehmet’in etrafında her daim birileri vardı. O esnada bile odada iki muhafız ve yere çömelmiş, Mehmet’in ayakları için tabure tutan kalın parmaklı bir adam vardı. Onların varlıkları samimiyet kurmalarına müsaade etmiyordu ki eskiden olsa bu durum Radu’yu çok üzerdi, fakat şimdi ona sanki müşfik bir merhamet gibi geliyordu.

“Sana anlatmadım mı? Kemal, Nazire’yle evlenmemi istiyor.”

Mehmet bir anda sanki çarpılmış gibi kendini arkaya bıraktı. Tabure taşıyan adam hemen öne fırladı, ama Mehmet onu elini sallayarak uzaklaştırdı. “Nazire’yle evlenmek mi? Beni bırakacak mısın?”

Radu içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Umut demek doğru olmazdı, ama daha karanlık, daha çaresiz bir kuzeni gibiydi sanki. Belki de Mehmet'in kıskanmasından kaynaklanan kulaklarına inanamama ve ufak bir kızgınlıktı. "Evlenme iznim yok mu? Yeniçerilerin evlenemediklerini biliyorum, ama açıkçası tam olarak burada ne amaçla bulunduğum konusunda da emin değilim."

Mehmet'in yüz ifadesi yumuşadı. "Sen benim dostumsun. Bir köle olmadığın kesin. Eğer onunla evlenmek istiyorsan..." Mehmet'in gittikçe alçalan sesi cümlelerin sonunu getirmedi, onu dik-katle süzerken, Radu nefes alamayacakmış gibi hissetti.

"Onu seviyor değilim." Sözler ağzından, akarsudaki çakıltaş-ları gibi döküldü, soğuk ve birbirine çarparak. Lafın sonunun ne-reye varacağını bilmeseydi de konuşmaya devam etti. "Ona değer veriyorum ve onunla ilgileniyorum, ayrıca Kemal bana karşı her zaman çok iyi olmuştur. Gerçi Nazire için iyi bir eş adayı oldu-ğundan şüpheliyim. Onun daha yüksek bir mevkiye sahip biriyle evlenip, daha iyi bir hayat kurabileceğini düşünüyorum. Benim ilk -ve tek- vazifem her zaman sana karşı olacaktır. Kimse beni bundan alıkoyamaz."

Kimse beni senden alamaz.

Lütfen, diye düşündü Radu, lütfen ne söylediğimi tam anla-mıyla kavra.

Mehmet'in gözleri açıldı, gözbebekleri neredeyse seçilemez hale gelene kadar büyüdü. Sonra bir gülümseme, gözlerindeki o yoğun ve içten bakışları sildi. "O halde bu meseleyi sana bırakıyorum. Vali Kemal iyi bir adam. Onu Kemal Paşa yapacağım. Senin yanı başımda olmanı şart koşuyorum, Nazire bunu bildiği sürece arzu ettiğin gibi yapmakta özgürsün."

Radu ellerini arkasında birleştirdi, o kadar çok sıktı ki acısını hissetti. "Başka bir yerde olmayı da arzu etmem zaten."

Daha fazlasını söylemeye çalıştıkça sözler boğazına dizildi. Eğer bir kez başlarsa, ortaya dökülecek dürüstlüğüne bir set çekemeyeceğini, girdabında boğulacağını biliyordu.

O yüzden başını eğerek selam verdi ve odadan çıktı. Kalbi deli gibi atıyor, titrek bir şekilde soluk alıp veriyordu.

Aşk denen şey bir vebaydı.

Nazire ve Kemal’le, Mehmet’le ilk kez karşılaşp tanıştıkları bahçede buluşacaktı.

Geldiklerinde Radu süs havuzunun önünde duruyor, zihnini meşgul eden bir soruyla gözünü dikmiş hayaletlere bakıyordu: Eğer orada o ağlayan çocukla tamşmamış olsaydı, Nazire’yi sevebilir miydi?

“Radu!”

Kafası hâlâ geçmişin anılarıyla karmakarışık bir halde döndü ve Kemal’e sarıldı. Arkadaşı eskiye nazaran zayıflamıştı. Ölümün gitmek bilmeyen gölgesi gözlerinin altındaki ve yanaklarındaki çöküklüğü derinleştirmişti. Ama hayattaydı.

“Seni iyi gördüğüme memnun oldum.” Radu ona sıkıca sarıldı.

“Yalnızca senin sayendedir.”

Radu, Nazire’ye döndü. Siyah saçlarına uçuk pembe bir başörtüsü takmıştı, yumuşak bakışlı koyu renk gözlerinin ifadesi hoş bir muzipliğe büründü. Dudakları o kadar kalındı ki, karşıdan bakıldığında neredeyse yuvarlak görünüyordu. Fakat gülümsemeyle beraber dudakları aralandı. “Radu.”

Radu başını eğerek onu selamladı. Onu gördüğü için mutluydu, ama onun yanında nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Daha önce arkadaşlığın, hatta kardeşliğin, Lada gibi olmayan kız kardeşleri hayalinde canlandırdığında o dostça ilişkisini yakaladıkları zaman

neredeydi, şimdiki geçse mi, yoksa kaçsa mı bilemediği bu darboğaz nerede. Radu onu bir kız kardeş olarak arzu etmişti, Nazire ise daha fazlasını.

“Orada çok ilginç bir bodur ağaç görüyorum.” Kemal gözleri ışıldayarak ileride bir yeri gösterdi. “Galiba gidip biraz incelemem iyi olacak.”

Radu süs havuzunun kenarına oturmaya katlanamazdı, o yüzden Nazire’yi geniş bir ağacın altındaki taş banka götürdü. Ağacın dalları kış sebebiyle kuruydu. Gözden uzak bir şekilde oturdular. Radu ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Nazire sonunda söze girdiğinde doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Seninle evlenmek istiyorum.”

Onun böylesine doğrudan konuşması, sarayın imalı, ağızdan laf almaya dayalı, dolambaçlı iletişimine alışık olan Radu’nun aklını karmakarışik etti. “Ben... sen çok... anlıyorsun değil mi, ben...”

Nazire ona dönüp gülümsedi, elini onun elinin üzerine koydu. “Radu, tatlı Radu. Gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarında hiç arzu yok. Erkekleri gözlemleyerek oldukça kayda değer zaman geçirdim ve onların bir kadına nasıl baktıklarını bilirim. Sen bana, bir adamın arzuladığı şeye baktığı gibi bakmıyorsun.”

İçinde filizlenen korku, karanlık taçyapraklarını açarak tüm yüreğine yayıldı sanki. “Sen çok güzelsin ve...”

Nazire başını ağır ağır sallayarak onun elini sıktı. “Bu benim memnuniyetle karşıladığım bir arzu değil. Seni seçmemin sebebi bu. Sen nazik ve akıllısın, ayrıca... yalnızsın. Ve düşünceme göre, her zaman yalnız olmak zorunda kalacaksın.” Nazire bunu sanki soru sorar gibi söylemişti, bakışları Radu’nun anlaşılmasını istemediği bir gerçeği arıyordu. “Dans ettiğimiz günü hatırlıyor musun?”

Radu başını iki yana salladı.

“Sultan Mehmet’le Sitti Hatun’un düğününde.”

“Ah, evet.”

“Salondaki kadınların yarısı senin her hareketini izledi, dikkatini çekmek için can attı, seninle dans etmek için sıralarının gelmesini bekledi. Ve sen hiçbirine bakmadın bile. O zaman bil-dim. Anladım. Sahip olman gereken şeye bakmanın ve hiçbir şey hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.” Nazire biraz bekledi, sonra fısıldadı. “*Anlıyorum.*”

Radu gözlerine yaşların dolmaya başladığını hissetti. “Anlıyor musun?”

“Evet. Senin eşin olarak, yalnızca senin arkadaşlığını bekle-yeceğim. Daha fazlasını değil.” Nazire bakışlarını yere indirdi ve yanakları kıpkırmızı oldu. “Ve hizmetçimin, yani Fatma’nın bana eşlik etmesine izin verilmesini rica edeceğim. Her daim.”

“Fatma.” Radu o kızı hatırlayınca arkasına yaslandı. Nazire’nin bakışlarının hizmetçiyi sürekli takip ediş şekli; nefes nefese kalmış, yüzleri kızarmış, *kovalayan bir arı* sebebiyle saçları başları dağılmış halde bahçede onlara rastladığı gün.

Önünde duran bulutun geçmesiyle güneş onları ısıttı ve aydınlattı. Güneş ışıklarıyla beraber sadece onlar değil, her şey şaşırtıcı bir şekilde aydınlığa kavuştu. Radu gülümsedi. “Bahçede o arı tarafından sokulmaktan dolayı gayet *memnundunuz*. O halde sen mutluluğu buldun.”

Nazire başını salladı. “Buldum. Peki, sen... Acaba sen bunu korumamda bana yardımcı olacak mısın? Seni bilen ve seni seven, arkadaşın, gerçek dostun olmama müsaade edecek misin?”

Radu gözlerini kapatarak alnını onun alnına dayadı. İçine do-lan kyskançlığa engel olmanın bir yolu yoktu. Nazire mutluluğu bulmuştu ve mucizevi bir şekilde Fatma da aynı şekilde hisset-mişti. Fakat Nazire’yi samimiyetle seviyor olması içindeki bu zehir gibi duyguyu silip attı. Kendisinin hiçbir zaman sahip ola-

mayacağından korktuğu şeye Nazire sahip olmuşsa, o halde ona yardım etmek için elinden ne gelirse yapacaktı.

“Nazire, senin kocan olmak benim için onurların en büyüğüdür.”

Rahatlamamanın etkisiyle Nazire’nin kahkahaları hıçkırıklarına karıştı, kollarını onun boynuna doladı. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, tatlı Radu. Teşekkür ederim.”

Radu onun alınına nazikçe bir öpücük kondurdu.

Tekrar Kemal’in yanına gittiklerinde, Kemal önce kardeşinin gözyaşlarıyla dolu yüzüne telaşa baktı, sonra onların el ele tutuştuklarını görünce içi rahatladı.

“Kardeşim!” Kemal her ikisini de kollarına aldı. Nazire hem gülüp hem ağlarken titriyordu ve Kemal hemen o anda düğün planları yapmaya başladı.

“Sultanı davet edebiliriz!”

Radu, “Hayır,” diye çabucak ve fazla sert bir karşılık verdi. Durumu o an anlayan Nazire kaşlarını kaldırarak baktı. Radu sadece onun yakalayabileceği çok küçük bir hareketle başını sallayarak onayladı. Nazire destek olurcasına onun elini sıktı ve Radu birinin onu anlamasının ne büyük bir teselli olduğuna hayret etti.

Bu sefer Radu sakın ve doğal konuşmak için özen gösterdi. “Şu anda çok ağır sorumluluklar yüklenmiş vaziyette. Katılamayacağı için kendini suçlu hissedecektir. Onu davet etmemek en iyisi. Kendisinden yakınlarda bir konak isteyeceğim, ama şehir dışında olacak. Sana daha yakın. Nazire için daha sağlıklı bir havası olur ve ben de sultanla olan vazifelerim için kolaylıkla gidip gelebilirim. En yakın zamanda, basit bir nikâhla evlenmeyi arzu ederim.”

“Benim de arzum bu yönde,” dedi Nazire ışıldayarak.

Kemal babacan bir tavırla güldü. “Görünüşe bakılırsa ikiniz de ne istediğinizi kesinlikle biliyorsunuz.”

“Evet, biliyoruz,” dedi Radu. Fakat sadece biri gerçek anlamda istediğine sahip olabilecekti.

Yorgunluktan bitap düşen Lada'nın bacakları ve zihni perişan olmuştu. Nicolae, Edirne'deki yeniçeriler arasından kendi saflarına dahil etmek için Eflaklı olanları sıkı bir şekilde araştırmakla meşguldü, Stefan da bulabildikleri birkaç tanesini eğitiyordu. Petru'yla Matei'nin hastalanmaları yüzünden Lada iki gecedir üst üste nöbet tutmuştu. Şafağın sökmesiyle beraber artık tek düşünebildiği bir an önce gidip yatağına yatmaktı.

O uyurken Mehmet'in odasında durmak garip bir histi. Yatakta ona katılması için Lada'ya yalvarmış, sataşmış, flört etmişti, ama Lada karanlıkta onun ve bir bıçağın arasında durduğunu hatırlatmıştı.

Ve eğer Mehmet çenesini kapatmaz, gidip yatmazsa bıçağı kapacaktı.

Yine de bütün gece onun yanında ayakta durmanın sinir edici bir tarafı vardı. Bu, aynı onu cülus sırasında izlemek gibiydi. Orada yatıyordu, Mehmet'ti, ama ondan fazlasıyla ayırdı. Ulaşılmazdı. Uyurken yüzü aynı cülustaki gibiydi: Yabancı.

Gecenin en uzun, en yapayalnız saatlerinde Lada sırf ona bakarken değişen bakışlarını, ona bir şeyler söylerken, onunla ilgili niyetlerini dile getirirken dudaklarının aldığı şekli görebilmek

için onu uyandırma isteğine karşı koyarak geçirdi. Mehmet ona baktığı zaman dönüştüğü Lada'yı seviyordu, o haline özlem duyuyordu. Ama kendini tuttu. Artık uyuma vakti çok yaklaşmışken, kapısının önünde bir kadının durduğunu gördü.

"Lada?" Kadının yuvarlak ve hoş bir yüzü vardı, aynı erik gibi. Dudakları dolgundu. İri gözleri baygın bakıyordu.

"Ne?"

"Ben... Benim. Nazire."

Lada kaşlarını çattı, aklı yorgunluktan durmuş gibiydi. Kadını bir yerlerden tanıyordu.

"Sultan Mehmet'in düğününde kendimi takdim etmiştim. Hani Radu'yla dans etmiştim."

"Radu'yla herkes dans etti."

Kadın güldü. Nasıl da kolayca gülüvermişti, sanki yüzünde Lada'da olmayan bir kasın refleksi gibi. "Evet, doğru. Radu ben-den bahsetmedi mi?"

Lada bir anda kaskatı kesildiğini hissetti. Bu bir çeşit sınav mıydı? Ya da bir hile? Radu'nun Mehmet'e karşı beslediği gerçek duyguları bilen birileri mi vardı? Eğer Halil bunu keşfetmişse, mutlaka kendi menfaati için kullanmaya çalışacaktı. Lada kardeşine bu kadar kolay ihanet etmeyecekti. "Radu ve ben pek fazla görüşemiyoruz. İkimiz de çok meşgulüz."

"Anlıyorum. Üzgünüm. Aslında ağabeyimi tanırsın. Kemal?"

Onun kim olduğunu hatırlamak, Lada'yı bir anda ayılttı. Sarayın kenarlarında sessizce dolaşmış kadına pek dikkat etmemişti, ama Kemal'i, ruhların hırsızını çok iyi hatırlamıştı. Radu'nun kalbine Müslümanların Tanrı'sını yerleştiren adam.

"Onu tanıyorum."

Nazire onun sesindeki homurdanışı fark etmemiş olmalıydı ki büyük bir rahatlamayla gülümsedi. "Evet, görünüşe göre Radu

seninle bu konuyu henüz konuşmamış ama ben... biz... yarın evleniyoruz.”

“Siz... ne?”

“Daha yeni karar verdik ve bu işi büyütmeden, basit bir nikâhla evlenmek istedik. Yapılacak çok iş var ve Radu, Mehmet için her daim hazır olmalı.”

Lada sanki tüm gün süren bir sürüşün ardından attan indiğinde, yer hâlâ ayaklarının altında kayıp gidiyormuş gibi sersemlemiş hissetti. “Radu seninle evleniyor.”

“Öyle abartılı âdetler uygulamayacağız, ama ben kuzenlerim ve teyzelerimle bu günü hamamda geçirmek istedim. Ve seninle tabii ki. Radu’nun ailesinden bir tek sen varsın.” Lada’nın yüzündeki şaşırması ve korkmuş ifadeyi yanlış anlayarak hamam olayını kavrayamadığını sandı. “Nikâhtan önceki günü hamamda geçirmek âdettendir. Radu hamamlardan birini sadece bize tahsis etti, o yüzden başkaları tarafından rahatsız edilmeyeceğiz. Ve biz de gelin-görümce olacağımız için, senin de bizimle olmanı istedim.”

Bu kadın da kimdi böyle? Önce ağabeyi Radu’nun ruhunu bir başka dinin Tanrı’sına satmıştı, şimdi de Radu sultanın ilgisini, sevgisini kazanmış biriyken bu kadın gelip aniden onunla evleniyor muydu yani? Lada, Radu’nun onu sevmediğini biliyordu. Zaten kardeşinin Mehmet’ten başka hiç kimseyi sevmeyeceğinden de şüphesi yoktu. O halde neden Radu bu evliliğe onay vermişti? Yoksa bu insanlar bir şekilde onu zapt etmiş durumdalar mıydı? Korkunç bir şantaj gibi mesela?

Eğer Nazire, Mehmet’e yaklaşmak için Radu’yu kullanıyorsa, Lada’nın bu konuda mümkün olduğunca bilgi edinmesi gerekirdi. Radu gibi kurnazca hareket edebilirdi. Bu oyunu oynayabilen tek kişi Radu değildi ya. Lada dişlerini sıkarak gülümsemeye çalıştı. “Üzerimi değiştirmem için bana birkaç dakika müsaade eder misin?”

Lada, Nazire'yi koyu yeşil asma yapraklarının kışın soğuşunu geçirmeyecek şekilde üzerini kapattığı yolda takip etti. Daha önce hiç hamama gitmemişti, diğer kadınlarla birlikte zaman geçirmektense odasında tek başına yıkanmayı tercih ediyordu. Binanın dışı basitti, hiçbir süslemesi yoktu. Fakat kapıdan geçtikleri andan itibaren sanki başka bir dünyaya geçmişlerdi. Duvarlar boyunca, elde boyanmış çinilerin bir araya gelerek oluşturduğu, birbirini tekrar eden çiçek motifleri vardı, parlak sarı ve kırmızı çiçekler koyu mavi tonlarıyla vurgulanmış, tavana kadar yükseliyordu.

Yüksek pencereler epey ışık alıyordu ve pencereden süzülen ışıklar havadaki buharı delip geçiyordu. Nazire içerideki kadınlarla sevinçle selamlaştı, sarılıp öpüştü. Herkes bu ani gelişen nişanı ve Nazire'nin Edirne'nin en yakışıklı adamını kapmaktaki taliğine hem sevinmiş hem şaşırılmış gibi görünüyordu.

Lada bir an için, kafasını duvarlara vursa önce çiniler mi kırılır, yoksa kafası mı diye merak etti.

Onlara gülümsemek sanki şiddetli bir ıstırap veriyordu.

Bir görevli, kadınları onlar için hazırlanan bölüme götürdü. Kıyafetlerini üzerlerine koymaları için keçe örtüler ve soyunduktan sonra sarınmak için uzun, yumuşak peştamallar verdi. Lada oyalanarak arkalarından giderken bir yandan da Radu'nun böyle şeyleri nasıl yaptığını düşündü. Sohbetlere kendisi de katılmalı mıydı? Yoksa orada sanki görünmezmiş gibi durup yalnızca dinleyebileceğini mi sanmıştı?

Diğer kadınlar kıyafetlerini hiç tereddüt etmeden, gayet rahatça konuşarak ve gülüşerek çıkarıp soyunmuşlardı. Vücutlarından utanıp sıkılmamışlardı. Çoğu suyun içine girince Lada alelacele soyundu, boynundaki keseyi çıkarıp kıyafetlerinin üzerine koydu.

Sığ basamaklardan çırlıçıplak inmek yerine, havuzun kenarından hemen suya girdi.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak, içlerinden birinin hemen ters bir şey söylemesi ve bu sayede oradan çıkıp gidebilmeyi ümit ederek orada öylece durdu.

Su, yorgun ve gergin kaslarına çok iyi gelmişti, ama bu ona kendini olduğundan da çıplak hissettirdi. Her şeyi ortada ve savunmasız hissetti kendini. Teniyle dünyanın geri kalanı arasında duracak bir silahın, bir zincir zırhın ya da herhangi bir şeyin özlemine çaktı.

Lada uzun saçları arkasından süzülerek yavaş yavaş kadınlara yaklaştı. Fakat Radu'nun başkentteki nüfuzu ve Sultan Mehmet'e olan yakınlığı yerine, onun gözlerinden, gülümseyişinden, çekiciliğinden ve zarafetinden bahsediyorlardı. Herkesin, Radu'nun onlar için veya tanıdıkları biri için yaptıklarına dair anlatacağı bir öyküsü vardı. Bazıları mükemmel zamanlamayla yapılmış espriler, bazıları tek kelimeyle büyüleyici hikâyeler, bazıları da cömertliğinin yarattığı şaşırtıcı anlara dairdi.

Lada'nın yüreği tuhaf bir kayıp duygusuyla burkuldu. Radu'nun özlemi. Çünkü bu kadınların bahsettikleri adamı tanı mı-yordu ve tanımak isteyebileceğini düşündü.

Belki Lada yanılmıştı. Belki Radu gerçekten Nazire'yi sevmişti. Belki kardeşi Mehmet'e karşı ne hissetmiş olursa olsun bir kenara bırakmış ve bu tatlı yüzlü kıza kalbini vermişti. Kardeşinin o şehirde nasıl bir yaşam sürdürdüğünü bilmediği gayet açıktı.

Ama hayır. Radu'nun Mehmet'e bakışı, onun peşinden bir türlü ayrılmayışı... Bunlar değişmemişti. Bütün dünya onun için ikinci plandaydı. Önemi olan tek bir şey varsa, o da Mehmet'ti.

Bir zamanlar Lada onun için önemliydi. Acaba Lada bunu nasıl kaybetmişti?

Nazire'nin gülüşünü duymasıyla beraber hatırladı. Kemal kardeşine namaz kılmayı öğretmiş ve ondan ayırmıştı. Ve şimdi Nazire de onu talep ediyordu. Nazire'ye biraz daha yaklaştı, etrafında iki geniş omuzlu teyze vardı.

“Sana bazı sırlar vereceğiz,” dedi ön dişlerinden biri eksik olduğu için peltek konuşan biri, “böylece Radu'nun yakışıklı görüntüsü de boşa gitmez.”

Diğer teyze müstehcen bir şekilde güldü. “İyi bir öğrenci değilse, o görüntü pek bir işe yaramaz.”

“Şşşt!” Nazire onları uyardı, yüzü ya utançtan ya da sıcaktan dolayı kızarmıştı. Ellerini yanaklarına koydu ve başını iki yana salladı.

“Ah, haydi ama, sen gelin olacaksın. Eğer her şey onlara doğru düzgün öğretilmezse, kocaların işe yaramaz olduğunu öğrenmen lazım. Özellikle de kadınları mutlu etmek konusunda.”

Lada biraz uzaklaştı, son derece rahatsız olmuştu. Eğer yılanlar ve bahçelerden, bir kadının sorumluluğunun, bir adamın tohumuna güvenli bir sığınak sağlamak olduğundan bahsedeceklerse...

“Lütfen, teyzelerim, kızcağızı mahcup ediyorsunuz,” dedi evli kuzenlerden biri, gerçi o da konu hakkında büyük bir rahatlık örneği göstererek gülüyordu. “Gerdek gecesini atlatana, tüm korkusu geçene kadar bekleyin bari. Bir kadının en az erkek kadar bu işten nasıl zevk alacağını ondan sonra anlatırsınız.”

“Hah!” Peltek teyze ona karşılık verdi. “Sen evlendikten ne kadar sonra bana gelip de, kocanın sana geceleri gösterdiği ihtimamdan ağlayarak şikâyetçi olmuşsun?”

Evli kuzen güldü. “Beş bedbaht yıldan sonra. Ona iki ağlayan bebek vermiştim, ama karşılığında tek bir gece bile zevk almamıştım. Haklısın, aynı şeyin zavallı Nazirem'in başına gelmesini istemem.”

Nazire ona su sıçrattı. “Tamam, artık yeter! Eğer soracağım

bir şey olursa, size özenle yazılmış bir mektup gönderirim. Benim Radu'nun cömertliğine ve *kabiliyetlerine* olan inancım tam.”

Lada'nın nefesi kesildi, boğuluyormuş gibi oldu. Tüm yüzler ona döndü.

“Ah, Lada! Özür dilerim,” diye bağırdı Nazire. “Radu'nun senin erkek kardeşin olduğunu unutmamamız gerekirdi.”

Müsaade ister gibi bir şeyler söylemeye çalıştıktan sonra Lada aceleyle havuzdan çıktı, vücudu ıslak olduğu halde üzerini giydi ve kesesini boynuna taktı. Hamamda öğrenmek isteyeceği hiçbir şey duymayacağı kesindi.

Fakat pantolonu bacaklarına yapışmış halde odasına koşarak giderken, herhangi bir politik komplodan ziyade onun için bir keşif olan ifade zihninde yankılanıp durdu: *Bir kadının en az erkek kadar bu işten zevk alması.*

“Radu onunla evlenmiş mi? Hem de beklenenden daha erken?” Mehmet ayağa kalktı, sonra oturup tekrar ayağa kalktı. “Ama bu konuyu daha üç gün önce konuştuk! Ve hatta onunla evlenmek bile istemiyordu! Benden mütevazı bir konak istedi, ben de onayladım, fakat hiç aklıma... *Evlenmiş mi?*”

“Görünüşe bakılırsa bazı şeyler değişmiş.” Lada nikâhtan önce Radu'yu köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı, ama Radu her seferinde kendini o kocaman gözlerinin ve boş gülümseyişinin ardına saklayarak, Nazire'nin harika bir eş olacağından başka bir şey söylememişti. İslam kurallarına göre evlendirilirlerken o da zorla izlemişti. Radu başka bir Tanrı'nın mühürlediği bir dille kendi hayatını bir kadına vermişti.

Nazire yanı başında duran bir hizmetçiyle beraber tüm nikâh boyunca kıpkırmızıydı. Ve nikâh sona erdiğinde, çift birbirleri-

ne evcilik oyunu oynayan iki saf çocuğun sahip olabileceği bir tutkuyla, zar zor dokundular. Nikâh sonrası Kemal'in şehirdeki evinde düzenlenen bir yemeğe davet edildi, ama Lada açıkçası o kadar da medeni olamayacağından korktu. O adama karşı medeni davranamazdı. Hiçbir zaman.

Lada ona gideceğini haber verdiğinde Radu sadece başını salladı ve iyi dileklerini sundu. O artık evlenmişti.

"Hiç mantıklı değil," dedi Mehmet. "Radu'yla ittifak kurarak Kemal Paşa ne elde edebilir ki?"

Lada dudak büktü. "Gayet açık değil mi? Kemal artık bir paşa. Radu senin sevgini kazanmış biri. Kemal sana daha yakın olmak istiyor. Gözümüzü onun üzerinden ayırmamamız gerek."

Mehmet başını iki yana salladı. "Kemal'in Çandarlı Halil Paşa'yla bir bağlantısı yok. Aslına bakılırsa, Kemal'in vilayetiyle ilgili tüm hesapların ve vergilerin üzerinden tek tek geçtim. Yüz kızartıcı hiçbir eksiklikleri yok. O ve adamları Akçahisar kuşatması sırasında kendilerini onurlu bir şekilde temize çıkartmış durumdalar. Ayrıca ona değer verdiğimi ve güvendiğimi zaten biliyor, saygı görmek için bir iltimasa ihtiyacı yok. Bu evlilik ona menfaat sağlamaz. Fakat Nazire onun en küçük kız kardeşi. Belki onu şımartmıştır ve kendi eşini seçmesi için müsaade vermiştir."

Lada gerçeğin bu olmasını istemedi. Daha karanlık bir amaç, ondan nefret etmesi ve onları cezalandırması için bir neden olmasını istedi. Ama Radu akıllıydı. Eğer başı dertte olsaydı, Lada'ya olmasa da mutlaka Mehmet'e giderdi.

"Belki... belki Nazire onu gerçekten seviyordur." Lada, Radu'nun Nazire'yi sevmediğini biliyordu. Ancak tüm dikkatini Mehmet'ten başka birine yöneltmek onu mutlu etmişse, bu onun için de iyi bir şey olabilirdi.

Mehmet başını salladı. "Elbette sevecektir. Şehrin yarısı Radu'ya

âşık zaten. Yine de Radu'nun böyle bir şeyi kabul etmesi mantıklı gelmiyor. O kızı sevmiyor.”

Lada onun bu sözlerinin altında acaba daha derin bir anlam var mı diye baktı, ama pek anlayamadı doğrusu.

Mehmet derin düşüncelerle gözlerini duvara dikti. “Ve Nazire onu mutlu edemez.”

Lada hamamda geçen konuşmayı hatırladı. “Peki, ya Nazire?”

“Hımm?” Mehmet sonunda ona baktı, hâlâ düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. “Ne *olmuş* Nazire’ye?”

“Mutlu etmek neden onun vazifesi? Onu mutlu etmek için Radu ne yapacak?”

Mehmet hor görerek elini havada savurdu. “Onun kocası olacak ya. Onun ihtiyaçlarını karşılayacak. Ona... çocuklar verecek.” Mehmet çok tatsız bir şey söylemiş gibi dudaklarını büzdü. Sanki aynı şeyi daha önce kendisi yapmamış gibi.

“Ve çocuklar Radu’ya tahammül etmenin ödülü, öyle mi?”

“Tahammül etmek mi? Nazire çok talihli biri!”

“Lütfen söyle bana,” dedi Lada, yılanlar ve bahçeler, tohumlar ve vazifelerle ilgili düşünceleri artık buharla karmakarışık olmuş, öpüşmenin ötesinde zevk alma olasılığı olmayan fikirler haline gelmişti. “Sen *kadınlarını* mutlu etmek için ne yapıyorsun?”

Mehmet dudaklarını sıktı, gözleri kurnaz bir ifadeyle kısıldı. “Kadınlarım mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Haremin. Onlar sana hizmet etmek için varlar. Sana oğullar veriyorlar.” Lada bu sözleri onunla tartışır gibi söyledi. “Sen onlar için ne yapıyorsun?”

“Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum. Biliyorsun yapmam gereken...”

“Bunun yapman gerekenlerle bir alakası yok! Onları beğeniyor musun? Onları seviyor musun? En çok hangisini seviyorsun?”

“Bilmiyorum! Onlar... o farklı bir durum. Ayak taburemi taşıyan adam gibi. Ne seviyorum, ne de sevmiyorum. O adam yalnızca bir amaca hizmet etmek için orada. Neden bu konu hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Çünkü tek bir kez bile olsun, onlara neyin zevk vereceğini düşündün mü, düşünmedin mi, onu bilmek istiyorum! Yoksa bu tümüyle bir alışveriş, sultan olmanın vazifelerinin bir parçası mı? Onlar sana göre *tabureler* gibi mi?”

Mehmet kaşlarını çatdı, üzgün görünüyordu. “Hangi cevabı istiyorsun, Lada? Hangisi seni daha çok mutlu edecek?”

Lada geri çekildi. “Bilmiyorum.”

Mehmet aralarındaki mesafeyi kapatarak ona bir adım yaklaştı, gözleri yerde, sesi karakterine uymayan bir şekilde çekingendi. “Eğer sen istersen... birlikte olabilmemiz için neye ihtiyaç duyar-san, her ne istersen yaparım. Her şeyi.”

Nicolae kapıyı sertçe tıklatarak içeri girdi. Lada suçluluk hissiyle aniden Mehmet’ten uzaklaştı. Nicolae sırtıttı, belli ki odada hâkim olan havayı sezmişti.

Mehmet, “Bir saat sonra senin bana eşlik edeceğin hazineye gidene kadar muhafız değişimi süresi dolmayacaktı,” diye onu tersledi ve oturdu.

Nicolae yerlere kadar eğilerek onu selamladı. “Heyecanım o kadar güçlü ki o kadar bile beklemek bana fiziksel acı verecekti. Fakat ben sizin için gelmedim, ceddin. Lada, sana bir sürprizim var. Dışarı gel.”

“Her neyse, buraya getir.” Mehmet dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi, kaşlarını çatdı.

Nicolae omzunu silkti, fakat kenara çekilirken, yara izi yüzündeki neşeyi gizleyemedi.

İçeri bir adam girdi. Geniş omuzlu, iriyarı, kaba yürüyüşlü bir

adamdı. Üzerinde yeniçeri üniforması vardı. Lada tam yeni bir er kaydetmenin rahatsız etmeye degecek bir mesele olmadığını söylemek için bağıracaktı ki, adamın başlığının saklamayı başaramadığı bir şey dikkatini çekti.

Başlığının kenarından çıkmış, testi kulpu gibi bir çift kulak.

Adamın gülümsemesi, sanki Eflak eve götürmek üzere ona elini uzatıyormuş gibi geldi. “Lada,” dedi Bogdan.

Lada ona koştu ve kollarına atladı. Bogdan tereddüt etmedi, ona sarıldı ve havaya kaldırarak etrafında döndürdü. Lada yüzünü onun boynuna gömdü, bunun gerçek olduğuna bir türlü inanamıyordu. Bogdan, çok uzun zaman önce kaybettiği Bogdan’ı.

Hayatta. Tam orada. Ona ait.

“Sen kimsin?” Mehmet emreder gibi sordu.

Lada’yı kucağından indirmeden, onun hatırladığından çok daha kalın, ama onu tekrar çocukluğuna götürecek kadar da kendisine özgü sesiyle cevap verdi. “Ben onun kocasıyım.”

Lada güldü, ensesine bir şaplak attı. Bogdan onu yere indirdi, ama Lada bir elini onun omzunda tutmaya devam etti. Onun gerçek olduğuna ve çıkıp gitmeyeceğine emin olmak istiyordu sanki.

“Ben evliliğimizin bağlayıcı olduğunu pek düşünmemiştim doğrusu.” Lada onun ellerini ellerinin arasına aldı, parmakları kısa ve nasırlıydı. Yüzü genişlemişti, yüz hatları şimdi çocukluğundakine nazaran daha güzel oturmuştu. Güçlü kuvvetli, sağlam, aynen Lada’nın hayalinde canlandığı gibi olması, Lada’ya kendini ona bırakmak için cesaret veriyordu.

“Açıklar mısın *lütfen*?” diye sordu Mehmet. Manidar yüzü en az yerdeki çini döşemeler kadar soğuktu.

“Bu Bogdan. Benim en eski arkadaşım. Annesi benim sütan-nemdi ve biz sütannemle Radu’ya eziyet çektirerek büyüdü. Çok uzun zaman önce onu kaybetmiştim. Onu artık sonsuza dek

kaybettiğimi sanmıştım! Ah, Bogdan.” Lada elini onun yanağına koydu, elinin altında varlığını hissettiği bir iki günlük sakalı onu hem şaşırttı hem de birbirlerinden ayrı geçen onca yılı anımsattı.

“Doğru kişiyi bulmak için kaç tane Bogdan bulmak zorunda kaldığımı bilsen, şaşarsın,” dedi Nicolae.

Lada gülümsemesini dizginleyemedi. “Teşekkür ederim.”

“Görünüşüne bakılacak olursa, birliğimiz için iyi bir kazanç olacak. Fazla sinir bozucu olduğu zamanlarda Petru’nun üzerine oturacak kadar iriyarı.”

“Bitti mi?” Mehmet tek kaşını kaldırarak sordu.

Lada’nın gülümsemesi kayboldu. Nesi vardı Mehmet’in? Bogdan’la tekrar bir araya geldiği için ne kadar mutlu olduğunu neden göremiyordu? Lada onun sürekli Bogdan’ın omzunu tutan eline bakıp durduğunu fark etti.

Elini çekmeden, başını dik tuttu. “Bogdan, bu Mehmet, sultanımız.”

Bogdan usule uygun şekilde yere eğilerek selam verdi, ama hareketleri selam verişini sanki sonradan aklına gelmiş gibi gösterdi. Sanki zaten bir şey yapacakmış ve Mehmet de tam önünde duruyormuş gibi.

Lada onu elinden tutup çekti. “Gel, sana göstereceğim bir...”

“Hazineye senin de gelmeni istiyorum,” dedi Mehmet.

“Ne?”

“Senin de fikrini almak istediğim bazı hesaplar var.”

“Ama Nicolae zaten...”

“Nicolae ona, –Bogdan’dı, öyle değil mi?– kışlanın nerede olduğunu gösterebilir. Gidin şimdi.”

“Hayır! Burada kalacaklar.”

Bogdan öylece durdu, yüzünde bir ifade yoktu. Nicolae’nin gözleri ikaz etmek için büyüdü, dudağının kenarıyla, “Lada,” dedi.

Lada onlardan Mehmet'in emrine karşı gelmelerini istediğinin farkına vardı. Onun Mehmet'i, evet, ama onların sultanı, onların "ceddi." Eğer Lada'ya itaat ederlerse, ihanetten öldürülebilirlerdi. Mehmet'in böyle bir şey yapmayacağını biliyordu, ama aynı zamanda Bogdan ve Nicolae'den kendisinin hatırı için sultana karşı koymalarını da isteyemezdi.

"Gidin," dedi sıkıldığı dışlerinin arasından. "Seninle sonra tekrar görüşürüz."

Lada onların gidişini izledi, sonra hazineye giden tüm yol boyunca Mehmet'in beş adım önünden yürüdü. Öfkeden için için kaynıyordu.

"Lada," diye seslendi Mehmet.

Lada ne arkasını döndü ne de cevap verdi.

Hazineye vardıklarında Mehmet parşömen yığınlarının arasına hapsoldü: Hesap cetvelleri, defteri kebirler, mukaveleler. Lada kapının yanında durdu, herhangi bir tehdit var mı diye etrafı süzmesi gerekirken, o tüm enerjisini Mehmet'in arkasından dik dik bakmak için harcadı.

En sonunda memurlar gitti.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Lada.

"Anlayamadım?" Mehmet başını kaldırmadı.

"Gelmek istemediğimi bildiğin halde beni buraya sürükledin. Bogdan'ı yıllarca görmedim, onun öldüğünü düşündüm ve benim maliye hesapları konusunda vereceğim tavsiyelerin bundan çok daha önemli olduğuna mı karar verdin?"

"Kocanla tanıştırmaktan dolayı afallamışsam, özür dilerim."

Lada öfkeyle cevap verdi, resmen ağzından tükürükler saçıyordu. "Kocam falan değil, bu çocukken aramızda oynadığımız bir oyundu." Sonra ona tepeden baktı. "Üstelik sen hiçbir şekilde bundan şikâyetçi olacak durumda değilsin. Sahi, Sitti Hatun bugünlerde nasıl?"

Mehmet bir hışımla oturduğu sandalyeden kalktı, daha Lada hareket edemeden onun omuzlarını sıkıca kavradı. Lada kollarını kavuşturdu, ama Mehmet'in yüzündeki ifade yumuşadı ve ellerini gevşetti, sonra bir eliyle onun yüzünü tuttu. "Özür dilerim. Seni hiç öyle mutlu görmemiştim... Beni çok şaşırttın, hepsi bu. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Arkadaşını bulduğun için memnun oldum."

Lada başını salladı, hâlâ ihtiyatlı davranıyordu.

"Gidip onunla sohbet etmeli, arayı kapatmalısın. Sonrasında bu akşam yemeği için daireme gel ve nasıl geçtiğini bana da anlat." Mehmet gülümsedi, fakat Lada bunun içten mi, yoksa bir sultan gülümseyişi mi olduğunu anlayamadan Mehmet eğildi ve onu dudaklarından öptü. Mehmet'in dudaklarının yumuşak ısrarı onu ele geçirdi ve Lada da ona karşılık verdi.

Edirne'ye geldiklerinden beri hiç bu şekilde yalnız kalma fırsatı yakalayamamışlardı. Lada'nın elleri ve dudakları ona Mehmet'i ne kadar büyük bir şiddetle arzuladığını hatırlattı. Mehmet iskemleye doğru geri geri gitti, otururken Lada'yı da kendine çekti. Kucağına oturan Lada bacaklarını onun etrafına sardı. Mehmet onu kendine daha çok çektikçe, Lada onun hızlanan nabzını boy-nundan hissetti. Mehmet'in elleri vücudunun her yerinde dolaşırken daha önce hiç dokunulmamış, yeni yerler keşfettiği anda Lada ellerin nereye dokunduğunu fark etti. Eller ardında ateşten izler bırakıyor, tenine Mehmet'in imzasını atıyordu.

Lada derinlerden gelen bir ses duydu, kapı tıklatılıyordu, ancak sesin tam olarak ne olduğunu ve ne anlama geldiğini kavraması birkaç dakika sürdü.

Lada hemen ayağa kalktı, nefesi kesilmişti.

Mehmet günahkâr bir gülümsemeyle ona bakarken, onun üstünü başını düzeltilti. "Gitmelisin."

“Gitmeliyim.”

“Bu gece görüşürüz.”

Şehvetin kırmızı bulutları üzerinde süzülüyor, karşısındaki istekli olduğunda insanın nasıl bir zevk alabileceğini kafasında ölçüp biçiyordu. Bir koridordan geçtikten sonra Bogdan ancak aklına geldi. Adamlarının kaldığı tarafa doğru koşturarak giderken, bir yandan da Mehmet’in bunu bilinçli olarak yaptığı, Bogdan’a giderken sadece onu düşünmesini sağlamaya çalıştığı gibi kasvetli bir şüpheye düştü.

Odadan odaya hızla geçti. Nicolae’nin titiz çalışması ve çabaları sayesinde safları dolmuştu, Lada zar zor tanıdık gelen yüzler tarafından karşılandı ve nihayet istediği odaya ulaşabildi.

Bogdan çekmecelere eşyalarını yerleştirirken, Nicolae da ayakta duruyor, sohbet ediyordu.

Lada kapı eşiğinde donup kaldı. Karşı karşıya gelişlerinin ilk şokundan sonra, ona ne diyeceğini, nasıl selamlaşacağını bilemedi. Birlikte ömür geçirmenin verdiği rahatlıkla davranan çocuklar değillerdi artık. Görüşmedikleri onca yılda ona neler olmuştu, neler yaşamıştı acaba?

Peki, o yıllar Lada’ya neler yapmıştı?

Oraya ilk geldiği günkü Lada’nın, şimdiki Lada hakkında ne gibi yargılara sahip olacağını düşünürken, derin ve ani bir korkuya kapıldı.

Bogdan ona bir ifade takınmadan baktı. “Demek kendine kurduğun yaşam bu.” Bogdan’ın ses tonu yargılar gibi değilse de, Lada tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Özür dileyecek değildi. Ne Bogdan’dan, ne de küçük Lada’dan.

“Evet. Tüm imparatorluğun en iyi askerlerini komuta ediyorum.”

“Evet, anladım. Ve sultana hesap veriyorsun.”

Lada kollarını kavuşturdu. “Ben kendime hesap veririm.”

“O halde neden hâlâ buradasın? Neden eşyalarını alıp gitmiyorsun?” Bogdan onun yüzüne sanki artık var olmayan bir şeyi arar gibi baktı.

“Ben... o kadar basit değil.”

Nicolae’nin yüzündeki yara izi çarpık gülümseyişle beraber yamuldu. “Bir keresinde gidiyorduk. Ve sonra Lada fikrini değiştirdi.”

“Ben fikrimi değiştirmedim! Hesaba katmam gereken başka şeyler vardı. Ve ayrıca, eğer kaçsaydık, sen burada kalmış, ben de gitmiş olacaktım. Birbirimizi bir daha nasıl bulacaktık?”

Bogdan başını salladı, bu gerçeği, önüne kemik fırlatılmış bir köpek gibi hemen kabul etti. “O halde şimdi gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Eflak’a.”

“Ben oraya geri dönemem. Babam beni *sattı*, Bogdan. Beni buraya getirdi ve tahtını satın alabilmek için beni kullandı. Orada artık bizim için hiçbir şey yok. Asla babama geri dönecek değilim.” Ne kadar talim yaptığının, tahsil gördüğünün –ne kadar güçlü olduğunun, ne kadar zeki, gaddar veya sevilen olduğunun– bir önemi yoktu, yaşamını hâlâ babası belirliyordu. “Babamdan ziyade, sultanı tercih ederim,” diye fısıldadı.

“Cetler sonsuza dek yaşamazlar,” dedi Bogdan omzunu silerek. Ama *cet* sözcüğünü Türkçe söylemişti, aynı yeniçerilerin sultanlarından bahsederken söyledikleri gibi...

Radu nikâh sonrası birkaç gün izin kullandıktan sonra, Lada'nın birliğine yeni katılmış en genç askerin yanından geçti. Onda-ki bir şey Radu'yu rahatsız ediyordu. Askerin yüzü fazla yumuşak görünüşlüydü, vücudu da fazla iriyarı ve hantaldı. Birlikteki diğer askerlere hiç uyum sağlamamıştı.

Lada'nın askerlerini pek fazla önemsemezdi, fakat Mehmet'i korumada en iyisi olduklarını da inkâr edemezdi. Birliğindeki askerlerden her biri, Lada'nın özünü oluşturan o yabani, gaddar azimden bir parça taşıyordu. Bazen Nicolae ya da arkadaş canlısı olanlardan biri onu Eflakça selamlardı. Radu ise her zaman Türkçe cevap verirdi.

Mehmet oturmuş, Amasya'nın ve yakında beylerbeyi, bir yerel idareci olarak gönderileceği Anadolu bölgelerinin mali durumu hakkında konuşan İshak Paşa'yı dinliyordu. Radu, Mehmet'e Çandarlı Halil Paşa ve İshak Paşa'yı birbirlerinden ayrı tutmaları gerektiğini söylemişti ve Mehmet de onun bu kararına güvenmişti. Radu son birkaç gün içinde, kendisi yokken ne kararlar verildiğini merak ediyordu. Bir an önce saraya dönmek için o kadar istekliydi ki, Nazire ve Fatma ona sürekli olarak arkasını dönüp Edirne yoluna bakıyor diye takılıp durmuşlardı.

Mehmet, Radu'yla göz göze geldi. Bakışlarındaki bir anlık

gerginlik, endişesini ele verdi. Ama hemen yok oldu ve başını sallayarak İshak Paşa'yı dinlemeye devam etti.

Çandarlı Halil Paşa, Mehmet'in sağındaydı. *Sadrizam*, diye hatırlattı kendine Radu.

İshak Paşa konuşmasını bitirir bitirmez, Mehmet ayağa kalktı. "Radu! Çok erken dönmüşsün. Güzel eşini bırakmaya nasıl kıydın?"

Utangaçla kıpkırmızı kesilmesi güç olmadı. Utangaç, manidar gülümsemesi aslında abartılıydı, ama Radu bunu doğal gösterecek kadar da ustaydı. "Güzel konak için teşekkür ederim, sultanım. Eşim bizim için güzel bir yuva kurmaktan, hazırlıkları yürütmekten büyük keyif alıyor. Korkarım ki ben ayakaltında duruyordum ve her şey tam onun istediği gibi kusursuz olana kadar zaten kovuldum."

Adamlar onun ne demek istediğini gayet iyi anlayarak güldüler. Kemal'in gülümseyişi yumuşaktı. Kemal'in evliliklerinin gerçek yapısını bilip bilmediğini ilk kez merak etmiyordu, ama sormaya da cesareti yoktu. Çünkü eğer bilmiyorsa, öğrendiğinde Radu hakkında ne düşünecekti?

Mehmet yanındaki koltuğa işaret etti. Radu keşke koltuğa gömülüp gözlerini kapatabilse diye düşünerek oturdu.

Konak çok *güzeldi*. Gözlerden uzak bir yerdeydi, bir kadın ve hizmetçisini rahatlıkla barındıracak büyüklükteydi, bahçelerinden ve hayvanlarından elde edemeyecekleri şeyleri satın alacakları köye kolay ulaşımı olan bir yerdeydi. Nazire odaları Fatma'yla beraber el ele gezerken gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Radu'nun kendine ait sıcak ve ferah bir yatak odası vardı. Oraya çok sık gitmeyi düşünmüyordu. Nazire'ye çok değer veriyordu, ama onun mutluluğu öylesine eksiksizdi ki, bu durum sanki Radu'nun ruhunu çürütmekle tehdit ediyordu. Kıskançlığın, Nazire'nin Fatma'yla olan hayatına gölge düşürmesini istemiyordu. Ve Mehmet'ten o kadar ayrı kalmak ona büyük bir ıstırap vermişti.

Tıpkı o esnada ona o kadar yakın olmanın verdiği ıstırap gibi.

Kapıyı açan bir hizmetlinin gelişiyle mahsul planları konuşmaları yarıda kesildi. Çocuk titreyerek eğildi, Konstantiniye'den elçi geldiğini haber verdi.

Mehmet kaşlarını kaldırarak baktı, gerçi tek fark edilebilir tepkisi de buydu. Odadaki diğer kişiler hayretler içerisinde kaldılar ve aralarında fısıldaşılar. Birçok ülke tebriklerini sunmak için hediyeler göndermiş, özenle hazırlanmış beyanlarını sunmuşken, Konstantiniye'den böyle bir şey beklememişlerdi.

Mehmet kimseye hissettirmeden Radu'ya kısa bir bakış attı. Radu başıyla Çandarlı Halil Paşa'yı işaret etti.

Mehmet rahat bir şekilde Çandarlı Halil Paşa'ya döndü. "Bana ne tavsiye edersiniz? Onları hemen kabul edeyim mi, yoksa bekleteyim mi?"

Halil Paşa'nın göğsü cıvıldaayan küçük bir kuş gibi bunun önemini tüm dünyaya duyurmak istercesine inip kalkıyordu. "Onları hemen kabul etmenin akıllıca olacağını düşünüyorum sultanım."

"Pekâlâ. İçeri alın."

İçeriye üç adam girdi. Üzerlerindeki kıyafetler canlı sarı, mavi ve yeşil renklerdeydi, kırmızı çizmeler giymişlerdi. Kat kat kıyafetleri özenle dikilmişti, her kat bir alttaki kat kumaşı ortaya koyacak şekilde şatafatlı bir tarz yaratılmıştı. Kıyafetler pahalıydı, statünün sembolüydü. Anlaşılan Bizanslılar birçok kıyafetini aynı anda göstermek için mümkün olduğunca çaba sarf etmişlerdi. Geniş şapkaları gemi yelkenleri gibiydi ve her adam elinde bir şey tutuyordu.

Çandarlı Halil Paşa ayağa kalktı. "Allah'ın pek kıymetli kulu, cihan sultanı, Osmanlı İmparatorluğu'nun medarı iftihar, Sultan İkinci Mehmet'i takdim ederim."

Üç adam da saygıyla yere eğildilerse de şapkalarını çıkarmadılar. "Biz Bizans imparatoru, Konstantin On Birinci Dragaş Palaiologos'un, Roma imparatoru Sezar'ın adlarına hediyelerini ve taleplerini iletmek adına bulunuyoruz."

Yaklaşmalarına müsaade verildi. Mehmet'in tahta çıkışının onuruna gönderilen hediye, üzeri mücevherlerle kaplı, altın varaklı bir kitaptı. Mehmet hayranlıkla baktıktan sonra kitabı Radu'ya uzattı.

Radu her zamanki gibi bir kitabı açtığı için heyecanlandı. Târgovişte şatosunda pek fazla kitap yoktu, fakat Osmanlı İmparatorluğu o kadar varlıklıydı ki birçok kitap bulabiliyordu. O kitap ise Latince yazılmıştı, Aziz George'un ejderhayı katlettiği hikâyeyi anlatıyordu.

Radu o hikâyeyi çocukluğundan biliyordu. Kâfir topraklarda dolaşan kutsal bir savaşçı, hain bir ejderha tarafından dehşete düşürülen bir krallık keşfeder. Ejderhaya sunulmak üzere o günün kurbanı olarak kralın kızı seçilmiştir. Kızı kurtarmak için ant içen Aziz George, ejderhayla savaşır ve onu evcilleştirir. Kızı ile ejderhayı şehre getirir, halkın tamamı Hıristiyanlığı kabul edene kadar tüm krallığı ölüm tehdidi altında tutar. Kutsal görevini başarıyla tamamladıktan sonra ejderhayı öldürür.

Kitap; tehdidi konu alan, yaldızlarla tezhip edilmiş eski çağlara ait bir hikâyeydi. Radu başını kaldırıp gelen elçilere baktığında, aralarındaki gri gözlü genç adamın onu dikkatle izlediğini fark etti. Adam kıpkırmızı olup başını çevirdi.

“İlginç bir kitap seçimi,” dedi Mehmet, yüzünde dans eden alaycı bir ifade vardı.

Sonrasında Konstantin'in kaleme aldığı bir mektup yüksek sesle okundu, kelimeler altın varaklı kitabın kenar süslemeleri gibi şatafatlıydı. Radu dikkat kesilmeye çalıştı, ama tekrar eden o kadar çok methiye vardı ki kısa sürede ilgisini kaybetti ve bir süre sonra cümleler onu bir rehavete düşürdü ve yarı uyuklamaya başladı. Kendini çocukluğunda gittiği kilisede gibi hissetti. Kendi sesine âşık, soğuk ve ulaşılmaz.

Gri gözlü genç adamın gözlerini dikip ona baktığını yine yakaladı. Radu bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Belki bu genç adam da aynı onun gibi dikkatini mektuba vermekte zorlanıyordu.

Orhan isminin telaffuz edilmesi, Radu'yu tuhaf bakışma oyunundan sarsarak çıkardı.

Konstantin, Mehmet'in tahtına talip olan kişinin yarattığı tehdidi ona hatırlatmaktan hiç geri durmamıştı. Daha kötüsü, Orhan'ı ellerinde tutmaya devam etmek için Konstantiniye'ye yapılan ödemenin artırılmasını talep etme cüretini gösteriyordu.

Mehmet parmağını düşünceyle çenesine hafif hafif vurarak baş elçinin okumayı bitirmesini bekledi. Sanki havanın o gün nasıl olacağıyla ilgili bir yorum yapıyormuşçasına rahat ve sakin bir şekilde cevap verdi. "Görünüşe bakılırsa Orhan pahalı bir misafir."

Kimse gülmedi. Odada ağır bir gerginlik vardı, sanki herkes nefesini tutmuş, Mehmet'in ne cevap vereceğini duyana kadar bırakmayı reddediyordu. Elçilerin rengi attı. En genç olan artık ona bakmıyor, gözlerini bir duvara sabitlemiş öylece duruyordu. Yüzlerinde cesur bir ifade olsa da, şapkalarının altından görünen alınları boncuk boncuk terlemiş, yeni sultana böyle bir bildiriyle geliyor olmanın gerginliğini ele vermişti.

Mehmet, Çandarlı Halil Paşa'ya döndü. "Bizans'la sizin benden daha çok tecrübeniz var. Bu sizce adil görünüyor mu?"

Çandarlı Halil Paşa titreyen elini kaldırdı, hafifçe alnına koyarak düşündü. "Evet." Sanki ses tonunu daha sabit tutmaya teşvik edercesine kendi kendine başını salladı. "Evet, şartların gayet makul olduğunu düşünüyorum. Size nasihat vermem gerekirse haşmetmeabları, talepleri uygun görmeliyiz. Orhan'ı olduğu yerde tutmak ve Konstantiniye'ye hüsnüniyet göstermek en iyisidir."

Mehmet elçilere döndü. "Pekâlâ. Sadrazam Çandarlı Halil Paşa bu gece konaklamanız için gereken alakayı gösterecektir. Yarın sizi memleketinize ve müttefikimiz Konstantin'e iki büyük devlet arasında bundan sonra yeni bir iyi niyet devrinin başlayacağı haberiyle göndereceğiz."

İçleri rahatlatan elçiler aceleyle ve daha az resmi olan bir eğilmeyle huzurdan çekilirlerken, gri gözlü genç adam gizli, kaçamak bir gülümseyişle son bir kez Radu'ya baktı. Radu da içinde benzer bir kıpırtı hissetti. Sonra Çandarlı Halil Paşa elçilere çıkarlar-ken eşlik etti, diğer danışmanlar da onun peşi sıra odadan çıktılar.

Radu kafasını toplamak ve kendine gelmek için başını salladı. Şehir dışında zaman geçirmiş olmaktan dolayı hâlâ keyifsiz ve neşesizdi. Bu büyük ve ilginç bir gelişmeydi.

Mehmet diğer adamların da çoğunu odadan gönderdi. Geriye Radu, Kemal, İlyas, Edirne'deki sipahilerinin alay beyi ve Kazancı Doğan kalmıştı. Radu'nun tavsiyesiyle Mehmet şimdilik Kazancı Doğan'ın canını almamaya karar vermişti. Onu satın alabileceklerini biliyorlardı ve o aşamada kurabilecekleri her türlü ittifaka ihtiyaçları vardı.

Koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını yukarıya doğru esneten Mehmet, "Dostlarım," dedi. "Donanmamızla alakalı müzakerede bulunmak istiyorum."

"Donanma mı?" diye sordu Radu.

"Aynen öyle." Mehmet'in gülümseyişi sanki suyu yara yara ilerleyen saldırgan bir balık gibiydi. "Sahip olduğumuz ve daha da önemlisi sahip olmadığımız gemilere ait bana malumat vermek üzere çalışmalarınızı yapın. Ve bunu çok gizli yapın."

Adamlar meraklarını yüzlerine yansıtmayacak kadar akıllı ve tecrübeliydiler.

Mehmet hepsini gönderdi, Lada'nın askerine kapının dışında durmasını işaret etti. Herkes gider gitmez, Radu'nun odaya girdiğinde gördüğü o kötüye işaret olan ifade Mehmet'in yüzünde tekrar oluştu.

"Sorun nedir?" Radu içinde büyüyen korkuyla savaştı. "Benim yüzümden mi üzgünsün? Evliliğimle ilgili sana gelişmeleri haber vermediğim için özür dilerim. İşlerin bu kadar çabuk gelişmesine ben bile güçbela yetişebildim. Ama Nazire..."

“Hayır, hayır. Bunun onunla hiçbir alakası yok. Ben senin adına mutluyum.” Mehmet odada volta atmaya başladı, dikkati dağınıktı, sözleri herhangi bir ağırlık taşımıyordu. “O hoş bir kız ve iyi bir kısmet. Ayrıca sen yine de burada olacaksın.” Mehmet durdu ve başını kaldırıp ona baktı. Bakışlarındaki endişe korkuyla karıştı. “Yine de burada *olacaksın*.”

“Elbette.”

“Ben sana bel bağladım. Sana hiç kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyorum.”

Radu gülümseyerek elini kalbinin üzerine koydu. “Ben de sana aynı şekilde.”

“Çocukluğundan bir adam hatırlıyor musun? Lada’nın arkadaşı? Bogdan?”

Radu içinde uyanan nefretle yüzünü buruşturdu. “Evet. Benimle sürekli uğraşırlardı. Öküzün tekiydi.”

Mehmet kaşlarını çatı. “O burada.”

“Ne? *Burada mı?*”

“Onu Nicolae bulmuş.”

İçinde yükselen panik duygusuyla Radu kendini birdenbire yine sekiz yaşında, çok ürkek, çabucak ağlayan, çok kolay bir hedef olan o çocuk gibi hissetti. Bogdan onu sütannesinin başörtüsünü takmaya zorlamış, eğer onu bu kadar çok seviyorsa o halde onun gibi olabileceğini söyleyerek alay etmişti. Bundan daha kötüsü de, her ne olursa olsun, sütannesinin Bogdan’ı her zaman ondan daha fazla sevecek olması korkusuydu. Radu her ne kadar isterse istesin, Bogdan onun oğluydu, Radu ise vazifesi.

Bogdan’ın alınıp götürülmesi, Radu’nun çocukluğunun en önemli olaylarından biri olmuştu, çünkü bu sayede sütannesinin kalbine herhangi bir sınırlandırma olmadan girme şansı vermişti.

Ve Lada’nın da.

Fakat artık Lada uzun zamandır ona ait değildi. Lada’nın

Mehmet'i vardı. Ve Bogdan'ını da bulmuştu. Akkor haline gelen bir acı, Radu'nun gözlerinin ardına bıçak gibi saplandı adeta.

"Ondan nefret ediyorum." Radu mahcup olarak başını eğdi, bu sözleri bu şekilde sarf etmemesi gerektiğini biliyordu. Fakat Mehmet'in yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı, sanki Radu onun bir tespitini ispatlamış gibi.

Sonra Mehmet aniden dönüp yürümeye devam etti, sırtı Radu'ya dönüktü. "Eflak'tan haberler aldım. Geç geldi ve beraberrinde elçi ya da tahta geçişimle ilgili herhangi bir hediye olmayışı beni meraklandırdı." Mehmet durdu. "Baban ölmüş."

Radu onun sözlerini anladı, ama ona hiçbir şey ifade etmedi. Başını iki yana sallayarak kafasını toparlamaya çalıştı. Babası. Odada büyük bir kahkaha yankılandı ve Radu elini ağzına kapattığı esnada bu kahkahaların kendisinden geldiğini fark edebildi. "Biliyor musun, onun nasıl görüldüğünü bile hatırlayamıyorum. Yalnızca bana neler hissettirdiğini hatırlıyorum."

Mehmet, Radu'nun elini tuttu. "Sana neler hissettirdi?"

"Sanki bir hiçmişim gibi." Radu gözlerini Mehmet'in ona dokunan elinden ayıramadı. "Ve şimdi artık o bir hiç."

Mehmet birkaç dakika boyunca sessizliğini korudu. Radu üzgün olması, sorular sorması gerektiğini biliyordu, fakat tüm bunları yapamayacak kadar rahatlamıştı. Vlad artık dünyada yoktu ve Radu bunu kötü bir şey olarak değerlendirmiyordu.

"Nasıl olduğunu öğrenmek ister misin?"

Radu homurdanarak dinlemeye razı oldu.

"*Boyarlar* adına onu öldüren kişi Hunyadi. Aynı zamanda Mircea'yı da öldürmüşler."

"Zavallı Mircea. Bu durumun onu çok üzdüğüne eminim."

Mehmet yüzünü Radu'ya yaklaştırdı, tavana bakan Radu bakışlarını ona çevirmek zorunda kaldı, Mehmet kaşlarını çatarak ona endişeyle bakıyordu. "İyi misin?"

Radu bir elini alnına koydu, içinde dolup taşan hafifliği bastırmaya çalıştı. “Sanırım iyiyim.”

“Sana bunları anlatıyorum çünkü... çünkü Eflak Prenslığı’nin taht vârisi sensin. Başa geçmesi gereken bir sonraki voyvoda. Ve sultan olarak, Eflak’ın tabi devlet olması sebebiyle, eğer sen de istersen...”

Radu onun ağzından dökülen kelimelerin ağırlığıyla içini parçaladığını hissetti. Eflak, ormanlarında sonsuz karanlık ağaçlar ve bir yerlere gizlenmiş yumrukları, insanı nefessiz bırakıp güzellikler yerine bir ağız dolusu suyla bırakan fiskiyeli havuzları, babasının onu başından atması kadar soğuk kışları olan memleket. Eflak, ona ihtiyaçları olmayan, onu görmeyen, umursamayan Lada ve Bogdan’la birlikte geri döneceği memleket. Eflak, camileri olmayan, ezanlar okunmayan, onu bilen ve onu önemseyen bir tanrısı olmayan memleket.

Eflak, Mehmet’siz bir memleket.

Mehmet’in omuzlarını sıkıca tuttu. “Bunun senin için iyi olacağını, o tahtta güvendiğin birinin olmasının sana çok yardımı dokunacağını biliyorum. Ve sana hizmet etmek, senin Konstantiniye’yi fethetmen ve Osmanlı İmparatorluğu’nun hep beklediği sultan olman için elimden ne gelirse yaparak yardım etmek istiyorum. Ama lütfen, sana yalvarıyorum, bunu benden isteme. Ben, hiçbir zaman benden bir şey istemeyen ve beklemeyen Eflak’tan hiçbir şey istemiyorum. Benim memleketim burası, senin yanın. Lütfen beni gönderme.”

Rahatlayan Mehmet’in yüzü yumuşadı ve Radu’ya sarıldı. Radu titrek, derin bir nefes aldı, Mehmet’i içine çekti, kendini sakinleştirdi.

“Lada’ya hiçbir şey söyleme,” dedi Mehmet. Radu onun omzunda duran başını hafifçe salladı ve bu sefer olması gerekenden daha uzun bir süre o şekilde kaldı, çünkü onu bırakmayı hazmedemezdi.

Lada'nın cildi çok gerilmişti.

Sanki çekmiş ve içindikileri sıkıştırıyormuş gibi. Çekiliyor, kaşınıyor, hayali duyular boynunda boydan boya dolaşüyor, kasları çaresizce seğiriyordu.

Bir tarafında Bogdan, diğer tarafında Nicolae yürüyerek onu kışın soğuğundan koruyorlardı. Bir haftadan uzun bir süredir o akşam ilk kez serbestti. Mehmet uyanık olduğu her saat onun yanında olmasını talep etmiş, sürekli olarak onu neden yanında istediğine dair çeşitli bahaneler, özellikle de koruma vazifesini öne sürmüştü. Veya neden onun tavsiyesine ihtiyaç duyduğunu. Veya yalnızca neden ona ihtiyaç duyduğunu.

Bu özel ihtiyaç durumları Lada'yı yavaş yavaş ve derinden yakmış, tüylerini ürpertmişti.

"İyi misin?" diye sordu Nicolae.

Lada daha hızlı yürümeye başladı.

Bogdan'ın yanında olması ona kendini iyi hissettiriyordu, tıpkı eskiden olduğu gibi. Hiç tereddüt etmeden ayak uydurmuş, onun gölgesi ve sağ kolu olmuştu. Lada'ya aitti, her zaman olduğu gibi, hatta aradan onca yıl geçmiş olsa bile.

Fakat Lada eskisi gibi değildi. Büyümüş, değişmiş, yeni biri olmuştu artık. Bogdan'la birlikte olan Lada –sürekli onun etra-

finda olmak isteyen Lada– Mehmet’le birlikteyken ortaya çıkan Lada’dan farklıydı.

Nicolae ve Bogdan sanki bir şey beklermiş gibi gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Ne bekliyorlardı? Kalplerini kırmak, vurmak, hiç değişmeyen sorulmamış sorularını da alıp gitmelerini sağlamak istiyordu: *Neden?*

Neden Lada hâlâ oradaydı?

Mehmet’le beraber olduğu zamanlar böyle bir soru sanki hiç var olmamış gibi hissediyordu, ama ondan uzaklaştığı andan itibaren bu soru çiban gibi, ruhunun üzerini örten kaşındırıcı bir veba gibi her yanını sarıyordu. Neden hâlâ oradaydı? Ejderhanın kızı-na ne olmuştu? Hepsi bu kadar mıydı yani? Tüm potansiyelinin zirvesine ulaşmış mıydı? Acaba tüm amacı, son derece gönülsüz olduğu bir imparatorluğa hükmeden sevdiği adamın hizmetindeki elli adamı komuta etmek miydi?

“Daha ne kadar sürecek?” Lada homurdanarak sordu.

Bogdan ve Nicolae durdular, kafaları karışarak ona bakakaldılar. “Ne daha ne kadar sürecek?” diye sordu Nicolae.

Lada parmağıyla onun göğsünü dürttü. “Benimle konuşmayı kesin. Bana bakmayı kesin. Bu meseleyi benim çözmemi beklemeyi kesin.”

Nicolae hafifçe, afallamış gibi gülümsedi. “Söylediğinden bir şey anladıysam, emin ol itaat etmek için çaba gösterirdim. Bu durumda sizi elinde iyi damıtılmış ve uzun süre bekletilmiş içki stoğu olan bir tüccara götürsem iyi olacak.”

Turuncu ışığın dumanla beraber geceyi aydınlatmasıyla, hepsi birden sustular.

Yangın.

Dört yıl önce Lada şehre ateş yağdırmanın hayalini kurarak bu sokaklarda yürümüştü. Yüreği sevinçle doldu, daha yakınına gitmek, ateşin kaynağını bulmak ve beslemek istedi.

“Duman mı o?” Nicolae sordu.

Lada ileriye doğru koştu, akşam olduğu için tezgâhlarını toplayan satıcıların etrafından başını eğerek geçti, Nicolae ve Bogdan onun tam arkasından geliyorlardı. Yangın yerine yaklaştıkça ilerlemek de zorlaştı. İnsanlar panikten bembeyaz kesilmiş, kaçıyorlardı. Sonunda pazaryerine aceleyle girdiler.

Meydanın ortasında o kadar büyük bir ateş yakılmıştı ki, bir an için Lada acaba bir şenlik mi kaçırdı diye düşündü. Yakılan ateşin alevleri hızla göğe yükseliyor, kıvılcımlar dumanla dans ediyordu.

Ve sonra ateşi neyin beslediğini gördü. Ve kimlerin.

Yeniçeriler vahşice satıcıların tezgâhlarını çıplak elleriyle parçalıyor, her şeyi ateşe atıyorlardı. Yan sokakların etrafında gruplar halinde bir araya gelmişler, onlara gidecek yer bırakmamışlardı. Lada tam yanındaki binanın yan duvarına tırmandı, Bogdan onun dengesini sağlamasına yardım etti. Şehrin dışına doğru tüm sokaklar boyunca başka yangınların da çıkmaya başladığını gördü.

“Saraydan uzaklaşıyorlar,” dedi Lada ve aşağıya atladı. “Bu nasıl oldu?”

Bogdan omzunu silkti. “İsyân. Sultan Murat öldüğünden beri haykırışlar vardı zaten.”

“Ama Mehmet maaşları artıracak! Sultan olmadan önce Kazancı Doğan ile bu konuda anlaşmaya vardılar.”

“Ben maaş artışıyla ilgili hiçbir şey duymadım. Eğer böyle bir şeyi müzakere etmişlerse bile buradaki adamlara bir şey söylenmedi.”

Lada şimdi Bogdan’ın bunca zaman sonra nasıl bir adama dönüştüğünü merak etti. Gerçi açık ettiği hiçbir duygu yoktu. Lada yumruğunu duvara vurdu. “Kazancı Doğan bize ihanet etti. Mehmet’i tahttan indiremedi, ama ikili oynadı.”

“O yüzden bazı binaları yakıyorlar, belki de sokaklarda sipahilerle kavga ediyorlar.” Nicolae’nin ateşi dikkatle izleyen gözleri parıldadı. “Mehmet onların maaşlarını artıracak ve her şey düzelecek.”

“Hiçbir anlam ifade etmiyor.” Lada alevler yayılırken izledi, hâlâ saraydan uzağa yayılmaya devam ediyordu. Kazancı Doğan adamlarını ayaklandırarak eline ne geçmesini bekliyordu? Mehmet’in maaşları artıracığını zaten biliyordu. Belki çok daha yüksek meblağlara çekmek istiyordu, ama...

“Yangınlar,” dedi Lada kalbi deli gibi atarak. “Askerleri kendine çekiyor.”

“Evet.” Nicolae sanki soru soran bir çocuğa durumu anlatır gibi konuştu. “Yangınların söndürülmesi gerekir, yoksa tüm şehir yanar.”

“Nicolae, benimle ‘Sultanı Öldür’ oyunu oyna. Düşün. Yangınlar saraydan uzağa doğru yayılıyor. Askerler yangınlara müdahale etmek için saraydan uzaklaşıyor. Bütün gözler saraydan uzaklaşıyor.”

Durumu bir anda kavrayan Nicolae gözlerini kocaman açınca, kaşlarının ortasındaki yara izi dümdüz oldu. “Mehmet’i öldürecekler.”

“Bu gece Petru ve Matei orada. Diğer adamları çok iyi tanımıyorum. Onlar da bu işin içinde olabilirler. Mehmet’e ulaşmalıyız.”

“Sokaklar geçişe kapatılmış durumda,” dedi Bogdan. Hangi tarafı desteklemeleri gerektiğine dair bir fikri olsa da, hiçbir şekilde yüzünde göstermemiştir. Ama haklıydı. Saraya çıkan tüm sokaklar, isyankâr yeniçerilerle doluydu.

“Bende sadece bıçaklar var.” Lada bir umut Nicolae’ye baktı, ama arkadaşı boş ellerini iki yana açarak omzunu silkti. “Üzerinde hiçbir şey yok mu?”

“Hepimiz silahla uyumuyoruz, Lada.”

“Adamların arasından nasıl geçeceğiz o zaman?”

Bogdan elinde kısmen sökülmüş bir tezgâhla yürüdü. O tarafta birkaç isyankâr yeniçeri vardı, ama Bogdan’ın başlığını görünce, sevinç çılgınlıkları atarak başlarıyla selam verdiler. Bogdan ağır bir ahşap kapısı olan binanın önüne kadar elinde kırık tezgâhla ulaşmayı başardı. Kapıyı açtı, üst kısmını sıkıca tutup tüm kapıyı menteşelerinden söktü.

“Sanırım o benden çok daha değişik tipte bir Eflaklı,” dedi Nicolae.

Bogdan kapıyı yan çevirdi, sürgüsünü bir kulp gibi sıkıca tuttu. Onun ne yaptığını anlayan Lada güldü, hemen Bogdan’ın yanına giderek kapının ardında yerini aldı. Nicolae da yanlarına gitti. Bogdan yanan ateşten daha büyük bir gürlemeyle, ileri doğru koşmaya başladı. Lada onun adımlarına ayak uydurarak kapıyı itti, tam zamanında yoldan çekilmeyi başaramayan askerlere çarptıklarında nasıl bir tesire yol açtıklarını hissederken, onların yüzlerini görebilmek istedi. Nicolae’nin ayağı takılıp yuvarlandı ve elinde bir kılıçla ayağa kalktı. Bogdan hiç yavaşlamadı. Ezici bir güçle kemiklerde kırılmaya yol açan kapıyla, onların yolunu açmaya devam etti.

Lada omzunun üzerinden geriye doğru baktığında, iki adamın onların peşinden koştuğunu gördü. Bıçaklarından birini fırlattı ve bıçak hedefi bulduğunda ete saplanan bıçağın sesi ve bir çılgılık duyuldu. Aniden durdu, ikinci adamın kılıcının altından takla atarak, birinci adamın gevşek parmaklarının arasından kılıcını çekip aldı.

Birbirine çarpan kılıçların kulak tırmalayan çınlaması içine işledi. Dişlerini ortaya seren vahşi bir ifadeyle çılgılık atarken, ona saldıran adamın üzerine atıldı. Adam kılıcı onun boyunca hizasında

savurdu, Lada dizlerinin üzerine çöktü. Sıcak bir kanın fışkırması, adamın dizardı kirşlerini keserek sakat bıraktığını tasdik etti.

Onun işini bitirmek için zamanı yoktu. Bogdan ve Nicolae'ye yetişmek için son sürat koştu. Dehşete düşmüş halkla büyük bir yeniçeri topluluğunun birbirine karıştığı kalabalığın ortasında sıkışıp kaldılar. Yeniçeriler bağıryorlardı, belli ki isyan olduğunun farkında değillerdi ve neler olup bittiğine dair kafaları karışmıştı.

Bogdan kapıyı kenara fırlattı, kalabalığı itip kakarak Lada'ya yol açtı.

“İsyan o tarafta!” Lada bağırarak yangınların olduğu tarafı işaret etti. “Eğer benim tarafımda yer alıp sultanı korursanız, şan ve şeref bu tarafta!”

Sonunda büyük arbededen kurtulan Lada süratle koştu. Destek çağrısının işe yarayıp, adamları onun tarafına çekip çekmediğine bakmak için hiç oyalanmadı. Fakat etrafındaki ayak sesleri, sırf Bogdan'ın ve Nicolae'ninkilerden ibaret olamayacak kadar fazlaydı.

Sarayın ana giriş kapıları açıktı ve muhafızlar da yoktu. “Kimseye güvenmeyin!” Lada bağırdı. “Yeniçeri olsun ya da olmasın! Herkesi silahsızlandırın, tüm kapıları emniyete alın.” Onunla birlikte çok sayıda adam, ellerinde kılıçlarla ana kapıdan girdi.

Lada mutfak hizmetkârları tarafından kullanılan yan girişe doğru koştu. Kapıyı tekmeleyerek açarken çarpışmaya hazırды, ancak içeride kimseyi bulamadı. Mutfağı geçti ve tozlu, değersiz bir duvar halısının ardında gizlenmiş olan merdivenlerden yukarı çıktı. Nicolae ve Bogdan onu hemen arkasından takip ettiler.

“Burayı nereden biliyorsun?” Nicolae sordu.

“Bu merdivenler doğrudan sultanın dairelerine çıkıyor.”

Lada'nın, Mehmet'in yatağına çıkan gizli geçitleri gayet iyi bildiği ifşa olduğu için utanacak vakti yoktu. O merdiven yalnızca

mutfak çalışanları tarafından kullanılıyordu, böylece sultanın yemeği çeşnicibaşı tarafından tadıldıktan sonra, sultana gelene kadar birinin yemek tepsisine ulaşılarak zehir koyma şansı olmuyordu. Lada o merdiveni gece geç saatlere kadar konuşarak ve konuşmayarak geçirdikleri zamanlarda gizlice mutfağa inip yemek aşırmaq için kullanıyordu.

Sarayın her neresinde, her ne oluyorsa, onları kalın taş duvarlarla soyutlayan koridor ürkütücü bir şekilde sessizdi. Lada güçlübela nefes alabiliyor, sonunda onu bekleyen manzaranın görüntüleri bir bir gözünde canlanıyordu.

Mehmet ölüyor.

Mehmet öldü.

Mehmet'in mor kaftanı en koyu kırmızıya bulanmış.

Mehmet'in siyah gözleri sonsuza dek kararmış.

Lada bir daha hayatı boyunca hiç kimsenin ona Mehmet'in baktığı gibi bakmayacağını biliyordu. Eğer bunu kaybederse...

"Ya çoktan içeri girdiler ve biz geç kaldık," dedi Lada soluğu kesilerek, "ya da henüz dairesine gelmediler ve biz hâlâ onları durdurabiliriz. Burası." Lada, Mehmet'in dairelerinin bulunduğu büyük koridora çıkan gizli kapıyı itti. "Onun kapısını emniyet altına alın!" Onların onayını beklemeden başını eğerek döndü ve Mehmet'in dairelerinin girişine koştu. Eğer öldüyse bunu bilmek zorundaydı. Onlara bunu ödetmek zorundaydı. Mehmet'in salonlarından birindeki duvar halısının ardında gizli olan kapıyı omuzlayarak açtı. Sonra duvar halısını asılı olduğu çubukla beraber söküp, koşarak salona girdi.

Mehmet ayakta duruyordu, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Salonun dışındaki holde bulunan Radu zar zor seçiliyordu, yanında elini onun omzuna koymuş ve kulağına bir şeyler söyleyen zayıf, uzun boylu bir yeniçeri vardı. Kimse paniklememiş, kimse ölmemişti.

Ve Mehmet'in yanında Kazancı Doğan değil, İlyas duruyordu.

Lada duvarın önüne yığıldı, yangından onu buraya kadar kovalayan telaş artık yok olmuş, yerini iç rahatlığına bırakmıştı. Radu ve yeniçerinin olduğu hole onları bağlayan kapıdan başka, salona girişler sadece kendisinin girdiği gizli kapı ve balkonu. Daha güvenli bir yere geçmeleri gerekiyordu. Kendisinin girdiği gizli kapıyı kapattı, duvar halısının çubuğuyla kapıyı sabitleyerek, geçişi engelledi.

“Neler oluyor?” Mehmet kuşkucu bir şekilde sordu.

“İşyan. Yeniçeriler. Ben düşündüm ki... Yani bunun bir dikkat dağıtma taktiği olmasından korktum. Seni öldürmeye çalıştıklarından.”

“Allah kahretsin,” dedi İlyas, ama bunu pek şaşırılmış gibi değil, yorgun gibi söylemişti. Yürüdü, Radu'nun yanındaki yeniçeriye başıyla işaret verdikten sonra onların bulunduğu hol ile salonu ayıran ağır kapıyı kapatarak kilitledi.

Lada o tarafa yürüyerek başını iki yana salladı. “Daha savunulabilir bir salona geçmemiz lazım. Balkon olmayan bir yere. Birileri oradan tırmanabilir ya da Mehmet'in yatak odasının balkonundan atlayabilir.”

İlyas iç çekti, bir hançer çıkardı ve Lada'nın yan tarafına sapladı.

Radu, “Yeniçeriler isyan mı ediyor?” diye sordu, yaşadığı şok onu mantıklı düşünmekten alıkoyuyordu.

“Öyle görünüyor.” Lazar’ın sesi canlıydı, gözü sürekli Mehmet’in olduğu salona açılan kilitli kapıdaydı.

“Ama biz onların maaşlarını artıracaktık!”

Lazar tek kaşını kaldırdı. “Biz derken?”

Radu başını iki yana salladı. “Mehmet. Sultan Murat ölmeden önceki gün Kazancı Doğan’la konuştu. Her şey ayarlandı.” Yeniçerilerin şimdi ayaklanması hiç mantıklı değildi. Ellerine hiç olmadığı kadar çok para geçecekti. Acaba Radu neyi kaçırmıştı? Nasıl olmuştu da Çandarlı Halil Paşa’dan böyle bir hareket beklemeyi akıl edememişti?

“Kuşkusuz ki her şey yoluna girer.” Lazar gergin gergin dudaklarını yaladı, sonra sarayın girişinden Mehmet’in dairelerine çıkan koridorda, kapının şiddetle vurulduğunu duyunca irkildi.

“O Petru mu?” Radu kapıya yöneldi. İlyas, Mehmet’le planlar üzerinde özel olarak görüşebilmek için Petru ve Matei’yi dış taraftaki koridora göndermişti. “Dış taraftaki kapı neden sürgülenmiş?”

“İlyas onlar çıktıktan sonra kilitlemiş olmalı. Akıllıca. Öyle daha güvenli olur.” Lazar topuklarının üzerinde zıplayıp duruyor, gözle-

ri iki kilitli kapı arasında, yanan lambanın camına vurup duran bir güve gibi bir ona, bir diğerine geziniyordu. “Belki Mehmet’in dairesini kontrol etsek iyi olur. Onun yatak odasının balkonundan şehirde neler olup bittiğine bakarız.”

Kapı daha çok yumruklanmaya başladı, gittikçe şiddetleniyor ve beraberinde bağırışmalar da geliyordu. Radu panikledi. “Sence isyan buraya kadar sıçradı mı? Ne yapmamız gerek?”

“Birazdan yardım gelecek.” Radu’nun dirseğini tuttu ve uzak bir köşeye çekti. “Mehmet’in yatak odasını kontrol etmemiz şart.”

“Sanki Nicolae bağırıyor gibi. Onları içeri almalıyız.”

“Hayır! Eğer birebir çarpışmalar bize kadar ulaşmışsa, kapıyı savunmaları gerekir. Birilerinin o taraftan girme ihtimaline karşı, Mehmet’in yatak odasına gidip beklememiz lazım.”

“Dur.” Radu kolunu çekip kurtardı. “Bunu daha etraflıca düşünmeliyiz. Mehmet’i daha güvenli bir yere götürmeliyiz. Bulundukları odada da balkon var. Balkon güvenli değil ve yanında yalnızca İlyas ve Lada var.”

Kalp atışları iyice hızlandı ve deli gibi çarpmaya başladı. Biri kapıyı kırmaya çalışıyordu. Radu hâlâ Nicolae’nin bağırdığını duyabiliyordu. Bu da mantıklı değildi. Eğer haklarından gelinmişse Nicolae bağıramaz, çoktan ölmüş olurdu.

Salonda Lada büyük bir acı ve öfkeyle feryat ediyor, duvar sanki bir şey çarpılıyormuş gibi sarsılıyordu.

Mehmet.

Radu kapıya koştu, iyice asılıp açmaya çalıştı ama işe yaramadı.

“Bana yardım et!” Radu kapıyı açmak için kullanabileceği bir şey var mı diye etrafa bakındı. Bulundukları holde minderli mobilyalar, yastıklardan başka bir şey yoktu. Her şey yumuşak ve kapitoneliydi. Altın ve narin olmayan, alet olarak kullanabileceği

bir nesne, bir kalem dahi yoktu. Radu'nun belinde bir bıçak vardı, ama anahtar deliğine sokup kilidi açabileceği kadar kalın değildi.

“Radu.”

“Kapıyı kırmak zorundayız!”

“Radu.”

“Bu kahrolası holde neden işe yarar bir şey yok ki?” Radu bağırarak üzeri minderli bir ayak taburesine tekme attı.

Lazar onun bileğini yakaladı, yüzüne bakması için onu çekip döndürdü. “Lütfen dinle beni.” Alçak sesle ve çok sakın konuşmuştu. Lazar başlarının dertte olduğunu anlamamıştı, Radu bile anlayamıyordu. Her taraftan bir sürü bağırış çağrış geliyordu. Mehmet’e ulaşması gerekiyordu.

Lazar onu bırakmadı. “Senin yapabileceğin bir şey yok.”

“Ne diyorsun sen? Bir şeyler yapabiliriz! Yapmak zorundayız, biz...” Radu durdu. Lazar'ın telaşa kapılmış gibi bir hali yoktu. Daha ziyade... Anlayışlı bir bakışı vardı. Hüzünlü.

Bağıırıp çağıran kesinlikle Nicolae'ydi ve Petru da ona katılmıştı. Her ikisi de Lada'ya bağıırıyorlar, içeri alınmaları için yalvarıyorlardı. Eğer dışarıda düşman güçleri olsa, asla böyle bir şey yapmazlardı.

“Beni salondan sen uzaklaştırdın,” dedi Radu, gerçekler bir ok gibi yüreğine saplanırken. “Yardımanın gelmesini beklemiyorsun. Hatta gelmemesine bel bağılıyorsun.”

“Açıklamama müsaade et.”

Radu kendini çekip bileğini onun elinden kurtardı, bir hışımla Lada'nın adamlarının girmeye çalıştığı kapıya koştu. Kapı, diğer taraftan kolayca kaldırılacak demir bir çubukla sürgülenmişti.

Lazar arkasından üzerine atladı, Radu'nun başı taş zemine gözünde kör edici beyaz ışıklar çaktıracak kadar sertçe çarptı. “Lütfen,” dedi Lazar dizini onun sırtına bastırırken. “Ben senin canını korumaya çalışıyorum.”

Radu'nun dudağı patlamıştı, kan saçarak cevap verdi. "Canımı korumak mı?"

"Bu gece burada olmaman gerekiyordu. Evine, *karının* yanına gitmiş olman gerekiyordu. İlyas bana geri geldiğini söylediğinde, seni bu meselenin dışında tutmak için, beni de yanına alması için ona yalvardım."

Radu gözlerini acı ve çaresizlikle sıkıca yumdu, onu üzerinden atmak için ellerini yere bastırarak kalkmaya çalışıp başarısız olurken kolları titriyordu. "İlyas neden bize ihanet ediyor?"

"O bizi *koruyor*. Sen bir yeniçeri değilsin. Sen anlayamazsın. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok. Bizi bizden başka önemseyen, sultan adına düşmanların önüne atılacak vücutlar olmaktan daha fazla değer biçen kimse yok."

Mehmet'in bulunduğu salondan gelen birbirine çarpan kılıçların çıkardığı ses, Radu'nun hıçkırıklara boğulmasına sebep oldu.

Lazar eğildi, başını Radu'nun sırtına yasladı. "Üzgünüm. Onu ne kadar önemseydiğini çok iyi biliyorum. Fakat o bizim kanlarımızı Konstantiniye'nin surlarında dökecek. İlyas bize bunun olmasına müsaade etmeyecek. Ceddimiz *odur*, Mehmet değil. Böyle olmak zorunda."

"Hayır!"

"Söyle bana. Mehmet'in bizi öldürmeyeceğini söyle bana." Lazar bekledi, ama Radu cevap veremedi. Mehmet'in kalbinin Konstantiniye'de olduğunu biliyordu. "Mehmet orayı bir ejderhanın bir mücevheri istediği gibi istiyor... Yalnızca sahip olmak, yalnızca arzusunu beslemek için. Asla tatmin olmayacak. Akçahisar kuşatmasının nasıl olduğunu gördün. Konstantiniye'nin fethine gitmenin yanında, o tatile çıkmak gibi kalacak. Hepimiz öleceğiz ve arkamızdan ağlayan kimse olmayacak. Bu insanlar benim kardeşlerim, Radu." Lazar'ın sesi pürüzlüydü ve sıcak gözyaşları

Radu'nun gömleğini ıslattı. "Onlar bizim sahip olduğumuz tek aile. Eğer bunu bir düşünürsen, anlayacaksın. Beni affedeceksin. Seni seviyorum, Radu. Lütfen. Lütfen bunun için beni bağışla. Ailem için her şeyi feda ederim. Sen de ederdin."

Radu mücadele etmekten vazgeçti ve kendini yere bıraktı. Lazar'ın vücudu Akçahisar'da devriye gezdikleri, onu oklardan korumak için üzerine atladığı gece olduğu gibi onu yere serip etkisiz bırakmaya yetecek kadar ağırdı.

Lada, Mehmet'i korurken ölecekti. Mehmet ölecekti. Fakat Lazar haklıydı. Mehmet yaşarsa, yeniçerilerin çok büyük bir çoğunluğu –arkadaşları ve yoldaşları– ölecekti. Hem de hiçbir tehdit oluşturmayan bir şehri almak için. Yalnızca bunun hayalini kurdukları için, Hz. Muhammed, sallallahü aleyhi ve sellem, çok uzun zaman önce bunu ilan ettiği için.

Radu onu görmek için başını yana çevirdi. Hâlâ onu yerde tutan Lazar, Radu'nun gözlerine bakmak için yana eğildi.

"Çok özür dilerim," dedi Radu. Lazar onu pek çok kez kurtarmıştı; daha küçücük bir çocukken onu sevecenliğiyle, sonrasında Akçahisar'da savaş meydanında, şimdi de o holde. "Ben de seni seviyorum dostum."

Lazar'ın yüzü umutla ışıldadı.

Radu bu umuda bıçağı onun karnına saplayarak karşılık verdi, çünkü Lazar'ın hafifçe yana kaykılmasıyla bir elini kullanabilecek hale gelmişti.

Lazar yan tarafa yuvarlandı, elini bıçak yarasının üzerine koydu. Kıpırmızı kan parmaklarının arasından süzüldü. Radu onun başında diz çöktü. Lazar'ın kılıcını holün karşı tarafına fırlattı, sonra alnını arkadaşının alnına yasladı. "Ben çok, çok özür dilerim."

Lazar ona ağır, çarpık bir gülümseyişle karşılık verdi. Bu Radu'nun yüreğini sızlattı. "Her zaman onu seçtin."

Radu, “Her zaman da seçeceğim,” diye fısıldadı.

Sonra Lazar’ı orada ölüme terk ederek koştu. Sarayın koridoruna açılan kapı, Lada’nın adamlarının sürekli kırma girişimine rağmen zar zor çatırdamaya başlamıştı. Radu onlara durmalarını söyledi, sonra omzunu büyük demir sürgünün altına yerleştirdi. Adamlar kapıyı yamultmuşlardı ve Radu tüm gücüyle demir sürgüyü kaldırmak için iterken öfkeyle bağırdı. Sonunda sürgü yerinden çıktı.

Radu doğruca Mehmet’in yatak odasına koştu. “Mehmet orada!” Kilitli olan salon kapısını işaret ederek bağırdı.

Yatak odasına şöyle bir bakındı, elleri kanlıydı ve zihni tümüyle odaklanmıştı. Metal bir çubuğa asılmış uzun perdeler vardı. Radu geri geri gitti, sonra hızla koşarak zıpladı, perdenin demir çubuğunu yakalayarak; çubuk bağlı olduğu duvardan gıcırdayarak kopana kadar sallandı.

Metal çubuğu balkona götürdü, Lada ve Mehmet’in olduğu salon oldukça uzak bir mesafedeydi. Henüz ölmemişlerdi. Ölme-lerine izin yoktu.

Radu bir balkondan diğer balkona atlayamazdı. Aradaki mesafe bayağı fazlaydı. Çubuğu diğer balkona fırlattı, çubukla beraber giden perdenin ucunu zorlukla tutabildi. Çubuk diğer balkonun zeminine ses çıkararak çarptı, perde iyice gerilmişti. Radu dua ederek perdeye hızla asıldı.

Çubuk geri geldi ve balkonun taş korkuluğuna takıldı.

Perdeyi bir eline dolayan Radu bulunduğu balkonun korkuluğuna çıkıp atladı. Düşme etkisi kolunu neredeyse eklem yerinden çıkaracaktı. Acıyla bağırdı, sonra kendini yukarı çekti, vücudundaki her kas isyan ediyordu sanki. En nihayet boşta olan eli balkonun kenarını yakaladı. Gücünü toplayıp son bir hamleyle balkona tırmandı.

Zifiri karanlıktan, iyice aydınlatılmış salona baktı. İçeride gördüğü sahne tam bir kâbustu. Mehmet silahsızdı. Tek bir iyi vuruş onun canını almaya yeterdi. Bunun henüz gerçekleşmemiş olması, Lada'nın ne kadar harika olduğunun ispatıydı. Lada onu korumak için var gücüyle bütün salonda başını eğerek, hızla dönerek ve çılgık atarak mücadele ediyordu. Kendi kılıcı İlyas'inkine çarparak her seferinde adamı bu zevkten mahrum ediyordu.

Radu hikâyesinin başını kaçırmış olsa da sonunu görebiliyordu.

Lada ağır yaralıydı ve kan kaybediyordu, narin çiçek desenleriyle süslü yer çinilerinin üzerinde attığı her adım onu hayattan biraz daha koparıyordu. Sağ kolunu koruma altına alarak tek elle dövüşüyor, ağır ve sık nefes alıp veriyordu. İlyas'ın tek yapması gereken ondan daha çok dayanabilmektir ve her ikisi de böyle olacağının gayet iyi biliyordu. Lada tüm gücüyle mücadele verirken, İlyas sanki dans ettiği kişinin etrafında dönüyormuş gibi rahatlıkla hareket ediyordu.

İkisi de henüz onu fark etmemişlerdi. Radu kılıcına davrandı...

Kılıcı yoktu ki.

Bıçağı da.

O salona girebilmek için o kadar gözü kararmıştı ki, balkona atladığında ne yapacağını düşünmemişti. Büyük bir kasvet onu içine çekmeye başladı. En eski arkadaşını öldürmüştü. Şimdiyse bunun cezası olarak, ailesinden ona kalan tek kişinin ve tek aşkının öldürülüşüne silahsız, işe yaramaz bir şekilde şahit olacaktı. Tüm zekâsı ve çekiciliği sonunda onu hiçbir yere götürmemiş, çaresiz bırakmıştı. En azından Mehmet'in yanı başında ölecekti. İleri doğru bir adım attı, neredeyse perdeye takılıp düşecekti.

Demir çubuk!

Radu çubuğu korkulukta takıldığı yerden kurtardı ve perdeyi de çıkarıp attı.

Lada kendi kanına basarak kaydı, yere düşerken kılıcı elinin altına sıkıştı. İlyas kılıcını kaldırdı. Hem Lada'ya hem de Mehmet'e saldıracak bir mesafede duruyordu. Radu onun ilk önce kimi öldüreceğini bilmiyordu ve aynı anda ikisini birden savunamazdı.

Lada'yı seçti. Radu bağırarak elinde demir çubukla ablasının önüne koştu. İlyas'ın kılıcı demir çubuğun üzerine indi, uyguladığı güç neredeyse çubuğu Radu'nun ellerinden düşürecekti. Lada, İlyas'ın dizine tekme atarak geriye doğru sendeletti.

Lada kardeşine baktı, şaşkın gözlerini kocaman açmıştı. Sonra dikkatini tekrar topladı. "Sırtını balkona dönmesini sağla," dedi dişlerinin arasından.

Radu yana çekilip İlyas'la Mehmet arasına girerken, Lada ayağa kalktı. Lada, İlyas'ın diğer tarafına geçti ve kılıcını geniş bir açıyla öylesine önceden kestirilebilir şekilde savurdu ki, bu hamleyi Radu bile geçiştirebilirdi. İlyas bu avantajı değerlendirdi ve Lada'nın terk ettiği boşluğa geçti.

Balkon kapısının tam önündeki yere.

İlyas kılıcını savurdu. Kılıcın kendine gelişini gören Lada bekledi ve son anda kendini sırtüstü yere atarken bağırdı. "Şimdi!"

Radu çubuğu sıkıca kavrayıp omuz hizasında tuttu ve tüm gücüyle ileri doğru koştu. İlyas'ı savunmasız yakalayan çubuk ona çarptı, arkaya sendeletti, ama Radu'nun hızı onu balkondan aşağıya itecek ivmeyi kazandırmamıştı.

Lada hemen Radu'nun yanına geldi. Çubuğun ucunu yakaladı ve kapıyı iter gibi bastırdı, sola doğru kuvvetlice döndürdü, böylece İlyas dengesini kaybetti. Bacaklarının arkası korkuluklara değdi ve Lada onu düşürebilmek için çubuğu elinden bırakmadan tüm gücüyle bastırdı.

İlyas düştü.

Fakat Lada duramadı, ivme onu ileriye itti. Korkuluğun üzerinden yuvarlandı.

Bir an için bütün dünya Radu'nun gözlerinin önünde cansız, havadan yoksun bir halde durdu. Ve sonra ellerinin arasında bükülmüş olan çubuğun varlığını hissetti. Çubuğu sıkıca tutup kolunun altına sıkıştırdı.

“Acele et!” Lada bağırdı ve Radu onun sesinde, birlikte büyüdüğü kızı, korkmak yerine her zaman öfkelenmeyi seçen kızı duydu. O esnada dehşete düşmüş olan kızı. “Tutamıyorum!”

Radu korkuluğu manivela dayanağı olarak kullanıp, çubuğu elinden geldiğince aşağıya itti. Metal eğildi ama Lada'yı yukarı kaldıracak kadar dayanmıştı. Lada balkon seviyesine gelir gelmez Radu atıldı ve onun kana bulanmış kaygan ellerini yakaladı. Onu yukarı çekti ve onunla birlikte geriye doğru düştü.

Lada onun üzerindeydi, her yanı titriyordu, korku ve kan kaybından Radu'nun şimdiye dek hiç görmediği kadar sarsılıyordu. “Beni kurtardın,” dedi Lada.

“Elbette kurtardım.”

Lada başını iki yana salladı. “Ben aşağıya düşerken değil. İlyas her ikimizi de yerde yakalamışken. Mehmet yerine beni seçtin.”

“Sen benim ablamsın. Ailemsin,” diye fısıldadı Radu. Bütün olan bitene rağmen, Lazar haklıydı.

Radu ağlayarak ve saçlarını okşayarak ona sarıldı, sonunda kırılarak açılan kapının sesi ve Lada'nın salona doluşan adamlarının haykırırları sanki çok uzaklardan, çok sönük geliyordu.

İlyas düştüğünde ölmemişti, gerçi Lada onun düşer düşmez ölmüş olmayı dilediğini tahmin edebiliyordu. Zindan muhafızlarının İlyas'tan aldıkları ifadeye göre Kazancı Doğan'ın bu olaydan temize çıkmasına çok şaşırmişti. Kazancı Doğan cinayet komplosu içinde yer almıyordu, yalnızca daha yüksek bir maaş artışı için Edirne'yi rehin tutması için teşvik edilmişti.

Saraya gelip, yeniçerilere yangınları söndürmeleri emrini vererek uzaklaştırmak İlyas için çok kolay bir iş olmuştu. Böylelikle asıl niyet bir tek kendisi ve onun beraberinde gelen yeniçeri arasında bir sır olarak kalmıştı.

Lada oturduğu koltukta kıpırdandı, yan tarafındaki bıçak yarası hareket etse de, etmese de; herhangi bir şey yapsa da, yapmasa da durumundan şikâyetçi olmaya azimle devam ediyordu. Pek kendinde değildi, başı çatlıyordu ve en ufacak bir güç harcasa yorgun düşüyordu. Ama yine de iyileşecekti.

Radu'ya kısa bir bakış attı. Avluya boş gözlerle bakıyordu.

Bostancıbaşı, İlyas'ı geçirdiği kazığı dikiyordu. Lada'nın yeniçerilerle talim yapmasına müsaade eden İlyas. Kendini kanıtlaması için ona bir şans veren ve kendini kanıtladığında da bunu kabul eden İlyas. Gözlerden uzak olması gereken bir imparatorlukta ona sorumluluk veren İlyas.

Onu hançerleyen İlyas.

Neyi umut ettiğini bilemedi. Onun çabucak mı yoksa şiddetli ıstıraplar içerisinde can çekişe çekişe ölmesini mi? Suç ortağı ondan çok daha şanslıydı, hekim Lada'nın yarasına siyah iple dikiş atarken; o diğer tarafta kan kaybindan can vermişti.

“Ona iyilik yaptın,” dedi Radu’ya. Mehmet ve beraberinde toplanmış vezirler tarafından duyulmasın diye alçak sesle söyledi. Sadrazam Çandarlı Halil Paşa da oradaydı, töhmet altında kalmamıştı. Fakat ifade alan zindan muhafızlarının nöbet sırası onun sorumluluğunda olan bir işti.

“Kime iyilik yapmışım?” Radu ona bakmadı, sesi cansızdı.

“Öldürdüğün yeniceyi. Suç ortağına.”

Radu’nun yüzünde acı dolu bir ifade oluştu. “Lazar. Onun adı Lazar’dı.”

“Onu tanıyor muydun?”

Radu cevap vermedi. Lada keşke ne yapacağını bilse, insanların birbirlerini nasıl teselli ettiklerine dair bir bilgisi olsa diye düşündü. Onun yerinde Radu olsa, böyle bir durumda ona ne söyleyeceğini bilirdi.

“O ilk öldürdüğün kişi miydi?”

“Hayır. Ama kasten öldürdüğüm ilk kişiydi.”

Lada dudak büktü. “O bir haindi. Ve sen onu yavaş yavaş, ıstırap dolu bir ölümden kurtarmış oldun. Bu onun hak ettiğinden bile fazla.”

“O sadece beni korumak için oradaydı.” Radu ona boş boş gülümsedi, Lada onda daha önce böyle bir ifade görmemişti, mizahın işkence çeker bir taklidi gibi. “Benim yaralanacağımdan endişelenmişti.”

Lada onun eline uzandı ve Radu’nun kabul edişine şaşırdı. Lada onun elini hafifçe sıktı. “Sen hepimizin canını kurtardın.”

“Bir keresinde sen bana bazı hayatların diğerlerinden daha değerli olduğunu söylemiştin. Terazinin ibresinin bizim aleyhimize dönmesi için daha ne kadar ölüm gerekir?”

Lada cevap vermedi.

İlyas'ın idamıyla beraber resmi açıklama, yeniçerilerin arasına yaptıkları gibi kabul edilemez bir davranış göstererek kazan kaldırdığıydı. Aynı gün öğleden sonra Mehmet, Kazancı Doğan'ı görevinden aldı ve halka açık bir yerde sırtı tamamen kan revan içinde kalıncaya kadar kırbaçlattı. Yeniçeriler için umumi bir maaş artışı duyurusu yaptı; aynı zamanda ordu yapısında köklü ve çok kapsamlı değişikliğe gidildiğini bildirdi. Mehmet başta olacaktı. Tüm güç ve otorite silsilesi onda başlayacak ve onda son bulacaktı.

Saldırıdan birkaç gün sonra Lada ordunun yeniden yapılandırılmasının üzerinden geçmek için çalışma odasında Mehmet'e katılabilecek kadar gücünü toplamıştı. Radu da oradaydı. Durumu hiç tekin değildi, Mehmet'in dış taraftaki odalarında bakışlarını ileriye sabitlemiş, hızlı hızlı dolaşıp duruyordu.

Lada, Amasya'da bir daha hiç gidemediği o ormanı düşündü ve Radu için üzüldü. Tam bahçeye çıkmayı teklif edecekti ki, Halime Hatun'un yanında bir haremağasıyla gelişine şaşırdılar.

“Halime Hatun,” diye takdim etti haremağası. Halime Hatun başını eğerek selam verdi, doğrulurken Lada'ya utangaç bir gülümsemeyle baktı ve hafifçe el salladı. Lada onun ne kadar tatlı olduğunu unutmuştu doğrusu ve içinde bir anda oluşan kıskançlığı çabucak bastırdı. Mehmet, babasına bir oğul veren kadını istemezdi.

Mehmet ayağa kalktı, canlı sesiyle şaşkınlığını gizledi. “Halime Hatun, bu şerefınızı neye borçluyum?”

“Beni çağtırmışsınız. Mesajı getiren kişi, istikbalimi görüşmek istediğinizi söyledi.”

“Evet.” Mehmet başını salladı, oturması için ona yer gösterdi. Halime Hatun’un arkası onlara dönünce Mehmet, Lada ve Radu’ya ne yapacağını bilmez bir bakış attı. “Evet, istikbaliniz. İyi misiniz?”

“İyiym, teşekkür ederim.”

“Peki, ya Küçük Ahmet?”

Halime Hatun’un yüzü sevinçle parladı. “Öyle canlı ve öğrenmeye hevesli ki. Galiba şehzade Bayezit’le neredeyse aynı yaşı-talar.”

Mehmet’in oğlunun adını duymak Lada’yı bir daha bıçakladı sanki ama bu kez yan tarafından değildi. Rahatsız bir şekilde oturduğu yerde kıpırdandı ve Halime Hatun’un bir an önce gitmesini diledi.

“Ah!” Halime Hatun utançla bir elini ağzına kapattı. “Ben henüz şehzade Mustafa’nın doğumu için size tebriklerimi sunmadım. İki oğul! Ne kadar talihlisiniz.”

“Bir oğul daha mı?” Lada kendine mani olamadı ve dudaklarından dökülen sözcükler, onu İlyas’tan daha kötü yaraladı.

Bir oğul daha.

Ve bu bebeğe onların ilk öpüşmelerinden önce, Mehmet’in onu, onun için dünyada önem arz eden tek kadın gibi hissettirishinden önce gebe kalınmamıştı.

Bir oğul daha.

Radu’nun tesellisi ne kadar da sahteydi. “Ziyadesiyle heyecana kapılmanızdan olsa gerek, geldiğinizde söylemeyi unutmuş olmalısınız.”

Mehmet onlara bakmadan, hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Evet, Gülşah Hatun Amasya’da kalmak zorunda kaldı. Doğum sebebiyle o kadar yolu gelmesi onun için iyi olmazdı. Ben daha dün haber aldım. Siz nasıl öğrendiniz?”

Halime Hatun bilmiş bir tavırla başını dikti. “Hüma Hatun söyledi bana. O her şeyden haberdar olur.”

“Evet, öyle. Pekâlâ, korkarım ki size söyleyebileceğim ve henüz resmileşmiş bir durum yok. Sizin istikbaliniz için gerekenleri tertip ederken sizin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, lütfen çekinmeyin. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Burası sizin eviniz.”

Lada, Mehmet’in neden daha Küçük Ahmet’i annesinden ayırıp uzaklara göndermediğini merak etti. Fakat bu bile o esnada kolayca bir kenara itilebilir bir meseleydi. *Gülşah Hatun*. Kimdi acaba? Nasıl bir kadındı? Mehmet onu ne zaman ziyaret etmişti? Tohumunu başka bir kadına yerleştirirken, neler düşünmüştü acaba?

Halime Hatun tatlı tatlı selam verdi ve Lada konuşmanın bitmesinden ötürü kadının yüzünde beliren rahatlama ifadesini gözünden kaçırmadı. Halime Hatun gittikten sonra, Lada kapalı kapıya gözünü dikip bakmaya devam etti. Kederinde boğulurken, dönüp de Mehmet’e bakamazdı. Cariyeler Mehmet’e habire oğullar vermeye devam ettikçe, nasıl olurdu da bir harem gerçeğinin olduğunu görmezden gelmeye devam edebilirdi?

Kimse konuşmadı.

Sanki Lada’nın haremle ilgili saplantılı düşünceleri davet etmiş gibi, birdenbire kapıda Hüma Hatun belirdi.

“Validem.” Mehmet bunu yorgunlukla söyledi, hürmetle değil. “Sizi çağırtmamıştım.”

“Aynı İlyas Bey seni öldürmeye çalıştığında çağırtmadığın gibi.”

“Siz nasıl...” Mehmet iç geçirirken alnını ovuşturdu. “Ben o meseleyi hallettim.”

“Hayır, seni ahmak velet. Halletmedin. *Ben* hallettim.”

Mehmet tükenmişliği yüzünden kızgınlığını gizlemekte pek başarılı olamadı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Senin koruman altında yaşayan bir başka seçenekleri daha olduğu için seni gözden çıkarılabilir olarak gördüklerini ne zaman fark edeceksin? Eğer senin yerine geçecek birisi varsa, bunu yapmayı bir daha deneyeceklerdir. Hem de tekrar tekrar. Ve tek gereken şey bir hançer, zehir katılmış bir yemek, etrafında muhafızların bulunmadığı tek bir an. Ve benim bütün fedakârlıklarım boşa gidecek.”

“Bu sizin endişeleneceğiniz bir şey değil.”

“Bu benim *tek* endişem! Ama artık merak etme, benim küçük ahmak oğlum. Senin tüm muhafızlarının yapamayacağı şeyi, ben yaptım. Seni yeri doldurulamaz kıldım.”

Lada doğruldu, Hüma Hatun’la bir önceki konuşmaları aniden beyinde canlandı. Ortada bir terslik vardı, yüreğinin sıkıştığını hissetti. “Mehmet, Halime Hatun’u çağırtnmamıştı,” dedi.

Hüma Hatun iyice zayıflamış omuzlarını ilgisizce kaldırdı. “O sultanla görüşürken, oğlu boğuldu.”

Olduğu yerden bir ok gibi fırlayan Mehmet, annesini tuttuğu gibi duvara yasladı. “Ne yaptınız siz?”

“Her zaman yaptığımı. Seni korudum.”

“Hayır. Hayır. Bunu yapmadığınızı söyleyin... O daha bir bebek.”

“*Bebekti*. Ve artık can verdi.”

Sonsuzmuş gibi gelen bir nefes müddeti boyunca, Lada onun annesini öldüreceğini sandı. Sonra Mehmet’in öfkesi biraz yatıştı. Arkaya sendeledi ve kendini koltuğa bıraktı. “Bayezit’le aynı yaşıydı.”

“Ben senin yapmaya gönüllü olmadığın bir şeyi yaptım. Senin mirasını sağlama aldım. Doğurduğum sultanın. *Benim* oğlumun. Benim imparatorluğumun.”

“Çıkın dışarı.”

“Konuşmamız gereken...”

Mehmet ayağa kalktı. Öfke gitmiş, çaresizlik gitmişti; gözlerini dikmiş annesine bakarken, buz gibi bir sesle emir buyurdu.

“Muhafız.”

Stefan, vazifede olan yeniçeri dikkat kesildi.

“Hüma Hatun’a dairesine kadar eşlik et. Yanma ne kadar ihtiyacın varsa, o kadar adam al. Onun hizmetkârlarından, refakatçilerinden kimseyle konuşmasına müsaade etmeyin ve haremağalarım da onunla görüşmelerine mani olun. Onun nereye götürüleceğiyle ilgili gerekli talimatı vereceğim.”

Hüma Hatun titredi, o inçe ve sapsarı kesilmiş dudakları aralandı, dişetleri griye dönmüştü ve ağzında dişten çok, dökülen dişlerin boşluğu vardı. “Ne yapıyorsun? Beni buradan gönderemezsin! Ben valide sultanım, sultanın anasıyım!”

Mehmet, “Hayır,” dedi. “Siz bana ihanet ettiniz. Siz hiçbir şeyim değilsiniz.”

“İhanet etmek mi? Senin için neler yaptığıma dair en ufak bir fikrin bile yok. Senin hayatını kaç kez kurtardım. Eğer seni hayatta tutmak için arkandan çalışmak ihanetse, o halde onlar da benimle birlikte sürgün edilmeli.” Bir deri bir kemik kalmış, yamulmuş parmağıyla Lada ve Radu’yu gösterdi.

Mehmet yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle Stefan’a eliyle işaret etti. Stefan gözleri koskocaman açılmış, titreyen Hüma Hatun’u kolundan tutup götürdü. Lada kendilerini kurtardıklarını sandı, ama Mehmet birdenbire onlara döndü. “O neden bahsediyordu? Siz ikiniz ne yaptınız?”

Radu kapana kısılmış bir tavşan gibi baktı. Lada onun korkusunu çok iyi anlıyordu. İlk kez tahta geçtiğinde, tahtını kaybetmesinin ardında onların rolü olduğunu öğrendiğinde, Mehmet

onları bir daha asla bağışlamayacaktı. Ve Hüma Hatun'un bunu anlatmaması için de bir sebebi yoktu, hele de şimdi. Artık herhangi bir durumda kullanabileceği, konum açısından bir avantajı da kalmamıştı ve Lada'nın, onun kendisiyle birlikte herkesi de yakacağına hiç şüphesi yoktu.

Radu'nun gözlerine yaşlar doldu, tüm umudunu yitirmiş olması yüzünden başı öne eğildi. İşte şimdi artık Lada'nın tanıyamadığı adam olmaktan çıkmıştı. Buzun üzerindeki çocuktu, ormandaki çocuktu, gül ağacının dikenleri arasındaki çocuktu.

O Lada'nındı.

"Radu'nun bununla bir ilgisi yok," dedi Lada. "İlk tahta çıkışında olan bir şey. Ben seni öldürmeye gelen yeniçerinin canını aldıktan sonra, bu girişimlerin asla son bulmayacağını biliyordum. Radu senin sultan olabileceğine emindi. O aptaldı ve öngörü sahibi değildi, o sebeple ben de Hüma Hatun'a gittim. O zamanlar yeniçerilerin ayaklanmasını sağlamak, Çandarlı Halil Paşa'yla iletişime geçilip Sultan Murat'ın tekrar tahta geçirilmesini sağlamak benim fikrimdi."

Lada şok ve öfkenin Mehmet'in yüzünde bildiği ve sevdiği bir ifadeden, dokunulamayacak kadar uzak bir ifadeye dönüşmesini izledi. Bunu izlemek gerçekten de fiziksel olarak acı vericiydi. Fakat gözlerini ondan kaçırmadı.

"Bunu nasıl yapabildin? Halil Paşa'nın kazandığı onca güç! Benim kaybettiğim onca yıl..."

Lada başını daha da yukarı kaldırdı. "Senin hayatını kurtarmak için yaptım. Bir daha olsa, bir daha yapardım."

Mehmet oturdu, ona bakmayı reddediyordu. "Ben... ben şu anda bunu düşünmüyorum. Biraz evvel olan şeyden sonra. Ahmet. Küçük Ahmet." Mehmet'in gözlerine sanki bir perde indi, üst üste olan bitenleri bir sıraya koyana kadar Lada'nın ihanetiyle ilgili tüm düşünceleri silip atmış gibiydi.

Radu elini Mehmet'in omzuna koydu, ama gözlerini dikip Lada'ya baktı. Sadece dudaklarını kıpırdatarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Lada onun teşekkürünü ya da gözlerine dolan o muazzam minnettarlığı kabul etmedi. Kardeşine borçluydu. Ve kardeşi için Mehmet'in güveninden daha önemli olan bir şey yoktu. Belki o güveni yıkmak daha büyük bir iyilik olurdu. Belki sonrasında Radu içinde taşıdığı o imkânsız aşktan kurtulurdu. Fakat bunu ona yapamazdı, hem de bu darbeyi tek başına omuzlamak bu kadar kolayken.

"Ahmet'in boğdurulmasını benim buyurduğumu düşünecekler," dedi Mehmet, her zañhanki gibi Radu'nun duygularından bihaber bir şekilde. "Olay olurken Halime Hatun benimle birlikteydi. Ona söylemek zorundayım, bunu yapanın Hüma Hatun olduğunu, benim..."

"Hayır," dedi Lada. "Sen ne söylersen söyle bunun senin buyruğun olduğunu düşünecekler. Eğer yaptıranın annen olduğunu söylersen, o zaman bir katil ve bir yalancı olursun."

"Ne yapacağım?"

Lada kendisi onun yerinde olsa ne yapacağını düşündü. Şimdi güç zamanıydı, kurnazlık değil. Sultanın sorumluluğunu kimse sorgulayamazdı. "Bunu hükme bağla. Babanın erkek kardeşlerinin neler yaptıklarını biliyorsun. Onların birbirleriyle çatışmaları, savaşmaları hâlâ açık bir yara. Baban en sonunda hepsini öldürmek zorunda kaldı. Bir sultan başa geçtiği zaman, devletin selameti için kardeş katli yapmanın hukuka uygun olduğu hükmünü ver."

Mehmet o ana dek ona hiç öylesine hakiki bir korkuyla bakmamıştı, ama artık bakıyordu. Geriye doğru bir adım atmamak için kendine engel oldu ve biraz önce söylediği şeyle, ona ihane-tinin ortaya çıkışı arasında bir yerlerde onun sevgisini tamamen kaybetmiş olma korkusuna karşı dirençli durmaya çalıştı.

Onun hükmünden kaçınacak kadar korkak olmayacaktı. Lada böyle biri değildi.

“Bunu yapmakta validemin haklı olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Mehmet sordu.

“Ben...” Lada çocuğundan bahsederken umut dolan, mutlu Halime Hatun’un görüntüsünü gözlerinin önünden sildi. Halime Hatun orada durmuş, ısılt ısılt gözlerle çocuğundan bahsederken, o öldürölüyordu. Acaba söylemişler miydi? Tüm dünyasının ellerinden çekilip alındığını öğrenmiş miydi? “Ben bazen tek bir cana karşı bir milleti dengelerken, imkânsız kararların alınmasının, bir zorunluluk olduğunu düşünüyorum. Hüma Hatun o kararı aldı ve uyguladı. Kararın yanlışlığı ya da doğruluğu söz konusu edilemez. Yapıldı.”

“Eğer öyle bir hüküm verirsem, o zaman kendi oğullarımdan birini de daha şimdiden ölüme mahkûm etmiş olurum.”

Lada bunu hiç düşünmemişti ve Mehmet’in gözlerindeki suçlayıcı bakışlarla, olduğu yerde sindi. Acaba Mehmet onu çocuklarının ölümü için yanıp tutuşan bir canavar olarak mı görüyordu? Başını iki yana salladı. “Eğer bu hükmü vermezsen, gelecekte yaşanacak ve kim bilir kaç bin vatandaşının ölümüne yol açacak bir iç savaşa meydan vermiş olursun.”

“Bunlar can, Lada,” dedi Radu. “Nasıl olur da onlardan sanki basit bir matematik, çözölmesi gereken bir problem gibi bahsedebilirsin?”

Lada ayağa kalktı, elini yarasının üzerine koydu. “Çünkü bu şekilde düşünmek, kendimizi aklımızı kaçırmaktan korumanın tek yolu.”

Mehmet, “Ruhlarımız ne olacak, peki?” diye fısıldadı.

Lada çıkıp gitmeden önce kapıda durdu. “Ruhlar ve tahtlar birbirleriyle bağdaştırılmazlar.”

O akşam Bogdan'ın yanında oturdu. Kışlanın yemek salonunda yalnızlardı. Mehmet'i öldürme girişimden sonra Lada onunla konuşmamış, hatta görmemişti bile. O akşam ilk kez yemekte adamlarına katılacak gücü bulmuştu kendisinde, ama çoğu vazifedeydi. Mehmet onlara artık her zamankinden daha çok güveniyordu ve sürekli nöbet değiştirerek çalışıyorlardı.

Bogdan, "Nasılsın?" diye sordu.

Lada ona düz bir bakış attı, böyle aptal bir soru sorduğu için keşke ona fiziksel bir ceza verebilse, diye geçirdi içinden. "Güvendiğim bir akıl hocam tarafından bir hafta önce hem bıçaklandım hem de dövüldüm."

Bogdan da onunla aynı yüz ifadesini takındı. "Ben de oradaydım."

Lada, Bogdan'la o kadar yıldan sonra tekrar bir araya gelişlerinin hemen sonrasında ölümle burun buruna gelişi, onu korkuttu mu yoksa kızdırdı mı diye merak etti. Ama yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

"Yasta olmak nasıl bir duygu demek istemiştin."

Eğer Lada'nın Mehmet'in üvey kardeşi için yas tuttuğunu düşünmüşse, o halde Bogdan bir aptaldı. Lada elbette ki küçük bebeğin öldürülmüş olmasından dolayı mutlu değildi, ama Hüma Hatun'un mantıklı açıklamasına karşı çıkıyormuş gibi de yapmamıştı. Karalar bağlamak tam bir riyakârlık olurdu. Hatta hürmetsizlik.

"Bu bilinen bir gerçek o halde," diye sordu Lada. Radu ona bir not yollamış ve Mehmet'in kardeş katlini hükme bağladığını bir fermanla sonraki gün duyuracağını bildirmişti. Ayrıca Lada nasıl bir ferman hazırlanacağı konusunda onun tavsiyesini almadığı için de kırılmıştı.

Vaki olan hey şey için Mehmet'in onu affetmesi ne kadar sürecekti diye merak etti. Mehmet'in belki de bir daha onun başının etini yiyemeyeceği korkusu vardı. O zaman nerede olacaktı?

Bogdan omzunu silkti. "Bana Petru söyledi."

Lada kaşlarını çatı. "Petru bugün vazifeli değildi. Ahmet'i nereden duydu ki?"

"Ahmet kim?"

"Mehmet'in üvey kardeşi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Asıl *sen* neden bahsediyorsun?"

"Babandan." Bogdan durdu, dudakları gerildi. "Sana söylemediler."

Lada her ne kadar Bogdan'a bakıyorsa da onu görmüyordu. Hiçbir şey göremiyordu. "Babam ölmüş mü?"

"Üzgünüm. Petru senin bildiğini sandı. Hunyadi ve *boyarlar* babanı öldürmüşler. Mircea'yı da."

Lada başını salladı, başı sanki istemsizce aşağı yukarı hareket ediyordu. Kulakları uğuldadı. Argeş Nehri kıyıları boyunca şiddetle esen, kayaların arasından yanlamasına büyüyen bir ağacın arasından yırtılarak geçen bir rüzgârın uğultusu gibi. "Ne zaman?"

"Petru, Mehmet ve Radu bir hafta önce konuşurlarken duymuş. Yeniçeri isyanından hemen önce."

"Bir hafta." Elini boynundaki keseye götürdü... Ama boynunda değildi.

İlyas'la dövüştüğünden beri bunu fark etmemiş, kesenin yokluğunu hissetmemişti.

Kaybolup gitmişti.

Radu'nun tek istediği şey uyumaktı, ama görünen o ki kapının tıktatılması bir türlü durmayacaktı. Sendeleterek kapıya gitti ve hızla açtı, kapının önündè duran her kimse, bağırmaya hazır-
dı. Kapı eşiğinde ablasının hayaleti duruyordu. Gözleri büyümüş, boş bakıyordu; yüzüyse yavaş yavaş kaybolmakta olan bir hatıra gibi sakindi.

“Babamız ölmüş,” dedi Lada.

Radu kendini bırakarak, kapı pervazına yaslandı. Lada onun yanından geçip, içeri girdi. Radu da kapısını kapattı.

“Bunu neden benden sakladın?”

Radu içerisinin karanlık olmasına sevinmişti, keza ablası yüzünü göremeyecekti. “Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.” Onun eline uzandı. Eli soğuk ve küçüktü. “Üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum.”

“Onu sevmedim. Ona taptım ben. Ve sonra çok değersiz, zayıf bir insan olarak bize ihanet etti. Bizi buraya bir başımıza bırakıp gitti ve eve dönmemizi imkânsız kıldı.”

“O beni dehşete düşürdü.”

Lada acımasızca güldü. “Küçük kardeşim, seni herkes dehşete düşürdü.”

“İşte bu doğru.”

“Mircea da ölmüş.”

“Evet.” Radu üvey kardeşinin öldürülmesinden dolayı Mehmet’in nasıl bir keder içinde kalıp tükendiğini düşündü. Mircea’nın ölümünü düşündüğünde Radu hiç böyle bir şey hissetmiyordu. Belki bu kendisinde bir sorun olduğu anlamına geliyordu. Lada’nın Mircea için üzülp üzülmeyişini merak ettiyse de, sormadı.

Lada, “O yazı hatırlıyor musun? Hani babamın bizi şehir dışına götürdüğü yazı,” diye sordu.

“Evet. Beni o kadar çok böcek ısırması ki, güçbela hareket ediyordum.”

“O yaz beni göreceğini düşünmüştüm. Eğer Târgoviște’den ayrılırsak, aptal Mircea’dan uzaklaşırsak, *boyarları* ve onların sonu gelmez münakaşalarını geride bırakırsak benim büyüüp onu memnun edecek bir evlat olacağımı göreceğini sanmıştım. Beni fark ettiğini sandığım tek bir gün oldu. O gün, hayatımın en mutlu günüydü. Ve sonra her zaman yaptığı gibi terk etti.”

“Babam seni sevdi.”

“Çok kesin konuştun. Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü sultanın bizi talep ettiği o gün seni kurtarmaya çalıştı.”

“Başaramadı.”

“Ama denedi. Nereden baksan, bu benim için yaptığından çok daha fazlasıydı.”

Kısa bir sessizliğin ardından, Lada anırır gibi, haşin bir kahkaha attı. “Mircea’nın öldüğü için ne kadar kızgın olduğunu bir türlü düşünmeden edemiyorum.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm!”

Beraberce güldüler ve sonra birkaç samimi dakika boyunca sessizce durdular, aralarında duran çocuklukları gibi karanlık ve güvenliydi. Sahip oldukları ve kaybettikleri, bir tek kendilerinin anlayabileceği bir şeydi.

“Sana bir şey vereceğim.” Radu yatağının yanındaki komodinin üzerinden bir kutu aldı ve içinden bir madalyon çıkardı. “O gece. Hekim senin bıçak yaranı dikerken, küçük keseni buldum. Her zaman boynunda taşıdığın keseyi. Parçalanmıştı, ama... ben içindekileri kurtarabildim ve senin için bunu yaptırdım.”

Radu kolyeyi ona uzattı. Elinde tuttuğu metal madalyon ağır ve soğuktu.

Şok olan Lada burnunu çekerek madalyonu boynuna taktı ve eline alıp kalbinin üzerinde tuttu. “Teşekkür ederim. Son zamanlarda çok şey kaybettim.”

Lada başını onun omzuna dayadı. Radu onun kaybettiklerinin bir kısmının kardeşini korumak adına olduğunu biliyordu. Lada her zaman olduğu gibi, kendi tarzında yardımcı olmuştu. Radu iç çekti ve ona üzgün olduğunu söylemeye hazırlandı. Onu sevdiğini ve onu anladığını.

“Taht artık senin,” dedi Lada, gökyüzünü delip gecenin tüm karanlık dehşetini tekrar Radu’nun üzerine yıkarak.

“Hayır.”

“Öyle.” Lada’nın yükselen sesinde bir heyecan tutuşuyor ve gittikçe büyüyerek sadece Lada’nın yanabileceği bir yangına dönüşüyordu. “Bizi burada tutan bir şey yok. Hiç kimseye borçlu değiliz, karşılığında fidye olabileceğimiz hiçbir şey yok. Prenslik unvanını talep edebilirsin. Mehmet seni memnuniyetle destekleyecektir. Eflak’a geri dönebiliriz, birlikte güçlü oluruz ve hiç kimse bize...”

“Hayır! Lada. Hayır. Ben geri dönmek istemiyorum.”

“Ama orası bizim memleketimiz.”

Radu yatağının kenarına oturmak için kalkarken, başını iki yana salladı. “Benim memleketim burası.”

“Mehmet burada demek istiyorsun.” Lada’nın sesinde hiçbir suçlama yoktu, ama söyleyiş tarzı Radu’nun içine oturdu.

“Evet.” Aksi gibi davranmaya çalışmadı, ama diğer sebepleri de ona açıklayamadı. Kubbeleri ve minareleriyle onu en rahatlatıcı şekilde önemsiz hissettiren camiler. Din kardeşleriyle mükemmel bir bütünleşmeyle ibadet etmek. Değer gördüğü bir yere, bir hayata kavuşmak. Ve evet, tüm bunlara Mehmet’in yanında sahip olmak. Hiçbir zaman Radu’nun ihtiyaç duyduğu kadar olmaya-caksa bile...

Lada sanki onun aklındaki düşünceleri okumuş gibi, “O seni asla sevmeyebilir. Senin sevdiğin şekilde değil,” dedi.

Radu kırık dökük bir sesle güldü. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama yine de bu Eflak için taşıyabileceğimiz umutlardan çok daha iyi. Nasıl olur da bunu göremezsin? Sen ona sahipsin, Lada. Onun kalbinde, gözlerinde ve ruhunda sen varsın. Sana bakmasını nasıl beklediğini, onun gösterdiği ilgi ve alakadan nasıl hoşnut olduğunu gördüm. Sanki onu sevmiyormuş gibi davranıyorsun, ama bana yalan söyleyemezsin.” Radu durdu. Sonra kendine mani olamadı ve rahatsız edici bir ses tonuyla devam etti: “Bu hayatta seni hiç kimse onun sevdiği gibi –eşit derecede– sevmeyecek ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Bunu bırakıp gitmeyeceksin. Yapamazsın.”

Lada kaskatı kesildi. Radu onun ellerini yumruk yaptığını, kavga etmeye hazır olduğunu gördü. “Yapabilirim. Başladım bile. İhanetimi itiraf ettikten sonra beni bir daha asla bağışlamayacak.”

Radu onun Târgoviște’nin dışındaki ormanda *boyar* çocuklarını dövüşünü hatırladı. Bu yumruklar her zaman her şeye karşı koymuştu, kendisi dışında. Ve şimdi Radu onun Mehmet’e olan aşkını, üstesinden gelinmesi gereken bir meydan okumaya dönüş-türmüştü. Radu’nun yüreği burkuldu, ona gidemeyeceğini söyleyip bunu onun yüzüne vurmakla, aslında onun bunu kesinlikle yapacağım garanti altına aldığını fark etti.

Belki de Radu onun bu şekilde tepki vereceğini başından beri biliyordu.

Lada, “Benimle gel,” diye emretti. “Memleketimize sensiz gitmeyeceğim.” Lada bekledi, sonra Radu’yu şaşırtan yumuşak, çaresiz bir sesle ekledi. “Sen beni seçtin.”

Evet, onu seçmişti. Ve Lada çok uzun zamandır ondan böyle bir şey istememişti. Lada onun ablasıydı ve onu tekrar seçmesi için yalvarıyordu. Fakat belki, eğer Lada giderse, Mehmet sonunda Radu’yu seçerdi.

“Ben memleketimde, evimdeyim Lada.” Radu yatağına uzandı ve ona arkasını döndü.

Lada neler olacağını bilmesine de iki şeyden emindi: Yüreği yanacak ve güçlü olmaya ihtiyacı olacaktı.

Zincir zırhını ve yeniçeri üniformasını giydi, ama başlığını takmadı. Saçlarını açtı, hem kadınsılığını hem de yeniçeri kıyafetini savunurcasına birbirine karışmış buklelerini saldı. Kuşandığı kılıcı kalçasında, hançerleri el bileklerinde duruyordu.

Omurgası çelikti. Kalbi zırdı. Gözleri ateşti.

Bogdan ve Nicolae yanındaydı. Geride bıraktıklarını ve tekrar bulabileceğini hatırlatan Bogdan. Önderlik yapabileceğini ve adamların onun izinden geleceğini hatırlatan Nicolae.

Lada kabul odasına girdiğinde başını kaldıran Mehmet şaşkınlıkla baktı. Bir masanın arkasında, mor kaftanlara bürünmüş, altın varaklı koltuğunda mükemmel bir şekilde yerini almıştı. Ayak taburesi taşıyıcısı yanında çömelmiş, bekliyordu. Mehmet'in arkasında duran Radu, Lada'nın gözlerine bakmaktan kaçındı.

Onun geliş nedenini anlayamayan Mehmet, sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. "Çekilin," dedi ve salondakiler dışarı çıktı.

Lada sanki olduğu yere kök salar gibi, ayaklarını yere sağlam bastı. "Radu'yu Eflak prensi yap."

Radu başını iki yana salladı ve yüzünü pencereye, Lada'dan aksi yöne çevirdi.

Mehmet'in yüzü asıldı, sonra kasıtlı olarak tarafsız bir ifade

takındı. Babasının öldüğünü ne kadar zamandır biliyor ve ondan saklıyordu? Ve neden? Ama Lada bu soruları sormayacaktı. Bu onu zayıf gösterirdi. Oraya talepte bulunmaya gelmişti, sorgulamaya değil.

Mehmet, “Bunu neden yapacağım?” dedi.

“Çünkü Konstantiniye’nin üzerine gitmeden önce, sahip olabileceğin tüm istikrara ihtiyacın var. Eflak’ın Macaristan’la, Transilvanya’yla ve Moldovya’yla ittifak kurması sebebiyle yeterince sorun yaşadın. Radu’yu prens yap ve bu sayede Eflak’la anlaşmanın bozulmayacağını garanti altına almış olursun.”

Mehmet arkasına yaslandı ve kedi gibi gerindi. “Voyvodalık unvanını almak istemiyor. Eflak’la ittifakı güçlendirmenin başka bir yolu daha var.”

Hayır! Lada, Mehmet’in Danesti ailesiyle temas halinde olmamasını umuyordu. Eğer Mehmet’le işbirliği içinde çalışmayı kabul etmişlerse, Lada’nın pozisyonu tamir edilemez biçimde zayıf düşerdi. “Danesti *boyarlarına* güvenemezsin.”

“Danesti sülalesi mi? Hayır, ben Draculesti sülalesiyle ittifak kuracağım.”

Lada hayal kırıklığıyla söylenmemek için kendini zor tuttu. “Mircea’nın ölümüyle beraber, tahta geçecek tek bir isim kalıyor, o da Radu.”

“Tek Draculesti o değil.” Mehmet’in dudaklarını büzüşü, gülmemek için kendini tuttuğunun işaretiydi. “Ve tahtlar, ittifakları güven altına almanın tek yolu değildir.”

“Ne...” Birdenbire onun ne kastettiğini anlayan Lada’nın şaşkınlıktan nefesi kesildi. “Hayır.”

Mehmet ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve gelip onun karşısında durdu. Onun çenesini tuttu ve gözlerine bakması için hafifçe yukarı kaldırdı. “Evlen benimle Lada. En kusursuz çözüm bu.”

Lada güldü.

Mehmet'in gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı, ta ki Lada'nın gülüşünün tatlı bir memnuniyet esintisi değil, amansız bir çölün iğne gibi batan kum taneciklerini beraberinde sürükleyen bir fırtına olduğunu fark edinceye kadar.

"Ben asla evlenmeyeceğim."

"Neden? Yanımda kal! Devletime benimle birlikte hükmet!"

"Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası olmak istemiyorum."

Mehmet kara gözlerinde şimşek gibi çakan öfkeyle, onun çenesini bıraktı. "Ülkemden neden böyle nefret ediyorsun? Burada hiç mutlu olmadın mı?"

"Beni tam anlamıyla tanıyor musun? Ben hiçbir zaman Eflak harici bir yerde mutlu olmadım."

Mehmet'in yüzü karardı, parmağıyla onu dürttü. "Benimle mutluydun."

Lada sonunda tüm suçu üzerine alıp, Radu'yu o konunun dışında tutarken aslında sandığı gibi bir özverili davranış sergilemediğini fark etti. Aslında bilinçaltında Mehmet'in onu affedemesini ummuştu. Böylece onu terk etme kararını vermek zorunda kalmayacak, bu karar onun namına verilmiş olacaktı.

Aşk bir zayıflık, bir tuzaktı. Edirne'ye ilk geldikleri gün bunu babası sayesinde öğrenmişti, ama bir şekilde kendini bundan uzak tutmakta başarısız olmuştu. Mehmet ve Radu tam karşısında duruyorlar, onu kapana kısıyorlar, orada tutuyorlardı. Ve bunu bile bile, onları kaybetme düşüncesinden kaçınıyordu.

Lada yüzünü kaya, kalbini de dağ gibi tuttu. Soğuk, temiz suyun akması için asla delinemeyecek olan bir dağ. "Hiçbir şey beni burada tutmuyor."

Mehmet gözlerini kapattı, yüzündeki öfke ve kırgınlığın yerini rica eder bir ifade aldı. Mehmet artık duygularını bir araç olarak kullanmada çok daha kontrol sahibi ve çok daha yetenekliydi.

Hepsi nasıl da büyümüşlerdi. “Benim hayatımı üç kez kurtardın. Sana ihtiyacım var.”

“Konstantiniye meselesinden vazgeç.”

“Ne?”

Lada sakince omuzlarını kaldırdı. “Hayatını tehdit eden şey, senin Konstantiniye’yi fethetmedeki anlamsız kararlılığın. Gözünü o şehrin üzerine dikmek için hiçbir hak talebin, hiçbir iddian, hiçbir sebebin yok.”

“Bu işten vazgeçemeyeceğimi biliyorsun!” Mehmet ellerini arkada birleştirerek odada gezinmeye başladı. “Bu beni haykırarak kendine çağırıyor, bir an evvel gerçekleştirmem için beni rahatsız edip duruyor. Hz. Muhammed efendimiz, sallallahü aleyhi ve sellem, o şehrin bizim olacağını söyledi ve onun sözlerini gerçeğe dönüştüren sultan ben olmalıyım, ben. Ceddimin atların üzerinde, çöllerde göçebe hayatı sürmekten çok daha büyük bir amaç için bu dünyaya gönderilmiş oldukları gibi; ben de ilerleme kaydetmeyen, durgun bir imparatorluğu sürdürmekten çok daha fazlasını yapmam için bu dünyaya gönderildim. Biz tüm Avrupa’nın, yeni Roma’nın gıpta ettiği dünyanın incisi *olacağız*. Bunu gerçekleştirecek kişi *ben* olacağım. Tüm dünyaya halkımın, ceddimin ne olduğunu göstermek zorundayım. Bu benim tutkum. Buna sırtımı dönemem.”

Lada başını salladı, geleceğin ağırlığı gözkapaklarına çökmüştü adeta. “O halde birbirimizi ziyadesiyle anlıyoruz. Ben de Eflak’ı bırakamam. Bir başka hükümdarın masasından bana düşecek artıklarla yetinmek için memleketime sırtımı dönemem. Buraya gelmek benim seçimim değildi Mehmet. Ben isteğim dışında burada tutuldum.”

“Ama ben şimdi senden rica ediyorum! Kalmayı seç! *Beni* seç.”

“Sefere çıktığında da ben geride kalayım, öyle mi? Sen beni Arnavutluk’a götürmedin, Konstantiniye fethine çıkarken de beni

yanma almayacaksın. Ben de bunun için senden nefret edeceğim ve senin gözlerinden uzak yaşayan, yok olmuş eşlerinden biri olana, babanın bana yaptığı gibi yine bir tutsak olana dek aramızdaki bu zehir gittikçe çoğalmaya devam edecek. Eğer beni burada tutmaya çalışırsan senden nefret edeceğim ve beni sonsuza dek kaybedeceksin. Bana hükmedemeyeceğini zaten biliyorsun. Bunu bir önceki sefer tahta çıkışında ispat ettim.”

Büyük bir öfkeye kapılan Mehmet, Lada’nın önünde durdu ve onun omuzlarını sıkıca tuttu. “Benden ne yapmamı istiyorsun?”

Ve işte o anda Lada geleceğini gördü. Geçmiş, etrafındaki erkeklerle elinden geldiğince bağ kurmaktan ibaretti. Babası. İlyas Bey. Mehmet. Ama ondan önce bir bıçak vardı. Hepsini kesip atacaktı.

Sadece ona sunulanı kabul etmek zorunda değildi.

Kendisine ait olması gerekeni *alacaktı*.

Yıllar önceki bir yaz gününde dağın zirvesinden o güneş gibi yüzünü aydınlatan, her zaman ona ait olan şeyi. “Eflak’ı istiyorum.”

“Ne?”

“Beni voyvoda ilan et.”

Mehmet kaşlarını çatı. “Fakat bu bir prenslik unvanıdır.”

“O halde beni prens ilan et. Kabiliyetli ve yaman olduğumu biliyorsun. Beni yeniçeri birliğimle birlikte gönder, bana imparatorluğun desteğini ver.”

Mehmet reddedercesine elini kaldırdı, ama sesi pek emin değilmiş gibiydi. “Seni hiçbir şekilde kabullenmezler.”

“Ben onlara kendimi kabul *ettiririm*.” Lada onun yine reddetmesini bekledi, ama herhangi bir tepki gelmedi, o yüzden bu avantajı kullanarak ısrar etti. “Beni bir prens, bir barış jesti olarak gönder. Kimse bunu bir güç gösterisi ya da hücum olarak görmeyecek. Bunu senin ele geçirme değil; istikrar istediğin şekilde değerlendirecekler. Hunyadi’nin ve sana karşı olan herkesin önüne antlaşmaları koyacağım. Yalnızca sahip olduğunu koru-

mak isteyen ve başka bir şeyin peşinde olmayan barışçıl Mehmet haberlerini yayacağım. Sen de bu sayede yalnızca Konstantiniye üzerine odaklanırsın.”

Mehmet’in sesi yumuşak, acı çeker gibiydi. Yüzünü ona dönmekten konuşt. “Fakat seni kaybedeceğim.”

Lada memleketine dönmenin Mehmet’i terk etmek anlamına geldiğini biliyor olsa da, o ana dek gerçekliğini telakki etmemişti. Bu kaçmak ya da gitmeye zorlanmak gibi bir şey değildi. Bu, onu kaybetmeyi *seçmek* demekti. İmkânsız gibi geliyordu. Radu sonunda onunla göz göze geldi ve Lada bir elini uzatarak, sessizce yalvardı. Her ikisini de kaybetmeyecek, kaybedemezdi.

Radu başını iki yana salladı.

Hüma Hatun’un yıllar önce söylediği sözler zırhın ötesine geçti ve kalbini yaraladı. *Kimsenin sana dokunamayacağı bir yerde geleceğini güvence altına almak için neyin feda edilmesi gerekir?* Lada artık neleri feda etmesi gerektiğini biliyordu, çünkü kalbini söküp, bırakıp gitmek üzereydi.

Hayatının değişmez bir parçası olan bu iki adam –hayatındaki tek iki insan– geride kalacaklardı. Radu ve Mehmet, her ikisi de ona kendi kendine veremeyeceği bir şey sunmuşlar, ona kimselelerin görmediği ve asla da göremeyeceği bir gözle bakmışlardı. Bu iki adam ona, çirkin Lada’ya, gaddar Lada’ya bakmışlar ve değerli bir şey görmüşlerdi. Lada onlara baktığında Radu’yu kendi kanından, sorumluluğu altında olan erkek kardeşi olarak; Mehmet’i kendisine denk, onun aşkına değecek kadar müthiş olan tek adam olarak görmüştü.

Önünde boş ve bilinmez, şiddet, acı ve mücadele dolu bir gelecek açılmıştı. Kardeşiyle ve onu tanıyan, hâlâ seven bir adamla olan gelecek ise bir fener gibi ışık saçıyordu.

Ve böylece Lada kalbini söküp atarak feda etmek üzere sundu. Eflak anası her ne bedel isterse ödemeye hazırdı.

“Beni prens ilan et,” dedi Lada hissizce.

Lada gittikten sonra, Radu Mehmet'e sarıldı. Mehmet'i avururken içinde yaşadığı mutluluk, çok kuvvetli ve morlukları uzun zaman sonra bile varlığını sürdürmeye mukadder olan, karnına yediği bir tekme gibiydi.

"Beni asla bırakma." Mehmet'in kedere boğulmuş sesi hâlâ buyrukla çınliyordu.

Radu gözlerini kapattı. "Seni asla bırakmayacağım." Mehmet kollarındaydı, ama Radu onun kalbindeki tek kişinin Lada olduğunu biliyordu. Radu kendi kalbinin yalnızca Mehmet'le dolu olduğunu sanmıştı. Ama Lada'nın onu ilk ve son kez bırakışının ardından, yüreğinde yarattığı boşlukta derin bir yara açılmıştı.

Radu memleketinin, yuvasının artık orası olduğunu söylemişti. Bu hem doğru, hem de yalandı. Çünkü Lada da onun yuvası, eviydi ve artık o gitmişti.

Duvarların ötesinden duyulan ezan sesiyle, iki adam namaz kılmak üzere kalktılar. Radu içindeki her şeyi Allah'la paylaştı. Acısı, korkusunu, kaybını, sırlarını ve büyük, derin yalnızlığını...

Namazı bitirdiklerinde, Mehmet sakindi. Yüzü, ceddinin kılıcı kadar sertti. Gözlerini dikmiş şehirden uzaklara, karanlığa dik-katle bakan Mehmet'in yanına gitmek için balkona çıktı. Mehmet

kuzeye bakıyordu, Lada ve adamlarının Eflak tahtını almak üzere yola çıktıkları tarafa.

Radu bir elini onun omzuna koydu. Mehmet'in bu acıyı atlatabilmesi, üstesinden gelmesi için odaklanmaya ihtiyacı vardı. Radu nazikçe onunla beraber doğuya döndü.

Konstantiniye'ye doğru.

Eflak sınırı

Uzun yürüyüşleri boyunca onlara eşlik eden fırtına bulutları nihayet dağılmıştı. Sürekli hareket halinde olan karanlık bulutlardan sonra, tertemiz mavi gökyüzü her nasılsa aldatıcı göründü. Lada'nın çantasında taşıdığı parşömenler ve antlaşmalardan daha değersiz bir vaat...

Kırsal bölgeye gözdağı veren yüce dağlara kadar geniş, buz tutmuş düzlüklere gözlerini dikip baktılar.

"Eflak." Nicolae'nin sesi merak doluydu, tüm o sataşmaları, muziplikleri gitmişti.

"Memleketimiz," diye mırıldandı Bogdan.

Stefan, Petru, Matei, geriye kalan adamları —onun adamları— da onlara katılmışlar, geçmişlerine bakıyorlardı. Artık gelecekleri olmuştu. Bunu gerçekleştiren Lada'ydı.

Nicolae hürmet etme kısmını geçerek ona sırtıttı. "Pekâlâ, hazır mısın Lada Dragwlya, ejderhanın kızı?"

Yüreğinde bir ateş yandı ve yaralı ruhu açılmış kanatlar gibi yayılarak, tüm vatanının üzerinde gölge yarattı. Burası onundu. Babasından dolayı değil. Mehmet'ten dolayı değil. Çünkü Lada'nın üzerinde hak talebinde bulunan, sahip çıkan; bu toprakların kendisiydi.

"Dragwlya değil," dedi. "Lada Dracul. Ben artık ejderhanın kızı değilim." Lada çenesini yukarı kaldırarak başını dikti, gözleri ufka daldı. "Ben ejderhanın ta kendisiyim."

ROMANIN KARAKTERLERİ

Draculesti Ailesi, Eflak asilzadeleri

Vlad Dracul: Transilvanya'nın askeri valisi, Eflak voyvodası, Lada ve Radu'nun babası, Mircea'nın babası, Vasilissa'nın kocası.

Vasilissa: Lada ve Radu'nun annesi, Moldovya prensesi

Mircea: Vlad Dracul'un ölen ilk eşinden doğan en büyük oğlu

Lada: Vlad Dracul'un kızı ve ikinci meşru çocuğu

Radu: Vlad Dracul'un oğlu ve üçüncü meşru çocuğu

Vlad: Vlad Dracul'un oğlu ve metresinden doğma dördüncü gayrimeşru çocuğu

Alexandru: Vlad Dracul'un ağabeyi, Eflak voyvodası

Eflak Şatosu ve Çevresindeki Karakterler

Sütanne: Bogdan'ın annesi, Lada ve Radu'nun dadısı

Bogdan: Sütannenin oğlu, Lada'nın arkadaşı

Andrei: Rakip Danesti sülalesinden bir *boyar* çocuğu

Aron: Rakip Danesti sülalesinden bir *boyar* çocuğu

Costin: Donmuş nehirdeki ayakkabıları olmayan çocuk

Danesti sülalesi: Eflak voyvodalığı tahtına rakip olan sülale

Lazar: Eflak'ta hizmet veren bir yeniçeri, Radu'nun arkadaşı

Edirne Sarayı Karakterleri

Sultan Murat: Osmanlı İmparatorluğu'nun sultanı, Mehmet'in babası

Halime Hatun: Sultan Murat'ın eşlerinden biri, Küçük Ahmet'in annesi

Küçük Ahmet: Mehmet'in üvey erkek kardeşi.

Mara Brankovic: Sultan Murat'ın eşlerinden biri, Sırp despotu Yorgo Brankovic'in kızı

Hüma Hatun: Sultan Murat'ın cariyelerinden biri, Mehmet'in annesi
Mehmet: Sultan Murat'ın üçüncü ve gözde olmayan oğlu
Sitti Hatun: Dulkadiroğulları Beyliği'nin hükümdarı Zülkadiroğlu Süleyman Bey'in kızı
Gülşah Hatun: Mehmet'in cariyesi, ikinci oğlu Mustafa'nın annesi
Bayezit: Mehmet'in ilk doğan oğlu
Molla Gürani: Mehmet'in lalası
Çandarlı Halil Paşa: Osmanlı sarayının önemli bir danışmanı
Salih: Çandarlı Halil Paşa'nın ikinci oğlu, Radu'nun arkadaşı
Kemal: Edirne dışındaki küçük bir ilçenin dini bütün valisi
Nazire: Kemal'in en küçük kız kardeşi
Fatima: Nazire'nin hizmetçisi
Amal: Saraydaki genç bir hizmetkâr

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Askeri Karakterler

İlyas Bey: Yeniçeri kumandanı
Kazancı Doğan: Yeniçeri ağası
Ivan: Kötü eğilimleri olan bir yeniçeri
Matei: Tecrübeli bir Eflaklı yeniçeri
Nicolae: Eflaklı bir yeniçeri, Lada'nın en yakın arkadaşı
Petru: Genç bir Eflaklı yeniçeri
Stefan: Gizemli bir Eflaklı yeniçeri
Tohin: Barut uzmanı

Sultana Karşı Olan Siyasi Karakterler

Konstantin: Konstantiniye'nin imparatoru
Orhan: Konstantiniye tarafından koz olarak kullanılan, şüpheli bir taht vârisi
Skanderberg: Skanderberg olarak da bilinen İskender Bey, eski bir yeniçeri ve Sultan Murat'ın gözdelerinden biri, sonrasında Osmanlılara karşı Arnavutluk'un Akçaşehir ilinde hak iddia edip elinde tutan kişi.

TEŞEKKÜR

Bu kitap benim inanılmaz kocam olmasaydı, var olmazdı. Noah'nın Arap, İslam ve Orta Asya tarihinin yanı sıra Romanya tarihine duyduğu ilgi, bu fikri bir hikâyeye dönüşene kadar besledi ve şekillendirdi. Kocam benim için paha biçilmez bir kaynaktı. Ayrıca kendisi çok yakışıklıdır ve ben onun eşi olduğum için çok şanslıyım.

Bir sonraki kitap için nasıl bir şey istediğimi anlatırken beni hiç susturmadığı için, temsilcim Michelle Wolfson'a özel teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Kendisi Lada'nın en büyük amigosu oldu... Ve aynı zamanda benim de.

Muhteşem editörüm Wendy Loggia'ya ne kadar teşekkür etsem azdır. Kitabın taslağını gördü ve hemen ne olduğunu, nasıl olması gerektiğini anladı. Onun kılavuzluk eden eli her sayfadaydı ve ben onunla çalıştığım için çok memnunum. Delacorte Press'teki tüm ekip, bir yazar için rüya takımdı. Çarpıcı kapak tasarımı için Alison Impey'e, görkemli iç tasarım için Heather Kelly'e, ayrıca kontrol aşamasında benim bir sürü hatalarımı bulup düzelttikleri için Colleen Fellingham ve Heather Lockwood'a özel teşekkürlerimi sunarım.

En iyi arkadaşlarım ve eleştiri ortaklarım Natalie Whipple ve Stephanie Perkins olmasaydı, kitaplarımın hiçbirisi olmazdı. Natalie kaba ilk taslakta bana destek oldu ve Stephanie de çok yoğun ve baskılı bir düzenleme süreci sırasında beni kurtardı. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. İkinizi de seviyorum.

Son olarak, beni her zaman destekledikleri ve yüreklendirdikleri için aileme sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Ve teşekkürlerde son, kalbimde ilk olan teşekkür üç güzel çocuğuma: Ben sizin için dağları delirdim.